COLECŢIA RÂSUL LUMII

TIM LOTT

White City Blue

HUMANITAS

Tim Lott, scriitor și jurnalist britanic născut în 1956 în Southall, Middlesex, a studiat științele politice și istoria la London School of Economics. În afară de jurnalism, a mai lucrat în sistemul editorial și pentru televiziune. Cariera sa a demarat în 1996 după publicarea primei cărți, *The Scent of Dried Roses*, memorii despre depresia și sinuciderea mamei lui, cu care a obținut The J. R. Ackerley Prize pentru autobiografie. În 1999 a apărut *White City Blue*, roman emoționant și amuzant totodată despre prietenia masculină și procesul de maturizare văzut prin ochii lui Frankie Blue, agent imobiliar londonez din anii '90, care i-a adus The Whitbread First Novel Award. Au urmat *Rumours of a Hurricane* (2002), povestea unui cuplu englez de la începutul anilor '80 și felul în care acceptă valorile thatcheriste, *The Love Secrets of Don Juan* (2003), care explorează căutarea dragostei și autocunoașterea, și *The Seymour Tapes* (2005), cel mai recent roman al său.

TIM LOTT

White City Blue

Traducere din engleză de
RUXANDRA ANA

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta
GABI DUMITRU

LOTT, TIM
White City Blue / Tim Lott; trad. Ruxandra Ana. –

TIM LOTT
WHITE CITY BLUE

capitolul 1
jucători, cumpărători de duminică și Vronky Tree

Singurul lucru previzibil despre întâlnirea cu femeia care mi-a schimbat viața era că aveam să o cunosc încercând să-i vând ceva. Așa îmi cunosc toate femeile. E unul dintre avantajele meseriei.

Să tot fie vreo șase luni de atunci, dar îmi amintesc foarte clar totul. Două dormitoare, cu baia lângă cel mic, centrală de apartament, o terasă micuță, bucătărie, tot confortul de pe strada King din Hammersmith. Se vindea la supraprețț, jecmăneală pe față. Cu toate astea, n-ar fi stat pe gânduri, dacă n-aș fi oprit-o eu. Ar fi semnat pur și simplu hârtiile.

Vând ca să trăiesc. Vând case, bijuterii de apartamente, căsuțe fermecătoare, locuințe mari cât niște grădini, gata să fie redecorate. Pe scurt, și ca să spun adevărul, sunt agent imobiliar.

N-a fost cine știe ce ambiție a mea să fac asta. Și n-o spun ca pe o scuză — nu mi-e rușine cu ce fac. Nu sunt vreun Rupert* înnăscut sau vreo Amanda** răpitoare, cu ochi sclipitori. De fapt, sunt licențiat în politică și filozofie la Universitatea de Vest din Middlesex, sau, dacă preferați terminologia originală — prietenul meu Nodge *insistă* asupra ei —, Colegiul Tehnic Staines.

V-ați putea întreba — și pe bună dreptate — ce face un agent imobiliar la universitate. Nu prea se țin cursuri despre

---

* Termen argotic britanic pentru ofițer. (*N.t.*)

** Termen argotic britanic desemnând o persoană cuceritoare, demnă de a fi iubită. (*N.t.*)

asta. „Sensul și semantica înșelătoriilor. Negoț avansat și realitate parțială. Modul introductiv." Nu. Nu poți *învăța* ce fac eu. Ține mai degrabă de natura artei. Ca și cum ai compune o simfonie sau, oricum, ceva asemănător.

În fine. Nu m-am dedicat niciodată studiului. Cred că, de fapt, nu mi-am luat niciodată angajamente. Fac ce pot ca să mă descurc atâta timp cât mă pot descurca cu ce fac. Presupun că m-am dus la universitate din motivele convenționale. Voiam să amân munca încă vreo trei ani și auzisem că varianta asta ar fi întru câtva mai lejeră. Primisem o ofertă pentru un loc și, cum lucrurile păreau destul de simple (sunt deștept, în mod sigur suficient de deștept cât să ascund faptul că sunt deștept), am presupus că o diplomă se poate obține ușor cu o tehnică de examen bine pusă la punct. În plus, prietena mea de atunci locuia în apropiere și urma să fim împreună pentru totdeauna. Și mai credeam că o diplomă m-ar face să nu mă mai simt un ignorant oarecare din Shepherd's Bush. Credeam și că urma să mă ajute să am o slujbă decentă.

Iluziile obișnuite ale copilăriei. M-am despărțit de prietena mea și am rămas solo pentru următoarele șase luni. Nici cu diploma nu era atât de simplu pe cât mă așteptasem — de câteva ori chiar m-a durut capul de la atâta gândit. Pot să vă spun că gânditul e o afacere tare bizară, cu toți norișorii ăia invizibili care îți plutesc pe deasupra capului și cu toate chestiile alea la care să chibzuiești.

Mă simțeam în continuare un ignorant oarecare din Shepherd's Bush, doar că acum eram unul cu pretenții. O diplomă de la Staines nu îți cumpără biletul spre vreo meserie, ba mai mult, te exclude din capul locului de la munciile manuale calificate și semicalificate. Zidarii, instalatorii, electricienii și alți meseriași *miros* educația, cum ar mirosi aftershave-ul evaporat de mult. Și o urăsc. (În afara cazului în care e pentru copiii lor, și atunci este esențială. Urăsc educația când e vorba de adulți.)

Așa am petrecut șase luni la universitate, șomer și din ce în ce mai puțin capabil să mă susțin, material și psihologic, până când un unchi îndepărtat mi-a spus că un prieten de-al lui căuta pe cineva să-l ajute într-o agenție imobiliară.

Farley, Ratchett & Gwynne erau o agenție mică, dar cu ambiții mari. Erau dispuși să meargă până-n pânzele albe ca să obțină comisioane, și tot așa eram și eu. Asta se întâmpla spre sfârșitul anilor '80, când piața imobiliară își trăia ultimele zile de mișcări irațională. Cum nu aveam nimic mai bun de făcut, m-am gândit să încerc. Și de atunci nu m-am mai uitat înapoi. Nu pot să mă detașez într-atât încât să privesc înapoi. Așa m-am obișnuit. Știu acum că viața e, mai mult sau mai puțin, o chestiune de obișnuință. Faci ceva, repeți figura și, înainte să-ți dai seama, asta ești și nu te poți imagina fiind altceva sau altcineva.

Obișnuință, alegere sau ceva între astea două, cert e că afacerile cu proprietăți mi-au prins bine. Chiar dacă traiul pare uneori, recunosc, gol. Nesatisfăcător.

Dintr-o anumită perspectivă, cred că e ceva obscen în asta. Să te strecori în viețile altora. Să faci paradă cu spațiul lor interior, personal, de parcă ar fi niște ceasuri pe un stand de pe strada Oxford, să le lauzi agresiv pereții, aerul, decorurile. E ca și cum ai fi un intrus tot timpul, niciodată la locul tău. Ești întotdeauna cel nepotrivit, deși trebuie să pari exact opusul — sigur pe tine, optimist, ferm. Dar se plătește bine. M-am descurcat. Cel puțin față de Nodge.

Nu că ar fi vreo competiție la mijloc. Cum ar putea fi, când e vorba doar de obișnuință? De obișnuință și de noroc. De viața ta. Și de felul în care se petrec lucrurile.

Și totuși, o parte din mine pare să găsească un oarecare sens. Am treizeci de ani și m-am afirmat pe deplin ca agent imobiliar, vânzător de spațiu, de vid, de reinventare. Poate că uneori chiar există un tipar ascuns pentru toate lucrurile astea, așa cum pretinde Veronica. Pentru Nodge, care a ajuns șofer de taxi când, de fapt, tot ce a vrut a fost să călătorească

prin lume, și pentru Tony, care e stilist, deși preocuparea lui majoră e să se admire în oglindă, și pentru Colin, care-și petrece viața în fața calculatorului, interacționând cu mașinăriile, cu inanimatul.

Eu am vrut altceva: o viață strălucită, cu alte deschideri. Probabil că ăsta e, de fapt, motivul ascuns — dacă astfel de lucruri există cu adevărat — pentru care am mers la universitate. De parcă mi-ar păsa câtuși de puțin de politică sau de filozofie. Nu. Mi-am dorit o altă viață, mai amplă, mai strălucitoare. Mai mult ca sigur, din cauza asta am ajuns agent imobiliar — toate ferestrele deschise spre lumile altor oameni, impresia de posibilități nelimitate, zi după zi. Totul e, până la urmă, cercetare — să pot să mă dau drept altcineva pentru ca, la final, să *devin* altcineva. Prin puterea obișnuinței.

Și mai e ceva. Dintotdeauna am vrut să fiu plăcut. Presupun că toată lumea vrea asta. Doar că eu sunt gata să o și recunosc. Pentru mine e mai mult o nevoie decât o dorință. Urăsc gândul că ar putea să existe cineva căruia să nu-i placă de mine. Iată de ce m-a atras ideea unei slujbe care să-i facă pe oameni să mă placă, să aibă încredere în mine. Și nici măcar nu trebuie să faci, mai târziu, vreun efort ca să păstrezi prietenia. Dacă le vinzi apartamentul la un preț convenabil, sau dacă le găsești unul bun, te iubesc. Sunt îmbrățișat, pupat, lăudat, îmi mulțumesc. E senzațional pentru stima de sine. Și apoi la revedere, plec mai departe, spre următorul care să-mi pice în mreje.

După o vreme, bineînțeles — anii '80 fiind totuși anii '80 —, am reușit să câștig suficient pentru o variantă nouă și îmbunătățită a mea, a celui din Shepherd's Bush. Eram caustic și energic. Dar devenise evident că nu-mi era de-ajuns. Banii erau buni — îmi aduceau costumele, mașinile, tot echipamentul, căsuțele tot mai bine cotate. Dar nu puteam dezlega misterul acelor oameni cu care voiam să semăn, cu codurile lor secrete și vocile răsfățate, cu bănuielile lor ascunse și cunoștințele despre vinuri și operă, cu relațiile lor.

Îmi era acum clar că, dacă voiam să scap din Shepherd's Bush, aveam nevoie de mai mult decât de un cont rotunjor în bancă. Până la urmă, acum că anii '90 veniseră și aproape trecuseră, și nici eu nu mai aveam douăzeci de ani, simțeam nevoia cuiva care să-mi arate cum să scap de aici, și încă repede. Și de un simbol care să demonstreze că nu eram ceea ce oamenii insistau să creadă despre mine.

Nici nu am bănuit, când am văzut-o pe Veronica pentru prima dată, că avea să fie lozul meu câștigător. Altfel spus, că aveam să mă îndrăgostesc de ea. La început am crezut că era doar o altă victorie, un alt jucător fraierit.

Stabiliserăm să ne întâlnim direct la apartamentul dintr-o casă mare din West Kensington, cu cheltuieli exorbitante de întreținere și cu un proprietar de modă veche și lacom, pe care îl tot mutam pe agenda întâlnirilor. Eram îmbrăcat de la Prada din cap până-n picioare, de pe urma comisionului de luna trecută, bronzat după două săptămâni la Koh Samui, iar Beemer-ul mă aștepta afară. Simțeam banii cum ai simți atingerea unui ulei ciudat și parfumat. Aveam impresia că puteam obține orice, cel puțin că orice se putea cumpăra. Asta pentru că banii nu sunt doar hârtii, metal și plastic și declarații bancare. Sunt, ca orice altceva, un sentiment.

Când am auzit soneria, am invitat-o în apartamentul mic, soios și exagerat de scump. Nu vedeam numai eu asta. Știam că avea să observe și ea. Până și David Blunkett* ar fi putut să vadă, într-o noapte întunecată. Asta e ideea. Știi când clientul nu e făcut să-l cumpere pe *acesta*. E și asta o parte din rafinamentul psihologic al jucătorului, pe care îl capeți pe parcurs. E vorba de scăderea așteptărilor. Așa că atunci când arătam ceva decent numai pe jumătate, sau chiar numai pe sfert, părea o afacere de zile mari. Pe probleme de psihologie a nevoii și de diminuare a eului, aș fi putut sfătui chiar și Mossad-ul.

---

* Membru al Partidului Laburist din Marea Britanie, membru al Parlamentului, David Blunkett s-a născut orb. (*N.t.*)

Avea stil, am văzut asta chiar din momentul în care a intrat în cameră. Pantofi Manolo Blahnik, o rochie micuță, în alb și negru, à la Brigitte Bardot, presupun că era marca Agnès B, păr scurt de Peter Pan, de un roșu șocant. Cam un metru șaptezeci, cu puțin mai scundă decât mine, nu arăta rău, dar era mai degrabă genul Zoe Ball decât Eva Herzigova. Avea fața prelungă, iar oasele parcă încercau să iasă prin pielea moale și netedă. Îmi plăcea în special nasul ei, oarecum cărnos, ca și cum Dumnezeu, în glumă sau poate de plictiseală, i-ar fi aruncat un bulgăre de aluat în mijlocul feței în loc să facă unul special pentru ea. Un nas grăsuț, dar simpatic. Ochii erau ușor inegali — unul mai mare decât celălalt, cu pleoape dintr-acelea lenețe și grele, care fac aluzie, discret, la un libido puternic. Era și foarte slabă, cu picioare lungi, superbe. Pieptul plat, dar nu am prejudecăți de felul acesta. Își arăta vârsta, însă nu părea mai bătrână. Trecuse bine de douăzeci de ani și arăta cam de treizeci.

Sofisticată și stilată, dar fără exagerări — poate cu două trepte mai sus decât mine, dar în nici un caz trei. Trei e prea mult ca să poți face saltul. Sunt realist când vine vorba de lucruri din astea. La urma urmei, sunt agent imobiliar — înveți să fii realist. Înveți valoarea lucrurilor și îi recunoști pe oamenii cu o părere prea bună despre ei înșiși. Vin în fiecare zi la birou, noi le spunem țăcăniți sau dobitoci, și cer să vadă locuri pe care nu și le pot permite, salivează pe armături și corpurile de iluminat care costă mai mult decât toate creditele lor, le sclipesc ochii la gândul că în viitor o să apară, din senin, ceva care să-i facă să se simtă ca într-una dintre reclamele de la televizor pentru *Vogue Decor*. Asta nu e ceva realist. Există întotdeauna un plafon.

Și Veronica era chiar acolo: o puteai atinge dacă te ridicai ușor pe vârfuri. Vorbea bine, dar nu impecabil, în nici un caz limpede precum cristalul. E clar că nu poți sări prea departe peste barierele de clasă. Vezi tineri și bătrâni împreună, albi și negri, urâți și frumoși, bogați și săraci. Dar încă

nu s-a auzit — în Anglia — să treci peste prăpastia dintre clase. Veronica și cu mine eram chiar la limită, dar nu treceam dincolo de ea.

Să revin. Era atrăgătoare, nu frumoasă. Părea să fie în perioada de refacere după o relație de lungă durată, și cumva îngrijorată de perspective. M-am uitat la ceasul ei: Raymond Weil, prea nou ca să fie moștenire.

Judecând după apartamentul la care se uita, am bănuit că nu ducea lipsă de bani, deși nu era putred de bogată. Mi-am dat seama că era școlită după cartea pe care o avea la ea când a intrat — ceva de Virginia Woolf. Presupun că o citea mai degrabă din datorie decât de plăcere, pentru că avea colțurile îndoite în trei locuri în primele zece pagini, dar asta nu mă deranja. Însemna doar că era o femeie care înțelegea că aparențele contează.

Am făcut ce era de așteptat — am întrebat-o dacă avea să locuiască împreună cu prietenul ei (nu, tocmai se despărțiseră), dacă avea să stea singură (da, dar replica a venit fără insinuări, fără urmă de flirt). Mi-a spus că o cheamă Vronky și am presupus că nu am auzit bine, până când mi-a explicat că e prescurtarea de la Veronica, Veronica Tree.

Suntem înrudiți de departe cu Beerbohm Tree, știi?* a murmurat ea, rostind ultimele trei cuvinte ironic și ultrasofisticat, de parcă ar fi spus-o în glumă, dar mi-am dat seama că în sinea ei era mândră de asta. Și chiar dacă nu aveam nici cea mai vagă idee cine erau acei Bare Bumtrees, am fost profund impresionat.

S-a tot învârtit prin apartament, a dat din colț în colț, se vedea că nu e mulțumită, iar ăsta era un semn de inteligență.

I-am spus ceea ce știa deja, că nu voia apartamentul acesta, că puteam găsi ceva mult mai bun la același preț, că proprietarul era un bătrân al dracului, de să nu-l atingi cu un

* Herbert Beerbohm Tree, actor englez din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, proprietar al Teatrului Haymarket din 1887. (*N.t.*)

fir de păr. Și asta, parte din procesul de învingere a rezistenței. Fă-i să aibă încredere în tine. Fă-i să te placă. Dacă sunt femei, pe cât posibil, culcă-te cu ele, dar numai *după* ce afacerea e încheiată. Cel puțin așa închei eu afacerile.

Părea recunoscătoare, dar cumva surprinsă, că i-am spus care era situația reală. A ridicat chiar din sprâncene, a strâmbat din nasul acela bondoc și m-a întrebat de ce am fost atât de sincer, la care am răspuns, firește, că era prea stilată pentru locul ăla și că, oricum, îmi plăcea. Mi-am privit apoi pe îndelete Rolexul, să vadă că aveam bani, i-am spus că trebuia să ajung într-un loc și am întrebat-o dacă puteam să o las undeva.

A spus că da, a aruncat un ochi la Beemer și ăsta a fost un lucru important. Eram în formă, am făcut-o chiar să râdă o dată sau de două ori povestindu-i despre Mizerabilul Bob, cel care se ocupa de apartamentul la care, cu atâta șiretenie, o făcusem să renunțe, despre cum obișnuia să provoace defecțiuni pentru ca apoi să le pretindă chiriașilor să plătească reparațiile. Nu i-am mai spus, firește, că Mizerabilul Bob era unul dintre cei mai buni clienți ai noștri și că, dacă șeful meu ar fi știut că îl defăimam, aș fi zburat în secunda următoare.

A ezitat puțin când am oprit s-o las pe strada Kensington, ca și când ar fi așteptat încă ceva, dar era prea devreme să mai fac vreo mișcare. I-am spus că o s-o sun dacă apare ceva. Trebuie s-o iei încet, vinzi apartamente, te vinzi pe tine. Mai presus de orice, nu trebuie să-i lași să vadă că ai nevoie de ei. Cumpărătorii și vînzătorii deopotrivă înțeleg asta, dar pentru vânzători e o chestie de viață și de moarte.

Mai era ceva, tot un apartament îngrozitor, poate puțin mai bun, în spate la Olympia, și m-am scuzat și pentru ăsta, i-am spus că șeful meu insistase. De fapt, nu exista nici cea mai vagă intenție de a-l vinde. Era doar parte din scenariu. *Rahaturile întâi*, cum ar spune mottoul F, R&G.

Asta se întâmpla joia următoare, la cinci zile după prima întâlnire, suficient cât să-i dau senzația că nu o să fie ușor să găsim un apartament, dar nu atât de mult cât să pară că nu mă străduiam. Aveam acum certitudinea că are încredere în mine, ba chiar că mă place. Și intuiam că îi găsisem și punctul slab. Lucra la documentare în televiziune, pe punctul de a deveni asistent de producție, dar voia să fie director. Și nu avea să fie niciodată. Salariul, destul de bun, un fond de asigurări pe undeva. O bunică moartă, alta care încă se ținea. Cinci–zece ani până la maturitate, până la moartea pomenitei bunicuțe. Una peste alta, promițătoare pentru, să zicem, pentru o noapte fierbinte, cel mult o „relație" scurtă, adică una până la cinci partide. (Mai mult de cinci conferă statutul de iubită. Eu încerc, de obicei, să mă opresc la patru.)

Cam așa ceva. Eram absolut sigur că puteam trece la un alt apartament. Și iată-ne, așadar, în cel de la Olympia. Mirosea urât, zugrăveala era ceva de speriat, dar avea ceva în plus, ceva ce îl făcea mai bun decât primul. Nu era la subsol și, dacă treceai cu vederea mocheta verde mucegăită și lămpile de la 1970, era plăcut — tavan înalt, ferestre mari. Dar și ăsta era exagerat de scump; știam că nu urma să-l cumpere. Aveam însă altul pregătit pentru ea, în spate la Bush Green. Proprietarul era tot Mizerabilul Bob, printr-una dintre firmele lui fantomă, dar probabil că cel mai bine era să nu spun asta.

Cel din Bush Green era un apartament care se putea vinde fără probleme. Nu un chilipir — nu există așa ceva decât dacă ești înăuntrul rețelei, ca mine —, nu un palat, dar vandabil, pe sfert, ba chiar pe jumătate decent. Avea totuși o ditamai lista de defecte, dar am presupus că Veronica voia să se miște repede, pe toate planurile, că avea încredere în mine și era gata să mă creadă pe cuvânt. Tot pălăvrăgind cu ea, mi-am dat seama că într-adevăr îmi plăcea — nu numai cum arăta, dar și felul în care știa să păstreze o oarecare

distanță. Era, cum să vă spun, o *distanță decentă* între ceea ce gândea și ceea ce spunea, parcă dintr-un fel de *considerație.* Se vedea siguranța de sine, și asta mi se pare teribil de atrăgător din nu știu exact ce motiv. Poate pentru că e calitatea care mi-a lipsit dintotdeauna. Pe mine toate întâmplările mă dărâmă, mă obosesc, îmi taie respirația.

Oricum, eram hotărât să nu las nimic să intervină în procesul de vânzare. Am tot vorbit de una, de alta, flirtând din când în când, ba am și râs. Prefer femeile-cumpărători — abordarea lor are mai mult romantism și asta le transformă într-o pradă mai ușoară, plus că nu fac toate lucrurile alea inutile, nu bat în pereții de rezistență și nu se uită pe sub covoare ca să studieze podelele.

Mi-am făcut treaba în așa fel încât să creez senzația de grabă, de prioritate, i-am explicat că nu erau foarte multe oferte pe piață, că oricum variantele cele mai bune își găseau rapid cumpărători. Eram de acord cu orice spunea — ești întotdeauna de acord cu cumpărătorul, oricât ar fi fost de tâmpit, și Veronica, era din ce în ce mai evident, nu era chiar deloc tâmpită. Așa că mi-am făcut numărul.

— Vronky, văd că nu te entuziasmează. Și, ca să fiu sincer, sunt convins că e loc și de mai bine. Dar piața e foarte dificilă în momentul ăsta. Trebuie să ai răbdare. Adică, vreau să spun că se întâmplă uneori să...

M-am oprit o clipă și am rămas pe poziții, de parcă mi-ar fi trecut prin cap vreo idee strălucită.

— Stai un pic. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Stai să mai încerc o chestie. Ar putea fi hazardat, dar presupun că nu strică să încercăm. Stai să sun la birou.

Mi-am scos mobilul, arma secretă, *modjo*-ul, și am format numărul. Mi-a răspuns robotul de acasă. *Salut, sunt Frankie. Știi ce ai de făcut, fă-o și vezi-ți de treabă.*

— Giles? Bună, sunt Frankie Blue. Da. Nu, sunt la Olympia, cu domnișoara Tree. Rupert e acolo? Da? OK, aștept.

M-am întors spre Veronica, era foarte implicată în toată povestea. Așa prinzi oamenii, știam că îmi jucasem rolul

exemplar. Păream stăpân pe situație. Asta m-a făcut să am pe loc o erecție. Speram să nu se uite spre prohab. Spre deosebire de scula lui Tony, a mea nu e cine știe ce, așa că nu cred să fi observat ceva. M-am scuturat ușor, ca să reașez lucrurile. Pe urmă m-am întors spre ea, i-am zâmbit cât de încurajator am putut și mi-a zâmbit imediat și ea. Avea dinții din față un pic strâmbi, i-am scăzut zece sutimi din notă.

— Bună, Rupert. S-a dat căsuța aia din spate de la Bush Green? Aha... aha. Asta da noroc. La cine e cheia? Perfect. Nu. Fă-le pierdute. Numai ține-le un pic. Vin chiar acum... stai numai puțin.

M-am întors spre Veronica, acoperind mobilul, în timp ce robotul înregistra în continuare, cuminte, fiecare silabă din tot rahatul pe care-l spuneam.

— Uite cum stă treaba, Vronky. Avem noroc. O proprietate despre care știm de azi-dimineață, parte dintr-o înțelegere multiplă. Farquarsons și Braxton-Halliday încearcă și ei s-o vândă, iar proprietarii sunt disperați. Cei de la Farquarsons au un cumpărător cu banii jos, au sunat de două ori după chei. Avem totuși o șansă să ajungem înaintea lor, dar cred că ar trebui să mergem acum.

Veronica a dat din cap, și-a mușcat buzele, și-a frământat mâinile.

— Păi... nu pot. Într-o jumătate de oră trebuie să mă întorc la muncă.

Am mai așteptat câteva secunde și mi-am reluat „conversația".

— Rupert, stai un pic. Nu, te rog. Auzi, vin imediat. Nu-l da sub nici o formă.

I-am arătat telefonul și din tonul meu reieșea că nu era loc de refuzuri. S-o spun pe-aia dreaptă, i-am *ordonat*. Era al dracului de frumos.

— Sună la birou. Spune-le că te doare capul.

A stat pe gânduri o fracțiune de secundă și a dat din cap în semn de aprobare. I-am zâmbit larg, strălucitor ca soarele, și m-am întors la mobil.

— Trecem să luăm cheile în câteva minute. Nu-i scăpa din ochi. Excelent. Mersi, Rupe. Ești cel mai tare.

Am râs în telefon, un râs murdar, pe care nu-l am când râd spontan. Robotul meu a scos un țiuit.

— Nuuu, nu e vorba de asta. E o tânără foarte drăguță. Da, bine, și asta, dacă vrei neapărat să știi. Îhî. Ei, uite că am și eu o inimă, din când în când.

Am închis telefonul și l-am pus la loc în buzunar, lângă cheile care aveau să deschidă căsuța de la Bush Green. Mai aveam de înscenat o oprire pe la birou, să-i pun pe Rupert și pe Giles la curent, poate să-mi iau și o cafea.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Veronica, nedumerită.

— Ce?

— Ultima parte. „Nu, nu e vorba de asta."

— Aaa, aia. Eh, Rupert, mă întărâtă.

— Cum adică?

— Mă faci să mă rușinez.

— N-o să mă supăr, spune-mi.

— Ei, a spus că trebuie să fie ceva mai mult la mijloc dacă fac un asemenea efort.

A roșit și a clipit lung din genele grele. Excelent. Așadar, mai avea o urmă de inocență, după toate aventurile, după toate certurile, neînțelegerile și dezamăgirile, batistele udate, după jurnalele secrete și sporovăielile nocturne cu prietene binevoitoare.

Am plecat împreună spre căsuța din Shepherd's Bush. M-am oprit la birou, chipurile ca să iau cheile. Am râs în hohote cu Giles când i-am povestit cum decurgeau lucrurile. Dumnezeule, câtă putere și frumusețe e până și în micile șiretlicuri, în micile tertipuri. Am condus spre Shepherd's Bush Green de la biroul din Holland Park Avenue și parcă voiam un pic mai multă intimitate. Era momentul potrivit să aflu dacă aveam dreptate cu slujba în televiziune, așa că am pus cărțile pe masă. Ar fi putut la fel de bine să fie într-o companie mică de PR sau manager la vreo editură. To-

tuși, mizam pe varianta cu televiziunea, șansele erau cam de trei la una. În zona asta, mulți sunt din staff-ul BBC-ului.

— Și cum de cauți în zona asta? E aproape de muncă, nu?

— Da, e.

— Mă gândeam eu. Nu-mi spune. Faci documentare cu camera ascunsă.

A izbucnit în râs. Un râs stăpânit și ironic.

— Poftim?

— Hai, spune-mi. Știu, ai o cameră ascunsă în broșă. Te documentezi despre agenții imobiliari.

— Aha, gata, înțeleg. Crezi că lucrez la BBC.

— Da... regizor. Poate editor?

A zâmbit discret și mi-a spus:

— Mi-e teamă că ești pe lângă rău de tot. Deși, într-un fel, lucrez într-o cameră de montaj.

Am ridicat din umeri și am cotit pe strada unde era apartamentul.

— Gata. Am ajuns... E o zonă excelentă. Și are și teren de tenis la capătul străzii. Dar presupun că nu joci?

— Nu chiar.

— Păcat. S-a deschis și un restaurant japonez chiar după colț, apropo. Și uite și panoul cu firma noastră.

Placa de lemn cu *Farley, Ratchett & Gwynne* se legăna încet în vânt, părând acolo de secole când, în realitate, nu avea mai mult de două luni de când fusese pusă.

— V-ați mișcat repede.

— Hmmm?

— Dacă abia de dimineață s-a pus în vânzare?

— E o chestie de viață și de moarte. Plus că proprietățile, în special garsonierele și apartamentele cu două camere, sunt la mare căutare în zona asta, mai ales dacă lucrezi la BBC.

— Tocmai am zis că nu lucrez acolo.

— Da, așa e. Ai dreptate. Scuze. Aaa... uite. Loc. Stai un pic. Și, până la urmă, ce faci? Fii atentă. Să vezi cum încape bijuteria asta și în vid.

Am băgat în marșarier. Eliberare de rațiune, simt spațiul din spatele meu. *Forța e cu mine, stăpâne Kenobi*... trebuie să fiu una cu universul.*

— Sunt medic patolog.

M-am lovit de mașina din spate, cu un clinchet surd de sticlă spartă.

— O, Doamne. Asta n-a sunat prea bine, a spus Veronica foarte dulce.

Începeam să intru ușor în panică. Un bătrân mă privea de pe trotuar și nu suport să văd cum se uită alții la mine când încerc să parchez. Îmi aduce aminte de obiceiul profilor de a-ți sta în cap la școală, îmi taie toată pofta de mâncare. Părea să-i facă plăcere, oricum nu cred să fi avut nimic mai bun de făcut decât să-și studieze cariile. Am încercat să repet figura. Bătrânul a început să dea din mâini — încerca să mă ghideze. Mi-au mai trebuit vreo patru încercări ca să pun mașina la loc. M-am strecurat afară ca să evaluez pagubele.

— Ai putea fi un pic mai atent, mi-a spus Bunicu', și m-am forțat să zâmbesc.

Am zâmbetele false pregătite, dar cu bătrânii mi-e mult mai greu, pentru că pur și simplu nu-i suport. Îmi amintesc în permanență de moarte. Urăsc să mă gândesc la moarte și de-asta mi s-a făcut pielea de găină când Veronica mi-a spus cu ce se ocupă. Asta dacă nu cumva își bătuse joc de mine. Ieșise din mașină și își rodea buzele îngrijorată.

— E doar semnalizarea. Presupun că ai asigurare.

— Hai să nu ne facem griji pentru asta. Trebuie să te întorci la muncă, nu?

— Clienții mei nu pleacă nicăieri.

Am râs stingherit și m-am îndreptat spre ușa de la intrare: vitralii în stilul anilor '30. Devenisem întru câtva defensiv,

---

* Obi-Wan „Ben" Kenobi — personaj din saga științifico-fantastică *Star Wars*, înfățișat în trilogia inițială ca un bătrân pustnic excentric, vrăjitor și mentor. (*N. ed.*)

într-o oarecare măsură din cauza farului făcut țăndări, dar și din cauza mărturisirii pe care mi-o făcuse Veronica. Amânase momentul, nu-i așa? Nu, era imposibil. Eu o întrebasem, ea răspunsese. Cât era de simplu să negi accidentalul.

— Nu ți se pare minunat? Au mai rămas foarte puține uși din astea vechi.

— E un coșmar să le cureți.

— Da, ai perfectă dreptate, Vronky. Oricum, contează ce e pe dinăuntru.

Am deschis ușa. Mirosea urât, de parcă cineva uitase să tragă apa. Un început cum nu se poate mai prost. Am urcat câteva scări până la primul etaj. Nu era nici un fel de mobilă în apartament, mocheta fusese scoasă, și asta dădea senzația de spațiu. Avea îndeajuns de multă lumină și camerele erau înalte.

— E plăcut că e așa spațios.

— Greu de încălzit.

— Ai dreptate. Dar tocmai au instalat noul sistem de încălzire.

Eram ușor derutat, pentru moment nu mai înțelegeam de ce nu reușisem să îl dăm. Am remarcat imediat o dâră subțire, o zgârietură pe peretele proaspăt vopsit de lângă scările care duceau spre etajul doi. Mă tot întrebasem de ce, dintre toți pereții din apartament, ăsta era imaculat. Mi-am amintit apoi că era una dintre șmecheriile Mizerabilului Bob. Apartamentul avea tot felul de denivelări și ideea era ca tranzacția să fie cât mai rapidă, fără cercetări atente. Probabil că am rămas pe gânduri un pic cam mult, pentru că Veronica și-a dat seama imediat la ce mă uitam.

— Asta arată un pic îngrijorător.

— Eu nu mi-aș face probleme. Londra e făcută toată din argilă. Dacă vrei ceva perfect neted, nu ești în orașul potrivit.

— Dar...

— Au fost câteva veri secetoase. Dar uite că stă în picioare și are deja o sută de ani.

Vrăjeala obișnuită. Nu trebuia să mai insistăm asupra subiectului. I-am propus să urcăm.

— Sus ai un duș foarte drăguț și o cămăruță care poate fi transformată în birou, dacă obișnuiești să-ți aduci mult de lucru acasă...

Am clipit. Pierdeam teren, ceva îmi scăpa. Mai mult decât atât, rochia Veronicăi i se ridica pe coapse când urca, și avea, într-adevăr, niște picioare superbe.

— Îmi pare rău. Evident că n-o să...

— Nu-i nimic. Aduc multă hârțogăraie acasă. Dar nimic din, știi tu... tăiere. Asta numai la spital.

A zâmbit cu subînțeles. M-am prins că-i plăcea să mă vadă stingherit. Stătea lângă fereastră, uitându-se la terasa de mai jos. Ultimul etaj avea tavanul mai scund, dar tot dădea senzația de bine. Brusc, am simțit că-i plăcea. Simțeam că putea să cadă în plasă, trebuia doar să vreau. Totuși, ceva mă reținea.

— De fapt... ce le faci?

S-a mișcat de lângă fereastră, îndreptându-se spre mine. S-a uitat fix în ochii mei, mi-a reținut privirea, iar eu m-am întors. Era ceva în privirea aia, înspăimântător și în același timp atrăgător. Cred că se poate să fi fost — știu că pare aiurea — să fi fost *sinceritate*. Orice ar fi fost, m-a speriat.

— Disec oameni. Mă uit înăuntrul lor. Să văd ce e stricat, mi-a spus, parcă provocându-mă.

Și de fapt chiar asta făcea, mă provoca, pentru că în secunda imediat următoare și-a schimbat tonul într-unul profesionist, plimbându-și degetul pe marginea ferestrei.

— Îmi place. Cred că feng shui-ul e pozitiv. Crezi în feng shui?

Asta e nebunia cu femeile, mai ales dacă sunt singure. Pretind că simt tot felul de vibrații din partea locului, și asta e câteodată frustrant, mai ales când tot restul pare să meargă bine. Pe de altă parte, superstițiile astea sunt bine-venite, ca acum, de exemplu. S-a uitat iar spre mine, iar de data asta am privit-o și eu fix.

— Bineînțeles, am răspuns.

— Și ce crezi?

I-am răspuns imediat.

— Cred că sunt ocazii pe care nu trebuie să le ratezi. Ce ai de pierdut? Mai nimic. E o afacere foarte bună. Dar trebuie să te miști repede.

— Nu, despre feng shui.

— Aaa, feng shui...

Pronunțasem corect. M-am schimonosit în cel mai autentic stil Jackie Chan kung-fu.

— Feng shui-ul e bun. După cum probabil știi, orice casă are nouă zone, fiecare legată de un alt aspect al vieții. E multă energie pozitivă aici. Mai ales în privința relațiilor.

Am spus asta ca pe o aluzie foarte subtilă.

— Ar trebui să știu mult mai multe despre tine ca să-mi dau seama dacă ăsta e locul potrivit pentru tine. Data nașterii, detalii din viața ta, energii și tot așa. Dar, în mare, locul ăsta nu e rău deloc. Ce nu-mi place e că holul duce de la intrare până în spate. Și nici toaleta îndreptată spre ușa din față nu e un lucru bun. Se pierd multe energii. Dar, în rest, eu zic că e foarte bun. Nimic ce să nu poată fi remediat cu cîteva oglinzi și cu niște plante așezate strategic. Sau elemente de apă, bineînțeles.

După cum vedeți, nu merg nicăieri cu temele nefăcute. Experiența imaginației fascinante a femeilor e adeseori mai valoroasă ca orice.

— Bineînțeles, mi-a răspuns.

Era clar că o impresionasem. Dar nu era fraieră, pentru că m-a întrebat imediat:

— Ce-ai zice de o cercetare mai atentă?

— Nici o problemă, dar nu uita că mai există un potențial cumpărător, cu banii jos, și nu mai pot pretinde că am pierdut cheile. Oricum, mulți nici nu se mai obosesc cu asta în ziua de azi.

M-a privit îndelung, apoi s-a uitat în altă parte, ca și cum ar fi întrebat altceva și-i răspunsesem deja. Am simțit o

oarecare dezamăgire. S-a întors iar spre mine, de parcă ar fi vrut să se asigure că răspunsul era cel corect.

— Deci tu crezi că ar trebui să-l iau?

Nu știu cum s-a aprins scânteia. Exact atunci am observat că i se dusese un fir la ciorap, pe pulpă, și asta a născut în mine și simpatie, dar și niște instincte animalice nebănuite. Abia m-am abținut s-o sărut atunci, pe loc, dar, mai mult de atât, voiam s-o protejez. Și asta era ridicol. Nu era genul care să aibă nevoie să fie protejată, poate doar ferită de mine și de cei ca mine, care oricum sunt cu miile.

Am știut atunci ce urma să se întâmple. M-au trădat și corpul, și limba, și aerul pe care îl respiram. Totuși, am făcut o pauză foarte lungă înainte să-i spun *nu știu.*

Sinceritatea îmi e la fel de la îndemână ca și minciuna — sunt doar maniere diferite de a te exprima, numai că de data asta am simțit că în mine se dădea o luptă sinceră. M-a luat amețeala. Am așteptat un pic, să văd dacă nu mă încerca vreo urmă de virtute, dar știam din experiență că asta nu se întâmpla decât în cărțile vechi, la Dickens și la alți fandosiți dintr-ăia cu perciuni.

— Nu cred.

Ochii Veronicăi s-au rotunjit un pic a mirare, dar, în rest, n-a părut deloc surprinsă. Stătea în fața mea și nu-și mișca decât mâna pe toarta genții. Simțeam că se uita la mine, dar eu mă uitam prin ea, dincolo de fereastră. Să fiu sincer, mi-era rușine că spusesem adevărul. Știam din experiențele timpurii cât de dăunător și nerentabil putea să fie. O minciună bine construită, născută dintr-o imaginație debordantă, îți oferea mult mai multe satisfacții. Adevărul era tare monoton.

— De ce nu?

Simțeam că mă topesc, mi-am concentrat privirea pe fața ei. Eram ridicol și slab. De parcă s-ar fi deschis ceva în mine și nu aveam cum să ies de acolo. Și cum nu mai era cale de întoarcere, am decis să continui.

— În primul rând, pentru că proprietarul e Mizerabilul Bob. Și mai sunt și altele. Știi crăpăturile alea mici din pe-

reți? Ei bine, pe dedesubt au frați mai mari, și surori, și unchi, și veri...

Am făcut o pauză, de dragul de a mă auzi vorbind. Începea să-mi placă efectul.

— Și nu e numai asta. Tipul de alături are un ditamai sistemul audio, ocupă două dormitoare. Imaginează-ți cum vibrează pereții. Acum e în vacanță, iar tipul e simpatic, n-am ce zice, dar e un pic încăpățânat. Un pic... cum să spun? Psihopat. A, și mai e și un început de mucegai într-unul dintre colțurile de sub acoperiș. Mizerabilul Bob o să-l lase acolo, să se coacă, și o să te pună la plată. Așa că eu cred că nu e cea mai înțeleaptă decizie, ținând cont de resursele tale, de standarde și de alte cerințe din astea.

A urmat încă o pauză lungă. Veronica și-a trecut mâna prin părul prea scurt ca să se joace cu șuvițele. Era extraordinar de slabă, dar asta n-o făcea mai puțin atrăgătoare. Îmi plac femeile slabe. N-am nimic cu grăsuțele, Doamne ferește! Tony le adoră. Dar după mine, cu cât sunt mai mici, mai slabe, cu atât sunt mai diferite de mine, și îmi place diferența asta.

Am încercat să-mi dau seama dacă era vopsită. Nu se vedeau rădăcinile, dar asta nu demonstra nimic. Apoi, fără măcar să schițeze un zâmbet, dar cu o licărire sub pleoapele alea grele și foarte sexy, m-a întrebat:

— Totuși, feng shui-ul e bun, nu?

Am clătinat din cap.

— E varză și ăla.

A izbucnit în râs, cu un sunet înalt și pițigăiat, complet diferit de râsul gutural de mai devreme. Fața ei întinsă s-a întins și mai tare, i se mișca nasul și pielea i se înroșise, devenind aproape la fel de roșie ca părul. Nasul ăla mă dădea gata. M-am trezit râzând și eu, la început din complezență, apoi în hohote. Un duet care s-a încheiat într-o liniște deplină, de puteam auzi zgomotul metroului care trecea prin Shepherd's Bush. Era și asta o treabă, totuși...

— N-ai vrea să iei cina cu mine? m-a întrebat, din senin.

— Unde? i-am răspuns, luat pe nepregătite.

— Unde? Habar n-am. Poate la restaurantul japonez.

Am clătinat iar din cap.

— Nu e nici un restaurant japonez?

A râs și m-a luat prin surprindere a doua oară. Râzând, am condus-o la serviciu. În vinerea aia am ieșit prima dată împreună.

Asta se întâmpla acum șase luni și două săptămâni, și nu aveam nici cea mai vagă idee ce urma. Reușesc de multe ori să le îmbrobodesc pe femei când încerc să le vând apartamente, poate pentru că ceva din strălucirea din jur se reflectă asupra mea, sau pentru că am o oarecare putere — e ca și cum aș fi chiar eu proprietarul. Simțeam totuși că ea era specială. Și nu era doar ea, ci și momentul. Oricine are un ritm, un timp propriu, care trebuie să se sincronizeze cu al tău. Era femeia potrivită la momentul potrivit. Aveam impresia destul de vagă, deși nu recunoșteam asta, că începeam să mă plictisesc de Colin, de Nodge și de Tony, de fotbal și de tot felul de restaurante cu specific etnic, de halbele de bere și de jocuri, și mai ales de cum ajunsesem să credem că astea erau cele mai bune lucruri de pe lume și că orice altceva nu reprezenta decât un compromis jalnic. Eram plictisit chiar și de *mine.*

Nu că n-ar fi fost mișto pe vremuri, și câteodată mai era și acum. Dar totul părea o istorie care nu reușea să-și găsească locul în trecut, înțepenită în prezent, epuizantă. Până la urmă, asta erau întâlnirile mele cu Colin, Tony și Nodge — istorie. Nu mai rămăsese aproape nimic din spontaneitatea, ironia și subtilitățile de la început, din toate fleacurile pe care le faci râzând în hohote cu prietenii tăi, din cruzimea și splendoarea dintr-o joacă de copii. Nici vorbă de așa ceva, doar trecut recent și distant. Ce-ai mai făcut? Pe unde-ai mai fost? Ce-ai mai văzut? Cum era X când te-ai întâlnit cu ea?

Cum a fost meciul? Mai ții minte când...? Era deja prea mult. Prea mult.

La urma urmei, aveam treizeci de ani — și începeam să simt cum se duce dracului tot, cum îmi pute totul. Veronica părea persoana potrivită să aducă un aer proaspăt, să-mi reînnoiască viața, să o schimbe nu neapărat în ceva mai bun, dar în ceva diferit. Un „ceva" cu alte metode de tortură, cu alte surse de nervi, de plictiseală și de ironii.

Am hotărât imediat ce aveam de făcut — cum să rezolv situația, ca să zic așa — și, spre amuzamentul meu, care avea să fie consecința directă a unei tranzacții imobiliare. O casă la jumătatea drumului dintre Shepherd's Bush și Hammersmith. Trecuse cam o lună de când o cunoscusem pe Veronica și vreo trei săptămâni de când „ieșeam împreună". E posibil — Vronky n-ar avea nici un dubiu în privința asta — să fi fost vorba de sincronizare. Trebuie să recunosc că era ciudat. Dar așa sunt coincidențele de cele mai multe ori.

Casa se afla undeva în capătul străduțelor de lângă Brook Green. Era destul de cochetă și nu mult mai scumpă decât restul de prin zonă. De data asta, potențialii cumpărători veniseră la birou. Erau bătrâni, șaizeci de ani și mai bine. Un bărbat și o femeie, amândoi ridați rău de tot. Au condus tot drumul în spatele Beemer-ului, o rablă, o glumă de mașină, cred că era un Morris Minor. Mai aruncam câte o privire în oglindă, râdeau în hohote, zâmbeau la tot pasul. Asta mi s-a părut destul de ciudat, mai toți bătrânii pe care îi știu nu fac altceva decât să tot bombăne și să se rățoiască unul la altul, sau stau cuminți într-o liniște indiferentă.

Când am ajuns, Morris-ul a oprit încet chiar în spatele meu. Bătrânul a coborât, a ocolit mașina și i-a deschis ușa doamnei, așteptând politicos într-o parte până a ieșit. Mi s-a părut foarte drăguț, mai ales că în ziua de azi nu prea mai vezi așa ceva. În felul ăsta, pot fi și bătrâneii simpatici.

I-am condus înăuntru și le-am ținut discursul — multă lumină, magazine în apropiere, spațiu mult, posibilități de

decorare, bla bla bla. Nu prea îmi dădeau atenție, se plimbau încet prin toată casa, unul lângă altul, vorbind în șoaptă, așa, ca pentru ei. N-aveau figuri memorabile, dar păreau să fie în formă, și, oricum, le lipsea patosul acuzator pe care îl au în cele mai multe cazuri ăștia cu un picior în groapă. Cealaltă chestie ciudată era că se atingeau mult — se țineau de mână, stăteau foarte apropiați, genul de comportament pe care-l vezi la adolescenți, dar niciodată la babalâci.

Mi-am aruncat un ochi pe însemnări. Harry Butson și Maud Louise Coldstream. Ceva până-n 300 000. Și atunci, care era treaba cu Morris-ul? Erau țăcăniți? Moroni? Erau măcar căsătoriți? Pe undeva, aveam certitudinea că erau serioși. Chiar dacă hainele de pe ei erau vechi și uzate, păreau genul demn și cu suficienți bani pentru un trai decent. Și câteva dintre bijuteriile bătrânei Maud, deși deloc excentrice, miroseau a verzișori. N-aș putea să spun cu precizie de ce. Când ești agent imobiliar, îți dai seama de lucrurile astea pur și simplu.

Mă rog, la un moment dat m-am dus sus, la toaletă, și am lipsit destul de mult. Când m-am întors, aproape că nu-mi venea să cred ce văd, m-am frecat la ochi ca să mă conving că e adevărat.

Erau în dormitorul mare — bine proporționat, 5 metri pe 4, mochetă nouă și dulapuri în perete — și, fiți atenți, erau întinși pe pat și se sărutau, ceea ce e în sine deranjant, dar de data asta era prea de tot — *cu limba*. E respingător, știu, și totuși emoționant, într-un fel. Chestiile astea bătrâne, urâte, scoase din uz, comportându-se ca... oamenii obișnuiți.

Bătrânul, care era subțire și bine-crescut, dar nu genul plin de ifose, m-a văzut intrând, mi-a zâmbit calm, fără să dea vreun semn că s-ar fi rușinat. Femeia — jur că mergea pe 70, dacă mă gândesc bine — s-a ridicat și a început să sară pe pat.

— Cred că face față, ce zici, Harry? a întrebat, și mi-a făcut cu ochiul.

— Maud e greu de satisfăcut, a spus Harry, iar femeia a chicotit și s-a lăsat pe spate înapoi pe saltea.

Am simțit că roșesc, și probabil că Maud a observat, pentru că mi-a spus pe un ton cald:

— Nu-l lua în seamă, tinere. Așa glumește el. Oricum, și dacă ar fi adevărat, nu mai e în stare de mare lucru, bietul de el. Câteodată mă gândesc că aș face bine să-mi caut distracția în altă parte.

Mi-a aruncat o privire de-o obrăznicie care m-a făcut să roșesc și mai tare. De data asta, Harry a izbucnit în râs.

S-au urnit de pe pat și Maud s-a dezechilibrat, mai să cadă. Harry s-a întins imediat după ea și a prins-o ferm de braț, ajutând-o să-și revină. Îngrijorarea care se citea pe chipul lui în locul bucuriei de mai devreme era... emoționantă, cred.

S-au mai învârtit prin casă și au făcut o ofertă, dar mi-au spus că nu se puteau muta în următoarele trei luni pentru că plecau într-o călătorie în Orientul Îndepărtat. Am presupus că era o glumă, dar s-a dovedit că vorbeau cât se poate de serios. Harry, care tocmai împlinise 65 de ani, primise o grămadă de bani, și aveau de gând să îi cheltuiască pe „plăcerile Orientului", după cum mi-a mărturisit Maud, făcându-mi cu ochiul.

Privindu-i, m-am binedispus chiar mai mult decât de obicei. Când mă gândesc la oamenii bătrâni, mă gândesc la ai mei, la ai lui Tony sau Nodge sau Colin. Toți indiferenți la cei de lângă ei, ba chiar răutăcioși adesea. Apoi mi-a trecut prin minte că poate e una dintre poveștile de dragoste din *Lumea femeilor* sau cum s-o fi numit drăcia aia pe care o tot cumpăra maică-mea. Poate se cunoscuseră la clubul pensionarilor săptămâna trecută, și asta era prima lor aventură în treizeci de ani.

Se îndreptau spre mașină, când m-am hotărât că *trebuie* să îi întreb. Am dat mâna cu Harry, o strângere energică și sigură, exact așa cum mă învățase Unchiul Billy:

— Sper să nu vă deranjeze întrebarea mea, dar... sunteți de mult împreună?

Harry mi-a zâmbit.

— Nu, nu chiar.

Am dat din cap aprobator, *știam eu.*

Maud l-a atins ușor pe umăr.

— Depinde dacă treizeci și cinci de ani înseamnă mult. Pentru noi, nu, așa-i, Harry?

— E al dracului de mult, a răspuns râzând.

Apoi s-a întâmplat ceva extraordinar. S-a întors spre mine și m-a cuprins pe după umeri. De parcă mă știa de o viață. Și, în mod inexplicabil, nu m-a deranjat, nu m-a pus într-o situație penibilă. Era... era exact așa cum aș fi vrut să fie dacă tata ar fi făcut asta pe când trăia. Dar n-o făcuse niciodată. Mi-a spus răspicat, dar cu o voce joasă:

— Un bărbat, fiule, trebuie să găsească femeia potrivită. E tot ce are viața mai bun de oferit. Nu sta să aștepți ca fraierul, fă ce ai de făcut.

Mi-a strâns umărul și s-a dovedit surprinzător de puternic.

— Există cineva special pentru tine?

— Păi... probabil. Există cineva la care mă gândesc.

— E o poveste serioasă?

— Presupun că ar putea fi.

M-a mirat să mă aud spunând asta.

— Atunci nu mai sta pe gânduri. Ăsta e începutul și sfârșitul.

Și au plecat, în mașina aia ca o broască. Totuși, din nu știu ce motiv, cuvintele lui mi-au rămas în cap, mă urmăreau până și în somn. Mă gândeam cât de bine trebuie să fie să te găsești în locul bătrânilor Harry și Maud, pentru o sută de ani și chiar mai mult.

capitolul 2
prietenii lui Frank Păcăliciul

Încă o seară de marți, ca toate celelalte, pe Goldhawk Road. Sunt deja la a cincea sticlă de Staropramen, dar mintea mi-e încă perfect limpede, deși încerc să mă amețesc bine de tot. Și nu pentru că vreau. Ci pentru că *trebuie* să fiu beat. M-am hotărât să le spun astă-seară că-i părăsesc, că s-a terminat, că nu mai merge, că s-au dus pe apa sâmbetei.

Sunt cu Tony Diamant, cu Nodge și cu Colin la Bush Ranger, ne uităm la meciul cu Rangers. Noi și încă o sută de bărbați. Toți au fețele pârlite de soare, gușă, mustăți mari și sacouri de nailon. Jeanși prespălați, adidași Reebok albi, cercei de aur, imitații luate din piață de la Bush. Sunt îmbrăcați lejer, sport, doar pantofii sunt ultimul răcnet, noutățile de la Nike împotriva ultimei serii Reebok. Miroase peste tot a Fosters Ice și a aftershave Lynx. Îmi place. Miroase ca acasă.

Dintre noi patru, îmi place să cred că doar Colin e o figură tipică pentru locul ăsta. Și nu e vorba doar de haine — pantalonii largi, tricoul oficial Rangers/Wasps, iritația ca de adolescent din jurul gurii, petele de bere de pe hanorac —, ci și de expresia de pe fața lui. E complet absorbit, uluit, le ține pumnii. Pentru cineva care a trecut de treizeci de ani, e mult prea implicat.

Mai mult ca oricare dintre noi, Colin trăiește pentru momentele astea, în mijlocul mulțimii, în fața unui ecran dreptunghiular pe care se vede cum se hotărăsc destinele. Fața îi strălucește de încordare. Pentru un moment, nu pare să aibă mai mult de cinci ani, când Kevin Gallen lovește mingea și

o trimite cum nu se poate mai prost, la vreo patru metri depărtare de stâlpul din stânga. Fața lui mică se schimonosește a trădare și a supărare, de parcă cine știe ce nedreptate i s-ar fi făcut.

Încă mai are postere cu QPR* în cameră, pe toți pereții, nu ratează nici o ocazie de a merge la meciuri, exact așa cum făcea la 15 ani. Deși e, în general, cel mai retras și mai tăcut dintre noi, în momentele astea emoțiile îi scapă complet de sub control. Uneori plânge, deși are grijă să se ascundă înainte. Spre deosebire de noi, Colin nu a reușit niciodată să manifeste indiferență față de viața emoțională.

Chiar și acum dă din cap dezaprobator. Câteodată mă gândesc că, într-un fel, Colin e cu un pas în spate — încă locuiește cu maică-sa, n-are niciodată prietene. Își investește toată afectivitatea în lumea la care a ales să se limiteze — filmele horror, calculatorul, prietenii, fotbalul. Pentru o clipă, am senzația că o să plângă chiar acum, dar, spre ușurarea mea, se întoarce spre punga de chips-uri și începe să ronțăie. Walkers Double Crunch Chilli.

Jocul nu mă prinde de nici o culoare. Nu pot să mă fac că îmi pasă. M-am gândit toată ziua la Veronica. De fapt, m-am gândit la *mine* toată ziua și m-am tot întrebat ce efect o să aibă vestea mea asupra *lor*. Am senzația că sunt într-un gol de aer, că privesc toată scena dintr-un balon de săpun. Îi văd în prim-plan profilul lui Tony, ridicându-și ochii spre ecran.

Tony — Anthony Diamonte, cunoscut și ca Tony Diamant sau, simplu, TD — râde zgomotos. E cel mai zgomotos dintre noi, și de data asta volumul a crescut de parcă ar încerca să-i acopere pe toți ceilalți. Tony vrea să fie întotdeauna câștigătorul, chiar și atunci când nu se joacă nici un joc. E pe jumătate ridicat de pe scaun, făcând semne spre Gallen, care s-a prăbușit în genunchi, acoperindu-și ochii cu palmele. În

* Inițialele echipei Queens Park Rangers. (*N.t.*)

lumina reflectoarelor, Gallen are patru umbre. Râsul lui Tony e unul răutăcios, fără vreo urmă de umor.

Gulerul alb ca smântâna al puloverului Jil Sander a căpătat, în lumina reflectată de ecran, culoarea fisticului. Sunt convins că moare de cald în lucrul ăla, dar e imperturbabil și căldura nu pare să-l deranjeze în vreun fel. Tony miroase a bani de la o poștă, chiar și prin fumul din cameră. Haina Mullberry Black Cavalry Twill aruncată pe umeri, pantofii Patrick Cox, ceasul Oris Big Crown Commander. I se citesc banii pe fața măslinie, în părul negru și moale, în dinții strălucitori etalați de zâmbetul perfect. N-ai zice că e doar un frizer — pardon, *hairstylist* — din Shepherd's Bush. Aduce mai degrabă a matador sau a figurant excentric în vreun film de artă italian.

Femeile îl iubesc pe Tony. Nu le pasă că e un mare fals — totul e fals, de la bronz până la stil și la zâmbet. Arată bine, presupun. Trebuie să recunosc asta. Oricât de mult îi mint pe alții — și o fac, nu încape discuție —, încerc să fiu sincer cu mine. E greu, deși habar n-am de ce.

Tony pare genul sofisticat, deși e tot un derbedeu, ca noi toți, de altfel. Chiar mai mult, dacă mă gândesc bine, pentru că nici eu, nici Nodge și nici Colin nu suntem derbedei. Majoritatea fanilor de la fotbal nu mai seamănă de ani de zile cu niște brute primitive. Acum citesc Irvine Welsh și ascultă Clasic FM și aleargă la muncă. Nimic nu mai e cum trebuie. Eu cu diploma mea, Tony cu costumele lui de mii de lire, Nodge cu cărțile lui imposibil de citit. Un șofer de taxi cu nasul în cărțile lui Rohinton Mistry*, așa, de amorul artei. Totul e hibrid, atomizat.

Tony, cu toți banii lui, e — n-aș vrea să mă înțelegeți greșit, mi-e prieten și-l iubesc — e…

Cuvântul care îmi vine în minte e *crud.*

Dar nu asta e. Nu crud. Asta ar presupune că-i place să-i rănească pe ceilalți, și Tony nu e așa. Pur și simplu nu-l

* Scriitor canadian de origine indiană, n. 1952. (*N.t.*)

deranjează să-i rănească pe ceilalți, dacă-i stau în drum. Nici măcar nu e ceva personal. Pur și simplu are altele mai bune de făcut decât să tot fie atent la cei din jurul lui. Cred că e ceva foarte neenglezesc, dar Tony nici măcar nu e englez. E sicilian, sau cel puțin ai lui sunt. Dar nu-i place să vorbească despre asta. Are o amuletă la gât, cu o mână și două coarne, să-l ferească de spiritele rele. Totul din aur masiv.

Una peste alta, dacă ajungi să-l cunoști, îți dai seama că nu e un tip rău, că e foarte OK, de fapt. Trebuie să fie, altfel n-ar fi prieten cu mine.

Mi-e chiar cel mai bun prieten, e o figură. Tony face lucrurile să se *întâmple*. Și mi-a fost tot timpul alături. Nu de așa mult timp cum a fost Colin, dar la fel de mult ca Nodge. Cred că sunt deja cincisprezece ani.

Mă întorc spre Nodge. Încep să simt efectul alcoolului, mă simt tras afară din mulțime în loc să fiu în mijlocul ei. Nodge și-a țuguiat buzele, de parcă s-ar strâmba a acreală, dar în rest nu s-a mișcat deloc. Are economia asta în mișcări. Nu face nici un pas dacă nu trebuie. Ca prins în rădăcini. De parcă ar avea un drept înnăscut asupra spațiului pe care-l ocupă, și nimeni nu poate obiecta nimic.

Fața lui îmi dă aceeași impresie. Grăsuță, ca un aluat, ușor convexă, de parcă l-ar fi pocnit careva și s-ar fi adunat toată spre centru, lăsând o margine mare și netedă. Un perimetru roz, protector, între păr și bărbie. O față imobilă, încăpățânată, greu de pus în mișcare. Tăiată aproape de jumătate de sprâncenele à la Liam Gallagher*, o linie groasă și continuă deasupra ochilor, ca o omidă leneșă.

Expresia de pe fața lui e cea familiară — de judecare și de condamnare. Îți dă impresia că nu o să-l ierte *niciodată* pe Gallen pentru greșeala asta, de parcă i-ar fi dat destule șanse în trecut. Nodge ia fotbalul foarte personal, îi dă o dimensiune aproape morală. Ca și cum Gallen n-a făcut numai o greșeală, ci ceva *rău*. Oricum, Nodge pretinde că nu-i dă cine

* Solistul formației britanice Oasis. (*N.t.*)

știe ce importanță, că e prea mare ca să mai facă chestii din astea. Nu ia lucrurile la fel de în serios cum le ia Colin, dar îi pasă, nu e nici un dubiu în privința asta.

Se apleacă și-și ridică pantalonii de pânză neagră, de la Next, e un tic nervos pe care l-a avut toată viața, de la obiceiul maică-sii de a-i lua pantaloni prea lungi. Nodge poartă numai negru sau gri, sau, la ocaziile speciale, maro-ciocolatiu. Îi place să creadă că e cu picioarele pe pământ. Cu Nodge, totul e Timberland, Gap Essentials, Stone Island și CAT.

Murmură două cuvinte, cu o voce joasă, la fiecare arătându-l cu degetul pe Gallen cel prăbușit pe ecranul imens.

Nu. Acceptabil.

Asta e bine. Ar putea fi mottoul lui Nodge. Ar trebui să și-l scrijelească deasupra ușii.

Mai sunt două minute de joc și Rangers sunt conduși cu 1–0. Presupun că e important să câștigăm, sau măcar să egalăm, dar brusc îmi trece prin cap un gând cel puțin straniu și într-un fel deranjant: *de ce?* Am avut tot felul de gânduri ciudate în ultima vreme — poate că e începutul unei crize a vârstei mijlocii, deși la treizeci de ani sunt cam tânăr pentru asta. E ca și cum viața mea nu s-ar mai potrivi nicicum.

Cu *ce* să se potrivească? S-ar părea că băutura mă afectează mai mult decât credeam.

Oricum, vreau să spun că nici unul din echipă nu e din Shepherd's Bush, terenul e acolo, e adevărat, dar jucătorii sunt mercenari, soldați ai sorții. Și atunci de ce suntem atât de legați de fraierii ăștia 11 din fața noastră? Mă gândesc la mine gândind lucruri interzise, și mă gândesc și la... de fapt, *n-are* nici o importanță. Puțin îmi pasă.

Mă întorc să mă uit la meci. Nigel Quashie a lovit mingea, aruncând-o foarte sus, parcă încărcată cu speranță. Gallen o prinde în mănușă și, bâjbâind, o trimite înapoi spre Quashie, care o prinde cu interiorul piciorului și o azvârle iar în aer. Arbitrul se uită la cronometru. Gallen face un pas în față, plutind parcă spre minge. Într-o singură mișcare, se aruncă

în sus, se dă peste cap, atinge mingea și, cu o mișcare perfectă și sigură, o trimite în colț de la o distanță de vreo nouă metri.

Bush Ranger izbucnește. Nodge m-a luat în brațe, Tony mă pupă, Colin dansează extaziat. Toate fețele din bar s-au luminat și, în fracțiunea aia de secundă, în momentul ăla copleșitor, ne iubim cu o intensitate arzătoare. Sunt ocazii din astea minunate când nu există nimic mai bun decât să fii cu prietenii tăi. Berea se varsă pe podele, răsturnată de emoție. Pe ecran se întâmplă cam același lucru, cinci jucători în tricouri albastru cu alb se strâng în brațe și se sărută într-o bucurie absolută.

Dintr-o parte a ecranului, se aude un sunet slab, fluierul de final. Suntem pe punctul de a celebra momentul, când un freamăt străbate tot barul. Fusese fluierat sfârșitul și jocul totuși continuă. Gallen, furios, își ridică brațele spre cer. Se dovedește că fluierul fusese de fapt pentru offside, și o umbră de deznădejde străbate încăperea. Toată bucuria victoriei s-a risipit în stradă. Reluarea arată că Gallen era cu vreo 4 metri în afara terenului.

Jocul continuă. Zece secunde mai târziu, chiar se termină. Suntem toți în picioare, separați ca de o barieră de norii de fum. Colin e înmărmurit, nu scoate o vorbă. Tony ochește ecranul cu o alună, o așază între degetul mare și arătător și îi dă drumul, aluna se izbește de ecran și cade pe mocheta de culoarea ovăzului. Nodge nu l-a iertat pe Gallen și strivește nervos cutia de bere. Tot bombăne ceva, în doi peri.

Fără speranță. Gallen. Fără speranță.

Sunt hotărât să le spun totul astă-seară. Trebuie doar să găsesc momentul potrivit. Imaginea de pe ecran se micșorează și dispare. În cameră, tăcere de mormânt.

— Aceeași veche poveste. Pur și simplu nu sunt în stare să ducă ceva la bun sfârșit.

— Apărarea e praf. Steve Morrow, ce idiot. Trebuiau încă vreo doi–trei în atac. Dar bâjbâim, orbecăim. Rateu după rateu.

— Ar trebui să-l vindem pe Gallen, ca pe un cartof copt.
— Să-l curățăm, vrei să spui.
— Ce?
— Cartofii copți îi cureți.
— Du-te dracului.
— Oricum, cine l-ar cumpăra pe Gallen?

Și tot așa încă vreo câteva minute, până când Tony își lasă berea jos, sugerând că toată povestea e pecetluită.

— Vrea cineva curry?
— Nu știu.
— Mi-e un pic...
— Parcă aș vrea altceva. S-a redeschis Grădina Veselă?
— Nu știu. Nu.
— E restaurantul ăsta nou...
— Ăla indian?
— Da. Dumnezeul Lucrurilor Mărunte.
— Nu așa se numește.
— Ba da. E un fel de bar indian, au tot felul de chestii.
— Patetic.
— Parc-aș vrea mâncare chinezească.
— Numai hai să plecăm de-aici, le spun eu.

Mi-a ajuns dezamăgirea asta în masă. Cât pot să mai tot piardă Rangers? Merg tot mai jos, dintr-o divizie în alta. Tony și cu mine ne îndreptăm spre ieșire, Colin și Nodge ne urmează. La început, Nodge ezită, nu-i prea convine ideea, dar se hotărăște că nu merită să-și bată cpaul.

— Luăm taxiul, Nodge? îl întreabă Tony. Nu e foarte departe.

Nodge dă din cap că nu. Zice că a băut prea mult, dar, de fapt, ăsta e micul lui protest. I s-a pus pata. Vrea mâncare chinezească, așa că n-o să ne plimbe cu taxiul lui parcat în față la Bush Ranger, negru și strălucitor în lumina felinarelor. Nodge are grijă ca mașina, ultimul model Metrocab, să fie tot timpul curată și îngrijită.

Doi tineri negri se sprijină de ea. Sunt îmbrăcați în hanorace și au privirile aspre. Pe capota mașinii lui Nodge, o

halbă plină cu bere. Nodge se îndreaptă spre ei, dar Tony i-o ia înainte. Ia halba și o varsă în stradă și apoi, cu un zâmbet ironic, i-o întinde unuia dintre tineri, care se uită la el și se întoarce spre celălalt. După un minut în care par să se consulte, pleacă în liniște și trec repede pe lângă noi. Unul din ei a aruncat o hârtie pe care m-am aplecat să o ridic.

Tony s-a întors spre noi râzând zgomotos și a plecat mai departe pe Goldhawk Road. Eu mai am bucata de hârtie în mână și mă uit înspre mașină. Au apărut doi suporteri Rangers, mari și tatuați, care se uită șocați la locul unde fusese halba. Nodge îi vede și pleacă repede, îl ajunge din urmă pe Tony, mormăind ceva printre dinți. Colin și cu mine îi urmăm în grabă.

— Nici măcar nu era nenorocita lui de băutură.

Nici un răspuns din partea lui Tony.

— Mă rog, nu e mare pagubă, oricum.

Vocea lui Nodge crește cu vreo doi decibeli.

— E o chestie al dracului de copilărească.

Tony tot nu spune nimic, dar încetinește, cât să-l ajungă Nodge din urmă.

— Puteai pur și simplu să le spui să se dea mai încolo.

Tony aproape că se oprește, și pentru o clipă îmi lasă impresia că o să-și ceară scuze. Ar fi o noutate absolută, nu numai pentru TD, ci pentru noi toți. Noi nu ne cerem scuze niciodată, cel puțin nu unii de la alții. Nu mă întrebați de ce. E un fel de tradiție a noastră.

— Mai termină, Nodge, ce mama naibii? Oricum nu păreau buni de nimic. Ce să-ți spun! Hai să mâncăm și să terminăm odată. Localul ăsta nou cică e foarte mișto, spune Tony.

Nici măcar nu se oprește din mers, își vede de drum. O spune pe un ton căutat să nu fie provocator, ci neutru, fără ca vreun cuvânt să sune măcar un pic înțepător. E felul nostru de a ne cere scuze. Nodge pare să stea să se gândească un pic, și asta e tot. Își mușcă buza. E maestru la asta. Ca un

cățel care își tot roade osul. E drept, nimeni nu l-a văzut vreodată pe Nodge pierzându-și cumpătul. Pentru el, stăpânirea de sine e vitală, e un semn de maturitate.

Colin pare agitat. Nu-i plac certurile de nici un fel, și e greu să fii în același timp de acord cu doi tipi care se ceartă. Eu sunt încă în balonul meu de săpun, mă uit cum trecem de Bush. Pub-urile irlandeze, Wexford vs. Tipperary. Ăsta n-ar trebui ratat. Fab Fish Bar, reclama la Piața Shepherd's Bush, un panou amplasat pe o arcadă, cu banane, ardei iuți, ananas, un ceainic și niște pisici. Ruginește pe la colțuri, ca oile de metal care decorează stația de metrou de la Bush Green. Literele PSB, reliefate, în semicerc.

Mi-aduc aminte de bucata de hârtie aruncată de tipul negru și mă uit să văd ce scrie pe ea. E un fluturaș prost făcut, cu titlul „Încotro ne îndreptăm?". Am mai văzut chestii din astea, am găsit unele băgate sub ușă. Manifeste ale Martorilor lui Iehova. E tipic pentru Tony, atunci. Când mulțimea se împrăștie, cei prinși sunt adesea nevinovați.

Mergem repede pe Goldhawk Road, așteptând ca timpul să risipească tensiunea. Eu încerc să nu mă gândesc la Veronica. Ne oprim la trecerea de pietoni. Pe un gard e lipit un poster: „Spânzurați Violatorii și Pedofilii." Lângă el, „A treia cale. I de la Isus. C de la Cristos. Respect pentru răutate, nu pentru rău. Nu Diavolului".

Colin s-a oprit la Universal Jeans și se zgâiește în oglindă. Calvin Klein, Boss, YSL, Moschino, DKNY, Armani. După etichete, ai zice că ești în vreo zonă selectă, dar hainele sunt oribile. Mai ales o pereche de blugi, de un mare rahat — prespălați, largi, urâți ca naiba.

— Mari, spune Colin privind fix.

Colin. Habar n-are. Tony abia dacă se uită. Merge alături de Nodge.

Mergem repede, toți patru, aliniați, trecem de magazine, de măcelării, de pizzerii. Un magazin e plin cu postere cu

Mecca și pe un afiș imens scrie „Bun venit în Lumea Minunată a Islamului".

— Allah Akbar! zbiară Tony.

— Omorâți-l pe Rushdie, câinele ticălos și trădător, intervine Nodge încercând să pară arab, dar semănând mai degrabă cu Peter Sellers* în momentele proaste.

Colin rămâne pasiv, dar într-un târziu exclamă:

— Dă-l dracului pe Papă!

Colin habar n-are cine e Rushdie. Tony știe, dar îl urăște din tot sufletul. Lui Tony îi place Andy McNab, sau, când vrea să fie intelectual, orice de James Ellroy, cu cât mai dement, cu atât mai bine. *Dalia neagră* e preferata lui. Eu știu cine e Rushdie, ba chiar am și început să citesc una din cărțile lui, dar am lăsat-o baltă la pagina 12. O mare tâmpenie. Nodge susține că a citit *Versetele satanice* și, pe deasupra, că i-au și plăcut. Îi vin tot felul de idei cretе cum stă de unul singur în mașina aia. Nodge ar vrea, mai mult decât orice, să fie deștept, dar nu e. Eu *sunt*, dar mă străduiesc cât pot să nu las asta să se vadă. În Shepherd's Bush, e cumva rușinos.

Am trecut de un restaurant polonez, de o autoservire cu specific libanez, de un chioșc unde vindeau kebab turcesc, de un restaurant caraibian, de tot felul de pizzerii. În stânga noastră, — căsuțele aristocrate ale vestului londonez.

Un depozit de vinuri, aproape un simbol heraldic în economia unei așezări. Coșuri cu flori atârnă de lampadare. În zona asta, restaurantele sunt mai dichisite — Brackenbury, Anglesea, unele pentru vegetarieni. Undeva, în dreapta, proprietatea White City, unde Colin încă mai locuiește cu mai-că-sa. Ceva mai încolo, spre margine, într-o zonă cu terase din cărămidă roșie, casa mea, un locșor cochet obținut prin bunăvoința firmei Farley, Ratchett & Gwynne.

Tony și Nodge, mai în față, se opresc în fața a ceea ce pare să fie un restaurant nou-nouț. Minimalist, cubist, cu geamuri

* Actor de comedie englez, 1925–1980. (*N.t.*)

fumurii și cu pereți de beton. Înăuntru, plin pe trei sferturi de cercetători de pe la BBC.

— Ăsta e, ne anunță Tony.

— Arată ca un buncăr, replică Nodge.

— Hai să vedem cum e, le spun eu.

Colin dă din cap. Face asta aproape din reflex. Spune mereu da. Să fie de acord e unul din mijloacele de expresie care-i sunt foarte la îndemână. Mai presus de vorbitul propriu-zis.

Intrăm și suntem conduși spre o masă de lângă fereastră. Am fluturași în stomac. Primim meniurile, care nu seamănă deloc cu cele obișnuite, din vinilin roșu, cu Murgh Aloo și Bhindi Bhaji la prețuri exorbitante, arată ca niște papirusuri cu scris fin ca din cupru.

Ne scoatem hainele, le punem pe spătarele scaunelor și începem să studiem oferta. Nodge bolborosește ceva. Așa e de obicei — Nodge se plânge, Tony provoacă, Colin aprobă. Ăsta e tiparul clasic. Eu le fac pe toate pe rând. Dacă e să am o specialitate a mea, bănuiesc că e mințitul. Sunt destul de bun la asta.

Nodge pare enervat. Îmi dau seama după cum își tuguiază buzele când se uită peste meniu. Se albește când vede lista de prețuri. Taximetriștii nu câștigă atât de bine pe cât v-ați imagina, și e greu de crezut că Nodge, cu farmecul lui deloc convingător, ca să nu spun inexistent, face cine știe ce din bacșișuri.

— Ce vorbe goale, exclamă suficient de tare ca să-l audă și chelnerul îmbrăcat în negru din cap până-n picioare care tocmai trece pe lângă noi.

Mă uit pe meniu și înțeleg ce vrea să spună. *Homar mângâiat de un sos ușor, pe pat de linte.* Tony stă vizavi de mine, fața îi strălucește. Adoră locul ăsta.

— Aș vrea *Kebab Reshmi*, spune Tony.

Nodge citește din meniu, cu o voce macabră, cât se poate de sec.

— Ca și mătasea de la care îi vine numele, acest kebab din bucățele de pui vă mângâie voluptuos palatul.

După o pauză, care-și face efectul, repetă:

— Ce vorbe goale.

Tony nu-l bagă în seamă. Stă drept, din respect pentru locul ăsta atât de formal. Așa cum Nodge vrea să fie deștept, Tony vrea să fie acceptat și în pas cu moda. Cred că toți vrem, într-un fel, să ne adaptăm, să ne găsim locul. Poate că tocmai din cauza asta mi-e frică să le spun de Veronica. Pentru că locul meu e lângă *ei*, ei mă țin în picioare, sunt istoria mea.

Cu alte cuvinte, nici vorbă să scap de ei. Nu că aș vrea asta. Cel puțin, nu partea din mine care *gândește*. Dar mai am și alte părți, care nu au nevoie de cuvinte.

Aproape că s-a întâmplat asta săptămâna trecută. Mai că i-am omorât pe toți, i-am înjunghiat. Și nu glumesc. Din cauza Veronicăi, ea m-a împins la asta. Sau cel puțin m-a făcut să vreau s-o fac.

capitolul 3
intangibilii albaştri

S-a întâmplat joia trecută, spre seară. Eram în apartamentul meu din White City, de la periferie. E o zonă cosmopolită — unul sau doi împătimiți ai jocurilor de noroc, unul sau doi fumători înrăiți, câțiva bețivi amărâți, jelitori după război, rămășițe din anii '50 și '60, dar în marea majoritate cupluri tinere, cu Volvo, Beemer și Peugeot 205. Mi-ar plăcea să nu fim amestecați. M-aș simți mai sigur în legătură cu locul meu pe lumea asta.

Veronica a venit acasă, mă rog, viitoarea ei casă, după o zi lungă de ciopârțit mortăciuni. Câteodată am impresia că sînt în jurul ei miros de moarte. În mod bizar, e erotic. Mă face să mă străduiesc mai mult în pat, să neg singurul lucru pe care nu-l poți vinde, pentru care nu te poți târgui. Fără oferte, totul se rezumă la prețul pe care-l plătești.

Dar nu ajunsesem încă așa departe. Abia testam apele. Atunci când ai o prietenă, asta e calitatea neprețuită a începutului — nu trebuie să vorbești, nu trebuie să faci impresie, nici măcar să faci ceva în mod deosebit. Pur și simplu împarți același spațiu. Cu prietenii nu poți face asta, nu merge doar între bărbați. Trebuie să faci ceva care să fie interesant sau măcar distractiv. Prea multă liniște te irită, îți dă mâncărimi. În relații, liniștea e permisă. Și noi asta făceam. Păstram liniștea. Îmi plăcea.

Până nu demult, mă vedeam cu Veronica doar în weekend-uri — vinerea, sâmbăta și duminica seara — și în timpul săptămânii încă o dată; raportul libertate/implicare era de 3/4. Cred că e rezonabil. Aproape de raportul normal

când ai o prietenă (de obicei 4/3), dar departe de o relație serioasă (0/7). Pe măsură ce te apropii de căsnicie, raportul se schimbă dramatic. Acum e aici aproape în fiecare noapte, și raportul se schimbă înspre 2/5 sau chiar 1/6. Presupun că nu mă deranjează. Procesele astea sunt oricum greu de oprit. Sunt organice, inevitabile. Nimeni nu ia hotărâri, nimeni nu vrea cu adevărat să se întâmple așa. Dar se întâmplă oricum. Eu ies cu băieții de câteva ori pe săptămână, ea cu prietenele ei, dar facem ce facem și, fără să existe vreun aranjament prestabilit, tot aici ajungem amândoi.

Și așa începi să simți că libertatea e amenințată, spațiul unuia e absorbit de celălalt. N-are nici o legătură cu calculele matematice. Simpla prezență a Veronicăi, deși încă nu e permanentă, schimbă tot ce simt, și nu în felul ăla plăcut, iubitor și pufos. Parcă și respir altfel, mai repede, mai mult, de parcă mi s-ar lua oxigenul. E și asta o parte din transformare, cu care presupun că te obișnuiești în cele din urmă.

Am cumpărat casa asta în '91, când piața imobiliară nu o ducea chiar bine. Am așteptat multă vreme momentul, am așteptat ca prețurile să scadă și să scadă și să scadă, până nu mai aveau cum să scadă, până au ajuns atât de jos încât să o ia de la capăt. Am luat-o pentru 120 000 și imediat prețurile au început să crească. Acum valorează de două ori mai mult. Când mă simt singur, sau supărat, sau atunci când stau în cadă, gândul ăsta mă pune pe picioare. Iau cifrele și le tot învârt în cap, invizibile, în aerul de deasupra mea, și le văd mișcându-se și schimbându-și forma până ia naștere un nou număr: 250. Pe care apoi îl pun în cuvinte: un sfert de milion. Cuvântul milion îmi dă frisoane, tremur, îmi vine cheful de joacă. Mmmilion. Mmmmmmilion. Mmmmmm.

Încă trei din sferturile alea și aș fi milionar. Atunci aș ști că sunt fericiți. Că am câștigat.

Numai să nu fi făcut Tony două milioane între timp.

Nu e cine știe ce, nici ca structură și nici ca decor. Înainte să dărâm niște pereți, avea pur și simplu două camere la parter și două la etaj, cu bucătărie și cu baie în spate, cu niște

uși care duceau spre o peluză mică. Acum, jos e o singură cameră, cu scări pe peretele de la răsărit, urcând la primul și singurul etaj. Are suficientă lumină naturală și e destul de spațioasă, cu ramele ferestrelor din lemn masiv, și structura de rezistență e bună. Nu am complicat inutil decorul — podele simple, pereți albi, câteva afișe, în stilul ăsta. Veronica spune că e anonim, sec, dar știu din experiență că e o mare greșeală să-ți faci personalitatea simțită în apartament, pentru că sunt șanse mari ca potențialilor cumpărători să nu le placă prea tare de tine. Așa că mai bine îmi iau măsuri de siguranță. Nu vreau să risc nimic care ar putea atrage vreun refuz. Oricum, nu mai fac mulți purici pe-aici. Căsătoria e ocazia ideală să faci schimbul.

În toată casa, e un singur perete care chiar spune ceva despre mine, dar poate fi dat imediat deoparte, șters, mutat. E un colaj imens — și când spun asta, imaginați-vă că e imens, de 1,5 x 1,5 — din fotografii. I-am făcut și ramă la comandă, și am lipit meticulos tot felul de poze pe care le-am găsit în albumele vechi, prin sertare și prin cutii uitate în poduri. Pe 2,25 m^2 sunt sute de fotografii, unele alb-negru, majoritatea color. Am muncit frenetic la el, într-o noapte, după ce a murit tata. Asta se întâmpla anul trecut. Era felul meu de a mă asigura că nu pierd controlul, că nu mă las dus de val.

Am surprins-o pe Veronica de câteva ori uitându-se îndelung la panou. Face asta de multe ori, chiar dacă habar nu are cine sunt oamenii din fotografiile alea. Dar e adevărat că marea asta de fețe și de trupuri, de milisecunde puse la păstrare, are ceva obsesiv, hipnotic. De fiecare dată când mă uit la panou, văd ceva nou, vreun prieten vechi pe care credeam că l-am uitat, o amintire pe care o credeam pierdută. La asta se reduce totul: trăiești ca să uiți, ca să uiți și să-ți aduci aminte. Colajul ăsta avea puterea să scoată la suprafață invizibilul, bucățile lipsă și cele fragmentate pentru totdeauna. Fragmente peste fragmente, care formau până la urmă un tot. Și fiecare bucățică era o parte din mine.

Desculț, m-am dus tiptil până aproape de ea. Nu știam dacă-și dăduse seama că eram acolo, atât de absorbită părea. Cred că în orice nouă relație încerci să-i furi celuilalt trecutul, să pui stăpânire pe el. Asta se întâmplă și când te uiți la pozele vechi. Dar nu le dai niciodată de capăt, aici nu există un capăt. Foști prieteni și prietene, afișați cu mândrie sau cu o oarecare jenă. Anecdote din vacanțele ieftine în vile de lângă Mediterana. Greșeli pe care le recunoști și de care râzi. E ca într-un joc, are ceva din aerul de cabaret, dar e crucial.

Mi-am lăsat privirea să alunece la întâmplare. Ochii mi s-au oprit pe o poză mică, dreptunghiulară, cu colțurile rotunjite. Parcă s-a cutremurat ceva în mine. Era Joe, tatăl meu, cu o mână pe după umerii mei, pe canapeaua din casa noastră de pe Rockley Road, la vest de unde e acum centrul comercial. Dacă privești poza cu atenție, îți dai seama că mâna lui nici măcar nu mă atinge. Ca un adolescent la prima întâlnire, își întinsese mâna în spatele meu — aveam pe atunci șapte sau opt ani și purtam unul din tricourile Rangers din care nu ieșeam la vârsta aia —, dar nu mă atingea. Așa pare, dar vă spun sigur că e o iluzie.

Îmi aduc foarte bine aminte momentul de pe canapea. Mama era în fața noastră, spunându-ne să stăm mai apropiați, și tata se enerva tot mai tare și mai vizibil. Se vede chiar și în poză cum i se șterge zâmbetul. Simțeam cum dinspre el vin valuri de rușine și de pudoare, și m-am înroșit. Semnul din naștere pe care îl am pe față se albise, era palid. M-am făcut tot mai mic. Se vede și asta: sunt cumva aplecat înăuntru, cu brațele aproape de corp, cu pieptul înțepenit și cu gâtul încordat. Mâna n-a ajuns până pe umăr. Asta e, pe scurt, povestea mea cu tata. Mâna n-a ajuns până pe umăr.

Nu că Joe era un om rău, nici vorbă. Îmi dau seama de asta mai ales acum, după moartea lui. Aș putea spune că mi-a fost simpatic dintotdeauna. Dar timiditatea lui era bolnăvicioasă, chiar patologică. Detesta, ura să fie atins, de mine, de mama sau de oricine altcineva, și nu pentru că era un om

rece, cred, mai degrabă pentru că i se părea jenant. Cineva, cândva, îl făcuse să creadă că atingerile sunt o dovadă că ești bleg, sau ceva de genul ăsta. Probabil bunicul, bătrânul Mickey Blue. E și el aici, trei fotografii mai la stânga, cu lopata în mână, are fața aproape împietrită, e serios în alb și negru. Ei vedeau lucrurile cu totul altfel. Credeau că dragostea se reduce la a face ce ți se spune.

— Cine e?

Veronica îmi arăta o poză în partea de sus a colajului, în nord-est, spre margine. M-am străduit să îmi dau seama, dintre pozele suprapuse, pe care mi-o arăta.

— Aia cu mine îmbrăcat în tutu?

— Chiar ești tu ăla?

— Sunt adorabil, nu?

— Te duceai la vreun bal mascat?

— Nu, la un interviu de angajare.

— De ce ai merge la interviu îmbrăcat în tutu?

Uneori, când glumesc, Veronica se prinde greu. Probabil am să mă obișnuiesc și cu asta.

— Nu. Era pentru un bal mascat.

— Oricum, nu despre asta vorbeam. Despre cea de lângă.

— A, da... e...

Pentru o fracțiune de secundă, m-am străduit să-mi amintesc cum îl cheamă. Dinți ca de iepure, păr roșiatic, foarte înalt, nordic din născare, Newcastle. Am fost cei mai buni prieteni vreo trei ani. Făceam totul împreună. Brusc, mi-am adus aminte.

— E Martin Buckle.

— Nu l-am cunoscut, așa-i?

— Nu. Nu ne mai vedem.

— Cum așa?

— Nu știu. Ne-am distanțat.

Totul e distanțare. Istoria, prietenii, chiar existența zilnică. Te oprești numai când ajungi pe masa Veronicăi. Dar

atunci ești deja în cădere liberă. Corecție. Ești deja căzut. Vronky mi-a arătat altă poză la întâmplare.

— Și în astea?

— În stânga, un alt Martin. Martin Keeble. Și asta e prietena lui, Sally. Și lângă mine e... stai un pic... Niven cumva... Niven, Niven Bender. Am fost colegi de facultate. Niște oameni tare buni. Adorabili.

— Cu ei te mai vezi?

Am dat din cap că nu. Martin murise într-un accident de schi nautic, dar asta la ceva ani după ce nu ne mai vedeam oricum. Se despărțise de Sally. Cine știe pe unde era și ea? Niven Bender lucra undeva prin Wales și îmi trimisese o felicitare de Crăciun anul trecut.

Am cercetat panoul, căutând alți prieteni vechi. Terry și Cal — plecați în America. Andrew Barraclough — n-am mai vorbit de când l-am bătut la poker și a pierdut prea mult, deși am încercat să-i dau banii înapoi. Kathy Shout, una dintre cele mai bune prietene ale mele. S-a măritat cu un tip care nu mă suferea, și sentimentul era reciproc. Și așa s-a terminat povestea mea cu Kath. Paul Baker, cu coama lui blondă și cu pieptul țanțoș. S-a mutat în Scoția cu serviciul. Mai dă câte un telefon. Are trei copii.

M-am uitat și iar m-am uitat. Zeci, sute de fețe mă fixau, fețe cu care, pe vremuri, am râs, am împărtășit secrete, am băut, am jucat jocuri stupide, oameni pe care, în felul meu, i-am iubit. Cei mai mulți dintre ei au dispărut. Căsătoriți, cu ipoteci în Weston-super-Mare. Muncesc pentru companii de software din străinătate. Nu pot sau nu vor să vorbească. S-au dus departe, unii s-au dus de tot. Prieteni buni pe care nu i-am văzut de ani de zile, nu numai din cauza distanței, ci și pentru că așa e în firea lucrurilor.

Prietenii au felul lor de a aluneca, de a se desprinde de tine. Uneori e de-a dreptul dramatic. De exemplu, găsesc printre poze unul dependent de droguri, un alcoolic cu acte în regulă, doi internați pentru depresie, unul în pragul schi-

zofreniei. Între cei care rămân, sunt oameni cu care am fost la școală, cu alții am fost la facultate, pe unii i-am cunoscut la muncă, prieteni ai prietenilor. Pe majoritatea dintre ei, îmi dau seama, poate chiar pe jumătate dintre ei, nici măcar... nu...

Nu e vorba că nu-i *plac*, dar sunt unde sunt pentru că ăsta le-a fost locul dintotdeauna. Cum spuneam, ține de obișnuință. Sunt istorie acumulată. Într-un fel sau altul, te țin în picioare, nu te lasă să uiți cine ești, insistă să rămâi cine ești. Și asta poate să fie enervant. Prietenii vechi sunt uneori ca pădurile pietrificate, ca ramurile uscate. Trebuie să lupți ca să-ți găsești drumul printre ele, și asta nu ca să ajungi undeva, numai ca să rămâi în prezent, să nu te lași târât înapoi în trecut.

Veronica se uită acum la alt colț al panoului, o mare parte din bucata de sud-est. Asta era o regiune distinctă... aceleași fețe, iar și iar. Eu, Colin, Nodge și Tony. La Oktoberfest, în München, când Tony a făcut pipi pe parbrizul unei dube în timp ce ștergătoarele erau pornite. Ibiza, în '93 sau în '94? Una peste alta, a fost nebunie. Eu, Tony și Nodge făcând pariuri la fotbal, acasă la Colin. Noi patru sărind deodată într-o piscină perfect albastră, nu mai știu unde era, să fi fost pe 14 august?

Studiind panoul și răscolind amintiri, mi-am dat seama că noi chiar suntem ultimii patru. Toți ceilalți s-au retras într-un microunivers, undeva unde prietenii sunt excluși sau nu mai contează. Cu ei mă mai văd seara la cină sau la un pahar de ceva, sau ies cu ei și cu prietenele lor sau cu nevestele lor, mă duc să le văd copiii sau mergem la un film împreună. Dar Nodge, Tony, Colin și cu mine încă ieșim toți patru, bem, agățăm, facem ce fac bărbații de obicei, stoarcem tot ce e mai bun — unii de la alții, de la femei, din tot, în general.

E minunat. Sau, cel puțin, a fost. Mă gândesc că, de când cu Veronica, li se pare că totul s-a terminat. Dar nu trebuie să fie așa. Nu-ți lași baltă prietenii, chiar dacă ești la un pas de însurătoare. Eu, unul, nu am de gând să fac asta, și Vero-

nica va trebui să înțeleagă. E o chestie tipic feminină, am fost convins de asta tot timpul, o șmecherie de-a lor, tendința de a investi prea mult într-o relație până exclud orice altceva. Dumnezeule, urăsc cuvântul ăsta. *Relație.* Mă face să mă gândesc la o barcă plină cu rude. Oricum, poate de-asta Nodge, Tony și Colin nu o plac pe Vronky. Mult temuta implicare. Sau cel puțin așa cred eu, că nu o plac. Când am ieșit prima dată cu toții — acum vreo câteva săptămâni —, atmosfera era cam așa cum îmi imaginez că trebuie să fie în camera de ciopârțit a Veronicăi. Înghețată. Nici o mișcare. Am renunțat după nouăzeci de minute și am plecat cu o jumătate de oră înainte să se închidă pubul.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile — cum o fi *făcând* asta? —, mi-a spus, fără să se întoarcă spre mine: *Presupun că sunt prietenii tăi cei mai buni.*

— Cine? am întrebat eu, deși știam foarte bine la ce se referă.

Mi-a arătat o fotografie cu noi patru, de prin 1984. Tony era foarte gotic pe vremea aia, cu părul purpuriu, cu pantalonii sfâșiați și bocanci înalți din piele, marca Doc Martens, și nici eu nu eram mai prejos, deși eram blond-decolorat, aveam părul scurt și purtam jeanși dungați. M-am uitat la Nodge: fața îi era cu totul alta, nu căptușită cu grăsime ca acum, nu începuse să chelească, părea că fotografiasem o persoană complet străină, pe care aproape o uitasem. Fața lui avea pe atunci o sensibilitate, o eleganță chiar, în locul zidului impenetrabil de acum. Nu m-am gândit niciodată că Nodge ar putea arăta bine, sau fericit. Și purta culori deschise — un tricou galben-canar și pantaloni verzi. A trecut atâta vreme de când nu l-am mai văzut pe Nodge purtând altceva decât negru, gri sau maro, încât am uitat că altădată era chiar romantic când venea vorba de haine. Numai Colin arăta cam ca acum — prost îmbrăcat, cu fața plină de coșuri, dezastrul și simulacrul se citeau pe fața lui încă de atunci. Cele mai ieftine, cele mai proaste haine. Mă trece un junghi

de durere. Săracul Col. Pe el îl știu de cel mai mult timp. De când eram copii și jucam fotbal împreună. *Pe atunci îl iubeam*, mi-am spus în sinea mea, și m-am rușinat că am gândit asta.

— Colin, Tony și Nodge.

— Da, ei sunt.

— Câți prieteni ai, de toți?

Am clipit. Greu de spus. M-am uitat fix la panou, și panoul la mine. Fețe ale prietenilor, ale celor care îmi fuseseră *cândva* prieteni. E al dracului de greu să spun.

— Habar nu am. Știu că am sigur câțiva. Mai mulți decât ai de obicei la treizeci de ani, cred. Media ar fi... care? Zece buni de tot. Încă vreo zece mai îndepărtați. Tot cam atâția — cunoștințe întâmplătoare. Câțiva din școală, încă vreo câțiva din facultate, câțiva de pe la muncă, poate chiar vreo fostă printre ei. Unul sau doi împrumutați sau furați de la alți prieteni. Unul sau doi foști colegi de apartament. Oricum, nu atât de mulți pe cât aveam, asta e sigur.

Oare de ce mi se părea că aveau să se mai trieze? Pentru că așa se întâmplă de obicei când te însori. Încă o mână de amici vechi la coșul de gunoi al istoriei. Am continuat, mi-era deja greu să mă opresc.

— Nu prea știu, ce e un prieten? E pur și simplu cineva pe care îl placi? Poate să fie cineva pe care nu l-ai văzut de zece ani și pe care n-ai nici cea mai mică intenție să-l revezi? Prietenii expiră? Care e diferența între un prieten și o cunoștință? E foarte greu de spus.

— Și de ce nu încerci?

— Are vreo importanță?

— Avem o listă de invitați de făcut pentru nuntă.

La dracu, da.

— Cum îți spuneam, am închiriat sala, dar se pare că nu încap mai mult de șaizeci de persoane. Și asta nu înseamnă mulți, mai ales după ce scazi familiile.

Și-a schimbat brusc tonul. Veronica a devenit, din relaxată și visătoare, eficientă și activă. E ciudat, de când am hotărât să ne căsătorim, eficiența și implicarea au fost mult mai evidente. Știu că așa e ea de fel. Are mare succes — e unul din cei mai tineri patologi din țară. Dar am crezut că intră și iese din starea asta după necesități, ca să pună o pâine pe masă. O poză, o afectare necesară. Și brusc, aveam acum senzația că se ocupă de mine cum te-ai ocupa de o situație. Eram o împrejurare, iar ea trebuia să dețină controlul, să fie deasupra, ca să zic așa.

Totuși, să te căsătorești e o afacere stresantă. Dacă aveam de gând să fim împreună toată viața, trebuia să știm să lăsăm de la noi. Asta spune toată lumea, nu?

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să te hotărăști cine-ți sunt prietenii adevărați. Pentru că nu va fi loc decât de vreo douăzeci la nuntă, dacă vine fiecare cu cineva. Cei mai mulți — în afară de ăia care nu sunt complet rataţi — au deja prieteni sau prietene, nu?

— Asta e o aluzie la Tony, Nodge și Colin?

— E o glumă, Frankie. Ca atunci când te-ai îmbrăcat în tutu. Apropo, ai și prietene?

— Bineînțeles că am.

— Te-ai culcat cu vreuna dintre ele?

Dumnezeule mare.

— Nu.

Veronica a oftat prelung. S-a întors spre mine, cu spatele la colaj, și mi-a spus:

— Ții minte când m-ai cerut de soție la *Angel Eyes*?

— Normal.

Angel Eyes e un restaurant în Islington, foarte romantic. Foarte sofisticat. Și al dracului de scump.

— Mai ții minte că am spus că lucrul cel mai important într-o relație e sinceritatea?

Nu-mi aduceam aminte nimic de genul ăsta. Am dat din cap hotărât.

— Ei bine, nu sunt doar nişte vorbe. Nişte sunete pe care le scoţi. Înseamnă ceva. Înţelegi? Vreau să începi să-mi spui adevărul.

S-a întors înapoi spre panou.

— Şi apropo, îţi ştiu porecla.

— Ce poreclă?

— Jonathan — Nodge — mi-a zis că ţi se spunea Frank Păcăliciul. Părea să îl amuze teribil.

Umflatul trădător, Iuda, nenorocitul dracului.

— A, nu, nimeni nu-mi mai spune aşa acum. E o poreclă stupidă pe care am avut-o la şcoală. O glumă. Sunt la fel de cinstit ca toată lumea.

— Asta mă îngrijorează. Deci pe cine vrei să inviţi?

A dat din cap, fără să aibă vreun motiv. Părul ei roşu nu s-a mişcat deloc, era scurt şi dat cu o grămadă de gel. S-a dovedit până la urmă că era vopsit. Se vedeau rădăcinile. Totul e iluzie în ziua de azi, nu? Agenţiile imobiliare, noi înşine, felul în care arăţi, relaţiile, prietenii. Nu, prietenii nu. Asta n-o puteam crede.

Am simţit că mi se taie respiraţia când am văzut-o aşa dezlănţuită. M-am scuzat şi m-am dus la baie, să-mi revin. *De unde* veneau toate astea? Dumnezeule. Şi totuşi, o parte din mine ştia că ea are dreptate, sau poate voia să creadă că are dreptate. Ce bine ar fi ca în viaţă să ai un set de reguli, ca la armată. Întotdeauna mi-am dorit să urmez regulile — pe jumătate, asta este explicaţia pentru minciunile mele. Mint ca să las impresia că urmez regulile. Să faci asta *pe bune* e mult prea greu. Şi ar fi atât de bine să poţi să te supui unui set de reguli private. Dar nu e deloc realist. Toată lumea minte cam de zece ori pe zi. La fel de bine, am putea încerca să abolim gravitaţia. Un certificat de căsătorie nu e suficient.

Când m-am întors, Veronica stătea la masa David Wainwright Rajasthani — cam toată lumea are o astfel de masă — şi scotocea într-o cutiuţă de plastic. Când m-am apropiat, am văzut că în cutie erau tot felul de ace cu gămălii colorate, din acelea pentru panourile de desen.

— Mi-a venit o idee, mi-a spus.

— Și mie, și m-am apropiat de ea, cât să-mi aduc palmele pe pieptul ei, acolo unde ar fi trebuit să fie sânii. Vronky are ceva ce mă înnebunește. Nu pot să stau fără să o ating. Cred că e eleganța. Pur și simplu transpir în preajma ei.

Mi-a dat mâinile deoparte, săgetându-mă cu privirea. Presimt că o să ajung să știu pe dinafară privirea aia. Cum s-a întâmplat cu eficiența și cu inițiativa, am crezut că și privirea asta ține de serviciul ei și atât. Abia acum mi-am dat seama că e genul de privire despre care *crezi că e un joc, dar nu e. Asta e viața. Asta e ceea ce femeile știu deja și noi mai avem de învățat.* E o privire complicată. Nu e așa rău cum pare, dar e rău. M-am hotărât să mă adun. Mi-am întins gâtul, am făcut ochii mari. Dădeam impresia că sunt atent.

— Așa, deci pe cine inviți la nuntă?

— Nu m-am gândit foarte serios la asta.

Veronica s-a întunecat. Răspuns greșit. Întotdeauna trebuie să anticipezi când îți e aruncată mănușa. Să spun adevărul? Sau să dau răspunsul corect? E o diferență semnificativă.

— Frankie, mai sunt exact două luni și trei zile. Am vorbit deja la biserică, am închiriat sala, am dat invitațiile la tipărit. Și am făcut lista cu invitați. Tu ce-ai făcut?

Era cât pe-aci să-i răspund, dar mi-am dat seama că întrebarea, în sine, era retorică. Nu mi se adresase o invitație să trec în revistă ce făcusem pentru nuntă, făcusem destule. Mi se dădea ocazia să apar smerit, chinuit de remușcări.

Răspunsul corect/Adevărul.

— Uite ce e. Nu pot să sufăr asta, Frankie. Nu-mi place să mă aud cicălindu-te. Știi că nu sunt așa. Doar că... nu știu. Trebuie să începem să facem lucrurile împreună.

Veronica se înmuia văzând că am remușcări, încerca să-mi demonstreze că nu sunt un simplu coleg nesuferit de la birou, ci bărbatul ei, iubitul ei. S-a aplecat înspre mine. Era plăcut. M-am simțit consolat. Mi-am ridicat privirea spre ea și mi-a zâmbit. Am observat că îi apăruse un punct alb, destul

de mare, în colțul drept al gurii. Asta m-a făcut să mă dau în spate când s-a apropiat să mă sărute. Sunt mofturos când vine vorba de chestii din astea. N-a părut să observe. M-a sărutat, în treacăt, pe obraz. Oricum nu ne mai sărutam la fel de des ca înainte, și nu cu limba. E una din etapele tradiționale, despre care vorbește toată lumea, parte din etapa premaritală. Eu am reușit să identific cinci astfel de etape. Înainte de cerere. Cererea/Înainte de căsătorie. Căsătoria. Copiii. Moartea. Mi-a scăpat din vedere punctul alb, oricum.

— Îmi pare rău, Frankie. N-am vrut să țip la tine. Doar că ne trebuie o lună să punem invitațiile în ordine, încă o săptămână să le trimitem. Și rămân cinci, nu, patru săptămâni. Oamenii trebuie să știe din timp. Și suntem deja în întârziere. Comparativ cu alții, cel puțin.

— Îmi pare rău. Cred că ar trebui să ne ocupăm de asta. Aș fi putut, într-adevăr, să fac mai mult. Oricum, ce idee aveai?

Am arătat spre mormanul de ace cu gămălie de pe masă.

Veronica s-a uitat la peretele cu poze. Și-a scos vârful limbii, tot timpul am fost de părere că gestul ăsta o face să pară înapoiată. Ochii ei inegali, unul vizibil mai mare decât celălalt, căutau imagini, le procesau.

— Ar putea fi stupid. Sau distractiv. Dar mi-am zis că ar trebui să ne gândim mai atent pe cine să invităm.

Să ne gândim pe cine *să invităm*. Dar sunt prietenii mei, ai mei. Sau autoritatea se impune dând cu pumnul în masă? E și asta parte din căsnicie? E partea de dinainte de căsnicie, cam așa cum e și să nu te mai săruți cu limba? Veronica părea agitată și emoționată. Se învârtea în fața panoului jucându-se cu cutia.

— Ascultă, o să fie amuzant. O să îi codăm după culoare.

— Poftim?

— Îi codăm după culoare. Pentru fiecare fel de prieten, o altă culoare.

Am presupus că glumește, dar i-am făcut jocul.

— Și câte feluri de prieteni sunt pe panou? am întrebat disprețuitor.

N-a părut să remarce ironia.

— Oh, foarte multe. Pentru început, sunt prietenii pe care nu îi placi. Eu am foarte mulți din ăștia. Apoi sunt prietenii pe care îi placi, dar nu te deranjezi niciodată să te întâlnești cu ei. Mai sunt cei pe care îi placi foarte tare, dar nu le suporți partenerii. Și cei pe care îi ai din obișnuință și nu poți să te lipsești de ei. Și cei cu care ești prieten nu pentru că îi placi, ci pentru că sunt chipeși sau populari și dă bine să fii văzut cu ei. Prieteni-trofeu. Eu le spun O.E.F.A., deși poți fi prieten-trofeu fără să fii neapărat O.E.F.A. Doar că de obicei cele două merg împreună.

— De la ce vine O.E.F.A.?

— Oameni Egoiști Foarte Atrăgători. Eu am doi, și al treilea chiar la graniță. Ei te țin ca într-o lesă. Când simt că te-ai îndepărtat prea mult și că lesa se rupe, își revarsă tot șarmul asupra ta și te atrag înapoi. Te simți de parcă ai fi unic în lume. Asta pentru vreo zece minute. Apoi îți dau iar drumul, pentru că alte lese trebuie ținute din scurt. Mizează mai mult pe cantitate decât pe calitate. Au nevoie de dramatizare, de... seducție ca să se simtă bine. Știi pe cineva în genul ăsta?

— Nu, am mințit, gândindu-mă la Tony.

— Mai sunt prietenii de ocazie, prietenii de conjunctură — de obicei de la muncă, prieteni cu care stai din milă, cunoștințe care sunt în perioada de probă ca prieteni. Mai sunt...

— Ajunge. Tu îți dai seama cât de urât — cât de *clinic* — sună?

— Nu fi prostuț. Sunt doar niște liste. Băieților le place asta, nu?

Acum, că tot a adus vorba, nu-mi displăcea ideea. Să pui totul în ordine, frumos și îngrijit.

— Prietenii sunt de foarte multe feluri. Și ăsta e doar începutul. Dacă e să hotărâm pe cine chemăm la nuntă, trebuie să luăm în considerare și alți factori. Cât de lezați se

vor simți dacă nu îi chemăm? Ai fost invitat la nunta lor? O să apară cu un cadou decent? Gândesc practic. Sunt șanse să se îmbete în ultimul hal și să ne facă de râs? Mă plac? Dar eu pe ei?

De data asta chiar mă irita.

— Sincer să fiu, Veronica, nu prea contează dacă îi placi sau nu. Nu sunt prietenii tăi.

— Poate, dar e nunta noastră. E ziua mea, așa se spune. Și am dreptul la o părere.

Există tot felul de pauze, cu lungimi diferite, cu greutăți diferite, chiar cu texturi diferite. Pauza care a urmat după ultima propoziție a fost una complexă. Avea greutate, multă, parcă apăsa toată camera. Și a ținut destul de mult. Și era încărcată cu ostilitate, cu mânie, cu uimire. Avea până și sunet. Mult timp nu mi-am dat seama ce era, dar l-am identificat până la urmă. Sunetul tranșeelor săpate. Liniștea hârșâitului de lopată. Pregătirea tranșeelor e sunetul tipic al începutului de relație pe termen lung. Toate liniile alea care, odată trasate și stabilite, sunt imposibil de șters. Și liniile astea sunt puterea.

După liniștea care ne-a măcinat câteva minute, ca un acid care ne ardea pielea, am hotărât să pun punctul pe *i*, dar — și asta e important — *fără pic de grație*, ca să înțeleagă că fortificațiile pe care le construia erau doar temporare și puteau fi oricând reconstruite. Trebuia să fie clar că nici un principiu nu era bătut în cuie.

— Bine, fie cum vrei tu. Să-i punem în cutiuțe și să-i împachetăm.

I-am luat cutia cu ace din mână, am scos unul cu gămălie roșu-închis și l-am înfipt în inima vechiului meu prieten, Ron Pearce, care locuia în Purley Way și își pierduse orice urmă de bărbăție prin 1993 într-o relație cu o femeie care avea tot atâta personalitate cât o cană de polistiren. Stătea în fața unui indicator rutier, undeva în Germania, prin 1989, rânjind și arătând spre un semn pe care scria *Minge*. O vacanță

reușită. Ron luase scabie de la o barmaniță. I-am străpuns inima ca unei păpuși voodoo.

— Expirat. Ron Pearce e istorie. E praf, e un nimeni.

Veronica a dat din cap cu un aer înțelept.

— Așa, deci acele roșu-închis sunt pentru morții-vii.

— Să zicem.

— Cine mai e *zombie*?

Am scuturat cutia violent și am scos la iveală un pumn de ace cu gămălie roșie. Le-am ținut în palmă o vreme. Ralphie Waterman a primit unul în cap, ca urmare a bătăliei de la Fulham, când a fost și ultima dată când am vorbit. Nebunul Ian Sprightly și prietena lui, Susan, au primit câte unul în stomac. Fusesem destul de apropiați până am încercat să sar în patul lui Susan și s-a dovedit că sărisem prea mult. Am avut noroc că am scăpat întreg.

Pe John Sadler am încercat să-l nimeresc în ochi, dar i-am străpuns nasul în schimb. Nu știu de ce nu ne-am mai văzut, cert e că așa s-a întâmplat. Ultima întâlnire — 1991, la Bush Ranger. Cordială și tocită. Katie Calhoun, pe care am iubit-o și care mi-a tras-o, mi-a frânt inima. Poftim. Chiar două ace. Phillipa Booth, grăsana, s-a supărat că m-am dat la ea, deși flirtase cu mine vreo trei ani înainte. Ia și tu. Direct în ureche.

Tot mai multe și mai multe și mai multe, până când vreo douăzeci de capete roșu-închis ieșeau de pe panou. Transpirasem. M-am întors spre Veronica.

— Știi ceva? E chiar distractiv.

— Ți-am spus, mi-a răspuns sfidătoare.

Mi-a aruncat apoi un zâmbet, cu toți dinții ei strălucitori, de două ori mai mulți decât în mod normal, sunt sigur. Avea ruj pe cei de sus, se potriveau de minune cu părul roșu ca focul.

— E un fel de... nu știu. Curățenie. Ca atunci când îți ștergi ochelarii. Și greutatea oamenilor ăstora... parcă dispare. Mai vreau. Să fiu și mai ușor. Ca aerul.

— Restul probabil că nu vor mai fi așa distractivi. Delimitările sunt mai sensibile. Nu mai e ca un purgativ.

— Uite, am unele verzi. Cu astea ce facem?

— Păi... să zicem, prieteni buni pe care nu îi placi.

Am ridicat din sprânceană. Nu e doar o expresie a uimirii. Îmi apar cute, văi întregi pe frunte. Chiar dacă sunt un mare mincinos, câteodată sunt ca o carte deschisă.

— Nu e o contradicție în termeni?

— Nicidecum. Unii din prietenii mei sunt complet detestabili. Servesc altor scopuri decât simpatia. Poate unii dintre ei sunt calea spre grupuri în care vreau să ajung, alții au gust în materie de haine și sunt frumoși, și vreau să fiu văzută cu ei.

— Nu știu dacă eu am pe cineva așa.

M-am oprit și m-am gândit. Și i-am sfărâmat tâmpla stângă lui Vinnie Moran, pe care îl mai iau din când în când cu mine la meciurile Rangers. E frumos, e la modă, e cel mai tare. Dar e un bătăuș, crud și violent. Mulți ani, am încercat să mă conving că e un puști haios, cu care poți să râzi. E, de fapt, un înțepat.

Mai erau doar câteva ace verzi. Unul pentru cineva de la Farley, Ratchett & Gwynne, care îmi pune o grămadă de treabă în cârcă, și unul pentru o femeie care, de fiecare dată când ieșim, nu face altceva decât să îmi spună cât sunt de sexist și ce potențial de violator am. Spre surprinderea mea, ochii mi-au alunecat spre partea cu imaginile lui Colin, Tony și Nodge, ba chiar un ac verde s-a îndreptat în direcția lor. Mi-am spus *Fă-o acum. Termină-i de tot. Omoară-i,* dar am deviat spre tipul de la birou.

Au mai urmat câțiva — prieteni cu parteneri insuportabili, prieteni zgârciți, prieteni care ne-ar face de râs. Toate fostele mele prietene fuseseră înțepate cu ace galbene. Îi lăsasem Veronicăi plăcerea asta, părea s-o amuze. Dar începusem să mă plictisesc, și oricum Veronica a trebuit să plece la cursurile de reiki. Pentru un om de știință, are incredibil de multe superstiții și preocupări iraționale. Aflasem între timp că interesul pentru feng shui manifestat în apartamentul

Mizerabilului Bob din Shepherd's Bush nu era deloc artificial. Apartamentul l-a cumpărat, în cele din urmă — și nu de la F, G & R —, deși am încercat să o conving să nu facă asta, dar spunea că vibrațiile sunt pozitive.

M-am uitat la ultima culoare din cutie, un albastru-prăfuit.

— Ce-ar fi ca astea să fie pentru cei intangibili? mi-a spus Veronica. Știi tu, prietenii la cataramă, cei pe care nu îi poți critica, cei cărora le-ai încredința chiar viața ta, care sunt lângă tine orice ar fi, și așa mai departe.

Am aprobat printr-o mișcare a capului și am scos imediat trei ace. Ca un fel de scuză pentru gândul de mai devreme, l-am premiat cu unul pe Tony, cu unul pe Nodge și cu unul pe Colin. Veronica a tușit surd și enervant.

— E ceva amuzant?

— Nu.

— Credeam că susții onestitatea.

— Așa și e. Nu e nimic amuzant. E doar trist.

— Ce vrei să spui cu asta?

Încercam să-mi pun frâu, dar simțeam cum ceva mă roade pe dinăuntru. Veronica s-a înmuiat vizibil și și-a pus mâna pe brațul meu.

— Îmi pare rău. N-am vrut să insinuez nimic.

— Acum tu ești cea nesinceră.

Încă o pauză, din aceea care lasă lucrurile să fermenteze, să fie luate în calcul, în care cuvintele sunt modelate cu grijă. Apoi mi-a spus:

— Din cât mi-am dat eu seama când ne-am întâlnit, situația e destul de tensionată între voi.

— Pentru că erai tu de față.

— Știu. Dar asta nu era tot. Nu am simțit deloc… afecțiune între voi.

Asta m-a înfuriat și mai tare.

— Of, nu mai fi așa… copilă.

— N-ai de ce să te rușinezi.

— Nu mă rușinez deloc. Afecțiune, afecțiune, afecțiune. Îmi iubesc prietenii. Tony, Colin, Nodge.

— Ești sigur?

— Sunt mai sigur că îi iubesc pe ei decât...

M-am oprit, dar era prea târziu.

— Decât pe mine.

— Nu aveam de gând să spun asta.

Își mușca buzele. O rănisem adânc. Am simțit o urmă de regret și de rușine. Dar, în același timp, m-am gândit că poate chiar așa era. Veronica s-a întors spre mine. A aruncat cutia în panou. Acele s-au împrăștiat aiurea pe podea.

— Stai să-ți spun ceva. Mă pricep la lucruri din astea. Nu îl placi pe Tony și nici el pe tine. Nici măcar nu înțeleg de ce mai sunteți prieteni. Ți-e milă de Colin și el te urăște pentru asta. Singurul care ți-e prieten e Nodge, cred. Lui îi pasă de tine. Nu știu de ce exact el. Dar ăsta e adevărul. Și, într-un fel, tu l-ai dezamăgit.

Mă usturau ochii de iritare și de nervi.

— Și știi tu toate astea după o oră jumate în pub?

A ridicat din umeri.

— Da.

Fierbeam.

— Acum chiar ai luat-o razna. Nodge nu mi-a arătat niciodată vreun fel de afecțiune, nu că asta ar însemna ceva. Nu cred că ar da vreun semn nici dacă ar vedea-o pe maică-sa arsă de vie de forțele de gherilă anticroșetat. Nu pentru că e taciturn. Pur și simplu nu are afecte. E o bucată de piatră nenorocită. De-asta e așa de încredere. N-are sentimente. Și, din câte știu eu, nu l-am dezamăgit niciodată. Colin e cel mai vechi prieten al meu și ne iubim unul pe celălalt. Da, uneori îmi pare rău pentru el. Dar asta nu e totuna cu mila. Și Tony e un tip extraordinar, o comoară. E mereu gata de orice, are umor și *entuziasm.*

— Entuziasmul e doar felul unora de a se panica, mi-a răspuns Veronica.

Nu știu din ce motiv, dar asta chiar mi-a pus capac.

— Da' tu ce dracu știi, de fapt? Cum naiba îți permiți? I-ai văzut o singură dată. Și doar pentru că ei nu te-au plăcut, îmi

serveşti toate astea. Ei bine, sunt prietenii mei. Şi să-ţi mai spun ceva. Tony o să-mi fie cavaler de onoare, să-ţi intre bine în cap, profanatoare de morminte ce eşti!

Veronica m-a privit nemişcată şi mi-a spus, destul de indiferentă:

— Dragul meu, prima noastră ceartă.

Şi-a luat haina şi s-a îndreptat spre uşă. Dar s-a întors înainte să ajungă până acolo.

— Nu pe mine nu mă plac. De mine doar se tem. Cu tine au o problemă, Frankie. Pe tine nu te plac. Cu excepţia lui Nodge. Şi dacă îl faci pe Tony cavaler de onoare, eşti cel mai mare fraier. Eşti un mincinos. Minţi prea mult. Şi ce începe doar ca un obicei ajunge să te reprezinte.

Am ignorat-o. Să neg ar fi însemnat să îi confirm vorbele.

— Vronky, ideea e că prietenii sunt importanţi. Prietenii sunt cel mai...

Eram pe punctul de a spune *cel mai important lucru din lume*, dar tocmai când mi-a încolţit în minte gândul ăsta un altul a venit să îl cenzureze. Am făcut o pauză şi am continuat pe un ton patetic.

— Pur şi simplu, prietenii sunt importanţi.

Ştiam că mă făceam din nou vinovat de o părere pe care nu ar fi trebuit să o am, nu dacă mai voiam să mă însor. Gândul ar fi trebuit intuit şi taxat. Dar Veronica a vorbit de data asta pe un ton mai liniştit.

— Nu asta voiai să spui.

Am expirat teatral.

— Nu, nu asta voiam să spun.

— Voiai să spui că prietenii sunt cel mai important lucru din lume.

— Presupun că da. Nu sunt sigur. Dar cred că da. Nu ştiu dacă într-adevăr asta cred.

— De ce-ai spune ceva dacă nu asta crezi?

Bună întrebare. Dar nu aşa fac toţi? Nu trebuie să şi *crezi* ce *spui*. De unde ar trebui să ştii ce *crezi*? Uneori — de cele

mai multe ori — trebuie pur și simplu să ghicești. Și, la urma urmei, trebuie să spui *ceva.*

— Nu știu. Uneori pur și simplu îți culegi părerile cum culegi puful de pe haine.

— Aha...

— Și nu știi întotdeauna de unde ai cules puful, dar e acolo.

— Chiar acolo, pe haine, mi-a spus Veronica sarcastic.

— Da...

S-a răsucit pe călcâie. Era pe jumătate întoarsă spre ușă, pe jumătate încă în cameră. Zâmbea din colțul gurii, de parcă făceam conversație, bârfe neimportante. Dar știam că ceva din toată discuția atinsese o coardă sensibilă. Voia să-mi știe prioritățile. Și nu era deloc incorect.

— Deci asta crezi?

Și i-am răspuns sec, suficient de sec cât să pun punct discuției.

— Nu știu. Chiar nu știu.

A închis ușa în liniște și a plecat la cursul de reiki. Știam că nu o să se întoarcă în noaptea aia. Am cules restul acelor albastre și am mai înfipt câte două sau trei în fotografiile cu Nodge, Colin și Tony.

Intangibil. Intangibil. Intangibil.

N-a înțeles. Prietenii *sunt* importanți. *Cel mai important lucru din lume, Frankie.*

Dintr-odată, am avut impresia că nu eu gândeam toate astea. Și am avut o senzație tare ciudată, că mă distanțez de mine și că ascult, că fac un efort să aud o altă voce. O voce familiară, a unei femei. Venea de undeva de demult, dintr-un loc care se mișca, vibra și mirosea puternic a fum de țigară și a parfum ieftin, a alifie iute.

Mi-am amintit brusc și foarte real. Câteodată mă întreb dacă noi chiar avem amintiri. Mie îmi seamănă mai degrabă cu niște musafiri beți, nesemnificativi, care apar și dispar, câteodată definitiv, câteodată numai ca să se poată întoarce.

Amintirea aceasta a intrat în casa mea cu ace multicolore pe o ușă despre care nici măcar nu știam că există, toată numai linii șerpuitoare și bizare, în culori nefamiliare.

Era ca un filmuleț, nicidecum fragmentară și disparată, cum sunt cele mai multe. Un film licărind continuu, dar destul de clar.

Un film cu mine stând lângă mama, Florence — Flossie Blue —, într-un autobuz care nu mai știu unde mergea. Nu știu câți ani aveam. Poate nouă — undeva la capătul copilăriei, când inocența începe să se piardă, să se estompeze. Păleau fascinația și mirarea în fața lumii. Se instala, în schimb, plictiseala, ca un virus, dându-mi senzația că a fi acolo și atunci nu îmi mai era suficient. Tânjeam după ceva, nu puteam spune cu exactitate ce. Nici acum nu pot.

Citesc peste umărul mamei o revistă — *Casa și grădina*, *Lumea femeilor* sau *Prietenii omului*, sau poate *Reader's Digest*, din care părinții mei nu ratau nici un număr. *Eroii de lângă noi. Umor la slujbă.* Sunt plictisit, nu am nici o revistă a mea, și m-am săturat să mă uit pe fereastră la casele fără nimic special din vestul Londrei. Mă holbez peste umărul maică-mii și citesc titlul, scris deasupra unui desen, un fel de colaj cu copii râzând, cu soți fericiți așezați la masă, cu inimoare și cusături și dansuri. Titlul e scris cu caractere mari, îngroșate: *Care e cel mai important lucru în viață?* tipărit chiar deasupra unei casete în alb și negru, ca o placă de cupru înclinată, purtând un fel de semnătură: *Nota editorului.*

Iar eu, plictisit, mă întorc spre maică-mea și-i pun întrebarea, exact întrebarea din titlu, pentru că n-am altceva mai bun de făcut. Nu mă aștept să-mi spună ceva, nu face asta niciodată. E prea ocupată, mereu e prea ocupată. Mă aștept să-mi închidă gura cu un *nu fi prostuț, nu acum, nu contează.* Dar, în schimb, e liniște.

— Mami, care e răspunsul?

Îi arăt titlul cu degetul.

Se uită surprinsă înspre mine, pe deasupra ochelarilor mult prea mari. Ochii îi sunt mai puțin lăptoși decât de obicei, mai puțin absenți. Spre marea mea mirare, ia întrebarea în serios. Se fâțâie pe scaun, cutele de pe frunte sunt și mai evidente, își atinge buzele cu un deget ros de la atâta muncă grea și continuă de cusătoreasă.

O transfigurează o oarecare emoție, una pe care nu o recunosc, și care mă deranjează într-un mod ciudat. Atmosfera din jurul nostru, întocmai ca un balon de săpun mic și invizibil, se schimbă din indiferență molatică în ceva sincer și încărcat.

— Aaa.. cel... mai... important... lucru. Nu e chiar simplu, nu, Francis? Trebuie să mă gândesc un pic.

Pare încurcată, pierdută.

— Păi, presupun că... presupun că e...

Șoferul autobuzului a sunat clopoțelul, sucind de volan. Autobuzul începe să încetinească și, aproape în același timp, vibrațiile devin tot mai puternice, parcă ar fi un uriaș mixer de ciment, ajuns la capătul puterilor. Un ziar lăsat pe un scaun alunecă, în replică, pe podea, răsfirându-și paginile alături de mucuri de țigară, bilete vechi și batiste de hârtie folosite.

Fața maică-mii se recompune, de parcă niște ace cu gămălie ar uni între ele niște puncte aliniate, așa că acum sistemul e echilibrat și în stare de funcționare. Echilibrul e confirmat de felul în care dă din cap, mai multe încuviințări ritmice, una după alta.

— Prietenii, nu-i așa?

Mi-a spus asta pe tonul cu care ai rosti o mare descoperire, de parcă tocmai ar fi găsit inelul de aur rătăcit pe sub canapea. *Acolo* era.

— Prietenii. Ei sunt cel mai important lucru în viață, Frankie. Dacă ai prieteni buni, ai o bază solidă. Ei te ajută să faci față.

A spus-o ferm, cu o convingere absolută și cu un fel de cruzime pe care nu i-o mai văzusem niciodată până atunci. Mă întorc spre ea și o privesc în ochii ăia transparenți și palizi, gândind, fără să rostesc, și sperând că nu îmi poate auzi gândurile, cum fac mamele de obicei: *Dar mamă, tu nu ai prieteni.*

Era cât se poate de adevărat. Un copil, o slujbă cu normă întreagă, un soț timid până la a fi terorizat orbește. Nu mai rămânea timp, și, chiar să fi rămas, atunci tati... nu, tati n-ar fi avut obiecții, dar nici nu se punea problema. Roșea până și când vecinii îi dădeau bună ziua, roșea când aducea poștașul câte un pachet. Toată forța de pe fața lui, forță din cei douăzeci de ani de livrat cărbune în vestul Londrei, se redusese acum la câteva linii umile și bâlbâieli fără sens.

Fără prieteni. Tata, un om destul de popular, de altfel, blând și manierat, nu avusese loc și pentru ei în viața lui, și nu părea că asta l-ar fi deranjat vreodată. În rarele momente de odihnă, era fericit să citească *Sunday Mirror* și *News of the World*, să asculte radioul și să mănânce, fără zgomot, mâncarea fadă pe care i-o gătea Flossie. N-avea nevoie de prieteni. Flossie era altfel, dar se adaptase. Femeile se adaptau în vremurile acelea, mai ales pe Goldhawk Road.

Eu, cel de nouă ani, mă uit fix la mama, și văd că nu mai e atentă la mine, privește distrată pe fereastră. Balonul e albastru, ocru, gri. N-am fost niciodată un copil foarte sensibil, dar îi disting cu precizie durerea, ca o aură sau umbră în jurul capului. E un șoc, întocmai ca atunci când primești o palmă zdravănă, să văd cât e de singură — cutremurător de singură. Atunci și acolo iau hotărârea și rostesc o incantație.

Nu voi fi niciodată singur. Voi fi plăcut. Niciodată singur, voi fi plăcut. Niciodată singur, voi fi plăcut.

Și de câte ori aud cuvântul *niciodată* îmi mușc dosul palmei cu așa putere că îmi rămân urme de dinți. Gândul ăsta îmi apare ca un monument masiv, gata să se scufunde în pământul moale de îndată ce e înălțat, se scufundă mult,

până când nu se mai zărește. Dar în mintea mea îl văd brusc, îmi dau seama de mărimea reală, de determinarea și de resorturile care-l stabilizează. *Nu voi fi niciodată singur, voi fi...*

Autobuzul încetinește și mai mult, apoi se oprește. Curcubeul se prăbușește, aparențele sunt restabilite, de neatins.

— Oh, uite că am și ajuns. Aici coborâm.

Atmosfera se schimbă, la fel și culoarea balonului, uitat și abandonat în favoarea conștientului. Uitat până acum, aici, douăzeci de ani mai târziu, într-o casă pe care, în afară de mine, n-o umple nimic, uitându-mă fix la panoul de prieteni de hârtie, împunși de zeci de gămălii mici, ascuțite și multicolore.

capitolul 4
cum să-i apeși butoanele fierbinți

Iar a-nceput Nodge. Vorbește între două fumuri de țigară. În ciuda banalității lui, Nodge fumează ca o vedetă de la Hollywood. O face cu foarte mult stil, trage fumul adânc în piept, cu încheietura mâinii ușor îndoită. Ca și cum ar avea o legătură budistă zen cu țigara. E un talent pe care foarte puțini îl au. Țigările și felul în care fumează sunt singura lui strălucire.

Ghosht Taba. Rondele catifelate de carne fragedă de miel, asezonate cu nucșoară în sos de iaurt, la foc mic. Încununarea glorioasă a legendarului festin Wazwan, cu treizeci și șase de feluri. Ce măreț, enorm...

Un chelner se strecoară până la masa noastră, cu un aer superior, detașat. Nu e indian, pare mai degrabă mediteraneean.

— Ceva de băut, domnilor?

— Da, răspunde Nodge. Pentru mine, lichior de grâu acoperit din belșug de un nor vâscos de spumă albă, deliciul împăraților germani.

Chelnerul ne privește fix, inexpresiv.

— Vrea să spună o bere, traduc eu, zâmbind a scuză.

— Și Margarita, pentru început, spune Tony.

Nu mă gândeam să apuc ziua în care un restaurant indian să facă Margarita. Chelnerul jubilează. Nici nu mă miră, la șase lire paharul.

Comandăm și mâncarea. Tony își ia Ghosht Taba, Nodge și cu mine Creveți Tandoori de Pacific și Salată Escarole — eu pentru că îmi plac verdețurile și crevetii, Nodge, ca de

obicei, pentru că încearcă să slăbească. Deşi nu e în meniu, Colin comandă Pui Madras, pentru că asta mănâncă de fiecare dată când merge la un restaurant indian şi urăşte schimbările. Colin vrea ca lucrurile să rămână exact la fel. Chelnerul, încercând să pară extrem de tolerant, ca şi cum ar avea de-a face cu cineva cu probleme psihice, acceptă să i se prepare puiul, special pentru el.

Ne liniştim. Tensiunea dintre Nodge şi TD s-a risipit, am alunecat înapoi în regatul nepăsării, aprovizionat de o întreagă bază de date plină cu nemulţumiri şi resentimente, evitate cu grijă de-a lungul anilor, aşteptând ca prezentul să le reactiveze. Într-o zi, toată povestea asta va exploda. E instabilă.

Colin şi Nodge încă jelesc după insuficienţele Rangerilor, în timp ce TD mă tot bate la cap cu inaugurarea noului său salon, al treilea deja. Îl ascult politicos, în timp ce-mi pregătesc în minte discursul.

— Am o veste extraordinară.

— Am o veste proastă.

— Am o veste care s-ar putea să vă şocheze.

Tony îmi intuieşte lipsa de interes — e unul dintre puţinele lucruri care îi pun capac — şi se întoarce spre ceilalţi, cât să-şi dea cu părerea despre prestaţia actualului manager. Probabil Rangerii sunt chiar ultimul subiect care ne mai ţine legaţi — sau cel puţin pe care să fim gata să-l discutăm. Nu, poate nu chiar ultimul. Deşi nu ştiu dacă aluziile noastre la sex se consideră discuţii. Dar presupun că da. De exemplu, Tony îşi începe încă una din istoriile lui enervante, cu care se laudă mereu. Vorbeşte tot mai tare spre sfârşitul poveştii.

— Urcam scările spre dormitor, era clar ce urmează, nu? Încă patru trepte, încep să le număr. Una, două, trei, deja îmi deschei nenorocitul de fermoar. Ea abia aşteaptă. Şi pe urmă se opreşte brusc, ce dracu face? O văd că se-ntoarce, acolo, pe scări. Şi eu sunt *complet* năuc, ştii? Habar n-am ce se întâmplă. Nu mai vreau decât să scăpăm de ţoale, să-mi

fac treaba. Și ea se întoarce și se oprește. Și eu mă întreb ce dracu e asta, la care ea se oprește și, a naibii, se uită fix în ochii mei și mă-ntreabă — auzi întrebare — „Cum mă cheamă?"

Colin și Nodge izbucnesc în râs. Tony se înroșește, se vede de sub bronz, și rânjește cu dinții lui albi.

— Spune, cum dracu mă cheamă?

Oribil. Mă tot gândesc, chiar trebuie s-o nimeresc. Dar e deja prea mult. Sunt cu pantalonii-n vine și pur și simplu nu pot să-mi aduc aminte. Și știți și voi cum e, fetele țin la chestiile astea.

Îi las vocea să se piardă, abia dacă mai aud hohotele de râs venind dinspre ei. Berea își face efectul. Parcă încep să conștientizez, apoi, râsetele tot mai stinse. Se lasă o tăcere incomodă, cum se întâmplă de obicei la sfârșitul unei povești. Tony, care se împacă cel mai greu cu liniștea, a luat un număr din *Loaded* din hanoracul lui Colin și a început să-l răsfoiască, oprindu-se la fotografiile cu sâni.

Vorbesc numai ca să rup tăcerea.

— Colin, ce mai face mama ta?

Mama lui Colin e bolnavă de vreo 35 de ani. Normal că e politicos să întrebi, deși, probabil, o întrebare mai potrivită ar fi: n-a murit încă?

Colin își compune o față serioasă.

— Să fiu sincer, nu e bine deloc. Vreau să spun că, de data asta, chiar deloc. Ne-au trimis niște analize cei de la spital. Am fost foarte îngrijorat. Nu-mi doresc decât...

Brusc, Tony, care nu ne-a ascultat, scoate un răcnet și începe să fluture entuziasmat numărul din *Loaded.*

— Asta chiar e mișto. „Cum să-i apeși butoanele fierbinți." Trebuie să citesc asta.

Chicotește, scoate un sunet efervescent, de jos, din gât. Colin pare jignit, poate chiar puțin iritat, dar nu spune nimic. Tony se uită la mine în timp ce vorbește. Nu-i zâmbesc încurajator; e limpede că acum Colin s-a supărat de-a dreptul și că ar vrea să termine ce a început. Dar Tony e o forță

greu de oprit. Oricum, atmosfera care ar fi permis alte discuţii decât cele de suprafaţă s-a spulberat. Tony e pe val.

Tony adoră să vorbească despre sex, tot aşa cum adoră Colin să vorbească despre fotbal. Pretinde că e misogin. Se preface tot timpul. Încep să cred că asta facem toţi, de fapt, atât de mult încât nici nu ne mai dăm seama. E ciudat. Te prefaci, până când nu mai ştii că te prefaci. Şi atunci, de ce să te mai obosești?

Mă rog. Tony şi sexul. Îi facem jocul. La urma urmei, trebuie să vorbeşti despre ceva. Pe vremuri, totul era spontan, aprins, aproape magic, şi glumele, şi sentimentul că eram împreună. O improvizaţie, ca discurile de la Blue Note. Acum, totul e din inerţie.

Conversaţia lui Colin cu Nodge păleşte. Nodge îşi aruncă un ochi peste umărul lui Tony, la un prim-plan cu nişte femei ale căror chipuri sugerează orgasmul. Gura deschisă, ochii închişi, gâtul arcuit.

Sosește mâncarea, care ocupă un spaţiu minuscul în centrul farfuriilor albe, chinezeşti, supradimensionate. Nu seamănă cu terciul obişnuit, portocaliu-maroniu, arată chiar elegant şi comestibil. Nimic nu mai e la fel, nici măcar curry-ul. Ne luăm tacâmurile şi începem să mâncăm, lăsând o pauză în aşteptarea a ceea ce ştim că se va întâmpla. Colin începe să vorbească, încet.

— Asta are gust de...

Tony îşi ridică privirea din revistă şi îl întrerupe, fără scrupule. *Care e cel mai mare număr de orgasme pe care l-a avut o femeie cu tine?* Întrebarea ne e adresată tuturor.

Se lasă pe spate şi aşteaptă reacţiile rânjind. În dreapta mea, îl văd pe Colin că s-a înroşit uşor şi şi-a coborât ochii în pahar. Colin bea întotdeauna acelaşi lucru — Holsten Pils. L-am pus odată să bea Kronenbourg, Fosters şi Staropramen — n-a putut face diferenţa între ele. Nici măcar nu e chestie de gust. Cum spuneam, lui Colin îi place ca lucrurile să rămână neschimbate.

Nodge tușește, dar nu râde. Are impresia că întrebarea e lipsită de respect, nu față de el, ci față de femei. Nodge susține că e feminist, așa cum Tony susține că e misogin. După mine, nu sunt decât niște poze și atât. Colin, măcar, e ratatul sincer și tristețea lui e autentică.

Cred că Nodge e singurul taximetrist din Londra care citește *New Statesman*. Nu puțini au fost cei dezorientați ascultându-i, de pe bancheta din spate, divagațiile despre relele rasismului, ale sexismului și despre datoriile lumii a treia. Și-a țuguiat buzele, țigara aproape că s-a stins — foarte frumos, de altfel.

— Asta e o competiție?

Își scoate țigara din gură și zdrobește chiștocul, ca și cum scrumiera ar fi capul lui Kevin Gallen. Începe să-și mănânce crevetii. Era și timpul, mai ales că până acum a dat gata jumate din puiul lui Colin, o înghițitură sănătoasă din Ghosht Taba a lui Tony și o porție întreagă de orez, pe care ar fi trebuit s-o împărțim. Încep să fredonez un cântec, pe un ton foarte jos. *Cine a mâncat toate plăcintele? Cine a mâncat toate plăcintele? Grăsan afurisit, grăsan afurisit, tu ai mâncat toate plăcintele.*

Tony ridică din umeri la întrebarea lui Nodge, din umerii lui mari, puși în evidență de cusăturile costumului din in albastru-închis, făcut la comandă. Pe fața lui Tony se citește o inocență absolut neconvingătoare. Un lucru n-a reușit niciodată Tony: să pară inocent. Chiar și când doarme, fața lui îți sugerează ceva necurat.

— Nu, sunt doar curios.

Nodge rămâne suspicios. Suspiciunea e pentru el tot atât de firească pe cât e aluzia pentru Tony. Își încruntă ochii în spatele ochelarilor, împotriva fumului care încă se ridică din chiștocul ce arde mocnit. Se vede că a stat la soare. Gâtul înroșit i se ițește din cămașa gri din bumbac.

Tony și Nodge nu se înțeleg întotdeauna. Chiar dacă nu îmi place prea tare întrebarea, îmi place cum reușește Tony

să arunce pietre în lac. Asta îl face distractiv. Iar dacă Tony nu e distractiv, atunci ce rost mai are?

Deja m-am hotărât ce minciună să le livrez pe post de răspuns, când Colin, spre surprinderea mea, murmură ceva şovăielnic, în stilu-i caracteristic.

— Adică, ăă... într-o, ăă, partidă, sau noapte?

La fel ca lui Nodge, urechile i se înroşesc uşor, şi asta nu de la soare. Colin e jenat. Aşa că devine de două ori mai prietenos, mimând un fel de amuzament. Mi-e greu să cred că, măcar o dată, Colin a reuşit să excite pe altcineva decât pe el însuşi, şi asta destul de frecvent. După ce se uită spre Tony, priveşte iar fix sticla de Holsten Pils. E a şasea pe seara asta, şi alcoolul îl face pentru moment curajos.

Muzica e foarte tare. Întunecată şi ameninţătoare, nu obişnuitele sunete din natură, ale nu ştiu căror păsări din Delhi; cred că e primul album Portishead. Îl strig pe chelner, care dă din cap indiferent.

— Aţi putea să daţi muzica un pic mai încet, vă rog?

Ridică din umeri. Câteva secunde mai târziu, muzica e redusă poate cu o zecime de măsură. Îşi va reveni, inevitabil, când chelnerii, tot mai plictisiţi, vor fi în aşteptarea unei nopţi de club, după ce au scăpat de clienţii enervanţi.

Bineînţeles, Nodge are dreptate. Chiar *e* o competiţie. Aproape totul e o competiţie între mine, Nodge, Tony, chiar şi Colin. Treaba lui Colin, pe care şi-o face chiar foarte bine, e să iasă ultimul. E campion la asta. Câştigă întotdeauna. E unul dintre motivele pentru care îl păstrăm pe lângă noi.

Totuşi, competiţiile nu sunt niciodată recunoscute ca atare. E una din reguli. Sunt nenumărate reguli în relaţia noastră. Nici eu nu am reuşit să le aflu încă pe toate. Asta pentru că regulile sunt altceva, nerecunoscut ca atare. Nu poţi recunoaşte *nimic*, de fapt. Dacă ai ceva de spus, o faci prin intermediul Jocului. Sau al jocurilor care construiesc Jocul.

Aici, eu îmi iau anumite libertăţi, gândesc în avans, vorbesc nimicuri. Sunt, într-un fel, privilegiatul. Eu am o diplomă şi

toate alea. Ceea ce îmi deschide calea spre pontificat, să zicem. Atâta timp cât nu împing lucrurile prea departe.

— Într-o partidă, spune Tony.

Și eu îi răspund imediat, pentru că mă întrebam asta de când vorbise Colin, dar și pentru că voiam să câștig un pic de timp:

— Ce se pune ca „o partidă"?

Tony e derutat. Continui. E bine cum gândesc. Și e important ca atunci când concurăm — fie și o competiție ca asta — terenul de joc să fie netezit dinainte.

— Și cum rămâne cu orgasmele multiple? Se iau ca unul singur? Și dacă nu, atunci câte?

Tony dă din cap, aprobând complexitatea problemei. Nodge încearcă în continuare să pară dezgustat, dar vrea să sugereze că îl interesează problema, din punct de vedere *intelectual.*

— O partidă e de când ai erecție până când n-o mai ai, spune Tony pe un ton foarte ferm pe care fața lui îl contrazice.

Dă pe gât Margarita și comandă încă una.

Îi întorc privirea. Pe mine nu mă mulțumește răspunsul. Bat cu degetele în masă, ca un profesor nerăbdător.

— Nu, nu ține. Întrebarea era „care e cel mai mare număr de orgasme pe care le-a avut o femeie cu tine într-o partidă?" Poate că vorbesc în nume personal, dar nu există o singură cale spre orgasm. Poți să i-l provoci la fel de bine și cu limba, cu gura sau cu degetul. Și, în plus, trebuie să ții cont și de accesorii. Vibratoare și tot tacâmul. Așa că nu e deloc relevant dacă ți se scoală sau nu.

Tony pare învins de argumentele astea.

— Trebuie să luăm în calcul o noapte. Nimic altceva nu ține, completează Nodge cu aerul unui judecător care e pur și simplu interesat să mențină imparțialitatea.

Îl prinde cel mai bine poza asta: serios, aproape ofilit. Și-a terminat țigara, așa că acum își roade vârfurile degetelor.

Unghii aproape că nu mai are, aşa că a trecut la carne, autocanibalizare. Următoarea ţigară e programată peste trei minute. Chiştocul celeilalte încă mocneşte în scrumieră, fumul îmi pluteşte în faţă şi creveţii de Pacific au prins gust de beţe de chibrit.

Colin dă din cap aprobator. Dar asta nu înseamnă nimic — Colin aprobase şi ce spusesem eu, şi ce spusese Tony mai devreme.

Lui Tony i-a mai venit o idee. Domneşte, cel puţin pentru moment, un aer iscoditor. Nodge e foarte implicat acum, în ciuda eforturilor de a nu lăsa să se vadă asta. Îşi trece mâna peste capul chiar mai roşu decât gâtul, cu vagi urme de păr, cu excepţia câtorva rămăşiţe de pe o parte. Şi a unei insuliţe triste, chiar în avangarda liniei părului, acum nimic mai mult de câţiva centimetri de miriştе brună. Vorbeşte Tony, tare:

— Şi dacă s-a întâmplat în mijlocul zilei? Dacă, să zicem, a avut cele mai multe orgasme după-masa?

Fără să aştepte vreo invitaţie, îşi duce la gură paharul de bere al lui Colin, în timp ce aşteaptă Margarita nr. 2. Un strop de spumă i se prelinge pe lângă buze, aterizând pe rever.

— Fir-ar să fie!

De la masa alăturată, îl priveşte rece o femeie într-un deux-pièces negru, deocamdată singură, probabil până când partenerul ei îşi rezolvă necesităţile fireşti. Tony îi zâmbeşte, zâmbetul lui răvăşitor, un şirag de perle albe pe pielea măslinie. Îşi mijeşte ochii. Emană fascinaţie, măreţie şi farmec. Ea e destul de comună, mult sub pretenţiile lui obişnuite, dar, flatată, îi zâmbeşte înapoi, ba chiar se înroşeşte de plăcere. Lui Tony îi reuşeşte asta de fiecare dată.

Îşi întoarce privirea dinspre ea, cu o expresie ce sugerează îndeplinirea unei rutine obositoare, dar necesare, şi se întinde după un şervеţel, să-şi cureţe costumul. Nu reuşeşte însă decât să întindă pata care acum e de trei ori mai mare. Ezit o clipă, îmi scarpin semnul din naştere destul de vizibil care-mi traversează linia părului şi le spun:

— Știu!

Toată lumea își îndreaptă privirea spre mine, ca și cum aș fi spus ceva extrem de important.

— O partidă ține de când îți dai hainele jos și până ți le pui la loc.

Colin ridică mâna. Cred că trebuie să fie o glumă, dar anumite gesturi par foarte potrivite și firești când vin din partea lui Colin. Tony încuviințează din cap, de parcă i-ar îngădui să ia cuvântul:

— Oamenii pot face sex și îmbrăcați.

Tony dă din mână, a derizoriu.

— Definiția lui Frankie e cea mai bună. Cea mai bună din câte am spus până acum, cel puțin. Cât de des se întâmplă să faci sex cu hainele pe tine? Se poate, cu siguranță. Dar rar. Formularea lui Frankie e concisă. Trebuie să facem și niște compromisuri. De când îți dai hainele jos până ți le pui la loc. E bine. Și orgasmele multiple se numără ca unul singur.

— Nu. Nu e cinstit.

Nodge e cel care intervine, de data asta.

— Cum poate un orgasm multiplu să se numere ca unul singur? E... care-i termenul ăla, când se repetă aceeași idee cu alte cuvinte? Frankie, tu ești ăla educat.

Sună de parcă ar spune: *Hai, Frankie, dă-te mare.*

— Ajută-mă.

— Tautologic, spun eu, fără să mă simt ofensat.

M-am obișnuit.

— Tautologic. Te iubesc când folosești toate silablablaurile astea, Francis.

Derizoriu, ignoranță. Nodge își vede de treabă.

— Ar trebui să socotim un orgasm multiplu, de orice fel, ca două. Știu că nu e perfect, dar, oricum, nu au un număr exact, nu?

Tony e perplex.

— Nu?

Intervine și Nodge, care tocmai și-a mai aprins o țigară. Chelnerul strânge farfuriile, prefăcându-se că nu ascultă.

— Păi ştii, fie au unul, fie mai multe deodată. Dar nu ştiu nici ele câte, exact. Adică n-o să-ţi spună: da, am avut opt, deodată. Vor spune numai că au avut unul multiplu. N-ai cum să le numeri.

Mă scarpin în creştet. Nodge dă pe gât jumătate din Cola dietetică pe care a comandat-o după bere, şi termină ce a mai rămas din sos. Brusc, adoptă un ton dispreţuitor şi indiferent. Se îndreaptă spre Tony.

— E stupid, oricum. Ce-i ăsta? Un fel de test să vezi cât eşti de bărbat?

Tony dă semne de iritare.

— E o conversaţie, şi gata, OK? Nu înseamnă nimic.

Tony se răsuceşte spre mine. Nodge oftează prelung, şi rămâne pe scaunul lui, aplecat în faţă.

— Poate că totuşi ai dreptate, Nodge, spune Tony, vizibil hotărât să scoată castanele din foc. Da, poate că ai dreptate. N-ai cum să fii sigur. Alea multiple se pun ca duble. Cum ţi se pare, Frankie?

— Are sens. Adică, unul clitoridian şi unul vaginal.

— Colin? întreabă Tony.

Colin zâmbeşte, nu spune nimic, ne face jocul, ca de obicei.

— Nodge?

Nodge respiră adânc.

— E stupid. Oricum, de unde ştii că femeile nu mint?

— Bineînţeles că-ţi dai seama dacă mint, răspunde Tony, fâşâind meniul.

Selecţia de budinci e mult mai interesantă decât altă dată, dar asta nu înseamnă că nu sunt oribile. Tarta de morcovi e cea mai apetisantă. Mai e şi barfi, care se dovedeşte a fi una din porcăriile multicolore de la magazinul Southall, şi încă una botezată Ras Malai — lapte acru şi prăjiturele de făină servite în lapte dulce, îngroşat. Tony comandă o Kulfi simplă, în timp ce Nodge alege Ras Malai. Colin şi cu mine ne abţinem.

— Cum?

— Pentru că atunci când chiar au... nu știu, se strâng. Pe dinăuntru, înțelegi? Îți dai seama. O simți. Și se înroșesc.

— Nu *întotdeauna.*

Tony oftează și-și dă ochii peste cap.

— Încerci să sabotezi toată chestia numai pentru că ți se pare... nepotrivită. De parcă am avea ceva mai interesant de vorbit, oricum. Și apropo, pe cine ai avut pe bancheta din spate săptămâna asta?

Roșeala lui Nodge pare să se accentueze. Cum spuneam, nu-și pierde cumpătul niciodată, dar niciodată, pentru că asta ar însemna să piardă controlul, dar câteodată poți să intuiești o furie vulcanică mocnind pe dinăuntru, exprimată ca dispreț sau ca distanțare.

— Nu despre asta e vorba. Pur și simplu, spuneam că nu îți dai întotdeauna seama, răspunde cu răceală.

Se lasă o tăcere lungă. S-a produs o ruptură. Adeseori se întâmplă așa — ceea ce începe ca o glumă nevinovată se termină într-o bătălie. E ca și cum structurile de bază ale personalităților noastre sunt prea expuse și se ciocnesc tot timpul unele de altele. Nu ne deranjează, dar nici nu facem ceva ca să creăm o zonă-tampon. Totuși, rămânem împreună. Și asta nu numai din obișnuință. Sunt sigur că, în adâncul sufletelor noastre, chiar ținem unii la alții. Dar la ce folosește, dacă sentimentul e tot timpul în adâncuri?

Dacă las liniștea să se instaleze, temperatura o să tot scadă, așa că încep să pălăvrăgesc mai departe. Îmi place să construiesc punți, orice-ar fi. Și lui Colin, de altfel, doar că el nu are uneltele. Oricum, acum șansele sunt destul de multe. Mă uit la amândoi împăciuitor.

— Băieți, n-am putea fi prieteni?

Îmi dau seama imediat că asta a fost o greșeală, o stângăcie. Toată furia lor s-a îndreptat acum împotriva mea.

— Nu mă lua de sus, îmi spune Nodge, și-și aprinde încă o țigară.

Tony face o grimasă și dă din cap. Eu îmi văd de treabă, încercând să separ apele.

— OK, uite cum stă treaba. Întrebarea e: care e cel mai mare număr de orgasme pe care l-a avut o femeie cu tine, într-o singură partidă, ţinând cont că o partidă durează de când îţi dai hainele jos şi până ţi le pui la loc. Orgasmele multiple se iau în calcul ca fiind două, dar trebuie să o crezi pe cuvânt când spune dacă a avut unul sau nu. Şi acelaşi lucru e valabil pentru orgasmele simple.

— Adică ce vrei să spui? De câte ori ai reuşit să faci o femeie să *spună* c-a avut orgasm? întreabă Nodge, trăgând atât de tare din ţigară, încât se vede tutunul transformându-se instantaneu în cenuşă.

Nu ştiu de ce mă gândesc la asta: *transformare.* Câtă trudă să plantezi, să aprinzi, să fumezi... îmi pierd şirul şi las gândul să zboare. Apoi continui.

— În condiţiile date, mai bine de-atât nu putem.

— OK.

Tony pare satisfăcut.

— Deci cine începe?

— De ce nu începi tu? Oricum, tu eşti ăla care a pornit discuţia, spune Nodge.

— Şi oricum se vede că te mănâncă limba să ne spui, completez eu.

— Da, intervine Colin. Sau, cel puţin, i-am văzut gura mişcându-se de parcă asta voia să spună.

Muzica e prea tare, Colin vorbeşte prea încet.

Tony îşi încleştează dinţii, cu buzele lipite, de parcă n-ar avea răspunsul pregătit de multă vreme. Îşi ridică ochii spre tavan.

— Mi-a reuşit o dată „duzina brutarului"*. Asta fără multiple.

---

* Expresie britanică pentru numărul 13, referindu-se la o practică destul de comună în Anglia lui Henric al III-lea. Brutarii obişnuiau să coacă, pentru o comandă, 13 bucăţi în loc de 12, de teamă că una s-ar fi putut pierde, arde sau deteriora, atrăgând pedepse severe în urma plângerilor clienţilor nemulţumiţi. (*N.t.*)

Nodge izbucnește în râs zgomots, și arată înspre fereastră, sus, pe cer:

— Nu vezi foarte des așa ceva.

— Ce? întreabă Tony.

— Sus de tot, uite-i cum zboară. O turmă întreagă.

Mă aplec să văd și eu.

— Ce? Unde?

— Porci, spune Nodge.

Râd și mă întorc spre Tony, care și-a dat capul pe spate ca să-și scoată în evidență bretonul care-i vine în ochi mai tot timpul. Se pare că femeile găsesc asta foarte sexy.

— Treișpe simple e imposbil, biologic vorbind, spun eu.

Tony dă din umeri, de parcă nu i-ar păsa dacă-l credem sau nu.

— N-a trebuit decât să apăs pe trăgaci... nu spun că sunt eu un...

— Un ce? Armăsar? Mare sculă-n basculă? Nu, bineînțeles că nu, spune Nodge.

— Trebuia doar să o ating în locul potrivit și... pfff.

— Pffff?

— Nu, nu chiar. Mai degrabă...

Și Tony scoate un sunet de parcă ar fi ridicat greutăți prea mari.

Nodge încearcă să se țină departe de voyeurismul situației, vrea să pară la înălțime, analitic.

— Și asta s-a întâmplat în cât timp, mai exact?

— O noapte. Am stat treji toată noaptea. Luasem E.

— Stai un pic, îi spun. În cazul ăsta, nu se pune.

Nodge dă din cap cu severitate.

— Are dreptate.

Colin dă și el din cap, dar nu spune nimic.

— E ca și cum un sportiv de performanță ar lua steroizi, zic eu.

Tony se preface scandalizat. Ridică din umeri, inocent.

— Da, trebuie să fii curat, spune și Nodge.

— E o tâmpenie, răspunde Tony. Adică, dacă ai băut câteva pahare de vin, nici asta nu se pune?

Pentru moment, se lasă tăcerea. Pauză.

— E un punct de vedere corect, spune Colin. Asta ar schimba numărul de organisme.

De data asta, Colin s-a făcut auzit şi izbucnim toţi în râs. După ce-şi dă seama de ce, râde şi el.

— Orgasme, voiam să spun.

S-a ruşinat. Poartă un tricou pe care scrie „Silver Valley Silicon". Asta e compania pentru care lucrează, în Perivale.

— La fix, Col. Staţi aşa. Sunt două chestii diferite. Alcoolul e un factor negativ. Nu poate decât să-ţi micşoreze performanţa. E. *îmbunătăţeşte* performanţa, spune Nodge.

Pare destul de încântat de sine, o expresie care se ascunde printre cutele superioare ale feţei.

Dar Tony nu se dă bătut.

— Şi tu de unde ştii? N-ai încercat niciodată. În plus, numai eu luasem, nu ea. Şi despre orgasmele ei vorbim acum.

Se întoarce spre Colin, ultimul care l-a susţinut.

— Colin, tu eşti neutru. Ce-ai de zis?

Colin este evident stânjenit. Urăşte să fie silit să ia atitudine. Îi privesc faţa, e asimetrică. O nară e mai mare decât cealaltă. O buză e groasă, cealaltă subţire. Ochiul drept e mai îngust decât cel stâng. Poate că din cauza asta încearcă mereu să echilibreze lucrurile. Sau, mai degrabă, e pur şi simplu slab.

— Păi, cred că înţeleg ambele părţi. Dar...

— Uite, să vă spun eu ceva... îl acopăr pe Colin, şi nici măcar nu e nepoliticos ce fac, e stabilit ca regulă. O să avem două categorii. Sexul Clasa I, care presupune consumul de droguri Clasa I. Să spunem că la această categorie Tony câştigă...

— Nu că asta ar fi o competiţie, intervine Nodge, cu un sarcasm fin, indiferent.

— Nu e o competiţie, ci o cercetare generală asupra sexualităţii umane. Dar cum rămâne cu sexul Clasa a II-a? Asta include drogurile uşoare, ca alcoolul şi ierburile, sau nu in-

clude droguri deloc. O partidă. Cum stai la capitolul ăsta, Tony?

Tony se prinde în joc. Oricum, nimeni nu credea povestea cu duzina brutarului. Era, așa, cireașa de pe tort.

— Dați-mi voie să mă gândesc un pic. Accept categoria. Nodge, tu? Cum stai cu sexul Clasa a II-a?

— Pe mine lăsați-mă în afara discuției.

Își ridică mâinile de parcă ar dirija traficul.

— E tipic. Nodger Cromwell, sucubul din Shepherd's Bush.

— Ce-i un sucub? întreabă Colin.

Pare confuz. Nu e de mirare, Colin pare tot timpul confuz. Dar cel puțin are decența să nu-și ascundă confuzia. Sau decența îl are pe el. Poate decența în sine e un sucub.

— Un sucub? E ca... e ca un vampir. Îți mănâncă toată energia. Și nu pune nimic în loc.

Încerc să par glumeț, îmi dau seama cât de aiurea sună. Și n-aș vrea ca temperatura să scadă iar. Vreau să ne înțelegem toți, cu atât mai mult astă-seară.

Tony râde.

— Direct! Suck Yo' Bus! Bun cuvânt, Frankie, cuvântul săptămânii.

Își termină budinca și îi face semn chelnerului să-i aducă un digestiv. Alege whisky de 12 ani.

Nodge nu zâmbește. Îl enervează când îmi folosesc *vocabularul.* Își mușcă vârful degetului mic de la mâna stângă și apoi spune:

— De fapt, un sucub nu e ca un vampir. Un sucub e un demon care îi bântuie pe bărbații adormiți. Un vampir suge sânge. Iar sucubii sunt întotdeauna femele.

Nodge este ceea ce cred că s-ar numi un autodidact. Citește tot felul de cărți, de altfel niște porcării, doar pentru că de pe urma copertei se simte mai deștept. Sunt toți pe raftul lui, capetele de afiș, greii, imposibil de citit: Thomas Pynchon, James Joyce, Jeanette Winterson, Angela Carter, Salman Rushdie, Tom Cobbleigh și toți ceilalți. Merge la filme fran-

ţuzeşti care durează o veşnicie şi apreciază arta cinematografică. Merge chiar şi la dansuri moderne, cel mai mare rahat din toate formele de artă contemporană. La mică distanţă de operă, de care, de asemenea, spune că e foarte încântat.

Cum spuneam, nu e taximetristul tipic. Cu singura diferenţă că, de fapt, e. Poţi scoate băiatul din tufiş, dar nu poţi scoate tufişul din băiat*, cum ar spune, cu mare plăcere, tata. Şi tocmai din cauza asta face toate eforturile să demonstreze că nu e doar un taximetrist, că a evadat. Într-un fel sau altul suntem toţi prinşi în cursa asta a evadării.

Tony ridică din umeri, nu e impresionat şi nici nu-l interesează.

— Mă rog. Deci tu eşti vampir. Dar tu, Colin? De câte ori, într-o singură partidă?

— Nu mai ţin minte, spune Colin, poate un pic cam repede.

E o întrebare cam neplăcută pentru Colin, pentru că până la treizeci de ani nu a avut decât trei sau patru prietene, iar ultima a fost cu mult timp în urmă. Ideea e că probabil chiar nu poate să-şi aducă aminte. Vorbeşte iar, doar cât să se ştie scăpat de lumina reflectoarelor:

— De trei ori.

Fluierăm şi huiduim toţi.

— Nu-i rău... cu cine?

Tony bâţâie pe loc din piciorul stâng, ca şi cum şi-ar fi găsit în asta o sursă pentru refacerea energiei nervoase.

Lui Colin nu-i place întrebarea. Într-un fel pentru că e timid, dar şi pentru că simte că ar trăda-o pe femeia cu care s-a culcat. Se face tot mai mic în scaunul lui. E o reacţie pe care mi-o aduc aminte încă de la şcoală, când vreun profesor îl alegea pe el să iasă la tablă. Instinctul lui natural e in-

* Joc de cuvinte: *bush* (engl.) = tufiş, omonim cu „Bush" din denumirea oraşului. (*N.t.*)

timitatea, dar știe și că trebuie să ofere ceva. O cere, într-un fel, și lupta lui pierdută, de-o viață, de a se face remarcat, sau măcar acceptat. Nu are siguranța de sine a lui Nodge, ca să se țină tare.

— Tricia.

Viteza bâțâielii lui Tony crește.

— Îți bați joc de mine.

Tricia a fost prietena lui Colin din 1988 până în '89, cred. Lucra într-o bibliotecă mică și plină de șoareci. Porecla ei era Peștele. Lividă, slabă, parcă nu avea pic de sânge. Colin rânjește și se joacă nervos cu solnița. O întoarce și face o grămăjoară albă pe masa goală.

— Da, Trish. Era nebună. Până la capăt!

Tony și-a întors capul, pentru că a izbucnit în râs. Mă străduiesc cât pot să nu-i țin isonul.

— De trei ori. Destul de bine.

Îi dau o palmă peste spate, într-un acces brusc de afecțiune sinceră. *Îmi place* Colin. Îmi place vulnerabilitatea lui. E, poate, ușor patetic. Dar e mai ușor de iubit decât armura pe care Tony și Nodge sunt atât de hotărâți să o păstreze. Dacă ei simt că le e expusă vreuna din slăbiciuni, devin distanți sau agresivi, pe când Colin pare doar trist. Tristețea e mai autentică, nu?

— OK, am lămurit-o și pe asta.

Tony se întoarce, și-a revenit și se grăbește să continuăm discuția, ca să nu izbucnească iar în râs.

— Geraldine Pascoe, 1991. Toată lumea o știa de Pantera Pascoe. Eu eram curat, dar ea turnase juma' de sticlă de Piat D'or în ea. Drog Clasa a II-a. S-a întâmplat între unspe și un sfert seara și aproximativ 3 dimineața. Sex normal, nu oral, fără accesorii. Unul multiplu, care în calculele noastre se consideră ca două. Numărătoarea finală. Șapte. Nu, nu, stați așa. Opt. Opt orgasme. Dintre care șase în primele două ore. Toate simple. Ăla multiplu a fost ultimul. După un pui de somn.

S-a întâmplat în jur de 2:55 dimineața. Am trezit jumătate de bloc. Era genul care țipă. Mult. Ar fi putut face carieră.

— Carieră în ce?

Nodge caută incorectitudinea politică. Ceva de genul:

— Încerci să spui că era o curvă doar pentru că își exprima sexualitatea?

— În țipete. Se poate. Uite, în filmele de groază, spune Tony.

Colin se luminează dintr-odată. Colin devorează filme, mai ales de groază. Latterly, Wes Craven Dario Argenti și John Carpenter. Preferatele lui din toate timpurile sunt 1) *Invazia jefuitorilor de trupuri* (Walter Wanger, 1955), 2) *Dead of Night* (mai mulți regizori, 1945) și 3) *Exorcistul* (William Friedkin, 1973).

După cincisprezece ani, ajungi să-i cunoști destul de bine pe cei de lângă tine. Știu topul albumelor preferate ale lui Nodge — primele zece, poate nu chiar douăzeci, și nu chiar în ordine. Știu cele cinci sex-simboluri preferate ale lui Tony (Bardot, Monroe, Madonna, Herzigova, Ulrika). Știu zece comedii preferate ale lui Colin, trei filme științifico-fantastice și cinci westernuri. Ei îmi știu, toți, desenele animate preferate (*Duckman, Dr. Katz, Viața modernă a lui Rocko*). Iubesc desenele animate mai mult decât viața reală.

— Așa e, zice Colin. Știi, sunt actrițele astea foarte bune, dar care nu pot să țipe cum trebuie. Așa că adaugă țipetele după. E o artă. Aduc profesioniști ai țipetelor. Știi, așa cum unele modele își arată numai mâinile. Unele actrițe numai țipă.

— Da, e drept. Cântăreața aia, cum o cheamă? Care țipa în filme.

— Care?

Nodge e marele cunoscător într-ale muzicii, sau cel puțin era, până a început cu Radio 3 (*nu* Clasic FM, va insista să înțelegeți asta). Încă mai are o cameră plină de asemenea chestii.

— Nu-mi aduc aminte. Purta tot timpul codițe și cânta de parcă era fugărită cu satârul.

Nodge își activează microcipul dintre urechi, care conține toate cunoștințele lui despre muzică. Are răspunsul în câteva secunde.

— Lene Lovich. A avut un hit — *Lucky Number.* 1977–'78? '79? O înregistrare destul de timpurie.

— Așa e, îl aprobă Colin. Era dusă.

Tony nu pare impresionat. Se întoarce spre mine și-mi face cu ochiul.

— Deci, Frankie… e ceva ce ai vrea să ne împărtășești?

Tony s-a plictisit. Se tot uită la ceas, și nici măcar nu se obosește să fie subtil. Îmi stă inima-n loc. Oare știe ceva despre mine și Veronica? Nu. N-ar avea cum.

Mușc dintr-un After Eight. Nu e chiar After Eight, de fapt, ci o versiune mult îmbunătățită. Ciocolată crocantă și mentolată, Elizabeth Shaw, aș spune. Nu. Bendicks.

— Vreți? Sunt foarte bune.

Tony nu se lasă.

— Nu, mulțumesc. Câte, Francis? Și fără aburerile tale de Frank Păcăliciul.

Așa îmi spun. Frankie Blue, Frank Păcăliciul. Nu mi-e rușine s-o recunosc. Păcăleala nu e totuna cu minciuna, până la urmă.

Tony se concentrează și îmi zâmbește cu aerul lui de învingător. Tony poate fermeca și bărbați. Te simți întotdeauna ușor flatat — în secret, bineînțeles — că ești destul de bun ca să-și petreacă timpul cu tine, mai ales că pare atât de solicitat. De când stăm aici, telefonul lui, un Ericsson GH688, a sunat de cel puțin patru ori. El e întotdeauna cel căutat. Termin ciocolata și înghit.

— Nodge n-a spus, nu văd de ce eu ar trebui.

După ce mi-am compus răspunsul, mi-am dat seama brusc că nu mai vreau să joc.

— Hai, frate. Nu fi Suck Yo' Bus.

Casc, ca să arăt cât sunt de plictisit şi de reticent. Când încep să vorbesc, spun totul sec, ca să înţeleagă că nu încerc să mă dau mare.

— Într-o singură partidă, a avut zece. Cinci multiple, nici unul simplu.

De fapt, ăsta e adevărul. După cum bine ştiu toţi mincinoşii, nu minţi decât atunci când e absolut necesar.

Tony râde fals şi foarte tare. Colin râde şi el, ca un ecou.

— Vă mulţumim, noapte bună! Al naibii Frank Păcăliciul, a dat din nou lovitura! spune Nodge, încă serios, dar refuzând să fie exclus din conversaţie.

— Uite! Porcii! S-au întors porcii! zice Tony, arătând spre fereastră.

Ridic din umeri.

— Aşa a zis ea. De ce-ar minţi?

— Nu punem la îndoială ataşamentul ei faţă de verosimil, Frankie. Şi ce zici de silablablaurile astea?

Deja m-am săturat de toată povestea. Îmi zboară mintea înapoi la Veronica. Ştiu că am tot amânat-o. Simt cum mă cuprinde brusc dorinţa să spun totul, acum. Dar, înainte de asta, îmi zic în sinea mea, *am câştigat...*

Însă pentru că-mi place să mă consider adult, îi pun imediat cruce. Şi apoi îmi aduc aminte că nu mă mai mint, dezgrop gândul şi îl dublez. *Am câştigat, am câştigat.*

Şi tocmai acum vine şi întrebarea ucigătoare, motivul pentru care nu mai voiam să joc. Şi ce-i mai rău e că vine de la Nodge.

— Păi, şi cine-a fost norocoasa?

Nici urmă de ironie. E iar prietenos, nu vrea să continuăm la nesfârşit, cum nici eu nu vreau. Şi aproape, *aproape*, că am scos adevărul din guşă. Dacă nu aş fi fost maestru în arta eschivării — adevărul e şi el foarte seducător —, i-aş fi spus. Dacă eu eram Nodge şi el era eu, adevărul ar fi ieşit la iveală ca un ogar din ascunzătoare, pentru că, după cum spuneam, Nodge se crede mărturisitorul adevărului, oricât de dureros

ar fi. Crede că e lașitate să-l ascunzi sub preș. Eu cred că ține de bunul-simț. E vorba de alegerea soluției potrivite, mai cu seamă în situații ca asta. Așa că-i răspund, și mă străduiesc să nu privesc într-o parte când o fac — e una din greșelile începătorului într-ale mințitului.

— N-o știți. O tipă pe care am cunoscut-o într-o vacanță, odată. Americancă. Dantură impecabilă.

Sunt convins că detaliile astea fac povestea mai credibilă. A se vedea cuprinsul Ghidului nescris pentru mincinoși al lui Frank Păcăliciul, capitolul Folosirea detaliilor pentru a crea minciuni credibile.

— Atunci cu siguranță mințea. În America, tipele citesc chestii de genul *Cum să-ți faci bărbatul să explodeze în pat.* Răspunsul: mimează. E ceva firesc pentru ele, spune Tony în treacăt, jucându-se cu telefonul în timp ce îi face semn chelnerului să ne aducă nota.

— Despre care vacanță vorbim? mă întreabă Nodge inocent.

Cred că inocența lui e autentică, nu încearcă să mă prindă în vreun fel. În adâncul sufletului, Nodge are încredere în mine. Și, surprinzător, și eu cred că are dreptate. Totuși...

— Am cunoscut-o? spune Nodge.

Acum se instalează îndoielile. Poate că, la urma urmei, nu e chiar așa de inocent. Trebuie să-ți păzești spatele tot timpul. Pumnale micuțe te pândesc la tot pasul.

Îmi spun în sinea mea: *Nu-mi forța mâna.* Nu mă provoca, altfel o să-ți trântesc în față că femeia care a avut cu mine mai multe orgasme decât oricare din femeile voastre e Ruth. Ai auzit bine. Fosta ta. Adevărata ta dragoste, punctul fix dintr-un univers în mișcare. Ruth cea de încredere. Exact. De cinci ori: bang bang bang bang bang. Bagă-ți asta în minte și dă-i înainte și fumează.

Nodge deschide gura să mai spună ceva. Sunt gata să-i dau ultima lovitură, sunt pe punctul de a lăsa să explodeze

seducţiile mici şi murdare ale adevărului. Când, exact la timp, chelnerul aduce nota.

Tony se uită la ea şi imediat ştiu ce urmează. Colin se face mai mic, Nodge înţepeneşte. Eu uit de Veronica vreo câteva momente. O scuză bună.

— O sută, noi patru. Douzeci şi cinci de fiecare. Nu, eu ceva mai mult. Las eu bacşişul. Pun treizeci, e OK?

Flutură trei bancnote de zece lire, apoi îşi ia telefonul şi începe să vorbească.

Nodge şi cu mine ne aruncăm priviri peste masă. Iau nota. Cu tot cu cocktailuri, cu cel mai scump fel de mâncare de pe listă şi cu desert, Tony a făcut consumaţie de vreo patruzeci de lire. Colin, care e aproape falit şi nu şi-a luat decât bere şi pui — nu mai mult de zece. Nodge şi cu mine am cheltuit, e adevărat, cam douăzeci şi cinci fiecare. Colin se foieşte stânjenit, dar îşi scoate portofelul. Ştiu că n-o să spună nimic, de frică să nu pară rău intenţionat.

— Mă duc la baie.

Nodge se îndreaptă spre toaletă, iar Tony vorbeşte foarte tare la telefon. Chelnerul vine să-şi ia banii, se pregătesc să închidă. Continuându-şi discuţia, Tony se ridică să plece. Oftez adânc, dar pe mutează. *Aceeaşi veche poveste.* Tony profită, Colin stă cu capul plecat, Nodge e la baie. Eu încerc să-l protejez pe Colin. Măcar o dată, mi-aş dori...

Totuşi, obiceiul trebuie respectat. Îi fac un semn lui Tony, care se îndreaptă spre uşă.

— Tony, nu e chiar cinstit.

Cred că mă aude, şi doar se preface că nu. Vorbeşte în continuare. Mă uit spre Colin. E tot cu capul plecat. Chelnerul a venit a doua oară.

— Ne mai lăsaţi un minut?

— Închidem, domnule.

Îi prind privirea lui Tony în cele din urmă şi încep să gesticulez. Pare iritat.

— Ce e?

— Nu e bine, Tony. Nota. Colin și-a luat doar…

Tony privește în sus, de parcă ar avea de-a face cu ceva îngrozitor de trivial. Își caută portofelul, scoate o bancnotă de cinci lire și o aruncă pe masă, de parcă nimic n-ar putea fi mai puțin important. Acum, el pare băiatul bun, eu ăla meschin și Colin ăla patetic. Și tot n-a plătit cât trebuia. Își vede mai departe de telefon. Nodge s-a întors de la toaletă și l-a văzut pe Tony aruncând hârtia. Se uită spre mine.

— Lasă, Frankie, împărțim noi diferența.

Dau din cap. Nodge, fie ce-o fi, e destul de corect. Colin pune douăzeci și cinci, din care îi dau înapoi cincisprezece.

— E prea mult, Col.

— Uite ce e, nu mă deranjează să împărțim. Pe bune.

Dar știu că nu e așa. Îl costă o grămadă să aibă grijă de maică-sa, salariul lui e mai mic decât al lui Nodge, ce mai, adevărul e că nu prea are nici după ce bea apă. Nodge pune treizeci și cinci, eu la fel. Colin ia înapoi banii, și îi pune reticent în buzunar, dar știu că mi-e recunoscător. Totuși, nu-mi dau seama dacă sunt mai furios pe el sau pe Tony acum. O parte din mine s-a săturat să îl tot protejeze pe Colin. Se întâmplă asta de vreo douăzeci de ani, pentru Dumnezeu!

— Fiți atenți!

Nodge rânjește, ținând în mână o bancnotă de douăzeci.

— Ce?

— Am găsit asta lipită cu gumă de mestecat pe pantof.

Mie de ce nu mi se întâmplă așa ceva niciodată? Pentru că nu sunt cel mai norocos individ de pe lumea asta, cum aș putea spune despre alții.

Ieșim din restaurant, Tony latră în continuare la telefon, Nodge desprinde guma, bucată cu bucată, de pe bancnotă. Simt cum năvălește momentul adevărului, întocmai ca un curent de aer în fața metroului. Situația e de-a dreptul caraghioasă. Trebuie să spun ce am de spus, imediat o s-o luăm fiecare în altă direcție. E tipic pentru mine. M-am pus singur la colț, pentru că am tot evitat să iau o decizie. Tony în-

chide telefonul, în cele din urmă. Suntem toți afară, pregătiți să ne luăm rămas-bun. Și deodată mă aud vorbind, izbucnind pe neașteptate, ca lichidul seminal dintr-un cocoșel.

— Mă însor.

Toată lumea râde, mai puțin eu, dar până la urmă și eu, râsul lor e contagios. Și, dintr-odată, mă gândesc că-mi iubesc prietenii. Îi *iubesc*. Sau cel puțin așa cred. Știu că așa ar fi normal, dar mi-e greu să fiu absolut sigur. Dragostea față de prieteni seamănă cumva cu aia pentru mama și tata. Presupui că e acolo, dar nu știi sigur, până unul din ei nu crapă. Dragostea pentru prieteni și pentru părinți te izbește numai în absența lor, pe când cu femeile, dacă e ce trebuie, o simți, la propriu, în mijlocul pieptului. Sau cel puțin în primele săptămâni.

Așa că dragostea pentru prieteni e o chestiune de încredere. Pe care eu o am, am încrederea asta. Tony, Nodge, Colin, cei mai vechi prieteni ai mei, și cei mai dragi. Îi iubesc. I-aș și plăcea, sincer, dacă nu ne-ar sta tot felul de lucruri în drum. Și în drum ne stă, în cea mai mare parte, trecutul. Și totuși, problema asta e singura care ne mai ține uniți. De mult nu ne mai întrebăm dacă într-adevăr ne *place* de ceilalți. Suntem pur și simplu... prieteni. Mobile în camerele de zi ale celorlalți, prea grele ca să le mai muți. Prietenia se... fixează, ca un soi de lipici preistoric. Asta e treaba lor. Sunt parte din istoria mea și, nu-i așa, ai nevoie de istoria personală. Altfel, ce ești? Cine ești?

— Nu, le spun, râzând în continuare, dar parcă mai domolit. Chiar fac asta. Chiar mă însor.

Dintr-odată, râsetele se opresc, ca scoase din priză. Nu se mai aude decât un autobuz de noapte, trecând pe lângă noi, și niște bubuituri reggae, de undeva de departe.

— În septembrie.

Colin e primul care-și revine din nemișcare. Își părăsește locul de lângă bordură și se îndreaptă spre mine, se apleacă

și mă îmbrățișează, cumva stânjenit. Nu știu ce să fac cu mâinile. Colin și cu mine nu ne atingem decât foarte rar.

— Frankie, e extraordinar. Felicitări.

Îmi dă impresia că e sincer încântat. Tony și Nodge, de cealaltă parte, nu s-au mișcat un centimetru. Apoi Nodge, cu un gest foarte studiat, își scoate pachetul de țigări din buzunar și rupe un filtru, cu o eleganță chiar mai accentuată, mai vizibilă decât de obicei.

— Minunat. E minunat, spune, pe un ton care vrea să fie undeva între neutru și aprobator.

— Glumești, nu? mă întreabă Tony.

Dau din cap că nu. Un cuplu trece în liniște pe lângă noi, și se lasă tăcerea până când îi vedem îndepărtându-se. Apoi Tony, înțelegând că vorbesc serios, continuă:

— Cam bruscă hotărârea, nu?

— Cred că da.

— Cât a trecut?

— De când?

— De când te-ai întâlnit cu... cum o cheamă?

— Vreo șase luni.

Nodge își aprinde țigara. Rotocoalele de fum îi învăluie ochii.

— Cum ziceai că o cheamă? Ceva cu...

— Veronica. Veronica Tree.

— Bravo, spune Tony. Bine lucrat.

Simt cum atmosfera e tot mai tensionată, gata să explodeze. Colin încă zâmbește, dar se vede că-i e tot mai greu, în atmosfera apăsătoare. Sunt un pic supărat.

— Ce s-a întâmplat? Credeam că o să vă bucurați pentru mine.

Se vede că Tony încearcă să-și pună lacăt la gură. Se chinuiește să găsească niște cuvinte neutre.

— Suntem încântați, Frankie. E mișto. Doar că... doar că...

Nodge mă privește nemilos.

— Doar că... nu ne-ai prezentat. În afară de seara aia în pub.

Spune asta cu amărăciune, și cred că înțeleg de ce. Crede că, dintr-un anume motiv, mi-e rușine cu ei. E o prostie, mizerii, rahaturi.

E adevărat.

Se lasă iar liniștea. Nu mai avem nici un scenariu. Tocmai s-a căscat o prăpastie. Când cineva rupe în cele din urmă tăcerea, e Colin, care întreabă, cu o voce ușor panicată:

— Cum rămâne cu 14 august? Va mai fi un 14 august, nu?

Tony și Colin mă privesc, știu că ăsta e un test pe care trebuie să-l trec.

— E sacrosanct. Rămâne, spun eu.

Și vorbesc serios.

capitolul 5
o partidă de excepție cu Ruth cea de Încredere

Partea cea mai ciudată e că Ruth nu mă atrăgea prea tare. Pot să spun că nici măcar nu-mi plăcea prea mult. Dar s-a întâmplat, și eu am profitat de moment. Fără să mă gândesc la consecințe. Dar aveau să apară, mai devreme sau mai târziu, nu?

S-a întâmplat într-o noapte din... 1990, cred. O întâlnisem pe Ruth de câteva ori până atunci — era „prietena" lui Nodge de vreo șase luni (știți cum e, „Aceasta e... ăă... «prietena» mea"). Termenul prietenă i se părea incorect lui Nodge, deși Ruth le spunea astfel tuturor cunoștințelor ei de sex feminin și nu părea să o deranjeze, iar aceste prietene le spuneau partenerilor lor prieteni, și asta era OK. Dar în fața lor nici păsării nu-i puteai spune pasăre, deși ei puteau foarte bine să-ți spună că ești o *bucată* cu un *poponeț* foarte drăguț, dar tu nu le-ai fi putut spune că au *cur* mișto și...

Dar mă opresc aici.

Păreau destul de fericiți. Oricum, nu puteam spune cu precizie, dar simțeam că nu erau chiar făcuți unul pentru celălalt. Într-un fel, fiecare era imaginea în oglindă a celuilalt — virtuțile lor se anulau între ele, iar defectele erau refractate, dublându-se și triplându-se la nesfârșit.

Cu toate astea, Nodge era copleșit. Bineînțeles, cuvântul trebuie înțeles în felul lui Nodge. Adică recunoscuse existența ei în fața noastră, ne făcuse cunoștință, vorbea îndeajuns de frumos despre ea când nu era de față. Toate aceste reacții și comportamente erau străine de Nodge, care avusese

grijă până atunci să-și țină exclusiv pentru el viața privată și, mai ales, pe cea sexuală. Chiar dacă nu s-au mutat împreună, au plecat o dată în vacanță, ceea ce, din experiența mea, e preambulul coabitării — sau cel puțin unul dintre gardurile pe care le ai de sărit în drumul spre așa-zisa fericire a căminului conjugal.

Nodge a întâlnit-o pe Ruth pe vremea când își îmbogățea cunoștințele luând lecții de condus o motocicletă cu franjuri de piele atârnați de ghidon. Ruth era singura femeie dintre cursanți. Ca și Nodge, făcea notă discordantă între fasciștii fioroși, băieții tatuați din Bromley și evreii melancolici care formau restul găștii. Asta i-a adus împreună. Idila a înflorit în timp ce-și verificau cunoștințele despre drumuri și trafic, la o cafea în dormitorul lui Ruth Camberwell.

Ruth era cu câțiva ani buni mai mare ca Nodge, și avea ceva din aerul sălciu al anilor '70. Era puritană, ca și Nodge, cu înclinații spre critică severă și accese bruște de moralitate. Carapacea lui Nodge era, pe vremea aceea, încă moale și incomplet dezvoltată, iar Ruth i-a oferit nisipul pentru amestecul de ciment. Găsirea unui suflet pereche i-a accentuat simțul dreptății. Au devenit, împreună, un fel de forță polițienească de două ori mai mare, mereu gata să amendeze orice folosire necorespunzătoare a limbajului, orice atitudine inacceptabilă. Tony îi aducea, de cele mai multe ori deliberat, în pragul apoplexiei. Era de neiertat, dar și extrem de amuzant de cele mai multe ori.

Nu arăta rău, dar nu era nici pe departe lozul cel mare. Corespundea opiniei foarte răspândite pe atunci că nu trebuie să te supui idealului de frumusețe al păpușii Barbie. Asta până și-a scos Madonna echipamentul și a schimbat totul. A-ți manifesta sexualitatea era, după părerea lui Ruth, totuna cu a fi ușuratică.

Ruth avea înălțime medie, părul negru tuns scurt, dar lăsat în dezordine, câteva riduri în jurul ochilor și picioare butucănoase. Punctul ei forte erau sânii mari, perfect conturați, pe care-i ținea de obicei ascunși sub pulovere negre

sau sub cămăși albe închise până la ultimul nasture. Nu pot nega faptul că râvneam la rotunjimile ei secrete, mai ales că treceam printr-una din perioadele acelea inexplicabile, care se înrăutățesc cu cât se prelungesc mai mult, când încrederea de sine începe să se zdruncine, și pe care femeile le detectează cum ar detecta antraxul, de la o distanță de douăzeci de metri. Dar nici nu visam să ajung vreodată în preajma lor, și mă flatam singur spunându-mi că, dacă voi avea ocazia, voi face mișcarea potrivită.

Supraestimarea fibrei mele morale e unul din eșecurile mele constante.

Eram convins că îi displăceam cel puțin la fel de mult cum îi displăcea Tony, și asta nu era deloc neglijabil. Bineînțeles, încercam să n-o calc pe coadă — ca de obicei, mă străduiam să mă adaptez. Dar pentru o minte care prețuia angajamentul și atitudinea, mai mult decât orice altceva, cred că statul meu pe tușă era chiar mai demn de dispreț decât glumele fără perdea — și totuși, zic eu, nostime — ale lui Tony, îndreptate împotriva oricui era homosexual, femeie, nordic, sau pur și simplu din altă parte decât din Shepherd's Bush sau, mai simplu, altfel decât Tony. Eram alunecos, iar pentru Ruth ăsta era un păcat capital. Și partea cea mai proastă era că mă făcea și pe mine să cred același lucru — ca atunci când nu știi că ceea ce gândești e o crimă. Și mie mi se întâmplă foarte rar să știu. Pur și simplu inventez. Nu face așa toată lumea?

Și, dacă e să fiu sincer, eram gelos. Nodge și cu mine, înainte să apară Ruth în peisaj, treceam printr-o perioadă când eram aproape îndrăgostiți — în felul ăla amical, când stai la fotbal și înghiți bere după bere. Eram cei mai buni prieteni, așa cum nu-mi imaginam că aș putea fi cu Tony sau cu Colin — unul din ei prea infatuat, celălalt prea bleg. Nodge și cu mine ne potriveam foarte bine. Ne potrivisem întotdeauna, încă de pe băncile școlii. Mergeam prin cluburi împreună, vomitam în toaleta celuilalt, pălăvrăgeam la telefon ore în șir, cum fac fetele.

Totul s-a schimbat după ce a apărut Ruth. Ruth în sus, Ruth în jos, peste tot numai Ruth. Când îl sunam să ieșim să bem, o aducea și pe Ruth, de parcă era de la sine înțeles că era invitată. Când mergeau la petreceri împreună, duceau o singură sticlă de vin, în loc de două. Asta m-a scos întotdeauna din pepeni. Într-o discuție aprinsă, erau mereu în aceeași tabără, indiferent că susțineau ceva corect sau nu. Și, în plus, până atunci Nodge îmi telefona tot timpul, acum îl căutam numai eu. Sună meschin, dar nu e. E o chestiune de putere. E vorba de cât de multă nevoie are celălalt de tine. Iar eu mă simțeam complet inutil atunci.

Nu cred că era și o dragoste fizică. Nu l-am văzut pe Nodge să o sărute sau să o mângâie. Dar era în stadiul acela pasional în care avea convingerea că celălalt e special. Când, în realitate, nimeni nu e special. Toată lumea e, mai mult sau mai puțin, la fel. Oamenii care nu-și dau seama de asta sunt enervanți.

Așa că mi-a fost foarte greu să-mi ascund dezamăgirea când, într-o zi, l-am sunat pe Nodge și a răspuns Ruth, explicându-mi că Nodge a plecat în vizită la o mătușă bolnavă din Runcorn. La început, am crezut că sunt într-o zonă de tatonări, chiar înainte să se mute împreună — totul începe cu o periuță de dinți lăsată în baie și cu câteva țoale prin dulap, și se termină cu o ipotecă, cu un tub de Sudocrem și cu năruirea înceată a speranțelor. În plus, voiam foarte tare o bere. O luasem razna zilele alea, și nevoia de a ieși era atât de mare încât aproape că mă durea.

În loc să găsesc o scuză ca să închid cât mai repede, am rămas pe fir. Chiar și să vorbesc cu Ruth era mai bine decât nimic, mai ales în starea în care mă aflam. Spre surprinderea mea, părea la fel de dispusă să vorbească. Nimicuri — despre Nodge, despre Rangeri (Ruth, după câte spunea, era o susținătoare a lor), ce telenovele se mai dădeau la televizor. Era, oricum, mai bine decât să mă uit pe geam și să aștept să sune telefonul. Când, dintr-odată, Ruth m-a întrebat:

— Nu mă placi foarte tare, nu, Frankie?

Era tipic pentru Ruth — sau, cel puțin, așa credeam pe atunci. Să ascundă lipsa de tact sub masca sincerității. Și dacă nu o plăceam, ce? *Așa e, Ruth. Și asta pentru că majoritatea oamenilor pe care îi cunosc sunt întru totul de acord că ești o pacoste, un ghimpe-n coastă*, ar fi fost răspunsul firesc, dar, din nou, a ieșit la suprafață înclinația mea naturală spre eschivare.

— Nu-i adevărat. E drept, mă enervezi uneori, cum și eu te enervez, dar măcar nu e niciodată plictisitor.

O minciună sfruntată. E mereu foarte plictisitor. Am continuat.

— Amândoi putem fi imposibili. Dar chiar cred că ești minunată. Pe bune.

— Da, și eu cred la fel despre tine.

Asta era ciudat. Am presupus că ea, spre deosebire de mine, spune adevărul. M-am luptat cu mine însumi vreo jumătate de secundă, încercând să găsesc o scuză și să închid, dar Ruth a continuat:

— Îmi pare rău că Nodge nu e, dar eu nu fac nimic deosebit astă-seară. Poate bem ceva împreună.

— Sigur. De ce nu? m-am auzit spunând.

Chiar, de ce nu? Situația era destul de inocentă. Ceva de băut cu prietena celui mai bun prieten. Nu aveam nici o intenție ascunsă sau ceva de genul ăsta. Câteva pahare de vin, în liniște, ceva conversație inconsistentă.

Iluzia asta a durat până când, o oră mai târziu, Ruth a intrat pe ușă în Anglesea Arms — pe vremea aceea populat de indivizi bătrâni și mizerabili care-și rulau țigară după țigară. Nu era chiar strălucitoare, dar pentru prima dată o vedeam purtând o bluză strâmtă, care îi contura sânii în toată splendoarea lor. Era prima dată când îi vedeam neîncorsetați, — un glorios spectacol în mișcare. M-am străduit să rămân detașat. Dar corpului meu îi e imposibil să se ascundă. Așa că ne-am certat imediat.

— De ce te holbezi la țâțele mele?

— Nu mă holbez.

— Ba da, uite fix în momentul ăsta.

— Da? Păi, îți cam sar în ochi în seara asta.

— Am dreptul să mă îmbrac cum am chef, fără ca orice netot din pubul ăsta să mă măsoare cu privirea.

— Nu sunt orice netot... sunt un anume netot și, oricum, noi ne cunoaștem.

— Asta înrăutățește lucrurile și mai tare.

... și tot așa, chiar înainte de a ne fi așezat. Dar era o ceartă altfel decât cele obișnuite, când era și Nodge de față. De fapt, semăna mai tare cu una dintre discuțiile în contradictoriu pe care le aveam cu el, acide, dar bazate pe o afecțiune subînțeleasă, care garanta într-un fel că ne putem înțepa fără să ne aducem ofense serioase. Ruth părea destul de încântată, și s-a oferit imediat să-mi ia ceva de băut, iar eu am acceptat. S-a întors cu un pahar cu bitter și cu unul cu gin tonic. Ginul era pentru mine.

Ne-am certat mai departe, dar nu pe un ton răutăcios, mai degrabă într-o manieră cu care eram obișnuiți și, tocmai de aceea, confortabilă. Cum vă spuneam, eu nu prea aveam opinii ferme în legătură cu nimic, dar pentru a întreține atmosfera pur și simplu contraziceam fiecare punct de vedere pe care îl trâmbița. De data asta, în loc să facă morală, râdea superior. Am băut, și am mai băut ceva, și curând eram amețit bine de tot. De la alcool, sânii lui Ruth păreau chiar mai mari și mult mai aproape, și eu îi doream fără să mai țin cont de nimic. Dorința m-a făcut să o plac pe Ruth, dar a scos la iveală și urme de vinovăție față de Nodge. Praf în ochi, mi-am spus. N-are ce să se întâmple. Mai toți tipii au fantezii cu iubitele celor mai buni prieteni.

Am vorbit despre Tony. Deși știam că nu se înghit, m-a surprins greutatea invectivelor lui Ruth:

— Tipul ăla urăște negrii, urăște femeile, urăște homosexualii. *Urăște* și gata.

— Nu e chiar așa. E o atitudine șocantă, numai ca să provoace reacții.

— Dacă menții o atitudine îndeajuns de mult, ajungi să te identifici cu ea. Lucrurile încep ca o glumă și termină prin a te reprezenta. Asta ești. Știu că el *crede* că glumește. Și tu la fel. Dar nu e așa. Nu e o glumă.

I-am luat apărarea lui Tony, dar mă întrebam dacă nu cumva Ruth are dreptate. M-am gândit la felul în care se folosește de femei, numai pentru ca apoi să poată râde de ele pe la spate. M-am gândit cum le spunea negrilor *cioroi*, pretinzând că face asta numai pentru că e atât de *lipsit de prejudecăți*, încât poate spune ce vrea fără rahaturi de sentimente de vinovăție.

Și atunci, ce era asta? Se pișa contra vântului?

Ora închiderii, Ruth a dat pe gât ultima înghițitură. M-a privit fix în ochi și mi-a spus că e prea beată ca să poată conduce până acasă și că ar vrea să vină la mine la o cafea, să se trezească un pic.

Chiar și așa, am refuzat să cred că era altceva decât o rugăminte sinceră izvorâtă din dorința de dezintoxicare, așa că am fost uluit când, pe scări, s-a aruncat asupra mea și a început să mă sărute. După o luptă cu mine însumi, care a durat cam o zecime de secundă, am sărutat-o și eu. A început să respire de parcă tocmai terminase Maratonul Londrei, am presupus că asta însemna că e excitată. Am simțit cum o construcție gigant îmi crește în pantaloni.

Am intrat în viteză în apartament și am continuat să ne sărutăm. Mirosea a țigări și a ultimul sfert de bitter de pe fundul paharului, dar, sub toate astea, se ascundea ceva feroce și sălbatic.

La un moment dat, s-a tras în spate și mi-a spus sec:

— Nu e bine, Frankie. E groaznic.

Dar știam că numai așa va putea avea siguranța, a doua zi dimineață, că a spus ceva de genul ăsta. Moralitatea mea, întotdeauna îndoielnică, a fost complet subminată de o invazie de hormoni și de sânge, și m-am repezit să-i smulg puloverul numai ca să pot admira faimoasele globuri. Când

am reușit, câteva secunde mai târziu, orice gând legat de Nodge a dispărut, și m-am prăbușit gâfâind peste Ruth. Am crezut c-o să dea înapoi, dar Ruth m-a prins și m-a tras înspre ea, gemând ca în pragul unei morți liniștite. Am presupus, nu fără motiv, că asta era o invitație, și mi-am continuat incursiunea.

A fost fantastic. Incredibil. A avut cel puțin cinci orgasme, care au durat o veșnicie de fiecare dată, și știu că erau pe bune, pentru că se înroșea din cap până în picioare, pielea avea o minunată strălucire rozalie, care dădea înapoi câteva minute mai târziu, numai ca să reapară după următoarea partidă. Cred că niciodată până atunci sexul nu fusese atât de bun, și poate nici nu va mai fi. Probabil condimentul trădării l-a făcut atât de special.

După ce am terminat, în timp ce stătea întinsă lângă mine, încercând să se justifice și explicându-mi că viața ei sexuală cu Nodge e de rahat, că el o iubește, dar nu o dorește, mi-am dat seama că în continuare n-o plăceam. Pe deasupra, m-au lovit și remușcările, cu toată forța, mai ales că acum nu mai aveam cum să dau înapoi. Mi s-a întors stomacul pe dos. Eram dat peste cap de vină și de greață față de mine.

Dimineața, când m-am trezit, am fost ușurat să văd doar o urmă pe perna unde dormise Ruth. M-am scuturat ca să-mi revin, mi-am aprins o țigară și am sunat la Nodge. Mi-a răspuns el, bine dispus și învigorat. Era evident că habar n-avea de ultima parte de noapte, dar nu știam cât de mult aflase, totuși. Îi spusese oare Ruth că ieșisem să bem ceva, dar sărise peste partea cu sexul? Era foarte greu să nu spun nimic — dar dacă spuneam eu fără ca Ruth să fi pomenit ceva, ne duceam dracului amândoi.

— Frankie, cum îți merge? Ce-ai mai făcut?

Exact întrebarea pe care n-o voiam. Am căutat cu disperare o soluție să închid telefonul.

— Da, Nodge... eu... stai un pic, e cineva la ușă. Mă întorc imediat.

Am acoperit receptorul cu mâna, așteptând disperat să mă lovească inspirația, dar eram în rahat. Trebuia să vorbesc cu Ruth, să-mi pun povestea în ordine. Am așteptat câteva secunde, și mi-am lipit urechea de receptor. Mă hotărâsem. Nu aveam scăpare.

— Nodge, trebuie să-ți spun ceva.

— Și ce-ar fi acel ceva, Frankie?

Vocea lui Ruth la celălalt capăt.

— Ruth! Slavă Domnului! Mai e acolo?

Mi-am coborât vocea, sperând să nu se audă prin receptor.

— Tocmai s-a dus la baie. N-a trecut prea mult timp de când ne-am văzut. Ce faci?

Mai tare:

— Mă simt ca dracu. Groaznic. Ascultă-mă. Pentru Dumnezeu, nu-i spune. N-am ieșit aseară, ai stat acasă și te-ai uitat la televizor.

— Da...

Din nou tare:

— A fost foarte distractiv aseară. Dar eram sfârșită, abia dacă m-am putut mișca.

Mesajul e clar. I-a spus că am ieșit să bem ceva, nu și că am făcut sex.

— Ruth, să nu cumva să-i spui vreodată. Ne-ar distruge prietenia. Și sub nici o formă nu trebuie să se repete.

— Mi-e teamă că s-ar putea să nu fiu chiar de acord cu tine. Cel puțin în privința primului punct. De acord cu doi și cu trei. Sunt complet de acord cu trei.

— Poftim??

— Mă mai gândesc, totuși. Poate spun, poate nu. Uite, ți-l dau pe Nodge. Ai grijă ce faci, domnule Păcălici.

Și cu asta, i-a dat telefonul lui Nodge, care a părut ușor mirat că am ieșit cu Ruth la bere, dar în ansamblu destul de încântat. În mod evident, nu și-ar fi imaginat vreodată cât de ordinar pot să fiu, ceea ce nu e deloc surprinzător, pentru că de cele mai multe ori eu însumi sunt uluit.

N-am mai văzut-o pe Ruth niciodată. Am intrat în panică gândindu-mă că-i va spune lui Nodge, dar n-a făcut-o. N-a scos un cuvânt. Două săptămâni mai târziu, l-a părăsit pe Nodge pentru un negustor de la oraș obsedat de body-building, un bărbat fără pic de creier, fără convingeri, dar doldora de bani, cu mușchi de oțel și câteva hectare de pectorali. A fost un moment deprimant pentru Nodge, și nu i-a făcut față cu bine. Nu era vorba doar de plecarea lui Ruth, dar odată cu ea dispăruse și tot ce întruchipa ea: șanse egale, discriminare pozitivă, drepturile femeii, manifeste pentru cei nevoiași și tot așa.

După acest moment, a devenit mai puțin militant, căzând într-o indiferență stângistă generală. Într-un fel, irațional, am simțit după acest moment al transformării că-mi dau întâlnire cu Partidul Muncitoresc. După aceea, nu l-am mai crezut niciodată când își manifesta dezgustul față de Partidul Conservator sau imperialismul american, și nici când vorbea despre pericolele care pândesc aricii de pe arterele principale. M-am gândit că doar răscolește amintiri. La urma urmei, toți facem asta, mai devreme sau mai târziu. Prin ce altceva să răscolești?

capitolul 6
cătușele lui Colin

Sun la ușa lui Colin. În holul unde stau e răcoare, deși afară e destul de cald, să tot fie 15–20 de grade. Undeva pe coridor se face curent, și scade temperatura. Vântul aduce vești din tot White City, ca într-o remorcă mohorâtă: miros de cartofi prăjiți și de semipreparate pentru copii, avalanșe de bilete de loterie rupte, necâștigătoare, zăngănit de cutii de bere linse până la ultima picătură de vagabonzi aflați pe muchia prăpastiei. Lumina scade și îmi simt siguranța amenințată, ca de fiecare dată când vin aici. La douăzeci de metri sub mine, în stradă, trei sau patru copii se îndreaptă spre Beemer-ul meu. Ajung în dreptul lui și unul scuipă pe capotă. În rest, nu-i fac nimic. E sub un felinar, lângă o cameră de luat vederi cu o reclamă foarte reușită.

Sun încă o dată și cercetez cutia poștală. Bineînțeles că e încuiată și nu văd nimic în afară de niște bare de metal. Sunt tot mai sigur că soneria nu funcționează, pentru că prin fereastra din dreapta ușii văd un fel de umbră mișcându-se. Evident că e cineva înăuntru. Oricum, Colin nu e genul care să te lase cu ochii-n soare. Programul lui social e departe de ceea ce s-ar numi agitat.

Mi-am adus laptopul la Colin, să-l repare, și-l țin strâns în brațe, îngrijorat că vreun subnutrit prespălat, încălțat cu pantofi sport Reebok, împovărat de ideea bunăstării, va trece în grabă pe lângă mine și mi-l va smulge. E din ultima generație, m-a costat 5 000 de lire, are modem inclus, CD, și e un copilaș tare bolnav acum.

Mi-am pierdut mințile când m-a trădat. Corpul, mașinile, Nodge, totul și toți mă trădează sistematic. După o zi lungă

și frustrantă, mi-a șters un fișier pe care îl scrisesem în șase ore. Și a fost vina computerului, nu a mea. A fost al naibii de rău și plin de ură. Așa că l-am aruncat — ținând totuși cont de prețul întregii afaceri — înspre un fotoliu mare și catifelat. Numai că a ratat fotoliul și s-a izbit de perete. De atunci, jumătate din taste scriu literele necorespunzătoare și nu-mi pot recupera nici un document. L-am adus la Colin să-l repare. Colin e un mic geniu în calculatoare. Companii din toată țara au încercat să-l convingă să se angajeze, să facă programare. Dar Colin trebuie să stea acasă, să aibă grijă de maică-sa. Lucrează aproape suficient cât să-i plătească facturile la spital, care sunt imense, pentru că e o ipohondră de proporții cosmice, măcinată de artrită, dureri de spate, lumbago și depresie cronică.

Bat în ușă cu pumnul — mânerul special conceput pentru asta a căzut. Imediat, se aude o voce de la doi metri depărtare, din apartament.

— O clipă, ai răbdare!

Mama lui Colin, Doamna Dragon din White City. Îi ia o veșnicie să ajungă la ușă, fâșâind și suflând greu și murmurând. Cred că-i simt mirosul prin cutia poștală. În mintea mea, poartă mereu capot și are privirea lăsată în jos și piele de șopârlă.

— Cine e?

— Eu sunt, doamnă Burden. Frankie Blue.

— Frankie cine?

— Frankie Blue. Francis. Prietenul lui Colin.

Olive Burden. Șaizeci și cinci de ani, de o bună bucată de vreme pe drumul senilității iertătoare. Înainte să fie senilă a fost depresivă, și, înainte de asta, a fost pur și simplu proastă. N-am plăcut-o niciodată, nici măcar în copilărie. Chiar și atunci, când încă era în putere, se prefăcea slabă, numai ca să inventeze mici cătușe pentru Colin, pe care le-a lărgit cu grijă, în timp, cât să se potrivească încheieturilor de adult.

Acum era cu adevărat slăbită, iar pe Colin îl epuizase de tot dependența asta a ei, încât nu mai avea scăpare, cel puțin

nu până la moartea ei. Cei doi frați ai lui Colin emigraseră amândoi, numai ca să scape de ea, iar Colin era singur. Ar fi putut să se mute din apartament, dar Olive nici nu voia să audă. Era o bătrână încăpățânată și rea, cu o ură față de viață imprimată la fel de adânc ca, odinioară, cărbunele pe degetele tatei. Acum era mai mult sau mai puțin nebună, iar ura era mai puțin sesizabilă, mai puțin manifestă social.

M-am aplecat și am zbierat prin cutia de scrisori:

— Sunt eu, Francis Blue. Am venit să-l văd pe Colin.

— Care Colin?

Oftez și mă întorc să mă uit peste parapet. Beemer-ul e neatins. Aud un târșâit de picioare în spatele ușii și vocea lui Colin, blândă, împăciuitoare, apologetică.

— Mamă, e Frankie. A venit Frankie. Și-a stricat calculatorul și vrea să i-l repar.

— Tu și toți ai tăi. Nu mai înțeleg nici cap, nici coadă.

Vocea lui Colin crește cu un decibel sau doi.

— Scuze, Frankie. Vin imediat. E doar un pic confuză acum. Trebuie să găsesc cheia să-ți dau drumul înăuntru.

— Nici o problemă.

Fac un pas în spate și îmi strâng haina pe mine. Vântul tot mai adie, îmi umple urechile. Sună ca un avion pe punctul de-a ateriza. După un minut sau două, se aude cheia răsucită în broască și ușa se deschide. Colin afișează un zâmbet învins, un fel de a spune „n-am ce-i face". Cerceii lui de aur ieftin scânteiază în lumina slabă din hol. Ochii au o culoare ca a noroiului. Urmele lăsate de acnee ies cumva în relief, parcă încurajate de temperatura joasă. În apartamentul lor e întotdeauna frig, cu toate că și-ar permite să plătească încălzirea.

Colin poartă un tricou cu Rangers, pătat cu ou jos, în față, o pereche de blugi negri, subțiri, decolorați și o pereche de adidași Air Jordan falși. O aud pe Olive mormăind nemulțumită în camera de alături și brusc mă gândesc să-l întreb, amical, dacă a auzit vreodată de eutanasie, dar mă abțin.

Colin e foarte sensibil la subiectul Olive. Bănuiesc că așa e și normal, fiind maică-sa, dar am presupus că și-a permis, până acum, să o urască... măcar un pic, un strop. Dar asta ar însemna să facă o crăpătură în ușa din spatele căreia clipește continuu neonul cu inscripția: *Ghici ce, fraiere? Ți-ai irosit viața.*

Apartamentul miroase exact ca în copilărie, a plăcintă cu carne proaspăt scoasă din ambalaj, a lapte, și, dedesubt, a unguenți, a odorizant de cameră cu aromă florală și a mucuri de țigară.

O văd pe Olive printr-o ușă deschisă, stând într-un fotoliu mare și decolorat, mișcându-se încet de pe o parte pe cealaltă. Se uită fascinată la televizor, la o reclamă la Prosoapele sanitare Bodyform. Colin o privește cu duioșie.

— Draga de ea. Prin câte a trecut. Nu-i așa, mamă? Vrei un ceai?

Deși întrebarea asta ultimă e zbierată, Olive nu reacționează. Îmi arunc privirea agale prin hol. Un pic deasupra nivelului ochilor, e o fotografie veche care probabil se află acolo de foarte multă vreme, dar pe care, dintr-un motiv sau altul, nu am remarcat-o. E Colin, pe la vreo cinci ani, în uniforma de școală, nou-nouță. Se uită fix la aparat și zâmbește larg. Pare fericit, liniștit, ca orice copil. Asta se întâmpla înainte să aibă acnee, înainte ca taică-su să devină alcoolic, înainte ca maică-sa să înnebunească. Pielea îi strălucește, rozalie, proaspătă și pură, iar ochii nu sunt de culoarea noroiului, ci de un albastru chiar vioi.

Înapoi în prezent, Colin se întoarce spre mine și-mi face semn spre camera lui, iar eu îl urmez, încercând să nu respir pe nas din cauza mirosului. Simt o durere ușoară în pereții pieptului.

Camera are cam 4 x 4. Tavanul e foarte jos, patul e lipit de un perete și, deasupra patului, un colaj cu postere cu Rangers, perfect așezate unele lângă altele și lipite între ele, astfel că nici o porțiune de perete nu mai e vizibilă. Pe peretele celălalt

e o fereastră mică, prin care se vede blocul de vizavi și, lângă fereastră, o masă pentru calculator, cu monitorul și cu tastatura pe ea. De jur-împrejur sunt împrăștiate dischete, manuale pentru utilizatori, șurubelnițe vechi, CD-Rom-uri și o pădure de fire și cabluri. Un șifonier, un dulap cu câteva sertare și niște rafturi fără cărți, dar pline cu zeci de casete. Citesc titlurile mâzgălite pe câteva dintre ele: *The Evil Dead, The Howling, Dr. Phibes Rises Again, Halloween* și Sezonul 1977–1978 al Rangerilor. Toate filme de groază. Mă întreb dacă unele din ele ascund pornografie, dar mă gândesc imediat că probabil nu. Colin ar putea foarte ușor să downloadeze pornografie de pe Internet, să o stocheze pe hardware și să o utilizeze cu softwar-ul lui sau ceva de genul ăsta, oricum.

Pe jos, benzi desenate: *Viz, Loaded*, câteva romane ilustrate — *Sandman* și *Batman: Răzbunătorul întunecat*, și un maldăr de manuale pentru calculator. Ficțiune deloc.

Pe ceilalți doi pereți nu e nimic, în afară de o fotografie enormă a Claudiei Schiffer și de un poster cu *Invazia jefuitorilor de trupuri*, cu câte o piuneză în fiecare colț. Evidența îmi sare-n ochi cu o prospețime bizară: mă aflu în camera unui copil.

Colin s-a așezat la calculator și lumina ecranului îi bate în față. Îmi dau seama deja că e complet absorbit, că o parte din el s-a dizolvat în rețeaua de impulsuri electrice și de chip-uri de silicon care formează lumea virtuală. Nici măcar nu mi-a oferit un scaun sau ceva de băut.

— Fii atent aici! îmi spune.

Lovește tastele cu un singur deget, până când, dintr-odată, ecranul se umple cu o fotografie color a unui cunoscut actor, căruia îi face o felație o fetiță ce pare să nu aibă mai mult de doisprezece ani.

Colin chicotește și se foiește în scaunul de director, rotindu-l la 25 de grade într-o direcție, la 50 în cealaltă, și înapoi. E în lumea lui, pierdut între cele mai ascunse pulsiuni și electricitatea domestică. Clipește mai des și își bâțâie piciorul ca Tony când încearcă să agațe o tipă.

— E destul de violent, îi spun, și simt că mi se face un pic rău. Nici nu sunt sigur că are măcar doișpe ani. Dar nu mai spun nimic. Nu sunt Nodge, ca să-mi judec prietenii.

— Asta nu e nimic. Stai să vezi pagina „Cai, măgari și alte aventuri ecvestre". Cred că e http://www.ponyandcart.com.

— Pare interesant. Dar trebuie să mă întorc la birou, și asta repede. Mă întrebam dacă ai putea să arunci un ochi la laptop. Pare destul de distrus. L-am aruncat de perete.

Colin se întristează pentru moment, e chiar un pic șocat.

— L-ai dat de perete?

— Da. Mi-a șters un fișier. Fără nici un motiv. Așa că l-am aruncat.

Mă dezaprobă cât poate de sincer. Știu ce crede — că e copilăresc, pentru că, oricum, calculatoarele nu pot face decât ceea ce le spui, și pe deasupra imoral. E mult mai șocat gândindu-se că am distrus laptopul decât e la vederea unei femei regulate de un ponei sau a unui copil sugând bijuteria unui actor. Se învârte cu scaunul și se întoarce cu fața spre mine. Dar privirile noastre nu se întâlnesc, pentru că ochii lui se fixează pe laptop.

— r7685x. Cu sau fără modem?

— Cu.

— 33,6?

— Îhî.

— Ce viteză are CD-ul?

— Chiar conteză, Col? Ideea e că nu se simte bine și vreau să-l repari. Crezi că poți face ceva?

— Frumoasă jucărie.

Mângâie carcasa cum și-ar mângâia o mamă copilul. Îl pornește, apasă câteva butoane, și-mi spune imediat.

— Are un virus.

— Ce?

— Un virus. Ai auzit de ei, sunt sigur. Oamenii îi inventează ca să dea peste cap sistemul altor oameni. Oameni răi.

Chicotește. Chiar e chicot, nu râs. Un sunet scurt, rapid, care se tot repetă și ține prea mult. Nici urmă de umor.

— Bineînțeles că am auzit. Suntem bântuiți la Farley, Ratchett & Gwynne. S-ar părea că agenții imobiliari sunt printre țintele preferate ale hackerilor.

Colin râde încet.

— Ai downloadat ceva de curând? mă întreabă.

— Normal. Asta fac tot timpul. Din calculatorul companiei, de pe net, de pe e-mail.

— Ai vreun antivirus?

— Nu.

— Ți-ar trebui. Îți instalez eu. Și cred că pot recupera ce s-a pierdut. Deși nu pot fi sigur. Cât despre tastatura care scrie aiurea... a atins tastele. În loc de „a" a apărut un 8, în loc de „b" un asterisc. Asta e deja o problemă de hardware.

— Și e grav, nu?

— Da, dar nu neapărat fatal.

Acestea fiind spuse, oprește laptopul, îi desface carcasa cu o mișcare scurtă și începe să scormonească prin el cu o șurubelniță micuță. Sunt uimit să-i văd mâinile alunecând de la circuit la circuit, cu o viteză ametitoare. Mai vorbim în timp ce lucrează:

— Te-ai gândit la ce-o să facem pe 14 august?

— Nu chiar.

Dintr-un oarecare motiv, toată ideea asta cu 14 august mă umple de îngrijorare și de tristețe. Pe Colin pare să-l încânte ideea. Ca-ntotdeauna, de altfel.

— Ce zici de asta? Ne ametim bine, pe urmă mergem în Parcul Thorpe, ne dăm prin toate jucăriile, și după-masă mergem la karting.

— Am făcut asta acum doi ani.

— Aha.

Atenția lui e din nou concentrată pe măruntaiele computerului. Liniștea mi se pare un pic stânjenitoare. Mi-aduc aminte de dezastrul din pub, atunci, cu Vronky. E, până acum, unica întâlnire dintre viitorul meu casnic și trecutul meu social.

— Cum ți s-a părut Veronica?

— E destul de nasol stricat. Ce i-ai făcut?

— Voiam să-l arunc pe fotoliu. Am dat pe lângă.

Îmi scot un verzișor din nas și-i dau un bobârnac. Pare OK, în mediul ăsta, ba chiar se potrivește.

— Veronica. Ce-ți aduci aminte?

— Aa... era drăguță.

— Doar drăguță?

— Hmmm. Era mișto. Picioare superbe. Cred că trebuie să-l lași la mine.

În mod evident, Veronica e un subiect incomod pentru Colin. Nu știu de ce, dar mi-e greu să las baltă subiectul.

— Știi, a zis ceva foarte nostim. Adică, pe mine m-a făcut să râd.

— O să fiu foarte la obiect. Hardul e stricat rău de tot.

— A zis că ea nu crede că noi patru ne plăcem foarte tare. Eu, tu, Nodge și Tony. E stupid, nu?

Brusc, Colin își ridică ochii din computer, dar nu citesc nimic pe fața lui.

— E ciudat să spună una ca asta.

— Da, e o prostie, nu?

— Foarte ciudat.

Urmează o pauză scurtă și Colin se întoarce la computer. Nu-mi dau seama la ce se gândește, dar, orice ar fi, i-a zburat gândul deja.

— Nu știu dacă pot să-l salvez.

— Dar îmi trebuie. Am tot felul de chestii prin el.

— Nu ți-ai făcut cópii?

— Bineînțeles că nu. E aproape nou-nouț, ultima generație. De ce-ar merge prost?

— Ce fel de chestii?

— Tot felul. Foarte, foarte importante. Vitale.

Colin fluieră ca un instalator lacom.

— Nu știu, Frankie. E afectat destul de rău. S-ar putea să-mi ia câteva zile. Ce zici de golf?

— Hmm?

— Pe 14 august. Mergem toți patru la o partidă de golf. Poate la Perivale. Și de-acolo mergem mai departe.

— Minunat. Cum o fi. Vorbesc cu Nodge și cu Tony. Poți să-l repari?

Colin mă privește de parcă aș fi retardat și-mi spune:

— *Bineînțeles* că pot. E chestie de timp. Mâine trebuie să o duc pe mama la spital, și după aia la fizioterapie, și are programare la Institutul pentru Sănătate Mentală...

Se oprește și, pentru o clipă, pare confuz. Copilul de nouă ani, în a cărui cameră locuiește, își scoate la iveală fața îmbătrânită prematur. Mă privește, într-un mod unic, direct în ochi:

— Știi, Frankie, e foarte bolnavă.

Nu mă pot abține. Mă uit la ceas, am o întâlnire în Hammersmith peste un sfert de oră. Suficient, dacă bag viteză.

— Sigur că știu. E bolnavă de multă vreme.

— Nu, Frankie. Acum chiar e. Au găsit ceva la radiografie. Nu știu dacă...

Mă uit pierdut înspre Colin, îl bat pe umăr și-mi mai privesc o dată ceasul în timp ce fac asta.

— Colin, o să fie bine. E tare ca fierul bătrâna Olive. Din păcate, nu? Hai, glumesc. Chiar îmi pare rău, bătrâne. Trebuie s-o șterg. Am un apartament de arătat. Dacă mai scot 200 și săptămâna asta, mă așteaptă o primă serioasă la sfârșitul lunii. Auzi, ieșim să bem ceva, da? Îți rămân dator vândut dacă recuperezi toate chestiile alea pentru mine. Îl las la tine, da? Și poate trec vineri după-masă să-l iau.

Colin face o mică pauză, ca și cum ar vrea cu disperare să mai spună ceva, dar apoi doar dă din cap, încet.

— Da, vineri.

— Excelent. Ești un adevărat prieten. Te sun, da?

— Da, sună-mă.

Spune asta fără pic de vlagă, pe o voce foarte joasă. Gonesc spre ușă și în stânga o văd pe Olive Burden, în exact aceeași poziție ca atunci când am intrat. Zbier, din toți

rărunchii, *La revedere, doamnă Burden!* Și apoi, coborând vocea, *Mori odată!*

O văd mișcându-se foarte încet. Gura îi merge chiar mai încet, întreabă *Care Colin?*

Iar eu râd, și o zbughesc afară pe ușă, afară din miros și din apăsarea aia, și mă uit peste balcon. Beemer-ul pare OK. Care Colin, care Colin? Biata bătrână nebună.

Când ajung jos, constat că amândouă plăcuțele de înmatriculare au fost smulse și unul din faruri a dispărut. Mă urc în mașină, să pornesc. Bateria e moartă. Mă uit sub capotă, bateria a dispărut pur și simplu. Înjur fără rost înspre clădirea BBC-ului, vizibilă în depărtare.

Îmi scot telefonul și sun la Intervenții, apoi stau și aștept. Pentru o clipă, mă gândesc să urc la Colin, dar decid că nu-mi pot permite să las mașina. Știu că ar putea dura câteva ore. Las scaunul pe spate și mă așez cât mai comod. Vocea care m-a urmărit din apartament îmi repetă în ureche *Care Colin?*

Mă uit în sus, la bloc, și pentru o clipă mi se pare că-l văd, dar nu e decât o umbră, sau poate vreun vagabond. Îmi trece prin minte cât de rău îmi pare pentru el și totodată cât mă înfurie. *Fraier...* mă întreb dacă așa a fost dintotdeauna, dar nu cred. *Știu*, de fapt, că nu a fost așa. Pe vremuri, Colin era cel mai bun prieten al meu. Îmi dau seama, șocat, că pe vremuri îl iubeam mai mult decât pe oricine pe lumea asta.

capitolul 7
teoria despre jocuri a unui copil

Colin nu a fost doar primul meu prieten, ci Cel Mai Bun Prieten. Nu trebuie să stau prea mult pe gânduri ca să-mi amintesc. Mama lui era casnică, iar tatăl — cine știa? Și cui îi păsa? Nu vorbești despre lucruri din astea când ai nouă ani, și noi atunci ne-am împrietenit. Nu vorbești despre planurile de viitor, sau despre câte eșecuri ai avut până atunci, despre cine cu cine se culcă, despre cât ai fost de rănit sau despre cum televiziunea nu mai e ce era pe vremuri. Nici despre dezamăgiri, despre cât de fericit sau nefericit ești, câți bani câștigi și cât de praf te-ai făcut aseară.

La nouă ani, te jucai. Jocuri cinstite, cu nume și cu reguli, cu orizonturi și cu limite. Știai foarte bine unde te afli cu fiecare joc. Câștigai, pierdeai, ieșeai din joc. Erau pasionante și distractive. Și cred că inocente. Nu ca jocurile pe care le înveți când crești, cele invizibile, în care afli că ai pierdut — dacă afli vreodată că se joacă un joc — abia când e prea târziu. Jocurile care dor.

Nu e corect, nu e corect.

Când spun că eu și Colin eram prieteni, o spun cu un sens diferit de cel pe care-l dăm azi. Eram împreună, eram poate nu chiar o singură persoană, ci mai degrabă două fețe ale aceleiași persoane. Nu știu dacă ne iubeam. Era mai mult de atât. Era — știu că pare o prostie, dar e adevărat — așa cum îmi imaginam că va fi căsătoria când voi fi mare. Îmi imaginam că să fii căsătorit e ca atunci când ești cu Colin. Când mă fac mare și o să am soție, o să ne jucăm împreună, o să râdem când ne întâlnim pe stradă întâmplător, o

să vorbim nimicuri la nesfârșit, o să trecem prin tot felul de aventuri. O să ne completăm unul pe altul fără să pierdem, pe drum, ceva din noi.

Știam, că tot vine vorba, că o să mă însor, pentru că așa spuseseră numerele de pe un bilet de autobuz. Era un joc pe care îl tot jucam — cum vă spuneam, viața era plină de jocuri pe atunci, declarate și acceptate ca atare. Trebuia să verifici cele cinci numere de pe bilet. Primele două îți arătau câți ani o să trăiești (73), următorul câte neveste o să ai (4) și ultimele câți copii (2). Unii făceau asta tot timpul, schimbându-și viitorul cu fiecare bilet. Eu l-am jucat o singură dată — altfel n-ar mai fi avut rost. Ar fi însemnat că trișez, iar regulile sunt făcute ca să fie respectate.

Până în ziua de azi ceva din mine crede că voi trăi 73 de ani și că voi avea doi copii. Cât despre cele patru neveste, nu știu ce să zic. Ca să fiu sincer, încep să mă îndoiesc. Până la treizeci de ani, ar fi trebuit să fiu la a doua. De ce am așteptat pentru prima atât de mult? Habar n-am.

Poate că în toți anii ăștia l-am așteptat pe Colin. O variantă a ceea ce aveam noi doi. Poate că Veronica a fost abandonarea speranței. E bine. Înseamnă că m-am maturizat.

Obișnuiam — și încă o mai fac — să iau jocurile foarte în serios. Colin și cu mine înțelegeam că nu au sens dacă nu le iei în serios. Dar era genul de seriozitate sinceră, fără să ofenseze, și ușoară, fără să fie frivolă.

Aveam fiecare domeniile de excelență, jocuri în care ne așteptam să ieșim câștigători. Pentru mine, era ping-pongul. Pusesem o plasă pe o masă obișnuită, din garajul tatălui meu, și stăteam în garaj să ne jucăm — nu glumesc — ore întregi. Eu aveam o paletă pătrată, din cauciuc verde, cu modelul înspre interior. Moștenită de la tata, la vremea lui un jucător chiar talentat. Era marca Victor Barna. Colin folosea o paletă clasică, rotundă, fără spumă sub cauciuc, cu modelul în afară. Solidă, rezistentă, numai bună să oprească mingea, bună pentru apărare și pentru bararea răsucirilor. Dar Barna

era mai mult decât o paletă. Putea face orice cu o minge Halex Threestar — serveam cu spatele spre masa de joc, cu încheietura răsucită, făceam mingea să se rostogolească în aer. Era cu adevărat o baghetă magică.

Jucam așa cum, în viitor, aveam să joc în viață — cu o seriozitate agresivă, uneori imprevizibilă, fără să-mi planific întotdeauna fiecare mișcare, dar, prin puterea voinței, mereu cu un pas înainte. Priveam sfera mică și mată desprinzându-se de pe suprafața paletei, nemișcată, ca trimisă direct, lovind masa și răsucindu-se la patruzeci și cinci, cincizeci sau chiar șaizeci de grade. Uneori, dacă o prindea Colin, își lua zborul de pe paleta lui ca o cometă. Stăteam în poziție de boxer, cu genunchii ușor îndoiți, mișcându-mă din talie. Mortal.

Colin, pe de altă parte, era expert în fotbal de masă. *Nu* Subbuteo — pe nici unul dintre noi nu ne-a atras, nu știu din ce motiv. Pe ăsta îl jucai cu figurine, care aveau la bază un disc plat, de mărimea unei monede de douăzeci de penny, și aruncai fisa de la un capăt la celălalt. Colin era organizat, calculat. Nu risca niciodată, juca întotdeauna ținând cont de procente. El era broasca țestoasă, eu eram iepurele.

Îmi amintesc fața lui de copil, înainte să aibă acnee, încruntată de concentrare, gata de o nouă lovitură, niciodată mai mult de cinci, șase centimetri, în timp ce eu voiam totul sau nimic, până la capăt. Proastă strategie. Problema mea dintotdeauna. De șapte, opt ori din zece, mă bătea, nu la o diferență spectaculoasă, un gol, două. Dar era suficient. Colin nu și-a dorit niciodată o viață spectaculoasă, nici măcar atunci.

Colin cel cu față de copil. Îmi doresc să-l fi sărutat înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi amândoi maturi și conștienți. În amintire, îl țin în brațe și-i strivesc corpul delicat, osos, de al meu. Colin, cu sprânceana lui brăzdată. Stăteam împreună să privim frunzele de sicomor căzând din copaci — le spuneam elicoptere sicomor —, le prindeam și încercam să

le facem să aterizeze într-un anume loc. Jucam Blackjack, împărțeam salate de fructe și ne pătam pantalonii cu șerbet alb.

Erau și alte jocuri, în care forțele erau oarecum egale. Jocuri de noroc ca Monopoly, Ludo, Sorry, Snakes and Ladders. Deși, într-un fel, cred că aveam mai mult noroc decât Colin. Am fost dintotdeauna convins că norocul e un fel de calitate înnăscută, ca grația sau ochii albaștri. Nodge, de exemplu, a fost dintotdeauna mai norocos ca mine. Mă scoate din minți.

Jocuri de strategie, dame, șah, șah chinezesc. Jocuri pe hârtie — avioane, spânzurătoarea, X și 0. Și mai erau concursurile cu întrebări, prin cărți, sau Robotul Magic, care se mișca atunci când dădeai răspunsul corect. Mai erau Spy Ring, Totopoly, Escalado, Cluedo, Formula 1, Campaign, Risk, Go, Escape from Colditz, The Battle of Little Big Horn. Dacă era soare, ne jucam în curtea din spatele casei mele, aruncând lame mici de cuțit în iarbă. Trebuia să te întinzi să le ajungi dintr-un pas. Bineînțeles, mai era fotbalul. Și aruncarea cu o minge de tenis — două ratări și erai în genunchi.

Și jucăriile — Bărbatul din *Starsky și Hutch*. Eu aveam Robotul Marțian Aurit, care-și deschidea pieptul și trăgea, Colin avea Robotul Dino, al cărui cap metalic se deschidea scoțând la iveală un dinozaur. Eu aveam nava *Enterprise* din plastic, Colin pe Steve Austen, Bărbatul de 6 milioane de dolari, și pe Oscar Goldman, șeful lui. Eu îi aveam pe Chewbacca, Maiorul Matt Mason, Evel Kneival, Action Man, Dobie, Kojak și Huggy Bear. El avea un Ford Torino, pe Căpitanul Scarlett și Misteronii, mașina lui Bond și figurinele din *Planeta Maimuțelor*. Împreună, le aveam pe toate. Și ni le împrumutam, chiar și favoritele, fără ezitare. Știam că sunt în siguranță pe mâna celuilalt.

Fiecare zi era un alt concurs, asta mai ales în vacanțele lungi de vară, când aproape că ne mutam unul în casa celuilalt — în apartament, în cazul lui Colin —, dormeam împreună, schimbam coduri secrete și devoram benzi desenate.

Plecam și în explorări împreună. Poate până la piscina din Parcul Memorial Kensington, de culoarea cobaltului în soarele de august. Colin și cu mine bălăcindu-ne, întrecându-ne pe sub apă, jucându-ne cât era piscina de mare, în timp ce mame enervante le spuneau copiilor ce să facă. Ale noastre ne lăsau să mergem singuri. Nu erau riscuri pe atunci. Corpul lui lua culoarea înghețatei cu cafea, al meu se făcea rozaliu. Cascade de râsete. Trăire absolută a zilei, a orei, a secundei. Ce lux, fără trecut și numai cu vagi impresii despre viitor.

O dată, am fost și în vacanță împreună. Colin a venit cu mine și cu ai mei la Cornwall, când eu am vomitat în Austin Allegro, iar Colin a stat deoparte, indiferent, citind *Silver Surfer* în lumina slabă. N-a încercat să mă consoleze; copiii nu-și asumă asemenea responsabilități, dar nici nu se așteaptă nimeni. Îți știi foarte bine limitele. Și eu nu m-am supărat.

Ce vom fi făcut pe plaja albă, imensă, cu dune presărate din loc în loc cu iarbă de mare, înaltă? Despre ce am putut să vorbim? Nu-mi pot da seama. Pe atunci, nu era nevoie de vorbe. Într-atât eram de apropiați. Acum, când ies cu vreun prieten, fie el și cel mai bun, cel mai apropiat, cel mai puțin răzbunător dintre toți, și stăm prin vreun bar, sau ne plimbăm prin parc, e nevoie de cuvinte, ca talismane care să ne protejeze de liniște. După zece secunde, deja devine incomod. Cineva trebuie să umple spațiul ăla, altfel...

Altfel, ce? Intimitatea, asta e. Nu mai e permisă, acum, că am crescut. Pentru mine și Colin, tăcerea, în toate felurile posibile, era moneda de schimb. Tăcerea agitată, tăcerea anticipativă, tăcerea posomorâtă, tăcerea furioasă, tăcerea concentrată. Vedeam, pe atunci, ceea ce acum am pierdut — că nu cuvintele contează, că sunt doar niște ecrane în spatele cărora să te ascunzi. Aveam tăcerile noastre. Trăiam în ele întocmai ca peștii pe care îi vedeam prin bălțile gri de la malul mării, în timp ce căutam crabi roșii, stele de mare și moluște.

Îmi aduc aminte că, pe atunci, plajele erau goale, și noi eram singuri, plimbându-ne spre linia joasă a orizontului, în timp ce marea înghițea nisipul, bolborosind prin găurile făcute de crabii singuratici. Umbre mari de pescăruși se întindeau pe stâncile gălbui. Rocile verzi, granitul și moluștele rămâneau ca niște urme de spumă pe pietrele negre. Hazardul absolut al pietrelor, parcă aruncate într-o singură bucată, de la mare înălțime, și abia apoi sfărâmate. Marea, înghițind și spălând tot. Vremea schimbătoare și bătaia vântului. Adulții se iveau de undeva din depărtare, doar o altă specie la fel de stranie ca anemonele din bălți. Aveam crăpături în picioare de la atâta mers, pe costumele de baie se închegase noroi. Colin și cu mine, plaja, liniștea, claritatea, zumzăiala din aer. Eram absenți, ieșisem din noi înșine, în felul ăla copilăresc care dădea toată energia legăturii dintre noi.

Cred că era ceva... sfânt. Știu că așa vedea Colin lucrurile, aproape literal. Sunt sigur de asta. Pentru că a pus totul pe hârtie. A pictat totul.

Colin nu era un copil deosebit de talentat. Părinții săi, Olive — pe atunci zdravănă — și William, Billy B, cum îl știa toată lumea, se asigurau că-și face temele, și proiectele pe care le aducea o dată sau de două ori pe săptămână erau întotdeauna bine prezentate și predate la timp. Dacă nu era vorba de matematică, pentru care avea un talent neîndoielnic, conținutul era în general mediocru. Colin a fost unul din elevii de nota 7, care nu reușesc mai mult decât prin efort și exercițiu, mai degrabă decât datorită flerului. Dar felul în care-și scria lucrările pe care le prezenta dovedea o ordine aproape patologică. Dacă fiecare din noi își găsește felul propriu de a pune lumea în ordine, am impresia că, atunci, Colin încerca să alunge nesiguranța și lipsa de formă ale vieții de copil prin precizia și forma scrisului lui. Profesorii îl aplaudau. Era cu adevărat miraculos, și, într-o școală în care scrisul frumos era considerat una din condițiile de bază ale supraviețuirii în lumea adulților, i-a câștigat lui Colin un statut acolo unde, altfel, ar fi găsit doar indiferență.

Această precizie grafică atât de admirată era, în alte momente, un obstacol. La examene, Colin nu se încadra niciodată în timp, într-atât era de concentrat ca fiecare literă să fie perfect conturată pe hârtia galbenă, poroasă. Și mai era ceva — toată concentrarea asta părea să implice nevoia de a scoate limba, lucru care îl făcea să pară prostuț — ceea ce, mă gândesc acum, chiar era. Asta atrăgea batjocura constantă a celorlalți. Pe atunci, bineînțeles, eu nu mă alăturam lor.

La școală, Colin și cu mine nu ne luam la întrecere, cum făceam la jocuri. Era ca și cum, aruncându-ne instinctele pe tabla de joc și pe masa de ping-pong, ne puneam relația la adăpost de un asemenea conflict. Ceea ce era foarte bine, pentru că, oricum, eu eram un fel de imagine în oglindă a lui Colin — un elev născut pentru nota 10, dar prea leneș și fericit cu aceleași note mediocre pentru care Colin muncea din greu. Mintea mea o zbughea mereu înainte, ca o minte de iepure ce era, în timp ce el, precaut, pas cu pas, mergea din ipoteză în ipoteză până la o concluzie fermă. Egalitatea asta artificială la învățătură ne-a ajutat să întreținem, mult timp, iluzia că eram, în esență, egali.

Materiile la care chiar *eram* egali erau destul de puține. Eu eram mai bun la sport, la engleză, la geografie și istorie. Evenimente, interpretări, ținere de minte — erau ca aerul pentru mine, în timp ce Colin se lupta cu propriile limite. La fotbal, ieșeam mereu în primii unsprezece, în timp ce Colin, cu constituția lui firavă, cu astmul ușor dar persistent, se clasa mereu pe ultimul loc, îndreptându-se rușinat spre o echipă nemulțumită sau indiferentă.

Succesul la fotbal m-a ajutat să trec peste rușinea de a avea semnul din naștere pe față. Adesea, îmi doream ca semnul de culoarea zmeurei, în forma Australiei, care mi se întindea pe frunte vreo doi centimetri în jos dinspre linia părului, să dispară, poate după ce rupeam un iadeș de pui sau când mă rugam în liniște, o dată pe an, după ce suflam

în lumânările de pe tort. Dar numai golurile înscrise păreau să aibă efect. Cu cât marcam mai des, cu cât eram mai aplaudat, cu atât părea să pălească și să se micșoreze când mă uitam în oglindă. Odată, când am înscris de trei ori la rând, am avut senzația că a dispărut cu totul. Dar revenea mereu. Era unul din lucrurile care mă legau de Colin, pentru că-mi trâmbița diferența, rolul de inadaptat din care, în aparență, nu aveam scăpare.

La orele de desen însă, Colin și cu mine aveam exact aceeași abilitate naturală — de fapt, aceeași lipsă de abilitate naturală. Eram amândoi fără speranță, fiecare în felul său. Eu eram neîngrijit, împrăștiat, nerăbdător. Era și ăsta un talent — așa îmi spuneau profesorii —, dar îmi cerea o răbdare imposibilă să conturez, să dau forma unei picturi cu sens sau a unui portret. Nu puteam sta locului atâta timp, mintea mea o lua la goană înaintea următorului moment. Fiecare încercare de a reda ceva din viața reală pe hârtie, deși plină de energie, și, uneori, de culoare și de imaginație, era sortită eșecului tehnic.

După cum se întâmpla de cele mai multe ori, cazul lui Colin era exact opusul meu. Desenele și picturile lui erau sârguincioase și meticuloase, și era extraordinar de priceput să copieze materiale bidimensionale — pozele din ziare, florile dintr-un calendar. Dar când i se cerea să adauge o dimensiune — să copieze ceva din viața reală, de exemplu, sau să picteze ceva pe o temă dată — era pierdut. Creionul sau pensula înghețau pe pagină; pur și simplu, mintea lui nu era dotată pentru așa ceva. Poate că azi felul lui de a interpreta totul literal, exactitatea și simplitatea de care dădea dovadă ar fi socotite drept o formă ușoară de autism. Dar tocmai asta iubeam la el: un fel de absență, o lipsă a capacității de a se deghiza sau de a disimula.

Mi-aduc aminte că, odată, profesorul de desen, Willy Knocker — un personaj ridicol cu un nume pe măsură, care purta beretă când picta și fuma sfidând regulamentul clasei,

afișând un aer boem pe care, în Shepherd's Bush, îl găseau patetic până și copiii de 10 ani cărora le era dascăl —, ne-a cerut să facem o pictură pe tema iubirii.

Când a anunțat tema, Colin a înghețat, reacția lui obișnuită când e confuz. Eu, între timp, începusem deja să atac hârtia cu pete de roșu, purpuriu și stacojiu, pentru că în mintea mea încolțea ideea de sexualitate în reprezentarea dragostei. Dezordinea de pe hârtie reprezenta inimioare, trandafiri și niște buze — clișeul copilăriei pentru ideea de dragoste.

Probabil că astăzi aș desena cătușe.

Am avut două ore să lucrăm. Mă mai uitam din când în când la Colin, să văd cum se descurcă — la o altă oră, aș fi încercat probabil să-l ajut, oferindu-i o informație sau strecurându-i rezultatul ca să-și mărească nota. Dar la desen eram complet neajutorat.

Spre surprinderea mea, îi dispăruse aspectul înghețat și începuse să lucreze pe hârtia întinsă. Fața îi era neobișnuit de apropiată de planșă, și limba scoasă de parcă muncea la cea mai bună mostră de scris. Se înroșise ușor. Când, la un moment dat, i-am prins privirea și i-am făcut cu ochiul, genul de reacție de sprijin când simțeam că are probleme, m-a evitat și s-a aplecat înapoi asupra picturii. Am ridicat din umeri și mi-am văzut mai departe de mizeria mea.

Mi-am pierdut răbdarea după prima oră. Scrutând-o de la o oarecare distanță, mi-am dat seama că era un dezastru — fără metodă, fără idee, fără vreo tehnică anume. Arăta de parcă o tigaie de gogonele se vărsase peste o plăcintă cu cremă. Renunțând la orice efort, plictisit, m-am uitat prin clasă după ceva distractiv.

Mulți dintre ceilalți copii terminaseră și ei, și acum șopteau, chicoteau, mototoleau hârtii pe care le înmuiau în acuarele și le foloseau ca rachete. Colin, patru bănci mai încolo, era aplecat deasupra culorilor, cu pieptul lui de vrăbiuță lipit de suprafața de lucru. Fața îi era încordată de concentrare. Dinții încleștați, părul răvășit, cu un moț care se

ridica, neascultător, pe creștet. Mușchii limbii formau, spre vârf, mai degrabă un punct decât un contur discret, semn că își atingea ultimele limite. M-aș fi dus până la el, să văd ce face, dar boema declarată a lui Knocker nu includea și relaxarea disciplinei.

În sfârșit, a sunat clopoțelul. Knocker îmi luase deja lucrarea, cu o grimasă, și acum le strângea și de pe celelalte rânduri de câte zece bănci. M-am ridicat de pe scaunul meu, dar în loc să mă îndrept spre ușă m-am dus până la Colin, care încă stătea cu capul aplecat, terminând lucrarea cu îndârjirea lui jalnică. Cred că m-a simțit apropiindu-mă, pentru că și-a ridicat ochii spre mine. În acel moment, spre surprinderea mea, a dat cumva înapoi. Un fel de panică i-a pus stăpânire pe tot corpul, care a început să tremure ușor. Pe măsură ce mă apropiam de el, mă privea tot mai furios. Îl mai văzusem făcând asta, mai ales când era încolțit de băieții răi, dar niciodată nu-mi adresase mie o astfel de privire. Mi s-a întipărit pe față o expresie zăpăcită. L-am auzit pe Willy Knocker vorbind din spatele meu.

— Blue, lecția s-a terminat. Ieși afară.

— Dar, domnule, eu...

— Taci. Și ieși afară. Acum!

Am văzut cum Colin respiră ușurat. Privirea lui exprima un fel de mulțumire. A făcut semn spre locul de joacă și a murmurat: *Ne vedem acolo.*

Knocker stătea aplecat peste banca lui Colin. Duritatea din vocea lui, pe care o adoptase ca să facă ordine în clasă, zăngănea încă în aer.

— Hai, Burden*. Isuse, asta ești, nu? O povară, o greutate pe umerii celorlalți.

Pe urmă s-a întâmplat ceva ciudat. Knocker, deși se vedea clar că se grăbește, a zăbovit o vreme deasupra desenului lui Colin, apoi a făcut o pauză. Clasa era acum complet

* Povară (lb. engl.). (*N.t.*)

goală, eu mă mai învârteam prin zonă, așteptându-l pe Colin. Knocker a luat planșa și a ținut-o înclinată, să aibă lumină bună. A zâmbit scurt, nu răutăcios, m-a privit prin ușa întredeschisă, apoi pe Colin, a cărui nervozitate crescuse din cauza atenției nedorite. Când Knocker a vorbit iar, a făcut-o pe un ton blând, fără agitația care i se simțise în glas câteva minute mai devreme.

— Da. E foarte bine, Colin. Un efort remarcabil.

— Domnule...

Am văzut apoi, tulburat, că nu numai Colin era stânjenit, ci și Knocker însuși. Mi-a fost limpede din felul în care a strâns desenul, un pic cam repede, strecurându-l în mijlocul grămezii de lucrări în loc să-l pună deasupra, și din felul în care a început să se grăbească, revenind prea brusc la tonul de dinainte.

— Și, ce mai aștepți? Să te și pup?

— Nu, domnule.

— Atunci dispari.

Colin avea limba legată când trebuia să vorbească cu profesorii. S-a îndreptat agale spre ușă, unde m-a văzut așteptând; era încă roșu în obraji. Mâinile îi erau mânjite cu acuarelă și, în glumă, și le-a întins spre părul meu. Am râs și l-am evitat, mâzgălindu-i cămașa albă și curată de nailon cu urmele de vopsea care-mi rămăseseră pe mâini. Arăta de parcă avea stropi roșii în dreptul inimii. Am început să alergăm pe coridor, Colin își flutura mâinile încercând să mă prindă. Unul dintre profesori a țipat la noi să ne oprim, și ne-am prăbușit. Aveam amândoi respirația tăiată. Ne-am oprit la o țâșnitoare și Colin s-a aplecat deasupra jetului subțire de apă.

— Ce-ai desenat?

Și-a ridicat capul, dar fără să se uite la mine.

— Habar n-am. Nimic. O prostie.

— Da, și eu. Parcă vomitasem pe foaie.

A râs.

— Și eu.

M-a prins de păr și m-a frecat cu vopsea albastră care s-a imprimat pe bretonul meu tăiat milimetric, pătându-mi semnul din naștere.

Joaca își urmase ritualul firesc — alergat, bombe cu apă, fotbal cu un ziar mototolit, așa că până s-a sunat uitasem de ciudățenia scenei cu Colin și cu Willy Knocker.

Pentru restul după-amiezii, ne-am despărțit. Sistemul, bazat mai degrabă pe capacitatea de a acumula cunoștințe decât pe abilitățile intelectuale, era de așa natură că ne despărțea la destul de multe lecții.

S-a întâmplat ca în drum spre nu-mai-știu-ce să trec pe lângă laboratorul de desen.

M-am uitat înăuntru și am constatat că nu era nimeni. Pe biroul lui Knocker, mormanul de desene pe care tocmai le adunase. Mi-a revenit în minte scena cu ei doi, care m-a intrigat. Am deschis ușa și am intrat. Mirosea a ulei, a ciocolată și a radiatoare.

Când am ajuns în dreptul maldărului de desene de pe birou, am avut brusc sentimentul absurd că fac ceva pe furiș, ca și cum aș trage cu ochiul la un secret al adulților printr-o gaură din perete. Am început să răscolesc, căutând opera lui Colin. Celelalte desene, spre ușurarea mea, erau la fel de proaste ca al meu. Orice i-ar fi sugerat cuvântul iubire unei minți de zece ani, era în mod sigur roz, amorf, cu inimioare ca din desene animate și figuri materne filiforme, prost desenate.

Am știut care e desenul lui Colin înainte să-i citesc numele scris în partea de jos a foii. Chiar dacă planșa era întoarsă invers, am recunoscut imediat locul pe care îl desenase. Culorile erau puternice și strălucitoare — galben-crud, un cer albastru de culoarea acadelelor și roșul cutiilor poștale.

Era un desen prost, presupun, la fel de prost ca toate celelalte. Dar avea o calitate, și presupun că din cauza asta Knocker a făcut o pauză și s-a gândit. Nu mi-am dat seama

de la început — mintea mea de copil era năucită de toată atenția pe care o atrăsese desenul, și de rușinea vizibilă a autorului când mă apropiasem.

În mijlocul decorului era o insulă, o bucată galbenă de pământ înconjurată de ape. Mai în spate erau niște dealuri verzi, pescărușii, o plajă, toate imaginile obișnuite care populează mintea unui copil când se gândește la mare. Pe cer strălucea un soare din desene animate, prea rotund și prea galben. Desenul era complet lipsit de strălucire.

Partea cea mai ciudată erau cele două siluete care alergau pe plajă. În mod evident, erau singure pe insulă și mult micșorate. Majoritatea celorlalte picturi înfățișau oameni mari, în prim-plan, dominând decorul. Aici nu era decât o plajă goală, cu două siluete. Colin își petrecuse, probabil, cea mai mare parte a timpului muncind la personajele astea mici și palide, copleșite de culorile apăsătoare din jur.

Membrele contorsionate sugerau că intenția lui Colin a fost de a le reprezenta fugind. Două dintre bețele care ieșeau din corpurile aproximative se uneau; siluetele se țineau de mână. Degetele, vizibile, se încolăceau între ele. Unul era blond, celălalt șaten. La picioarele lor de culoarea crabilor era ceva ce probabil ar fi trebuit să reprezinte niște râulețe.

Tot uitându-mă la desen, am început să înțeleg ce îl făcuse pe Knocker să se oprească asupra lui. În afară de petele de acuarelă și de perspectiva abia încropită, de planeitate (cum spuneam, Colin vede totul în două dimensiuni), ceva radia foarte straniu din desen. Era ceva legat de siluete, nu de decor. Deși prost desenate, aveau ceva misterios. Un cerc luminos îi învăluia într-un alb mai diluat decât în restul desenului, de parcă ar fi fost închiși într-un aer al lor, propriu. Aveau fețele neclare, dar expresia de pe ele indica în mod evident bucurie, sugerată miraculos de câteva linii deloc finisate. Una dintre fețe, cea a băiatului șaten, era în ceață, nu se putea distinge. Cealaltă, a băiatului blond, era trasată cu linii îngroșate și sigure, delimitând ochii, gura, nasul.

Am ştiut imediat că eram eu — deşi nu semăna deloc cu mine, Colin n-avea talent pentru asta —, şi totuşi nu am înţeles de ce eu eram clar şi Colin în ceaţă. Numai peste ani mi-am dat seama că el nu se putea vedea niciodată, şi că m-a folosit pe mine ca oglindă şi ca placă de rezonanţă. O legătură vitală cu lumea de afară.

M-am holbat la desen. Era greu de explicat; era o porcărie, dar avea ceva sentimental, ca şi cum sentimentul ar fi fost în stratul de vopsea. Şi sentimentul era exact cel pe care îl ceruse Knocker: iubire. Bineînţeles că atunci n-am formulat aşa toate astea, ci într-un complex de emoţii şi intuiţii dezarticulate. Am înţeles, totuşi, de ce se ruşinase Colin. Chiar şi la zece ani, ştii că expresiile iubirii, faţă de băieţi, cel puţin, sunt ridicole, te fac să pari un fraier bleg. Nu-mi pot imagina ce l-a făcut să picteze asta — era ca şi cum şi-ar fi scos hainele în public.

Tot uitându-mă, am simţit cum mi se încreţeşte pielea de ruşine. Mi-am dat seama că Knocker nu avea de unde să ştie că eram noi doi, în ciuda privirii lui sugestive îndreptate spre mine. Şi totuşi, sub toată ruşinea — un sentiment învăţat, o reacţie dobândită —, a mai rămas un strat dintr-un alt sentiment, căruia cu greu i-am putut face faţă, acela de a-i răspunde cu aceeaşi dragoste şi recunoştinţă faţă de pasiunea simplă din desen. M-am străduit să scap de senzaţia asta, ca un câine care se scutură de apă, şi să rămân numai cu ruşinea şi cu un fel de furie de a-mi fi fost violată intimitatea. Nu i-am spus niciodată nimic lui Colin, nici măcar în săptămâna următoare, când am primit înapoi desenele. I-am evitat privirea şi am fost uşurat când, la sfârşitul lecţiei, l-am văzut îndesând desenul în rucsac înainte să-l vadă cineva. Ca de obicei, luase 8 pentru efort.

Toată ideea, de fapt — şi ştiu că se spune asta destul de des despre copilărie, şi de cele mai multe ori greşit, dar de data asta, poate pentru ultima dată, părea adevărat —, era că prietenia noastră nu era deloc complicată sau artificială. Sau,

ca să fiu mai exact, artificialul era unde trebuia să fie, avea locul lui în afară, codificat și ritualizat. Pe tabla de joc, la masă, peste plasă, sau pe teren. Acolo apăreau complicațiile — niciodată în prietenie, care era limpede și senină ca un cer de vară. Ceea ce, într-un fel, era ciudat; copiii, întocmai ca rudele lor îndepărtate și ciudate, adulții, sunt pradă pasiunilor, dorințelor, nevoilor și furiei nestăpânite. Mă întreb cum reușeam să ne punem limite, cum ne țineam departe de toată dezordinea. Poate că pur și simplu nu-mi aduc bine aminte.

În fine. Era o epocă de aur, o prietenie fără răutăți, fără complicații, fără calcule meschine, o prietenie firească precum respirația, o dragoste nerostită care se scufunda și învia.

Bineînțeles că nu a durat. L-am vândut, până la urmă. Nu din cauza desenului. Pur și simplu... viața, cu toate cioc-nirile ei oarbe. I-am frânt ce mai rămăsese din inimă, i-am zdrobit carapacea firavă de țestoasă dintr-o singură suflare bine direcționată. N-am vrut, evident. Dar trebuia făcută și asta. Așa se întâmplă cu prietenii. Uneori, indiferent prin ce-ați trecut împreună, indiferent cât de mult îi iubești, trebuie să termini, să-i lași în pace. Totul în numele progresului, al mersului înainte. Să te miști prin viață presupune un fel de cruzime și, dacă nu o ai, ești tras înapoi. Lucrurile se schimbă și, pe măsură ce se schimbă, se și năruie.

capitolul 8
arta rugăciunii

Sunt în apartamentul Veronicăi, într-o joi seara, după o zi de muncă. Au rămas mai puțin de două luni până la data când ar trebui să aibă loc nunta, la Biserica Sfinților Inocenți de lângă parcul Ravenscourt, la 180 de metri de casa mea. O aștept să se întoarcă de la morgă.

Asta-i o frază simpatică. Are rezonanță. „Îmi aștept soția să se întoarcă de la morgă. Da. Ciopârțește morți să scoată un ban, știi? Nu-s prea mulți, dar are satisfacții mari de pe urma muncii ei. Și asta e foarte important, nu crezi?"

Ce fac? Mă însor cu cineva cu care mă cunosc de câteva luni și care petrece patruzeci de ore pe săptămână tăind fileuri de oameni, cum taie un vânzător de pește din macrou. Cred că am luat-o razna. De când am cerut-o mă tot gândesc la vorbele lui Tony — am numai treizeci de ani, mai am cel puțin cinci până chiar să trebuiască să fac asta, până să-mi pierd de tot curajul, până să înceapă să-mi scadă cota, până când Angajamentul să învingă definitiv Libertatea.

Și totuși, tânjesc după ea. Cât stau aici, mi-o imaginez în mașină, oprind la semafor, blocată în trafic. Înjur mașinile care-i stau în drum, mă rog să se schimbe semaforul. Ceva din mine strigă. E al dracului de ciudat. Și nu cred că-mi place. N-am știut că dragostea seamănă așa de mult cu dependența, cu goliciunea.

O fi dragoste? Poate că gândește celălalt cap, transmițându-mi mesaje, ștergând orice sens. Poate face asta. Aproape că există numai pentru asta. Cum ar trebui să știu toate lucrurile astea? Cum arată certitudinea?

M-am tot gândit și răzgândit, și cred așa: nu pot merge până la capăt cu căsătoria. Am așteptat momentul potrivit, să-i spun lui Vronky, dar momentul întârzie să apară. Dau înapoi întotdeauna. Și problema nu e dacă într-adevăr mai vreau s-o fac. Doar că ideea a luat proporții și e imposibil de împachetat și de aruncat într-un sertar.

Sau asta e raționalizarea? Poate că nici nu vreau să vină momentul potrivit. Dumnezeule, habar n-am. Îmi doresc doar ca lucrurile să fie așezate, într-un fel sau altul. Să nu știi, asta e definiția adevăratei torturi. Și timpul trece, tot mai multe evenimente, depuse în straturi, mă fac să-mi fie din ce în ce mai greu să dau înapoi. Nu încape îndoială, totul a fost plănuit așa. Istoria a aranjat lucrurile în așa fel încât să dea pe toată lumea peste cap, și asta cât mai bine. Una dintre specialitățile ei.

Biserica e deja închiriată, la fel și sala, am trimis invitațiile, am făcut rezervări și am plătit pentru luna de miere. Să dai înapoi acum e atât de... neconvenabil.

Mă învârt fără țintă prin apartament, inspectându-l cu un ochi de profesionist. Am sfătuit-o foarte serios să nu-l cumpere. E într-o zonă nasoală din North Kensington, un singur dormitor într-o casă transformată. Nimeni nu a văzut, până acum, cine locuiește la parter. Nesfârșite veniri și plecări, uși de oțel, și plângerile constante ale unui tâmpit țâfnos care are o relație apropiată, dar neclară cu un pit bull. Mie toate astea îmi sugerează un singur lucru: un cuib de drogați. Vronky crede că e un minunat act de curaj.

A cumpărat apartamentul pentru „cum se simte", pentru că pare primitor și prietenos. I-am explicat că e doar un apartament, cărămizi și mortar, cumperi o proprietate, nu un rahat de urs de pluș. Dar a ținut-o pe-a ei, cu vibrațiile.

Cât de paradoxali sunt oamenii. Știu asta de când vând case. Pe un raft în apartamentul Veronicăi e un volum imens, aproape că te intimidează, din *Anatomia* lui Gray. Știință pură. Și imediat lângă, *Astrologie, destine și viitorul omenirii*. Rahat pur. Cum poate cineva atât de deștept să fie atât de idiot?

E o întrebare pe care, adesea, mi-o pun și despre mine.

Mă rog, prietena ei care e expertă în feng shui i-a spus că apartamentul e perfect și asta a fost.

Acum mă tot învârt, aștept să vină acasă, întrebându-mă dacă o fi avut dreptate, dar având totuși îndoieli. Alene, mă uit la celelalte cărți de pe rafturile IKEA, la a căror construcție am ajutat și eu. Sunt cărți despre sufism, budism, zen, vedantism, hinduism, jainism — spuneți orice vă trece prin cap, în mod sigur ea a încercat. *Jurnalul lui Bridget Jones, Inteligența emoțională, Bărbații sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus.* Mai sunt Austen, Brontë, Eliot, Woolf (Virginia) și Wolf (Naomi). Toni Morrison, *Jazz.* Și un exemplar necitit din *Bestia și blonda* a Marinei Warner, de bază pentru canonul femeii de treizeci-și-ceva de ani din ziua de azi.

Și apartamentul. Sigur, are ferestre mari, podele simple, o bucătărie suficient de mare, tavan înalt și șemineul din construcție. Toate fleacurile după care se dau în vânt fetele. Dar sunt și chestii care mă îngrijorează. În primul rând, agenția prin care l-a obținut — „Bartlett și Bugle". Știu, și asta fără nici un dubiu, că B&B sunt cei mai mari escroci, cei mai reprobabili agenți imobiliari din vestul Londrei, și spun asta cu o oarecare admirație. Își fac de lucru numai cu proprietari pe lângă care Mizerabilul Bob pare un sfânt. B&B au grijă să-și oprească cu jumătate de procent mai mult decât toată lumea. Bineînțeles, printr-un noroc chior, mai nimeresc și câteva proprietăți rezonabile, și poate că asta e una dintre ele. Dar nu-mi place deloc cum arată ăia doi copaci din fața casei, și nici tencuiala și vopseaua proaspătă de dinăuntru. Sunt numai bune ca să camufleze afaceri necurate.

Și, în plus, nici n-am auzit de proprietar, deși vând case în zona asta de mai bine de zece ani, iar nivelul foarte scăzut al costurilor pentru întreținere îmi lasă impresia că ceva nu e în ordine. Totul indică posibile surprize neplăcute, în vreo nișă, prin acoperiș sau sub podea. Și totuși, o admir pentru că a făcut ce a vrut, pentru că și-a cumpărat apartamentul

pe care a vrut să-l cumpere. E foarte independentă și o respect pentru asta. Dar până la un punct.

Oftez și mă uit la ceas. A întârziat. Oricum, nu pot spune că aștept cu nerăbdare seara asta. M-am hotărât — din moment ce m-am decis să-l rog pe Tony să-mi fie cavaler de onoare — să-i fac să se placă, sau măcar să se tolereze. Când s-au cunoscut atunci în bar, Tony și-a petrecut prima jumătate de oră încercând să o vrăjească. Ea a refuzat, cu tact, să-i răspundă, așa că Tony s-a bosumflat și abia dacă și-au mai vorbit. Astă-seară vreau să încerc să repar ce se mai poate repara.

Din păcate, lucrurile deja merg prost. Plănuisem să ieșim toți trei într-un loc liniștit, la Anglesea. Acolo voiam să ud totul cu ceva de băut, și apoi să-l rog pe Tony să-mi fie cavaler de onoare. Dar Vronky mi-a spus că tocmai a aflat că un anume Christopher Crowley, despre care aceeași prietenă expertă în feng shui crede că e un geniu al spiritualității, are o reprezentație la primăria din Kensington, în aceeași seară, adică astă-seară. Pentru că dura numai o oră, se gândea să meargă și să ne întâlnim toți după aceea. Foarte bine, numai că atunci când am vorbit cu Tony s-a hotărât că vrea și el să meargă. La început am crezut că e o glumă, dar a insistat. Acum trebuie să ne întâlnim la Churchill Arms, să ne ducem *toți* să-l vedem pe acest guru, și abia apoi mergem la Anglesea. Am încercat să-l conving pe Tony să renunțe, dar n-a vrut nici în ruptul capului. Veronica, de o naivitate prostească, a fost încântată, și s-a gândit că poate l-a judecat greșit pe Tony. Numai de-ar fi știut și cealaltă poreclă a lui Tony Diamant: Vizirul Imprevizibilului.

Aud cheia în ușă. Se deschide larg și o văd grăbindu-se înăuntru. Arată impecabil, aranjată de parcă ar fi stat toată ziua într-o bancă, în liniște, în spatele unui geam. Din părul roșu nu s-a mișcat nici un fir. O grimasă îi lasă dinții mici la vedere. Abia dacă se uită la mine. Fără să vreau, îi privesc mâinile, să văd dacă sunt pătate de sânge.

— Hei, iubi, îmi spune șoväind. Cât e ceasul?

Îmi cobor vocea cu un ton.

— Și eu mă bucur să te văd. Iubi.

Se oprește și se îndreaptă spre mine cu o expresie plină de regret întipărită pe față. Mă sărută apăsat pe buze, îmi ține capul în palme câteva secunde, mă sărută din nou și îmi zâmbește larg, strălucitor. Apoi își continuă drumul spre baie.

— Scuze, Frankie. A fost o zi proastă. Sunt sigură că nu vrei să afli, nu cu stomacul tău sensibil, oricum. Și știu că am întârziat. Poți să te uiți la ceas?

Arunc un ochi în bucătărie, unde e singurul ceas din casă. Veronica și-a dat haina jos deja, și-a scos pantofii și e în ușa de la baie.

— Acum s-a făcut șapte.

— Perfect. Mai am vreo cincisprezece minute. Tony mai vine?

— Cred că da. Ne întâlnim cu el la Churchill înainte.

Din țevi se aude un sunet ciudat, înecat. Veronica vorbește din spatele ușii.

— Nu e drăguț? Și eu care credeam... Isuse, ce-i asta?

— Ce?

— Apa e... galbenă. Nu, maro. E infectă.

— Las-o să curgă o vreme.

Sunete și mai ciudate, apocaliptice. După un minut sau două, se aude apa trasă la toaletă. Studiez tavanul, observând crăpături mici, de grosimea firului de păr, pe la colțuri.

— Cum e apa?

— Mai bine. Fac o baie rapidă. Parcă miroase a ouă stricate. Auzi, crezi că ai putea să-mi dai cartea? E în geantă. Copertă roșie. *Arta rugăciunii.*

— Am găsit-o.

— Mi-o dai prin ușă, te rog?

Îi dau cartea și mă așez la masa din bucătărie, să aștept. Găsesc un fluturaș colorat, cu un fel de soare, sau un centru energetic, pe copertă. Dedesubt, scrie „Christopher Crowley,

de la Universitatea Spiritualității Mondiale: Puterea simbolului, chemarea mitului".

Înăuntru e o fotografie mică a lui Crowley. E alb, arătos, bronzat și poartă un costum gri bine croit. Are un zâmbet de californian, deși Veronica mi-a spus că e de undeva din Midlands.

Îmi arunc ochii pe restul fluturașului. Undeva, pe raftul din spate al conștientului, aud apa scurgându-se din cadă. Universitatea Spiritualității Mondiale ține câteva seminare luna asta.

— *Gândirea Pozitivă. Cum să eliberezi puterea minții pozitive. Metode și tehnici pentru AMP (atitudine mentală pozitivă). Cum să dezarmezi negativitatea celorlalți. Cum să cultivi puterea fenomenală a gândului.*

— *Arta Relațiilor. Cele patru relații esențiale. Cum să eviți să învinovățești și să fii învinovățit. Zece principii ale relațiilor armonioase și de succes.*

— *Valori Interioare pentru Conducere, Învățare și Viețuire. Nu ești niciodată mai puternic decât atunci când ești tu însuți. Cum să luminezi cotloanele interioare ale sinelui. Cum să conduci, nu din spate, nu din față, ci din interior.*

— *Construirea Stimei de sine. Secretul menținerii succesului. Cum să îți descoperi sinele ascuns, spiritual. Exerciții pentru dezvoltarea acceptării de sine.*

— *Managementul Sinelui. Nu poți controla forțele exterioare ale schimbării. Dar îți poți controla capacitatea de a răspunde acestor schimbări. Aceasta este abilitatea de a răspunde, și fiecare răspuns e alegerea ta.*

Casc și las deoparte fluturașul. Totul pare destul de rezonabil. Mă întreb totuși de ce mă irită atât de tare. Poate pentru că îmi amenință viziunea de bază asupra lumii, religia și filozofia de viață, aceea că „Nimeni nu știe nimic". Poate că mă înșel. Cine știe? Dacă nimeni nu știe nimic, asta mă include și pe mine. Și asta înseamnă că există o posibilitate ca toată lumea să știe multe.

Mă uit din nou la ceas, mă duc la ușă și țip.

— E șapte și un sfert, ar trebui să mergem.

Imediat, Veronica iese, ca și cum ar fi stat pregătită în spatele ușii. E rozalie și miroase a santal, sau cel puțin îmi imaginez că așa ar trebui să miroasă santalul. Nasul cârn e acum și un pic încrețit, de la apa fierbinte. Picioarele îi sunt pe trei sferturi la vedere, dintr-o fustă minusculă, elastică. Sus, are o bluză albă dintr-un fel de material transparent. Părul dat cu gel strălucește într-o nuanță de roșu domolit. E foarte sexy, genele alea lenește par acum, după baie, și mai grele. E foarte energică, incredibilă în pat. Poate că e un fel de compensare a faptului că toată ziua e înconjurată de moarte. Îmi zâmbește scurt. Se vede în ochii ei că mintea îi e în altă parte, că gonește peste o listă privată cu lucruri de verificat. Telefonul? Poșeta? Tampax? E gata. Vreo două prezervative, pentru orice eventualitate. Cheile. Încă ține în mână *Arta rugăciunii*. Nu știu de ce, dar asta mă irită mai tare decât orice am citit pe fluturaș. Se îndreaptă spre ușă. Se mișcă într-un fel rigid, de parcă ar trebui să-și dea seama ce picior să pună înainte, seamănă cu Bambi când învață să meargă, supravegheată de Thumper. Nu e grațioasă, ci afectată, un pic greoaie.

— OK, atunci să mergem.

Își pune o haină roșie, de lână, până la genunchi, un pic cloș pe coapse, și deschide ușa. Bagă cartea în geantă în timp ce eu o urmez. Când coborâm, o întreb:

— Ți-ai făcut planuri să te rogi un pic?

O spun cu o răutate care n-ar fi fost necesară. Îmi dau seama că a sunat ca un reproș, dar nu mă pot opri. Veronica mă ignoră.

Ne urcăm în Beemer, mirosul de piele fină se amestecă ușor cu presupusul santal. Își scoate haina și o aruncă pe bancheta din spate. Îmi cad iar ochii pe carte. În continuare mă irită. Simt cum gravitez în jurul unei discuții în contradictoriu. Scoate un pachețel de gumă de mestecat fără zahăr.

— N-ai de gând să spui o rugăciune de mulțumire înainte să mănânci?

De data asta, se întoarce spre mine, cu dinții la vedere.

— Care-i problema, Frankie? Îți fac ție vreun rău cărând după mine o carte? Îți ofensează în vreun fel angajamentul față de ignoranța porcească?

Pornesc motorul. Chiar dacă nu vreau să ne certăm, într-un fel simt că exact asta aștept.

— Nu, nici vorbă. Îmi plac cărțile inteligente. După cum bine știi.

Accent pe inteligente.

— Aha. Și asta nu e destul de inteligentă ca s-o citească logodnica ta, nu? Te fac de râs cumva?

Ies pe șosea și o iau spre Ladbroke Grove. Un Escort, care arată de parcă ar fi fost izbit, încearcă, venind dintr-o parte, să se strecoare în fața mea, dar nu mă las. Șoferul lasă fereastra în jos și țipă ceva înspre mine. Îi arăt degetul și apăs accelerația, agresiv. N-am nici cea mai vagă idee de ce fac atâta caz de subiectul ăsta, dar ceva mă împinge mai departe în discuție.

— Nu. Cred, în schimb, că rugăciunea e un exercițiu al dorințelor pe care îl fac oamenii mai degrabă creduli decât analitici.

— Vrei să spui că sunt grea de cap?

— Nu spun că ești...

— Bineînțeles că sunt. De-aia eu sunt un cercetător științific foarte bine pregătit și tu ești agent imobiliar.

Pauză lungă, lungă. Mergem dinspre Grove spre intersecția cu Holland Park Avenue. Încă încerc să-mi dau seama ce mă macină, când Veronica mă întreabă, liniștită, fără urmă de agresivitate:

— Tu te rogi vreodată?

— Dacă mă rog? spun, parcă neînțelegând la ce se referă.

— Știi, atunci când te așezi în genunchi, te umilești, ceri ajutor.

— N-am nevoie de nici un ajutor. Pot să am grijă de mine și singur.

Mă surprind și forța, și furia cu care spun asta. Veronica se lasă pe spate. Eu mă fâțâi un pic, jucându-mă cu butonul de la radio. Ajungem la Notting Hill Gate, e timpul să ne împăcăm.

— Îmi pare rău, Veronica. Doar că... sunt cam nervos. Sunt la un pas de a-mi primi bonusul pe luna asta, și avem nevoie de bani pentru nuntă. Ne costă o avere, nu? Și totul pentru ce? Ne-am tot înțepat încontinuu de când ne-am hotărât să facem asta. Și, că tot a venit vorba, cu toată lumea mă tot înțep de la o vreme încoace. Cred că e din cauza stresului.

Veronica nu spune nimic. Mă aud bolborosind mai departe.

— Probabil că e toată presiunea asta, nu? Cuplurile care se căsătoresc trec prin asta. E inevitabil. E o parte din întregul proces, cred. Trebuie să înveți să faci față... vicisitudinilor. Ca să te asiguri că ai intenții serioase. Adică, dacă după agravarea asta a situației nu te răzgândești, probabil că ai intenții serioase, nu?

Veronica e în continuare tăcută. Acum chiar nu mă mai pot gândi la altceva decât la niște baliverne, așa că tac. După câteva secunde, îmi vorbește iar, pe exact același ton, blând, neagresiv.

— Așa. Și tu?

— Eu ce? Dacă am intenții serioase?

— Te rogi vreodată?

— De ce insiști cu asta?

— Am întrebat numai a doua oară.

— Bineînțeles că nu mă rog. La cine să mă rog? La Moș Crăciun? La steaua mea norocoasă?

— Când te-ai rugat ultima dată?

— Dumnezeule, chiar nu putem vorbi despre altceva?

Vorbesc tare, aproape țip. Veronica se lasă iarăși pe spate. Sunt mai nervos ca oricând, simt cum îmi crește în stomac un

bulgăre de foc. Apoi, spre surprinderea mea, simt cum îmi curge o lacrimă pe obraz, și furia începe să se risipească și lasă loc unei triste blânde. Vorbesc din nou abia când ajungem la Churchill. Parchez Beemer-ul într-un spațiu minuscul. Nici unul din noi nu dă să iasă din mașină. Mi-a scăzut vocea.

— Nu m-am mai rugat de ceva vreme. Probabil o singură dată în ultimii zece ani.

— A mers?

— Nu.

— Pentru ce te-ai rugat?

Și aproape înainte să termine întrebarea mă aud spunând, sec și rece:

— M-am rugat să moară tata.

Veronica nu reacționează. Are mâinile încleștate. Vreau să ne oprim. Prin fereastra de la Churchill, îl văd pe Tony îndreptându-se spre o masă goală. Vreau să mă duc să stau cu el, să vorbim despre fotbal. Să bem o bere, să ne batem joc de femei. Nu să-mi încing creierii. Și totuși, nu pot să mă mișc.

Simt cum ceva pe dinăuntrul meu se micșorează, se strânge, în timp ce amintirea urcă să iasă la iveală, în conștient. Tata pe un pat de spital cu ramă roz, fața albă și trasă, gura deschisă din care ies sunete groaznice. Simt cum cuvintele sunt scoase din mine de parcă ar fi aspirate printr-o ferestruică de avion spartă în stratosferă.

— Avea cancer la plămâni. De la tot praful ăla de cărbune, cred. N-a fumat niciodată. Durea. Îl durea. Și nu puteam să mă uit.

Nu știu de ce, m-am aplecat și am tot pornit și închis radioul. Motorul era oprit, așa că nu funcționa, oricum. Și apoi am continuat cu o voce care îmi părea foarte distantă, de parcă făceam programare la spălătorie.

— Așa că m-am dus la o biserică, m-am așezat în genunchi și m-am rugat să moară tata. I-am compus lui Dumnezeu o

ditamai rugăciunea. Cu toate motivele pentru care trebuia să-l ia pe tata. Ce tată bun a fost, cât de mult s-a străduit. Deși niciodată nu m-a putut atinge. Era prea timid. Cum aș crede în el dacă l-ar lăsa pe tata să se ducă. Cum ar putea să ia de la mine ceva, în schimb. Poate o mână. Pentru că pe tata îl durea.

Veronica a dat din cap. Nu mai eram atent la ea. Îmi auzeam vocea spartă, moale. Luminile făceau ca totul să pară galben în jur. Vocea ei a umplut spațiul dintre noi.

— Erai apropiat de tatăl tău, nu?

Am dat din cap.

— Probabil că da.

— Aș fi vrut să-l cunosc.

— Și eu.

Am privit luminile semaforului schimbându-se din verde în galben și apoi în roșu. Când mi-a revenit vocea, nu mai era distantă. Toate chestiile astea pe care le faci involuntar.

— Știi, era cel mai bun prieten al meu.

Suna de parcă abia descoperisem asta. Abia apoi mi-am dat seama că așa era. Exact în acel moment am înțeles. În sfârșit, o pot privi pe Veronica.

— Dar n-am știut asta niciodată. Nici unul din noi, până când a murit. N-ai de unde să știi, nu? Nu vorbești lucruri din astea cu tatăl tău. Cel puțin eu nu vorbesc. Nu vorbeam.

Veronica dă să iasă din mașină, ca să încheie discret episodul, pentru că vede că mă doare, dar o prind cu putere de braț. A modificat ceva înăuntrul meu, a lăsat liber vreun duh secret.

— Nu. Ascultă-mă. Am stat o oră în biserică. Tot timpul în genunchi. Nu mai fusesem niciodată în biserica aia. De fapt, e biserica în care ne căsătorim. În parcul Ravenscourt. Erau niște pernuțe roșii, pentru rugăciune, dar nu am stat pe ele. Am vrut ca Dumnezeu să mă ia în serios. Să vadă că nu profit de confort. Când am ieșit, aveam genunchii zdreliți. O julitură uriașă într-unul din ei.

Și am crezut că o să meargă, ceea ce e destul de ciudat, pentru că nu fusesem credincios, sau cel puțin nu credeam în din astea. Credeam că sunt numai porcării. Dar m-am rugat atât de mult. Atât de mult. Și, când am ieșit, m-am uitat la biserică și m-am gândit că sunt mii, milioane ca ea. Nu le-ar fi construit degeaba, nu? Nu? Toți deștepții ăia.

Am dat din cap, stătusem nemișcat. Nu o pot privi pe Veronica în ochi. Și nici nu mă pot opri din vorbit.

— Ideea e că tata a fost un om bun. A muncit toată viața, n-a spus niciodată un cuvânt rău la adresa cuiva. Dacă a existat vreodată un om merituos, el a fost. Și am muncit pentru asta. N-am cerut nimic exagerat, adică să-și revină, asta ar fi însemnat să întind coarda. N-am vrut decât să se ducă repede, ușor. Deci. Îmi sângerau genunchii, jur. Mă durea capul de la cât mă rugasem. Când m-am întors la spital, credeam că murise deja, în liniște. Eram sigur, dintr-un motiv prostesc.

M-am oprit din vorbit, am simțit că mă înec. Dintr-odată, n-am mai vrut să continui.

Veronica mi-a vorbit blând, cu o înțelegere care m-a mișcat. N-a spus decât *Frankie.*

Mi-am simțit obrajii umezi. Trebuia să vorbesc în continuare. N-aveam de ales.

— Frankie, a mai spus ea.

— M-am întors la spital, și mergeam pe coridor, eram poate la o sută de metri de camera lui. Și am auzit un țipăt. Cel mai înfiorător din câte am auzit vreodată. Cumva demonic. Toată lumea de pe coridor privea spre cameră. Și, când am ajuns mai aproape, am știut că era tata. Apoi mi-am dat seama că mă striga. Așa... vocea mi-a scăzut și mai mult. *Francis, Francis.*

Una dintre femeile care păzeau parcarea s-a apropiat și s-a uitat în mașină. Mi-a zâmbit și i-am zâmbit înapoi. Apoi am spus.

— Nu mi-a spus niciodată Frankie. Nu știu de ce. Dar cred că asta nu are importanță.

Îl văd pe Tony prin fereastra barului, și-a aprins o țigară. Vorbește cu o fată, îi atinge umerii. Mă întorc spre Veronica.

— Mai spunea și altceva, deși mi-a luat ceva timp să îmi dau seama ce. Abia apoi am auzit. Spunea „Opriți! Opriți! Opriți!". De parcă ar fi fost *scandalizat*. De parcă nimeni nu avea *dreptul*. Joseph era un om foarte mândru. Îl chema Joseph. Joe Blue. Și știi ce am făcut? Poți să-ți imaginezi ce am făcut?

Veronica stătea încordată. A dat din cap că nu.

— Am plecat. M-am întors și am plecat. Chiar acolo, la jumătatea drumului spre camera lui. Cu vocea răsunându-mi în urechi. Și nu era nimeni lângă el, în afară de mama. N-a avut niciodată alți prieteni în afară de mine. Dar n-am putut suporta să văd. N-am putut... pur și simplu nu. Vocea mi se transformase în șoaptă, dar se întărise de furie.

— Nu m-am mai dus să-l văd, nici măcar o dată. Pentru că nu mai era tata. Era doar durere. Și urăsc durerea. Durerea și bătrânețea și singurătatea. Toate *rahaturile* astea. Toate porcăriile *incorecte*.

M-am lăsat pe spate, șocat de mine însumi. Veronica s-a aplecat și mi-a mângâiat mâna cu degetul. Era bine, era drăguț. Nu mai spusesem nimănui povestea asta.

Nici lui Nodge, nici lui Colin, nici lui Tony, nici lui Martin Buckle sau lui Niven Bender. Atunci, de ce i-o spusesem Veronicăi? Și de ce acum?

Pentru că ea disecă oameni, de-aia. Pentru că știe cum să ajungă *înăuntru*. Cu cuțitele ei mici și fine.

Dintr-odată, o bubuitură puternică în geam ne face pe amândoi să tresărim.

capitolul 9
sângeroasa pedepsire a lui Christopher Crowley

— *H*eei!

E Tony. Este evident că deja a băut din greu. Îmi dau seama după miros. Se leagănă ușor. Din cum își tot trage nasul și strănută, presupun că a tras și vreo trei linii de zăpadă.

Mă recompun imediat. Îmi dau seama că fac asta întotdeauna înainte să mă întâlnesc cu băieții. Fac în așa fel încât să fiu cocoș, dur, atotștiutor, și toate astea cu o simplă mișcare a mușchilor feței.

— Tony Diamant!

— Al naibii, chiar Frank Ppp... scuze, Frankie. Frank cel al naibii de cinstit. Păpușa nu-ți știe porecla, nu? Fără supărare, Vronky. Păi să mergem, să bem o bere. Mai avem cinspe minute până când Mahatma Ghandi ne spune secretele istoriei. Să sărbătorim sfârșitul tuturor îndoielilor. Două halbe și un Baileys mare pentru tine, păpușă. Și nu mai fiți așa de pupăcioși și siropoși. Urăsc tinerii căsătoriți. Ăăă... pardon. Nu sunteți încă, nu? Căsătoriți.

Își afișează unul din zâmbetele cele mai fermecătoare, pe jumătate copil, pe jumătate satir, cu putere deplină, îndreptat spre Veronica. O văd că se abține, încă un pic, până când cedează și începe să râdă. Tony deschide ușa ceremonios și îi întinde mâna Veronicăi. Din cămașa descheiată alunecă medalionul cu mâna și coarnele aurite, de care Tony nu se desparte niciodată. Veronica îl ia de mână — o mână cu smocuri mari și moi de păr negru pe dosul palmei — și Tony începe să se împleticească spre ușa barului.

Mă adun, îmi iau inima în dinți și-mi strecor emoțiile deoparte, într-o cutie rece. Până să ies din mașină, m-am pus

pe picioare, dețin controlul. Îmi șterg fața umedă și sărată cu mâneca hainei, de trei sau patru ori, până e complet uscată, și intru la Churchill Arms. Tony și Veronica s-au așezat deja la o masă într-un colț. De cum intru pe ușă, Tony începe să dea din mâini și scoate un răcnet care întoarce jumătate de bar spre mine:

— Frankie!

Mă îndrept spre ei, mă așez, și iau o înghițitură sănătoasă din berea cu care mă aștepta Tony. Poartă un costum superb de culoarea ciocolatei, asortat la o cămașă Versace, albastră. Pantofii sunt de la Gucci, ușori, cu botul pătrățos. Îi povestește Veronicăi despre serviciul lui; vorbește ca o moară stricată, energizat de coca.

— Stilistul face mai mult decât un simplu frizer. E o experiență totală. Știi ce vorbesc? Înțelegi? Poate că sună pretențios. Nu știu. Dar când intră în salon, oamenii vor să intre într-o lume complet diferită. Și eu asta le ofer. Un pic de strălucire, pălăvrăgeală, un look nou. Săptămâna trecută a fost Ewan McGregor pe la mine, un super tip, suntem amici foarte buni. Mi-a spus... știi ce mi-a spus? *Nu vin aici numai pentru tunsoare. Ci pentru toată chestia, pentru atmosferă.* Eu la asta mă pricep. Și stai să vezi. Alex — Alexander McQueen — a venit ieri să-l rad complet. Îl știi? Designerul? E un tip minunat. Mă rog, a zis și el cam același lucru. Că se simte... ușor. Așa a zis. Ușor. Ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Chiar când vorbeam. Ce spuneam? Așa. E vorba de amândouă chestiile astea. Și pragmatism, și strălucire. Ai un păr superb, Veronica. Cine te tunde? Te prinde bine. Poate că ar trebui luat mai mult pe ceafă. Vrei să te întorci un pic, te rog?

Veronica se întoarce. Tony îi pune mâna pe gât, ridicându-i părul, urmărind cu degetul linia coafurii. Pe Veronica o trece un fior.

— N-aș vrea să spun ceva rău de oricine-o fi făcut asta, dar e zdrențuit un pic. Cred că eu l-aș lua de mai aproape și un pic mai scurt. Treci pe la mine. Pentru tine e fără bani, frumoaso.

Merge bine. Veronica pare mult mai degajată decât data trecută. Limbajul trupului i s-a mai relaxat, pleoapele i s-au lăsat în jos. Sunt încântat. Simt cum dintr-odată am foarte multă încredere și, într-o pauză din conversație, mă aplec în față și spun:

— Tony, vreau să te rog ceva important.

Tony mai ia o înghițitură din pahar și îl pune înapoi pe masă. Își plimbă medalionul în jurul gâtului. Se uită la mine, dar într-un fel și prin mine în același timp. Atenția lui se schimbă în permanență de la prim-plan la fundal. E mereu atent să nu cumva să apară cineva mai important în încăpere.

— Veronica și cu mine ne întrebam... de fapt... ar însemna foarte mult pentru noi dacă...

Brusc, privirea lui Tony trece pe lângă mine spre un colț îndepărtat al sălii.

— Richard, salut!

Se uită iar la mine, e clar că a recepționat numai jumătate din tot ce i-am spus.

— Scuze Frank. Adică Frankie. E Richard Bloke. Știi tu, de la Big Green Tree Tomatoes. Minunat tip. Mă întorc imediat. Numai o clipă.

Și, cu asta, e deja în picioare, îmbrățișând lângă bar un tip înalt, destul de afumat și oarecum jenat, despre care am vaga impresie că e solistul unei mici trupe independente de pop.

O vreme, Veronica și cu mine stăm în liniște. Apoi îi spun:

— De obicei e așa. Nu poți să mergi pe stradă, în vreun bar sau altundeva cu Tony fără să se întâlnească el cu cineva. Nu poți spera să stai numai tu cu el mai mult de zece minute.

— Bineînțeles. Îi e frică.

Mă stăpânesc cu greu. Deja am uitat de tandrețurile din mașină.

— Nu înțeleg de ce trebuie să ai ceva de comentat despre toată lumea. E pur și simplu un tip popular. Oamenii îl plac.

— El nu.

— Poftim?

— Nu-l place.

— Minunat. Parcă mă mărit cu Dr. Katz.

Unul dintre desenele mele preferate. Dr. Katz e psihiatru. Spre dezamăgirea mea, Veronica nu înțelege ce vorbesc. Tocmai atunci se întoarce Tony, legănându-se și arătându-ne ceasul.

— Richard are concert. Se grăbea.

Mă uit spre masa slăbănogului. Celălalt tip cu care e tocmai i-a cumpărat o halbă. Richard Bloke se așază și nu dă semne că s-ar grăbi. Tony ne arată ceasul.

— Cred că ar cam trebui să mergem.

Ne ridicăm toți trei. Tony pare ușor dezorientat, luat prin surprindere, dar își revine repede. În drum spre ușă, o întreabă pe Veronica:

— Deci, cine-i tipul?

— Christopher Crowley. Nu știu foarte multe despre el. A scris câteva cărți despre mituri și simboluri. Honoria, prietena mea cea mai bună, crede că e genial. Eu nu promit nimic. Vreau doar să fiu deschisă la nou.

Tony își consultă agenda electronică Psion în timp ce Veronica vorbește, și îi răspunde:

— Mda.

Și, când Veronica e destul de departe ca să nu ne mai poată auzi, îmi șoptește:

— Abia aștept să văd. Christopher-băiatul-de-cristal, curvă de California.

Asta îmi confirmă bănuiala inițială că poate Tony nu e încă pregătit pentru Calea Iluminării.

Ajungem la primărie. Conferința se ține într-o cameră micuță de lângă birourile pentru controlul parcărilor. E special construită pentru astfel de scopuri, din cărămidă roșie. Nu foarte spirituală. Tony dispare la toaletă pentru câteva minute, mai degrabă ca să nu fie nevoit să stea cu nasul în pungă, pentru că de pișat, s-a pișat destul de mult până acum.

Înăuntru sunt vreo șaptezeci de scaune gri și un podium în față. Pe proiectorul din spate se văd rotocoale de fum și se aude, încet, muzică ambientală. Sala e plină cam pe jumătate. Publicul nu iese în evidență prin nimic, e ca oricare altul. Poate că sunt ceva mai multe femei, și toate mai tinere decât bărbații, care par toți să fie trecuți de patruzeci de ani.

Tony, care s-a întors de la toaletă adulmecând ca un furnicar hămesit, și cu mine suntem, în mod sigur, cei mai tineri bărbați din sală, dar sunt o grămadă de femei mai tinere. Pe perete e un singur poster, cu *Christopher Crowley: Puterea simbolului, chemarea mitului.* Dedesubt, câteva detalii biografice. S-ar părea că Crowley trăiește de douăzeci de ani pe coasta de vest a Americii, dar a crescut, de fapt, în Birmingham.

Tocmai atunci se deschide o ușă dintr-o parte a podiumului. Intră un bărbat îmbrăcat în cel mai prost costum pe care mi-a fost dat să îl văd. O imitație ieftină de piele de căprioară, cu revere lucioase cu urme de la micul dejun. Detaliul ucigător e că în loc de o betelie are *două*, dispuse în paralel, și prin fiecare e trecută o curea maro, se vede ieftină și ea. Pantofii sunt gri, de culoarea și forma chefalului.

— Ăsta e?

Un ropot de aplauze izbucnește din sală.

Bărbatul în costum urât bate în microfon și începe să vorbească încet, cu o voce blândă, ușor efeminată. Se prezintă ca fiind John Jeremy Vaughan de la Universitatea Spiritualității Mondiale. Mulțumește auditoriului pentru răbdare, își exprimă recunoștința față de Comitetul responsabil cu timpul liber din cadrul consiliului și își șterge reverele cu dosul palmei, murdărindu-le și mai tare. Apoi, ceremonios, face un gest înspre intrarea laterală și anunță cu emfază, în microfonul hârșâitor: *Vă rugăm aplauze pentru a-l întâmpina, vine tocmai din Orange County, California — Christopher Crowley.*

Pe ușă apare un bărbat blond, înalt, proaspăt bărbierit. Ca și în fotografie, e uimitor de arătos, parcă scos dintr-o reclamă la Gap, tânăr și suplu, deși, în mod evident, e trecut de patruzeci de ani. Hainele îi sunt impecabil călcate. Blugii

au un pliu deranjant în față. Afișează un zâmbet constant, neforțat, lejer. Singurul element de paradă e că nu poartă nici pantofi și nici șosete. Are o cămașă cu mânecă scurtă și e foarte bronzat.

Când vorbește, depistez accentul de Birmingham, dar eclipsat de graseierea tipic americănească. Are vocea destul de puternică, așa că se poate descurca fără microfon, pe care îl închide.

— Mulțumesc, John Jeremy. Bun venit la Primăria din Kensington, vă mulțumesc că v-ați făcut timp să fiți alături de noi. Sper ca eforturile dumneavoastră să fie răsplătite. Și cred că am șanse destul de mari, pentru cinci dolari biletul.

Râsete. Crowley face gesturi largi înspre mulțime.

— Vă voi vorbi astăzi despre mituri și simboluri și despre cum ne structurează realitatea. Dar, înainte, îngăduiți-mi să fac un mic experiment, în care dumneavoastră veți fi cobaii mei.

Zâmbește larg, ca gazdele concursurilor televizate.

— Are cineva o bancnotă de cinci lire?

În sală se văd destul de multe mâini ridicate, inclusiv a Veronicăi. Îmi pipăi portofelul și descopăr bancnota îndesată direct în buzunarele tocite. Ridic și eu mâna. Tony la fel, și, *sotto voce*, mărturisește:

— Îmi plac spectacolele de magie.

Deși mormăie încet, se aude destul de bine. Sunt probabil vreo treizeci de mâini în aer și, zâmbind continuu, Crowley trece prin sală adunând bancnotele din mâinile întinse și punându-le într-o cutie de metal de mărimea unui coș de gunoi mic. Când ajunge în dreptul nostru, se apleacă spre mine. Miroase a ocean. E plăcut într-un mod ciudat.

După cinci minute, a strâns un pumn de bancnote, valorând probabil undeva în jur de 150 de lire. Se întoarce pe scenă și se așază, punând cutia de metal în fața lui. Scoate apoi o cutie de chibrituri, aprinde unul și îl aruncă peste hârtii. Iau foc rapid. Fumul și flăcările se ridică în valuri deasupra cutiei. Sunt câțiva care oftează, dar cei mai mulți încep să aplaude, încântați de îndrăzneața acțiune.

— La ce-ați fost martori? întreabă Crowley încet, fără să se fi mișcat un centimetru de pe scaun.

— Jaf la drumul mare în miezul zilei! spune Tony, din stânga mea, nu tocmai în șoaptă.

Crowley continuă, acum stă în picioare și se adresează publicului, cu mâinile împreunate. Toarnă o cană cu apă peste cutie.

— Ați fost martori la distrugerea unui *simbol.* Iar stările prin care ați trecut — râsete sau furie — nu sunt decât puterea pe care o au simbolurile asupra noastră. Totul — și vreau să spun chiar totul — e un simbol. Totul e o rețea de semnificații pe care noi înșine le creăm, și pe care le investim cu valoare. Aceste semnificații *sunt* valoarea.

Îl aud pe Tony fâțâindu-se iritat pe scaun. Îl aud murmurând amenințător:

— Ce fel de magie e asta?

Pentru Tony, banii sunt sacri. Cred că asta încearcă și Crowley să demonstreze.

Crowley continuă. Într-un fel, mi-a plăcut figura de mai devreme, dar are un soi de îngâmfare care mă scoate din sărite. Plus că nu prea cred în intonația de John Denver, *Rocky Mountain High**, cârnăciori și melasă, mai ales că are ceva din Jasper Carrot** amestecat în ea, poate mai bine de 20%.

— Ce sunt banii? Niște bucăți de hârtie, o codificare de comun acord a valorii. Energie congelată. Cea mai sacră emblemă a societății noastre. Dar nu au nici un alt sens decât acela pe care li-l acordăm noi. Nimic nu e altceva decât spunem noi că e. Lumea pur și simplu este. Noi suntem aceia care o decorăm, pompăm în ea culoare, o sfâșiem și o reconstruim.

Crowley o ține tot așa încă vreun sfert de oră. Ca să fiu sincer, e foarte interesant, în ciuda pliului enervant al blu-

---

* John Denver, solist american de folk, cunoscut pentru piese ca *Take Me Home, Country Roads* sau *Rocky Mountain High.* (*N.t.*)

** Actor englez de comedie. (*N.t.*)

gilor. Pare să încerce să spună că habar nu avem de nimic, așa că inventăm chestii ca să umplem spațiile goale. Și chestiile pe care le inventăm nu prea au sens, dar *tocmai din acest motiv* credem în ele cu toată pasiunea. Și pentru că recunoaștem că nu au sens, riscăm să o luăm razna. Sau ceva de genul ăsta.

Sunt destul de absorbit de toată povestea, așa că nu-i prea dau atenție lui la Tony, care respiră tot mai precipitat în scaunul de lângă mine. Și numai ce-l văd pe Crowley întorcându-se spre public, și întrebând, în încheiere:

— Are cineva întrebări?

Cu colțul ochiului, zăresc mâna lui Tony zvâcnind în aer. Stă nemișcat pe scaun. Crowley îl observă și zâmbește ușor.

— Da. Aici. În costumul mișto.

Tony se mișcă un pic și își aranjează gulerul.

— Îmi dai cele cinci lire înapoi?

Veronica îi aruncă o privire usturătoare lui Tony, și apoi mie. Mă aplec spre ea și îi șoptesc la ureche.

— Nu-ți face probleme. Lui Tony îi plac gesturile teatrale.

Veronica nu pare convinsă, și nici nu ar trebui să fie. Toate capetele de pe rândurile din față s-au întors să vadă cine vorbește. Lui Tony puțin îi pasă. Îi știu dispoziția asta. Tot circul se va domoli, până la urmă. Sau se va întâmpla tocmai invers. Acum e în picioare, se uită la cenușa de pe scenă.

— Poftim?

— Am spus că-mi vreau banii înapoi.

Foarte calm și reținut. Politicos. Crowley îi zâmbește, radiind de seninătate și pace interioară. Dă ușor din cap. Aș vrea să îi strig *nu, nu. Dați-i banii înapoi!* Dar știu că n-ar folosi la nimic.

— Îmi pare rău dacă v-am supărat, domnule...

— Diamonte. Anthony Diamonte.

Tony își trage nasul, care curge în continuare în ciuda eforturilor lui. E tot numai coca, până în ochi și mai sus.

— Domnule Diamonte. Îmi pare rău dacă v-am înfuriat sau dacă v-am dezamăgit. Nu asta mi-a fost intenția. Toată

lumea e furioasă. Sunt multe lucruri pe lumea asta care ne enervează. Dar ce este furia? Nimic altceva decât teamă, în mod sigur.

Christopher Crowley ridică o mână perfect bronzată și îi face semn lui Tony.

— Ați vrea să coborâți din public? Să stați alături de mine o vreme. Această întâlnire nu mă are în centru numai pe mine. Să discutăm.

Îi face încă o dată semn, ca unei chelnerițe.

Tony o împinge pe Veronica și iese pe culoar. E absolut hilar. Imediat, publicul începe să aplaude. Veronica se uită în jur disperată. Îngrijorat, îl trag pe Tony de mânecă.

— Haide, Tony. Îți dau eu banii.

— Nu asta e ideea, Francis. *Scuze*, Veronica. Ți-ai adus uneltele de ciopârțit, apropo? S-ar putea să am un mușteriu pentru tine.

Înaintează pe culoar spre scenă. Când ajunge pe podium, Crowley se ridică să îl întâmpine și întinde mâna, pe care Tony o strânge cu un gest scurt. Publicul aplaudă mai tare ca oricând. Îl aud pe Tony vorbind peste ropotul de aplauze.

— Îmi dai banii înapoi? Sau ce-ai de gând?

Crowley dă din nou din cap, trist, zâmbind resemnat. Apoi se așază turcește pe podea și se adresează publicului.

— Într-o zi, imediat după moartea soției lui Chuang Tzu, un discipol l-a găsit pe bătrânul maestru Zen la el acasă, cântând și bătând ritmic într-o oală, deși se aștepta să fie îmbrăcat în alb, jelind. Era destul de grav că nu vărsase o lacrimă după moartă. Dar să fie vesel, să cânte și să strige când ea zăcea rece, oare nu era asta o blasfemie, o lipsă de respect? Nu, a răspuns soțul văduvit. Soția lui murise și el simțise pierderea. Acum era moartă, trecând de la un stadiu la altul, întocmai cum trec anotimpurile de la vară la toamnă la iarnă și la primăvară. Să jelească și să plângă ar fi însemnat că ignoră cursul firesc al lucrurilor.

Tony pare confuz pentru o clipă.

— Și asta ce înseamnă?

Crowley pare dezarmat, dar plin de înțelegere.

— Înseamnă orice vreți să însemne.

Tony ridică din sprâncene, încercând să mimeze curiozitate sinceră.

— Ce vreți dumneavoastră să însemne?

Crowley oftează adânc, de parcă ar avea de-a face cu întreaga ignoranță și încăpățânare umană, în confruntarea cu adevărul absolut, și apoi spune blând:

— Dar, până la urmă, are ceva vreo însemnătate?

Tony dă din cap gânditor, copleșit parcă de un sentiment al profunzimii.

— Să vedeți ce cred eu, spune Tony.

Își trage nasul de două ori și-și șterge o linie chiar de la baza nasului.

— Mă gândesc, domnule Crowley, dacă înseamnă ceva în legătură cu cele cinci parale ale mele?

Crowley zâmbește șters.

— Înseamnă că bancnota dumneavoastră de cinci lire a dispărut. Simbolul a fost privat de putere.

Tony dă din cap din nou, parcă înțelegând în cele din urmă un paradox filozofic profund.

— Înseamnă să treceți peste. Să mergeți mai departe. Dar ce ați pierdut, de fapt? continuă Crowley cu convingere. Ați pierdut un tipar al sensului. Acum nu mai trebuie decât să vă și detașați de el, înțelegeți?

Tony încetează să mai dea din cap și spune sec:

— Da. Înțeleg. Mulțumesc.

Murmur în sală. Crowley clipește lung, atotcunoscător.

— Dar, domnule Crowley...

— Chris.

— Chris. Vreau să te întreb ceva. *Tu* înțelegi?

Oftez, știind deja foarte bine ce urmează. Tony se îndreaptă, evidențiindu-și statura impunătoare. Crowley încă zâmbește fericit.

— Ce să înțeleg, Tony?

— Înțelegi, Chris, că ești un om mort, ciorditor nenorocit?

Îl apucă pe Crowley de umeri și-l scutură bine, o lovitură cu capul, poc, fix în marginea nasului. Crowley se prăbușește ca o buturugă, îi țâșnește sângele instantaneu. Bolborosește ceva, picioarele îi cedează. Dintr-odată, începe să țipe, dar accentul american i-a dispărut cu totul, și sala se umple de gemete și vocale înfundate.

— Te prind eu, nenorocitule!

Se răsucește spre Tony, dar ratează. Tony îi dă un pumn în coaste, și se apleacă spre el. Sunt deja în picioare, alergând spre scenă să-l opresc. L-a prins pe Crowley de cămașă. Țipete și urlete din public. Îl aud pe Tony spunând:

— Calmează-te, Magicianule. Asta e, știi tu. O chestie simbolică. Un tipar al cui-vrea-aura-ta.

Îl lovește peste nas, făcându-l să scâncească.

— *Asta* nu înseamnă decât ce vrei tu să însemne.

Încă o lovitură și îl aruncă înapoi pe podea. De data asta, rămâne acolo. Îl trag pe Tony deoparte, în timp ce strigă spre Crowley:

— Las-o baltă, *frate*.

În sală e un haos general. Mă uit după Veronica, dar s-a făcut nevăzută. Îl trag pe Tony spre ieșire, îngrijorat că s-ar putea ca cineva să fi chemat poliția. Se lasă cu toată greutatea pe mine, e clar că e foarte, foarte beat. Mă străduiesc să înțeleg ce spune, dar după ce reușesc îmi pare rău că am făcut efortul.

— Frankie, mi-ești cel mai bun prieten. Fratele meu. Nu te însura, Frankie. Rămâi cu băieții. Mai râdem un pic. Ai atâta timp. Și dai cu piciorul. Și pentru ce? Pentru o păsărică.

Îmi respiră în față, duhnind tot a bere. Sunt șocat, chiar dacă nu cred că știe ce vorbește.

— Nu de-asta o fac.

— Atunci de ce? Ce alt motiv ai putea avea?

— De ce? Pentru că vreau să...

Mă opresc, încurcat, pentru o clipă.

— Pentru că vreau o... legătură. Vreau să încetez să fiu doar eu, vreau să fiu parte din ceva... cineva. Altcineva.

Aud în depărtare sirenele poliției. Îl târăsc pe Tony de guler până pe coridor și se ține după mine, atârnat de tricoul meu.

Tony își încleștează buzele, își rotește ochii înspre tavanul alb și îmi spune cu o voce spartă, ciudat de serioasă.

— Ești un fraier cu pretenții, Frankie. Și, mai mult de atât, te înșeli. Să-ți spun eu ceva. Ești întotdeauna singur. Cu oricine te-ai fute, ori de câte ori, cu oricine te-ai însura sau nu te-ai însura. Ești pe cont propriu. Tu, creierul tău și ce-ai în pantaloni, plimbându-te de colo colo. Orice altceva ai crede e din Walt Disney, din Steven Spielberg, dracului. E... știi tu... știi tu.

L-am scos în stradă și încerc să-l târăsc cât de departe de clădire. Tot costumul îi e plin de praf și de mizerii de pe drum. Mai are o urmă fină de praf alb sub nas — încă un motiv pentru care murdăria nu-l scandalizează. Găsește în cele din urmă cuvântul pe care-l căuta.

— Un... mit, cum spunea fraierul ăla.

— Nu-i chiar așa, Tone. Nu cred. Știu că nu e Walt Disney. Vreau doar normalitate. Vreau să mă adaptez. Nu mă aștept să fiu fericit până la adânci bătrâneți. Dar vreau o *schimbare*.

Se dovedește că sirenele erau de la o ambulanță, nu de la mașinile poliției. Încă îl împing pe Tony de-a lungul străzii. Nu cred că a auzit ceva din ce am zis. În depărtare, îl văd pe Crowley ajutat să iasă pe o ușă din spate. Îi dau drumul lui Tony și se prăbușește la pământ. E destul de beat ca să îl iert.

— Ești un ticălos fără pereche, Tony, mă surprind spunând încet.

Dar am știut asta încă de la început și nu a stat niciodată în calea prieteniei noastre. De fapt, cruzimea lui a fost cea care ne-a apropiat în primul rând.

capitolul 10
marea farsă a lui Tony Diamant

Dacă primul meu „cel mai bun prieten", cronologic vorbind, a fost Colin, presupun că Tony a fost al doilea. L-a înlocuit, l-a eclipsat, într-un fel aș putea spune că l-a distrus pe Colin, sau cel puțin l-a înghețat, l-a încremenit, i-a redus șansele de a deveni mai mult decât era. Bineînțeles, cu ajutorul meu.

Într-un fel, totuși, nu a făcut altceva decât să ducă la bun sfârșit un proces care începuse cu mult timp înainte. Lucrurile se schimbaseră deja între mine și Colin, începuseră să pălească imediat după ce-am intrat la liceu. Mulți dintre prietenii mei — cei mai puțin importanți, nu la înălțimea lui Colin — fuseseră dați deoparte. Condamnați să ajungă în dărăpănătura de liceu Goldhawk, ceea ce am numi azi o școală de mâna a treia, cu copii murdari, cu carențe de vitamine, cu tipi insensibili, care înjurau în fața profesorilor. Trei sferturi dintre prietenii mei erau acolo sau, dacă nu, în celelalte celule de detenție — Clem Attlee Comp ori, și mai rău, la St. Bart's, unde purtau haine la mâna a doua și băieții răi se băteau până la sânge în fiecare zi.

Colin și cu mine eram crema, cum s-ar spune. Părinții ne înscriseseră pe amândoi la singura școală pregătitoare pentru colegiu din zonă. Ca de obicei, eu m-am strecurat, iar Colin s-a târât până în ultima clipă. Poate că i-ar fi fost mai bine într-unul din celelalte locuri; aici, primea asigurări că e pe treapta cea mai de jos. Dar scrisul său și talentul inegalabil la matematică și la calculatoare l-au ținut până în ultima clipă.

La școala pregătitoare purtam uniforme elegante, șepci, clădirile erau noi. Colin și cu mine am fost un pic speriați la început, și am stat tot timpul împreună, agățându-ne de ceea ce aveam deja — lumea noastră mică și închisă, în care nimic nu conta mai mult decât compania celuilalt, decât tăcerea aprobatoare a celuilalt.

Dar valurile și curenții ne zdruncinau; vine un moment în viață când, din toate părțile, te lovesc valuri uriașe și irezistibile, cu creste de indiferență crudă. Eram acum parte din ceva mult mai mare decât noi înșine și, mai mult, apăruse un nou set de reguli, complet diferite de cele cu care fusesem obișnuiți. Știam că trebuie să învăț, și încă repede. Colin, o simțeam încă de pe atunci, adopta o altă strategie, una fatală. A început să bată în retragere, să se ascundă. Dar nu te poți ascunde. Nu ai unde.

Eram în continuare țestoasa și iepurele. Într-un fel, noua școală definea cu mai multă claritate și mai îndrăznеț rolurile pe care le jucam ca forme de apărare împotriva noilor forțe.

Într-o joi după-amiază, barajul care stătea în calea tumultuoasei lumi de afară a cedat, făcând ca întreaga structură să se prăbușească. Îmi permit abia acum să-mi amintesc momentul. În trecut, încercam să mă gândesc la altceva, din cauza emoțiilor pe care mi le răscolea, un fel de a-mi înfige degetele în urechi înainte să fluier.

Cred că după experiența cu Colin au început să mă înspăimânte oamenii slabi.

Bineînțeles, aveam în clasă și un tip dur. Poate nu chiar cu normă întreagă, și oricum nu atât de rău pe cât voia să pară. Era, bineînțeles, Tony. Nu Tony Diamant, pe atunci, nici măcar Tony: pur și simplu Anthony, Anthony Diamond (insista asupra versiunii englezești a numelui său). Pe la spate, am auzit că i se spunea Tony Spic* sau Băiatul cu Spaghetele. Dar asta numai pe la spate.

---

* Termen jignitor folosit pentru a desemna persoanele de origine latino-americană. (*N.t.*)

În realitate, Tony nu avea nevoie să facă pe durul cu nimeni. Dar încă nu-și dăduse seama de asta. Arăta bine, avea umor și era deștept. Înalt, bine făcut, cu părul foarte scurt și cu niște ochi leneși care se mișcau încet de jur-împrejurul camerei, oprindu-se insistent asupra fundurilor. Ten măsliniu. Buze mari, pline. Languros și plin de grație. Ochi de gheață, în ciuda aparentei călduri. Uniforma îi era modificată cu mare grijă — pantaloni scurtați, vestă cu pliuri, strâmtată, cămăși frumoase și apretate.

Dincolo de eleganță, mai era ceva la Tony care îi dădea un aer de adult — un fel de distanțare, un decalaj mai mare între stimul și răspuns, altul decât cel obișnuit pentru toți copiii. Îi dădea putere și, știind că o are, se simțea obligat s-o folosească. Bineînțeles, azi e mult mai temperamental, și încă fără ocolișuri. Dar asta se întâmplă de la toată băutura care-i alunecă pe gât și de la cantitățile industriale de prafuri trase pe nas.

Era cel mai puternic băiat din clasă — nu doar fizic, avea și o capacitate de a intui situațiile, de a cântări slăbiciunile și de a gândi rapid. Îi enerva chiar și pe unii profesori — avea un fel de talent de a răni, de a intui punctele slabe ale fiecăruia. Asta, bineînțeles, îl făcea irezistibil, și în scurt timp și-a găsit un grup, chiar o gașcă aș putea spune, deși termenul implică ceva mult mai formal decât ce era în realitate.

Cred că am vrut — nu, sunt sigur că am vrut — să fiu parte din gașcă, atras, ca orice copil, de cei puternici, neînfricați și nemiloși. Dar eram identificat cu Colin, care avea deja acnee severă, desfigurându-i fața și aducându-i un plus de ciudățenie și de blândețe. Eu, la rândul meu, aveam, bineînțeles, propriul stigmat, pata de culoarea zmeurei, și propria-mi incapacitate mentală, deșteptăciunea. Așa că eram consemnat, în sălbăticia lui Colin, deși nu chiar atât de departe, atât de adânc, pentru că se știa că sunt mai solid decât prietenul meu cu fața invadată de acnee, și pentru că eram bun la sport și mă pricepeam să trag pumni. Cu toate

astea, în ochii lui Tony nu mă calificam ca o persoană demnă de luat în seamă. Dar eram aproape, și mi-o doream cu ardoare.

Și atunci, șansa mi-a surâs. Șansa de a merge mai departe, de a urca și de a mă desprinde cu totul. Am profitat de ea, și m-am ales cu trei lucruri: cu o poreclă, cu un nou prieten și cu un trainic sentiment al rușinii.

S-a întâmplat după ce Tony a făcut praf un profesor. Un profesor, de altfel, renumit pentru agerimea lui și pentru duritatea pe care o manifesta față de copii. L-a pus la pământ. A fost superb, și a intrat în istorie. După ce s-au întâmplat toate astea, a devenit intangibil. După aceea, erai cu el sau împotriva lui, nimic mai simplu. Așa că atunci când Colin...

Dar voi ajunge și la asta. Povestea s-a întâmplat în felul următor. Probabil că toată lumea care a fost acolo își amintește lucrurile altfel. Asta e versiunea mea.

Profesorul — victima lui Tony — era dr. Fred Koinange, un sud-african prezentabil, educat în Anglia, care preda istoria religiilor și care reușea să-i privească pe copii cu un soi de dispreț demn. Era sobru și impresionant, cu un aer ușor trist, auzisem că-i muriseră mai multe rude în lupta împotriva segregației. Circulau zvonuri că fratele lui cel mic ar fi fost torturat până la moarte de forțele de securitate.

Era negru, bineînțeles, și chiar dacă asta nu însemna mare lucru pentru copii — care vedeau Autoritatea înainte de orice altceva, iar Koinange avea autoritate din plin, înnăscută și acumulată —, Koinange știa că e o diferență ușor de exploatat. Ca toate diferențele, de altfel, mai devreme sau mai târziu — dacă erai un pic prea înalt, un pic prea deștept sau prea sărac, toate aveau să fie folosite împotriva ta. Era specialitatea copiilor să-l găsească pe Celălalt, iar Tony era maestrul neîntrecut printre specialiști. Koinange, știindu-i cruzimea și dexteritatea, l-a lovit imediat și a lăsat urme din prima. Ba mai mult, totul s-a transformat într-o luptă personală. Aici a fost greșeala lui.

Tony avea și el un călcâi al lui Ahile, punctul slab bine cunoscut. Era italian — și după locul nașterii, Calabria, și după părinții sicilieni, oameni respectabili, dar fără educație, vânzători de vinuri. Auzisem că prima dată când a sosit la școală era complet neîngrijit și abia dacă scotea două vorbe în engleză.

Încă de atunci, din primele zile, ajunsese să-și urască trecutul italian, din motive numai lui cunoscute, și era hotărât să devină tot mai mult englez. Nu vorbea niciodată italiană și pretindea, încă de atunci, de la doisprezece–treisprezece ani, că o uitase. Vorbea în schimb o engleză atentă, corectă, cu un accent londonez gutural, ca oricare altul din Shepherd's Bush.

Koinange i-a mirosit slăbiciunea din prima. Era un imitator talentat și își folosea puterea asta cu efecte devastatoare, putea stârni hohote de râs ca un actor de comedie profesionist. Batjocura era arma cu care îmblânzea copiii. Așa că atunci când Tony a întins prea mult coarda, cum de altfel făcea de obicei, și încă în mod deliberat, Koinange și-a fabricat imediat un accent italian numai bun ca instrument de tortură.

De curând, urcase în topuri un anume Joe Dolce, presupus italian, un pastișor ridicol care îi tot dădea înainte cu prejudiciile aduse de englezi naționalității. Un naiv, un obtuz, al cărui univers era încadrat de *mamma, spaghetti* și înghețată.

Primul lui hit — și ultimul — se numea *Shaddap You Face* și Koinange, provocat de Tony, s-a îndreptat agale spre banca lui, s-a aplecat spre el și a dat drumul unei versiuni stâlcite a cântecului, cu armonii de caterincă.

Ultimul vers al refrenului era identic cu titlul. SHADDAP YOU FACE.

Imitația nu era prea reușită, dar a fost suficient; toată clasa a izbucnit în râs, hohote îndreptate spre Tony ca niște cuțite. Ultimele patru silabe fuseseră împroșcate ca o amenințare,

pentru un plus de efect. Cascada de râsete l-a redus pe Tony la tăcere, după cum bine intuise Koinange. Dar l-a și înfuriat. A jurat să se răzbune. Ochii lui leneși au devenit și mai sticloși.

Ocazia s-a ivit într-o marți după-amiază, în timpul unei lecții duble. Întregul episod fusese planificat. Știu toate astea pentru că eu și Colin îl auzisem pe Tony umflându-se în pene înainte de lecție că „îi arată el" lui Koinange.

— Îl aranjez eu pe fraierul ăla. Fiți numai atenți. Nu-mi mai face el figuri a doua oară. Într-o oră, n-o să știe ce l-a pocnit.

Nu se dădea mare în fața mea — eu și Colin eram prea neînsemnați, prea ciudați ca să fim luați în seamă. Dar a observat că l-am auzit și mi-a aruncat o privire tăioasă, fără doar și poate, o avertizare.

Subiectul pe care urma să-l discutăm cu Koinange în ziua aceea era „Au animalele suflet?". Școala Godolphin era destul de liberală, și programa era destul de flexibilă în privința religiei. Astfel că orele de religie deveniseră spațiu de discuție pentru orice fel de probleme. Asta se întâmpla pe la începutul anilor '80, și toate chestiile ecologiste, inclusiv drepturile animalelor, erau cruciale. Subiectul fusese anunțat din timp, cred că din cauza asta planul lui Tony era atât de bine pus la punct.

Ora a început, ca de obicei, cu Koinange bătând cu pumnul în masă în fața clasei neastâmpărate. Două fete șușoteau; tactica lui Koinange era simplă — pur și simplu stătea lângă ele, în liniște, țintuindu-le cu privirea. Un fel de putere ascunsă din el se ocupa de tot restul, și cel la care se uita se rușina pe loc. Cel mai adesea, era vorba chiar de Tony, care încerca să-și păstreze statutul de mascul dominant. De această dată însă, stătea cuminte în banca lui.

Lecția a început. Koinange, în ciuda instinctului înnăscut pentru disciplină, fusese școlit cu mijloace moderne. Iar asta nu însemna doar să țină predici de la catedră, în fața unei adunături indiferente, ci chiar să-i *implice* pe copii.

Și asta știa Tony, ai cărui ochi leneși au rămas liniștiți pentru prima dată, fixându-l pe Koinange. A stat și a așteptat până când Koinange a început să citească ceva din Biblie, și apoi un extras din Manifestul Frontului pentru Salvarea Animalelor. Clasa asculta docilă, așteptându-l să termine. După o vreme, a lăsat cărțile jos și s-a întors spre copii.

— Așa. Cum abordăm un astfel de subiect? Pe ce căi ar trebui să mergem? Are cineva vreo idee strălucită?

Mâna lui Tony a țâșnit în aer. Până și asta era neobișnuit — Tony abia dacă se mișca vreodată la viteză mai mare de cea medie. Dar Koinange nu era suspicios.

— Tony. *Va bene. Come sta?*

— Domnule, dumneavoastră aveți un animal de casă?

Asta era partea inteligentă — inocența plină de afectare, și inutiția pe care Tony o avusese în legătură cu reacția lui Koinange la întrebarea lui. Koinange, spre deosebire de alți profesori, era foarte secretos în privința vieții lui private, știind că orice detaliu, cât de mic, ar servi ca muniție pentru niște copii neastâmpărați. Tony știa asta, și a bănuit că întrebarea avea să-i fie întoarsă, ceea ce s-a și întâmplat.

— Nu e treaba dumneavoastră, *Signor Diamonte.* Ceea ce se întâmplă în viața mea mă privește. *Capiche?* Dar ideea dumneavoastră e bună. Credeți că animalele dumneavoastră de casă au personalitate? Gândesc, au sentimente? Pe scurt, că vă pot înțelege? Cine din această clasă are un animal?

Vreo paisprezece mâini ridicate dintr-o clasă de treizeci. Eu m-am abținut, deși aveam acasă două pisici. Învățasem să-mi țin mâna jos în clasă, pentru că înțelesesem că deșteptăciunea sau dorința de a învăța trebuie evitate întocmai cum eviți manifestarea prostiei, cu atât mai mult cu cât mă număram printre cei cu semne de recunoaștere. Deșteptăciunea și prostia erau în egală măsură detestate de masele mediocre, de abonații la notele 7 și 8.

Deși Tony a ridicat mâna, a fost o mișcare făcută doar pe jumătate, ca să nu atragă atenția prea devreme. Koinange a

ales alți câțiva copii înainte, care au spus povestioare despre peștișori de aur, pisici și hamsteri. Destul de ciudat, Colin și-a făcut curaj să vorbească despre iepurele pe care i-l cumpărase mama lui de Crăciun. În timp ce vorbea, cu o voce prea moale ca să poată fi auzit de ceilalți, Tony și-a ridicat mâna și mai mult, dar nu s-a întins și nici nu a vorbit. Lăsa impresia că puțin îi pasă dacă este sau nu ales să răspundă. În cele din urmă, Koinange a arătat și spre el, din mănunchiul de mâini ridicate.

— Diamonte, tu ai un animal?

— Un câine, domnule. Un labrador. Îl avem de când eram mic.

— Un câine. Foarte bine. Cel mai adesea se crede despre câini că ar avea personalitate. Par să ne răspundă într-o manieră aproape umană — iubesc, au dorințe, poate chiar umor. Dar, mă întreb, există ceva, din mintea noastră, ce proiectăm asupra animalelor? Nu cumva le umanizăm, când nu sunt altceva decât... decât...

— Niște brute proaste, domnule?

— Poate e cam mult spus, și cam dur. Câinele tău, de exemplu. În mod sigur, îl consideri mai mult decât...

— Nu, nici vorbă, domnule. E un câine foarte prost. El crede că e deștept, dar e prost. Când încercăm să-l învățăm ceva, face totul greșit. Și e și murdar. Face pipi pe covor.

Se aud chicoteli. Tony nu li se alătură, Koinange își ridică mâna și zgomotul încetează.

— Nu e cine știe ce, din câte spui.

— Nu, domnule. Ar trebui redus la tăcere. Nu-i bun de nimic.

Tony a spus asta cu o inflexiune neplăcută a vocii, părând să sugereze că nu glumește. Koinange a fost în mod evident surprins, iar toți ceilalți copii au început să-și laude animalele și să-și mărturisească afecțiunea. S-a făcut liniște. Și atmosfera a devenit ciudată — s-ar fi spus că întreaga conversație e pe punctul de a depăși ceea ce Koinange considera per-

mis. Profesorul părea ușor iritat, încurcat, fără să-și dea seama dacă este ironizat în vreun fel.

— Sunt sigur că nu e așa. Să-l reduci la tăcere? Dar nu ai sentimente față de... cum îl cheamă pe câinele tău?

Momentul acesta îl așteptase Tony. Îl programase, de fapt. Dar s-a abținut chiar și acum, cu mintea lui rece și calculată, ca de obicei. O pauză prelungită.

— Nu știu, domnule.

Koinange s-a enervat, convins acum că Tony se joacă și că-l ia intenționat peste picior. Dar n-a fost suficient de deștept să înțeleagă ce fel de joc era.

— Nu fi prostuț, băiete. Cum să nu știi cum îl cheamă pe câinele tău?

— Păi... nu prea știu ce să spun, domnule. E un fel de... secret.

Koinange, acum de-a dreptul înfuriat, s-a îndreptat spre Tony și s-a oprit în dreptul băncii lui. A început, în batjocură, să-l imite pe presupusul italian Joe Dolce, tot mai aproape de Tony.

— *Shaddap You Face!*

A început să-l împungă cu un deget, la început finuț, apoi mai cu putere.

— *Shaddap You Face!*

Toată lumea a început să râdă, apoi a înmărmurit când Tony a vorbit din nou. Cuvântul a fost rostit pe același ton neutru, cu o claritate ucigătoare, ridicându-se deasupra ironiei cântecului lui Koinange și împrăștiindu-se în cele patru colțuri ale clasei.

— Nigger*, domnule.

Koinange l-a privit de parcă tocmai primise o palmă. S-a oprit din cântat și toată culoarea i s-a tras din obraji. A văzut deodată capcana, a văzut cum fusese planificată de la bun

* Termen argotic, deosebit de jignitor, folosit la adresa persoanelor de culoare. (*N.t.*)

început; dar acum nu-i mai folosea la nimic, era prea târziu. Iar faptul că înțelesese nu făcea decât să-i sporească enervarea. Mâinile îi tremurau ușor când a început iar să vorbească, într-o liniște de mormânt. De afară, de pe terenul de sport, s-a auzit un fluier.

— Ce-ai spus?

Tony l-a privit inocent, a ridicat din umeri ca și cum ar fi vrut să spună „tu ai vrut-o, tu m-ai împins să fac asta". Doar că acum se simțea încântarea în vocea lui. Știa ce voia de la Koinange și, mai mult de atât, cum să obțină ce voia. Când a vorbit din nou, cuvintele au pocnit în aer ca un bici.

— Am spus Nigger, domnule. Pe câinele meu îl cheamă Nigger. E un câine mare și prost, o corcitură neagră, proastă și jegoasă.

Un moment de suspans. Ceva avea să explodeze, și Tony știa asta. Încă un pic. A zâmbit cât se poate de subtil, o umbră infinitezimală a triumfului i s-a așternut pe față. Dar era suficient ca să pecetluiască triumful absolut.

Koinange a făcut un pas în spate, a ridicat mâna și l-a plesnit pe Tony peste față. Băiatul s-a prăbușit pe podea, dar nici măcar acum nu și-a pierdut stăpânirea de sine, deși îi dăduseră lacrimile. Fusese o palmă foarte puternică.

— Dar, domnule, dumneavoastră m-ați întrebat cum îl...

Koinange l-a lovit din nou, de data asta cu dosul palmei, la fel de tare. Inelul de aur de pe deget i-a crăpat buza lui Tony. O stare de confuzie s-a generalizat imediat. Încă de două ori. De data asta, o dâră de sânge i-a țâșnit din nas. Apoi Koinange l-a prins de umeri și a început să-l scuture, fără cuvinte. Deși acum plângea, Tony își păstrase încă zâmbetul gol și violent. Știa că el câștigase, și Koinange pricepea și el asta. Treptat, i-a dat drumul și a făcut un pas în spate, rămânând în picioare în fața clasei înmărmurite. Apoi pur și simplu s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere, lăsând ușa deschisă.

Tony n-a făcut nici cel mai mic efort de a-și aranja hainele, de a-și curăța nasul însângerat sau urmele de pe obraz.

S-a scuturat, lăsând impresia unei perfecte stăpâniri de sine și a aroganței. În clasă părea că s-a dezlănțuit iadul. Dintr-odată, de parcă fusese planificat, un alt profesor a intrat prin ușa deschisă.

— Ce se întâmplă? Ce-i cu gălăgia asta? Unde e dr. Koinange?

Apoi l-a văzut pe Tony, încă prăbușit pe jos.

— Dumnezeule, copile! Ce ți s-a întâmplat?

Atitudinea lui Tony s-a schimbat brusc. Stăpânirea de sine de mai devreme a lăsat locul unor lacrimi perfect orchestrate. Era acum complet patetic și nenorocit. Pe față se vedeau clar urmele loviturilor, un motiv instantaneu de concediere pentru orice profesor.

— Domnule, domnul Koinange... dumnealui... eu, domnule...

Tony s-a prefăcut că nu mai poate vorbi. Ca din întâmplare, profesorul s-a întors spre mine, stăteam în fața clasei. Presupun totuși că nu era din întâmplare. Cred că pe atunci aveam reputația cuiva onest, imparțial. Asta contribuise la rolul meu de neadaptat, de ciudat. Deștept și cinstit, eram, fie că îmi plăcea sau nu, de partea Dușmanului, și asta constituia una din cauzele excluderii mele.

— Blue. Ce s-a întâmplat aici?

Mi-am dat seama atunci câte adevăruri există în fiecare situație, și cum alegerea unuia dintre ele are loc în funcție de loialități, de sentimente, de atracție. Chiar dacă intuiam că lui Koinange i se făcuse o nedreptate, că-i fusese întinsă o cursă, Koinange era profesor, Tony elev; brusc, singura posibilitate pentru mine a devenit foarte evidentă, nu mai aveam nici un dubiu. Am văzut calea de a scăpa de condiția mea de marginal și am urmat-o.

— Domnul Koinange l-a lovit, domnule.

Ceea ce făcuse Koinange era mai degrabă o plesnitură decât o lovitură serioasă, dar diferența era mică, așa că nu inventam prea mult. Dar mă simțeam minunat să rostesc

cuvintele, să emit judecăți oblice. Deodată, în clasă a izbucnit un murmur șocat și agitat:

— Așa a făcut, domnule...

— Pentru că...

— L-a întrebat... câinele...

— Dar era numai...

— Tony n-a vrut...

Profesorul a ridicat mâna și a țipat să facem liniște. S-a întors din nou spre mine.

— L-a lovit pe Diamonte? E ridicol. De ce? Blue?

— Doar pentru că i-a spus cum îl cheamă pe câinele lui, domnule.

Profesorul, înmărmurit, s-a oprit o clipă. În clasă s-a făcut liniște. Apoi, grijuliu, s-a așezat în genunchi lângă Tony, care se făcuse mult mai mic decât în realitate, și care plângea în continuare inspirând milă.

— Cred că ar trebui să vii cu mine, Diamonte. Și tu, Blue, din moment ce știi ce s-a întâmplat. Ar fi bine să mergem chiar acum în biroul directorului.

S-a mai uitat o dată prin clasă.

— Și tu, Burden.

Despre Colin se credea, ca și despre mine, că e un jucător cinstit. Ni s-a alăturat cu mersul unui iepure terifiat, presimțind probabil că va avea de făcut o alegere cum nu se poate mai grea. În timp ce străbăteam coridorul, Tony m-a privit cu colțul ochiului.

Discuția din biroul directorului a fost scurtă și simplă. S-a dovedit că înaintea noastră trecuse Koinange pe acolo, străduindu-se din răsputeri să fardeze situația în culori cât mai favorabile lui. Dar apariția lui Tony a fost suficientă pentru a distruge orice urmă de simpatie față de bietul profesor. Imaginea era șocantă. Fața îi era tăiată, învinețită, pătată de lacrimi murdare. Avusese grijă să nu șteargă nici cea mai mică urmă de sânge.

Știam că ajutasem la distrugerea lui Koinange. Nu spusesem un cuvânt despre cum Tony planificase totul, de la

început până la sfârșit. Dar, mai presus de orice, nu trădasem. Era una din primele reguli noi pe care aveam să le învăț, reguli ale jocurilor fără nume.

Directorul, un liberal recunoscut, care punea mare preț pe metodele de predare informale, orientate spre copii, formulase reguli stricte cu privire la pedepsele fizice aplicate elevilor, lucru cunoscut la toate nivelele școlii. În mod sigur, Tony știa asta foarte bine. Directorul era cu atât mai stânjenit cu cât pedeapsa fusese aplicată de un profesor negru, mai ales că el însuși avusese grijă să pună la adăpost minoritățile etnice de posibilele neplăceri cauzate de profesorii mai tradiționali. Pentru Koinange se luptase în mod deosebit, fiindcă acesta nu avea toate calificările necesare ca să devină profesor la Godolphin. Mi-am dat seama că e furios, că se simte trădat. La sfârșitul interogatoriului, s-a întors spre mine.

— Blue, domnul Koinange a recunoscut că l-a lovit pe Tony Diamonte. Dar a spus că întreaga poveste a fost planificată, pentru a-l provoca.

Am simțit prezența puternică a lui Tony. Mi-am răscolit conștiința. Până acum, nu spusesem decât adevărul, poate doar cu cîte o versiune un pic cosmetizată. Părinții mei mă îndemnaseră întotdeauna să spun doar adevărul. Chiar domnul Koinange afirma că minciuna e pedepsită de Dumnezeu. Atunci, pe loc, m-am hotărât ce să fac.

— Sub nici o formă, domnule. N-a fost deloc așa. Domnul Koinange l-a lovit pur și simplu. Diamonte spune adevărul.

Partea cu adevărat isteață a ticăloșiei lui Tony era că părinții lui aveau, într-adevăr, un câine pe care îl chema Nigger, sicilienii fiind destul de nepăsători față de egalitatea rasială.

Directorul a răsuflat. Mă credea. Abia atunci am înțeles puterea enormă a minciunii, frumusețea ei.

S-a întors apoi spre fața terifiată a lui Colin, fixându-l cu ochi pătrunzători.

— Burden, tu ce știi despre asta? A fost planificat?

Colin a înghițit în sec și s-a uitat în jur, căutând parcă o ușă.

— Spune-mi adevărul, Burden. A plănuit Diamonte ceva înainte?

Colin s-a contorsionat tot și, tremurând ușor, și-a descleștat buzele, rostind:

— Nu știu, domnule.

Atât Tony, cât și directorul l-au privit furioși. În mintea mea, îl rugam să-i ia apărarea lui Tony, să facă ce trebuia să facă. Colin, în schimb, privea suspicios. Submina întreaga poveste.

— Cum adică nu știi? Fie a fost, fie nu a fost planificat. Știai ceva despre asta?

— Presupun că da, domnule.

— Ce? Ce știai?

O pauză lungă.

— Nu știu.

Asta era tot ce putea Colin în materie de minciuni. Dar nu suficient. Directorul a oftat a frustrare, apoi a dat din mână, semn că suntem liberi. Am părăsit biroul împreună. Tony l-a ignorat pe Colin, dar la mine s-a uitat cu viclenie și mi-a vorbit — cred că pentru prima dată de când eram colegi.

— Blue, credeam că mămica ta te-a învățat să nu spui minciuni.

— N-a fost o minciună, am murmurat, încă roșu la față sub presiunea momentului.

— *Știai* ce se întâmplă. Nu mă lua cu de-astea, mi-a spus Tony.

— N-a fost o minciună, i-am spus, de data asta mai clar. A fost o păcăleală.

Tony și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs, un râs rotund, suculent, care l-a făcut pe un profesor să se întoarcă, făcându-i semn să păstreze liniștea. S-a potolit.

— Nu o minciună, o păcăleală. Asta-i bună, Blue. Francis Păcăliciul. Al naibii, Frank Păcăliciul.

Mi-a zâmbit, unul din zâmbetele lui fermecătoare, de acceptare, de aprobare, de *remarcare*. Rușinat, șocat de înjurăturile lui — erau încă tabu la noi în casă —, dar încântat, i-am zâmbit înapoi. Pe urmă a luat-o la fugă, cântând Frank Păcăliciul.

Tocmai primisem un nume. Un pas uriaș față de Ciudatul sau Cicatrice. Odată cu numele, îmi câștigasem identitatea, *persona*. *Persona* e un cuvânt pe care l-am învățat la universitate. Tot acolo, bineînțeles, am învățat că acest cuvânt e identic cu latinescul pentru *mască*. Mi se pare că are sens. Ce nu înțelesesem, și nu înțeleg nici acum, e de ce, odată asumată, nu mai poți scăpa de ea? Parcă se... înțepenește.

La masa de duminică, după ce am rupt partea mai mare din iadeșul de pui, a fost pentru prima dată când mi-am dorit altceva decât să-mi dispară semnul din naștere de pe frunte. Mi-am dorit ca Tony să fie prietenul meu. Mi-am dorit să nu mai fiu un paria. Și, spre surprinderea și bucuria mea tot mai greu de ascuns, dorința a început să mi se îndeplinească. Tony, regele, șeful găștii, a început să-mi vorbească.

Faptul că nu trădasem însemna enorm în codul școlii, în acel prim joc cu reguli nescrise la care participam. Mi-a zâmbit a doua zi când a venit la școală, a dat prietenos din cap. Până atunci, mă ignorase cu desăvârșire. Nu-l plăceam cine știe ce, ba chiar mă temeam de el, dar eram flatat. Pentru prima dată, simțeam că pot fi *cineva*. Că pot scăpa de condiția în care Colin și cu mine ne complăcusem, un amestec de inacceptare, deșteptăciune și timiditate.

O vreme, nu s-a mai întâmplat nimic. Colin și cu mine am continuat ca până atunci — mergeam împreună spre casă, ne jucam în stradă cu câte o minge de tenis, ne opream pe la celălalt înainte de a ajunge acasă.

Mai mult ca oricând până atunci, începusem să stăm pe la mine. Știam că se întâmplase ceva cu tatăl lui Colin. Nu pentru că îmi spusese el, ci pentru că îi auzisem pe ai mei vorbind, pe scări, înainte de a merge la culcare. Mama mea

mergea la bingo o dată pe lună, cu mama lui Colin, asta reprezenta toată viața ei socială, și eram un fel de rude, foarte îndepărtate — Olive Burden fiind sora vitregă a unchiului mamei mele, ceea ce făcea din ea un fel de semi-stră-mătușă pentru mine, iar din Colin un fel ciudat și nu foarte evident de văr. În plus, tatăl lui Colin lucrase în același schimb cu tatăl meu în mina de cărbune, cu ani buni în urmă. De ceva vreme, lucra la o fabrică de oale din Acton, dar l-au concediat și de acolo pentru că-l găsiseră beat în timpul serviciului.

Știam că tatăl lui Colin bea. Uneori, când mergeam la Colin, se apleca deasupra mea și simțeam mirosul de alcool în respirația lui — de obicei, coniac. După ce a rămas fără slujbă, mirosul se simțea tot mai rău. Adesea, când treceam pe la ei, îl auzeam înjurând și țipând într-un fel în care nu-mi imaginam că l-aș putea vedea vreodată pe tatăl meu. Eram timid pentru că tata mă învățase să fiu astfel, pentru că el însuși era timid. Colin era timid pentru că tatăl lui — dar mi-am dat seama de asta numai peste mult timp — îl hărțuia, îl maltrata, nu-i dădea nici o importanță, îi lovea cu pumnii pe el și pe mama lui, anulând orice urmă de încredere și orice speranță, cât de mică. Uneori, remarcam vânătăi pe brațele și pe corpul lui Colin, când ne schimbam pentru sport. Nu spunea niciodată nimic despre ele, și dacă cineva insista, afirma că și le-a făcut când a căzut la fotbal.

Vânătăile s-au înrăutățit și s-au înmulțit după ce tatăl lui Colin a rămas fără serviciu. Dar tot nu spunea nimic despre asta. Doar că, de fiecare dată când îi propuneam să mergem la el, inventa scuze și apoi venea la mine, unde stătea cât de mult putea. În cele din urmă, se ajunsese la momente în care mama trebuia să-l roage să plece, când se făcea ora ceaiului. Își cerea imediat scuze și pleca. Îl urmăream cum dispare, până departe, fără tragere de inimă, de parcă un elastic l-ar fi ținut legat de strada noastră, de mine și de casa

mea. Într-un fel, chiar așa era. Dar mai devreme sau mai târziu elasticul trebuia să se rupă.

Viața mea la școală începuse să se schimbe. Îmi descoperisem talente ascunse la fotbal și la cricket, care mă făceau tot mai dorit. Colin rămânea mereu ultimul ales în echipă. Tony își menținuse interesul pentru mine, de când cu întâmplarea cu Koinange. Ne salutam în fiecare zi și uneori îmi arunca chiar și un „ce mai faci?". În același timp, față de Colin manifesta o răceală mai deranjantă chiar decât indiferența de odinioară.

Faptul că persoana mea îl interesa îmi schimbase semnificativ viața. Alți băieți care înainte nu aveau nici o treabă cu mine au început să-și dea seama că exist. Încă de pe atunci Tony era un prieten-trofeu. Dacă vreunui profesor i se pregătea vreo festă, eram și eu pe lista complicilor lui Tony. Când apărea câte o glumă nouă — vreo cruzime la adresa etiopienilor sau a celor neputincioși —, Tony mă includea în cercul în care se spunea gluma, îmi aștepta hohotele de râs, pe care învățasem să le ofer indiferent dacă gluma era amuzantă sau nu. Era tot un fel de prefăcătorie, nimic mai mult.

Toate astea au avut un efect real asupra mea: am început să cresc pe dinăuntru, să mă tem mai puțin de lumea exterioară. S-a schimbat ceva până și în felul în care mergeam, în felul în care îmi țineam capul. Colin, de cealaltă parte, părea că se micșorează pe măsură ce creșteam eu. Câteodată, plecam cu gașca lui Tony și îl vedeam ascuns prin vreun colț de coridor. Știam că așteptă să mă desprind de ei, ca să putem merge să vorbim și să ne jucăm. Mai târziu, a început să mă irite să-l văd așa. Nu neapărat pentru că se agăța de mine, ci pentru că era tot mai evident că e slab, și până la urmă însemna unul și același lucru.

Între timp, reputația tatălui lui Colin a început să fie cunoscută în școală. Alcoolismul lui devenise public. Nu numai că se bătea prin tot felul de baruri din oraș, dar fusese văzut în repetate rânduri pe băncile de lângă școală, cu mâinile încleștate pe cutii de bere și de cidru, nebărbierit și plin de no-

roi. Colin nu sufla o vorbă despre asta, dar ceilalți puști șușoteau când intra în clasă și-i aruncau priviri pline de înțeles.

Tony și cu mine eram poate nu tocmai prieteni, dar oricum foarte aproape de statutul ăsta. Devenisem parteneri la fotbal — el la mijloc, eu în aripa stângă, aruncând mingi bine țintite, pe măsura înălțimii lui. Pasele erau specialitatea mea, le trimiteam cu o precizie devastatoare spre capul întins, în așteptare, al lui Tony. Îl încânta la culme. Uneori, după câte un gol, mă îmbrățișa de față cu toți ceilalți copii. Uneori, rămâneam împreună, în afara școlii, să fumăm din țigările pe care el le procura, în timp ce Colin pleca singur spre casă. N-aveam foarte multe de spus în favoarea mea, dar asta conta prea puțin. Acceptarea e un lucru tare ciudat, vine fără să o fi cerut, și te ocolește atunci când faci cel mai mic efort.

La început, asta se întâmpla cam o dată la două săptămâni, dar mă surprindeam inventând tot mai des scuze față de Colin. Tony era nemilos, dar amuzant, avea putere și prieteni. El dădea tonul grupului, și dacă la școală nu erai în grup, erai un nimeni. Și eu tocmai descoperisem că nu mai vreau să fiu un nimeni. Voiam să fiu plăcut. Voiam să contez.

Nu mi-am dat seama că am și un preț de plătit. Am descoperit asta într-una din scurtele vacanțe de dinaintea începutului de semestru. Aveam 13 ani și ieșeam din carapace, întocmai cum Colin se retrăgea și mai mult în a lui. Într-un fel, sunt întotdeauna sigur că voi rămâne prieten cu cei pe care-i iubesc, asta până când realitatea vine să-mi demonstreze contrariul, la nesfârșit.

Începuse înainte să intru eu în clasă. Un grup de băieți stătea într-un colț, în stânga tablei. Râsetele pluteau în aer, dar nu erau nicidecum din acelea inocente, ca după o lovitură direct la țintă sau după o glumă nouă, ci tăioase și agresive.

În clasă erau vreo cinșpe băieți, printre care și Nodge, la o oarecare distanță de ceilalți. Ca și mine, făcea parte din grupul lui Tony, dar abia dacă ne cunoșteam. Știam, totuși,

că e unul din puținii băieți pe care Tony chiar îi respectă, pentru că de pe-atunci era încăpățânat și imobil.

L-am văzut apoi pe Colin în spatele grupului. Era palid ca o stafie și părea hărțuit. Corpul i se adunase și mai mult înspre înăuntru și își ținea capul mai plecat decât de obicei. Nu m-a văzut intrând. Era frig, dimineața devreme, centrala nu apucase să încălzească suficient aerul de pe coridoare și din clase. Respirai și scoteai aburi instantaneu.

L-am văzut și pe Tony, în fața unui grup mai mic, de vreo cinci–șase băieți care îl înconjuraseră pe Colin. Tony se mișca încet, cocoșat, clătinându-se. Am crezut la început că e bolnav, abia apoi mi-am dat seama că juca un rol. Îi curgea salivă din colțul gurii. Apoi a căzut și râsetele s-au întețit, iar Colin s-a dat și mai tare în spate.

Tony s-a ridicat din nou. De data aceasta l-am auzit vorbind, o mormăială batjocoritoare, în timp ce se legăna și se unduia fără echilibru.

— Ceva de băut, nenoorrrocitule. Haai, una mică, pentru bătrânul Billy. La ce te uiți, ha? NENOROCITULE. Hai, nu, știi... ești prietenul meu cel mai bun.

Nu-și juca bine rolul, nici măcar nu avea haz, dar stârnise râsete. Și-a pus brațele în jurul lui Colin; care arăta de parcă i se făcuse rău. Mi-am dat seama imediat ce face Tony. Spre deosebire de Colin, care vorbea cu accentul englezesc al mamei lui, Billy Burden avea un puternic accent de Glasgow, pe care Tony îl imita, prost.

— Da, da... fiul meu.

Și-a aruncat brațele în jurul lui Colin, prefăcându-se că plânge.

— Da, te iubesc, să mor că te iubesc. Dar numai... vreau numai ceva de băut, și-ți iau niște timbre împuțite de ziua ta, băiete, jur că-ți iau.

Râsetele se întețiseră, umflându-se în aer ca un balon urât. Colin, o știam prea bine, colecționa cu mare pasiune timbre, în albume îngrijite. Erau, fără excepție, complet lipsite de valoare, dar îi plăceau culorile și modelele, și le putea clasifica

pe culori, pe țări și după preț. Întocmai ca și cu scrisul, era o formă de a controla o lume care îi scăpa tot mai mult de sub control.

Colin și-a ridicat privirea. Am simțit un gol în stomac când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Știam că trebuie să fac ceva, ba chiar m-am și mișcat ca să fac ceva. Dar abia începusem să fiu cineva, în loc să fiu în continuare un nimeni. Și nu voiam să renunț. Să stau între vânător și pradă — asta era un fel de trădare. Nu se cuvenea. Nu mi-era teamă că aș putea fi lovit. Mi-era teamă că voi fi considerat un fel de Colin.

Ceva s-a schimbat în Colin când mi-a văzut privirea, când a citit ce era în ea sau, mai bine zis, ce lipsea din ea. A știut atunci că nu aveam de gând să-l ajut, că ultima lui speranță se năruise. Ce-a urmat a avut viteza mercurului risipit: fața i s-a schimonosit, niște reflexe bizare i-au încleștat gura, ochii i s-au adâncit în orbite și și-a întins gâtul.

— Off, Colly, Colly, băiatul meu. Cred că mi se face rău. Nu-mi dai șapca ta de școală? Ți-o curăț eu, jur că ți-o curăț.

Tony a început să imite niște râgâieli oribile. Fața schimbată a lui Colin s-a ridicat spre el, înfruntându-i privirea. Am știut atunci că urma să facă o greșeală fatală — fatală pentru o țestoasă. L-am văzut strângându-și pumnii, cu încheieturile degetelor albindu-se. Dintr-odată, s-a repezit la Tony, lovindu-l neîndemânatic, nu în obraz, ci în frunte. Pentru o clipă, Tony a părut șocat, dar și-a revenit imediat. Râsetele au încetat instantaneu. Când Tony a vorbit din nou, a făcut-o pe tonul lui normal, adunat, compact, amenințător:

— Mongoloid afurisit. Era să mă dai pe mâna directorului când cu Koinange. Și acum te crezi bărbat, nu? Ei bine, nu ești. Ești un papă-lapte mic și neînsemnat. Chiar, ce-ar fi să vedem? Să vedem lucrul minuscul care abia dacă poate fi numit cocoșel.

Tony și restul grupului s-au îngrămădit deasupra lui Colin. Am auzit un fel de scheunat, apoi un țipăt. Dar parcă prinsesem rădăcini. Am vrut să mă întorc și să fug, dar nu pu-

team să nu mă uit. Știam că nu dau în Colin. Ce făceau era mult mai rău de-atât.

Colin se zbătea ca un apucat, dar nu avea nici o șansă. I-am văzut cum îi scot pantofii și îi aruncă pe fereastră. Au urmat șosetele. Colin tăcuse, gâfâia încercând să-și adune toată energia ca să prevină ceea ce avea să urmeze. I-am văzut pantalonii scoși și chiloții mici și triști. Au zburat tot pe fereastră. Colin a început să suspine isteric, în timp ce Tony striga:

— Smiorcăilă! Smiorcăilă!

Fetele chicoteau încurcate într-un colț al clasei. Colin era gol-goluț, cu penisul lui mic și diform, un viermișor în lumina albă a neonului.

— Smiorcăilă! Smiorcăilă!

Abia atunci m-am întors și am fugit, văzând partea de jos a trupului lui Colin zăcând pe podea. Ceilalți băieți se dăduseră în spate și râdeau, în timp ce prietenul meu, cel mai bun prieten, era întins pe jos, încercând să-și acopere rușinea cu mâinile tremurând de furie și de umilință.

Am auzit vocea lui Nodge, și l-am văzut așezându-se între Tony și Colin.

— Las-o baltă, Tone. E destul, nu crezi?

Tony l-a privit dușmănos. Dar Nodge era înalt, bine făcut și, cum spuneam, foarte încăpățânat. Tony a făcut un pas înapoi. Colin plângea pe podea. O scenă nemișcată. Apoi m-am întors și am fugit, am fugit în jos pe scări până pe terenul de joacă. Vocea lui Tony încă îmi răsuna în urechi.

— Un smiorcăit bun de nimic.

Hainele erau adunate într-o grămadă părăsită, lângă linia de la marginea terenului de tenis. Le-am adunat cu un gest disperat și am alergat în sus pe scări. Când am ajuns înapoi în clasă, Colin dispăruse, și toată lumea era înapoi în bănci, așteptând să înceapă ora. Tony râdea, fără remușcări — avea un mic semn roșu în frunte, acolo unde îl ni-

merise Colin. Nodge se uita pe fereastră, parcă desprins de evenimentele de până atunci.

Știam unde e Colin, n-a fost nevoie să întreb. Două uși mai încolo era toaleta băieților. Am ieșit pe coridor cu maldărul de haine în brațe. De câteva ori, din grabă, am scăpat un pantof și a trebuit să mă întorc să-l recuperez. Centrala a făcut un zgomot ca și cum ar fi rupt țevile de metal. Am împins ușa. Nu părea să fie nimeni înăuntru, dar una din nișe era închisă. În pisoare curgea apa continuu. Dincolo de sunetul acesta, se auzeau niște suspine. M-am strecurat până lângă ușa închisă. Când am vorbit, am făcut-o cu o voce joasă, ridicolă. Mi-aduc aminte că nu eram foarte sigur cum vreau să sune, ce ton vreau să am.

— Colin. Colin, eu sunt.

Suspinele au continuat. Am observat ceva mișcare înăuntru.

— Colin, ești bine?

M-am uitat pe sub ușă. I-am văzut gleznele, albe-vinețiii. Pe jos era o baltă mică, probabil cineva nu avusese țintă. O bucată de hârtie igienică.

— Colin, mă auzi? Ți-am adus hainele.

Știam că asta e departe de a fi suficient. Că gestul meu, atât de trivial, atât de întârziat, era de-o lașitate nemaipomenită, în încercarea de a mă disculpa. În mod deosebit mă discreditase Nodge, care a intervenit, când ar fi trebuit ca eu, cel mai bun prieten al lui Colin, să stau între Tony și prada lui. Din acel moment, cred, am început să-l consider pe Nodge un înțepat plin de fumuri. Era singura mea modalitate de a mă apăra de propria-mi rușine.

Apa din pisoare s-a oprit, se mai auzeau acum doar respirațiile noastre, de o parte și de alta a ușii de metal ruginit. Simțeam pentru prima dată mirosul de urină. M-am rugat să nu intre nimeni. În continuare, nici un răspuns dinspre Colin.

— Haide, Col... eu... eu...

Căutam cuvintele care să aline rana dintre noi, care să refacă ceea ce se stricase. Pe atunci nu știam că există mici lumi invizibile pe dinăuntrul nostru, în care evenimentele își urmează cursul indiferent de voința noastră. Aici legăturile se fac și se desfac, sunt oferite șanse, acceptate sau refuzate. Tentaculele legăturilor se întind sau se retrag, uneori brusc, alteori treptat. Plăcile tectonice nevăzute se mișcă și nu mai e cale de întoarcere. Așa că nu aveau ce cuvinte să-mi vină, nu fără să fie false, sau melodramatice, sau insuportabil de adevărate.

L-am auzit pe Colin că începe iar să plângă, apoi m-am întors spre mine însumi, numai ca să văd ceea ce deja știam. Că orice ar fi fost între mine și Colin, oricâtă dragoste, acum se destrămase, se transformase, slăbise. Mi-am dat brusc seama că începuse să se destrame de mult, iar trădarea mea de mai devreme nu era altceva decât un simptom. Eram laș, o știam. Dar, în același timp, când i-am împins pantalonii, șosetele și pantofii pe sub ușă, m-am simțit ușurat. Depășisem etapa Colin. Era o povară pentru... cariera mea. Vocația mea de-o viață fusese să fiu plăcut de oamenii pe care voiam să-i cunosc. Era începutul ambiției. Sfârșitul simplității și recunoașterea felului în care stăteau lucrurile.

Știam că ușa avea să rămână încuiată, și că asta și voiam. Colin, pe dinăuntru, în spațiul minuscul și sigilat, și eu pe dinafară, cu uși peste uși peste uși. M-am întors în clasă. Ora era pe punctul de-a începe. Profesorul a trecut pe lângă mine în drum spre catedră, Tony mi-a făcut cu ochiul și eu i-am răspuns. Profesorul a aruncat o privire în clasă și a făcut prezența. Sala se încălzise în sfârșit. Am privit spre banca goală a lui Colin și nu am simțit nimic. Absolut nimic.

capitolul 11
Nodge sau, strict vorbind, Noj

Sunt în parc cu Nodge sau, strict vorbind, Noj. Jon citit invers, bineînțeles. Le-a adus pe fetele surorii lui, Florence și Dilly, la leagănele din Parcul Ravenscourt, pentru câteva ore. Dilly e cu prietenul ei, Ben. Lui Nodge îi plac copiii, și unul dintre cele mai dezvoltate simțuri ale datoriei este cel față de familie. Stăm pe o bancă în parc, și ne uităm la cele două fetițe, una de patru și cealaltă de trei ani, într-un leagăn dublu. Nu vorbim prea mult, până când, din senin, Nodge mă întreabă, cu vocea lui joasă, neutră, fără inflexiuni:

— Și totuși, de ce te însori?

Lui Nodge îi place să fie foarte direct. Așa îi place să se prezinte lumii întregi: cu picioarele pe pământ, direct, nu se prostește. Fumează o țigară Craven A. E tipic pentru Nodge. Nici măcar nu cred că îi plac Craven A — sunt prea tari și adesea se înecă, le-am încercat și eu o dată, un singur fum și am simțit că înghit un bulgăre de foc. Ideea e că țigările Craven A sunt oneste. Tutun rulat în foiță și atât. Fără mătăsuri spintecate de cuțite, fără pălării de cowboy prin prerii. Exact așa cum vrea Nodge să se vadă pe sine.

Azi poartă pantaloni negri, ghete negre, un pulover gri și o geacă impermeabilă de culoarea mușchiului. Nu cred să-l fi văzut pe Nodge vreodată purtând o culoare deschisă — nici măcar una. Oricum, nu de când am terminat școala. Chiar și la petrecerea fițoasă pe care am organizat-o de curând — a cărei temă au fost, după cum era de așteptat, desenele animate — și-a făcut apariția, destul de previzibil, ca Eeyore*,

* Măgărușul din *Winnie Ursulețul*. (*N.t.*)

îmbrăcat în gri din cap până-n picioare, cu o coadă ca vai de ea. (Eu am vrut să fiu original și m-am costumat în porcul Cornfed, din Duckman. Nu m-a recunoscut nimeni. Tony a fost foarte convingător ca Jokerul din Batman. Și Colin, la fel de credibil, ca Butthead. Sau să fi fost Beavis?)

Și astăzi, ca de obicei, toate sunt curate și călcate, de parcă ar fi fost luate de la curățătorie cu o oră mai devreme. Mișcările îi sunt precise, fumează cu eleganță — s-ar putea spune chiar frumos, dacă o astfel de afirmație nu ar fi complet ridicolă. Are mâini delicate, cu degete lungi și subțiri, care contrastează puternic cu fața lătăreață și pufoasă, ca o budincă.

Țin în mână o sticlă de Lucozade*, iau o înghițitură și mă șterg la gură cu mâneca, lăsând o dâră albicioasă de câțiva centimetri. Tușesc și mă gândesc între timp dacă să răspund sau nu, și, dacă da, cât de sincer. Nu știu de cât adevăr sunt capabil.

— De ce? Nu-ți place de Veronica?

Nodge trage aer în piept și se pregătește să-și mai aprindă o țigară. Are degetele îngălbenite.

— Ca să fiu sincer, chiar îmi place. E în regulă. Dar nu asta întrebam. Ce voiam să știu e...

Un mic nor de fum îmi plutește în față.

— Știu ce m-ai întrebat. Și e o întrebare idioată. În fond, de ce se căsătoresc oamenii?

— Nu te întreb de ce se căsătoresc oamenii. Vreau să știu de ce te căsătorești tu.

— Aș putea la fel de bine să întreb de ce nu te însori tu.

— Nu-i același lucru. Și, oricum, eu am întrebat primul.

Mă simt iritat, deși nu știu prea bine de ce. Când cunoști pe cineva de atâta vreme, nici o discuție nu e gratuită, izolată. Fiecare frază rostită, fiecare remarcă e parte dintr-un șir neîntrerupt, dintr-un fel de tipar mai mare, tridimensional,

---

* Băutură energizantă produsă în Marea Britanie. (*N.t.*)

care acaparează prezentul, dar se întinde mult în trecut și conține posibile implicații amenințătoare pentru viitor. Cu Nodge, de exemplu, dacă fac acum vreo concesie cu privire la principiile mele, va fi clasată și pusă deoparte numai pentru a fi folosită împotriva mea la un anumit moment, încă neprevăzut.

Între timp, istoria — trecutul — m-a învățat că Nodge este un fel de cameră de rezonanță. Stă liniștit, fumează din Craven A-urile alea sincere care nici măcar nu cred că-i plac, și fie ascultă, fie pune întrebări. Dacă însă îl întrebi ceva despre viața *lui*, ce crede, ce simte, ridică din umeri și evită întrebarea, apoi rămâne liniștit până când greutatea tăcerii devine atât de apăsătoare, încât te trezești bolborosind și spunându-i vrute și nevrute, în timp ce el pufăie în continuare, ca o locomotivă.

— UNCHIULE JON!

Dilly, nepoata lui Nodge, aleargă spre noi zbierând cât o țin plămânii. Nodge își stinge țigara nepăsător, cu gesturi sigure. Se apleacă spre ea și fața i se luminează, într-un acces de tandrețe care mă surprinde. Nu credeam că Nodge e capabil de astfel de sentimente moi.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Îi sare în brațe și-și încolăcește mânuțele în jurul gâtului lui, plângând cu amărăciune. În spate, la locul de joacă, Ben fugărește o altă fetiță care era deja acolo când au ajuns ei, și pe care nici unul dintre ei nu o mai văzuse.

— Unchiule Jon, Ben a zis... Ben a zis... Ben a zis...

Nu poate vorbi, se înecă de furie.

— Ben a zis că nu vrea să fie prietenul meu. Acum are o altă prietenă. Și nu vor să mă lase să mă joc cu ei.

Începe iar să plângă, iar Nodge o îmbrățișează.

— Atunci, Ben e un prostuț. Pentru că tu ești cea mai frumoasă fetiță de aici și dacă Ben nu vrea să se joace cu tine...

— Nu-mi pasă. Nu mai vreau să mă joc cu el.

— Hai, draga mea. Asta nu-i adevărat.

— Ba da. Nu mai vreau să fiu prietenă cu nimeni, niciodată. Niciodată.

Își schimonosește fața într-o grimasă. Nodge dă din umeri și se uită la mine. Ben se distrează, ignorând lacrimile lui Dilly — poate chiar îi fac plăcere. O îmbrățișează pe fetița nouă. O încercare deliberată de a o tachina pe Dilly, care aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— Dilly, uite. Leagănul e liber acum. Nu vrei să te duci să te joci?

Dilly se luminează. Într-o secundă, s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la goană spre leagăn, cu fața încă umedă și cu nasul curgându-i. Ben o ignoră în continuare. Între timp, Florence se joacă cu un alt băiat. Râd și se țin de mână. Nodge se întoarce spre mine, își ridică sprâncenele unite, de Gallagher, și-mi aruncă în treacăt:

— ...copii, cine să-i înțeleagă? Trebuie să te pregătești, Frankie.

— Cu asta mai vedem. Doar pentru că mă însor nu înseamnă că-mi fac creșă.

— Hmmm.

Recunosc acest *hmmm*. Nodge are multe feluri de *hmmm*. Acesta, în mod special, înseamnă că nu mă crede, că mă prefac, că mă țin departe de ideea de a avea copii doar ca să-mi păstrez într-un fel identitatea. E un sunet teribil de enervant.

— Copiii nu sunt pentru toată lumea.

— Hmmm. Așadar...

Pauză lungă, fum adânc și onest tras dintr-o țigară onestă.

— De ce te însori, atunci?

Mă fâțâi pe scaun, încurcat. Nodge are metodele lui de a te face să vorbești, până la urmă.

— Nu știu, Jon. Ca să fiu sincer, mă întreb și eu același lucru, fără încetare, de când i-am făcut propunerea Veronicăi. Dar simt că asta trebuie să fac.

Liniște.

Și mai multă liniște.

Câteva pufuri. Nu mai suport presiunea tăcerii. Nodge e obișnuit cu ea. Stă toată ziua în taxiul lui, fără altă companie decât el însuși.

— În mod evident, nu întineresc. E ca și cum... ca și cum o greutate enormă ar apăsa asupra mea, o presiune. Nu știu de unde vine. La urma urmei, am treizeci de ani. M-am uitat în oglindă zilele trecute și să fiu al naibii că-mi ieșea păr din urechi. Ca unui moș. Și toată lumea face asta. Nu că m-aș lua după turmă. Veronica e minunată, chiar e. Adică, știu că uneori pare distantă, dar asta e numai pentru că stă toată ziua printre morți. Ne e bine împreună, chiar merge. Și m-am săturat să tot studiez piața. Vine un moment în care vrei ca lucrurile să fie, nu știu... așezate. Trebuie să tragi linia undeva.

Dă din cap. Îmi arunc un ochi spre terenul de joacă. Dilly se joacă iar cu Ben și cu fetița cea nouă. Ba chiar a luat-o în brațe să o sărute. Florence se joacă de-a prinselea cu celălalt băiat și râde cu gura până la urechi. De jur-împrejur, părinți singuri sau cupluri stau în liniște, parcă fără să fie conștienți unii de ceilalți. Îmi dau seama că, pe măsură ce creștem, ne închidem ca niște moluște. Izolarea e unul din semnele că nu mai suntem copii. Apoi continui:

— Cred că m-am tot gândit și mi-am dat seama că nu mi-am luat niciodată nici un fel de angajament, de când mă știu, și poate că tocmai prin asta am greșit. Întotdeauna mi-am ferit pariurile, așteptând o ofertă mai bună. Asta nu-i viață. Trebuie să te înfigi bine pe picioare și să ai o poziție. Viața se schimbă, și trebuie să ne schimbăm odată cu ea. Veronica e adorabilă, e drăguță, mă iubește. E deșteaptă și caldă.

Încerc să mă abțin de la următoarea remarcă, dar nu pot. Mi-e prea întipărită în minte, din reflex.

— Și o partidă de zile mari.

Pur și simplu *trebuie* să mai faci și una ca asta, din când în când măcar. Să mai arunci o glumă, ceva care să demonstreze că sunteți amici, că nu luați lucrurile în serios, sau cel puțin nu pentru prea mult timp. Există niște limite. Baloanele trebuie sparte înainte să se umfle prea tare.

Nodge, un puritan care a știut dintotdeauna să mă facă să mă rușinez de mine, îmi zâmbește anemic, recunoscând de la o poștă vechea, consacrata strategie „suntem amici, la urma urmei". Revine la dat din cap, fum, dat din cap. Vrea mai mult. Încerc să las liniștea să se mai adune, dar disconfortul e prea mare, merge prea departe.

— Nu, glumesc. Nu de-asta mă însor cu ea. Ci pentru că... pentru că...

Aș vrea să-i spun *de ce mă întrebi asta? De ce nu poți să te bucuri pentru mine, să mă bați pe umăr și să-mi urezi noroc?* Onestitatea, preocuparea sunt supraapreciate. Sunt, de fapt, forme de ostilitate.

— E un pretext bun pentru o petrecere, nu?

Îmi dau seama, încă înainte s-o spun, cât de patetic sună. De unde scot replicile astea? Apoi, brusc, mi se aprinde un beculeț și-mi vine răspunsul corect, ca o reclamă strălucitoare din Piccadilly Circus. Mă uit la Nodge, în hainele lui gri, la aerul dezaprobator pe care-l afișează și la cu greu ascunsa îngrijorare, și mă gândesc, fără să spun ceva cu voce tare. *Din cauza* ta. *A ta și a celor ca tine. Așa-zișii mei prieteni. M-am săturat de voi, de toți. Sunteți un joc pe care l-am terminat, o emoție consumată, o băutură înghițită cu totul, o țigară Craven A care ar fi trebuit stinsă acum câțiva ani buni. Sunteți un obicei de care trebuie să mă lepăd, o existență pe care trebuie să o las în urmă. Iar Veronica, Veronica e o scară pe care am găsit-o în curte. Și pe care am de gând să urc. Să urc și să mă tot duc.*

Vreau să fiu normal, și devin tot mai puțin normal cu fiecare an, pe măsură ce cuplul stabilește normele și regulile. Vreau să fiu respectat. Nu mai vreau să fiu cel neadaptat, niciodată.

Dar oare prietenii mei sunt cei de care fug, cu adevărat? Și Veronica e direcția bună? Care sunt celelalte forțe implicate? Sunt întotdeauna și alte forțe. L-aș întreba pe Nodge, dar lui îi e greu să discute. Îi e ușor să vorbească, dar nu și

să discute. Dacă trecem de un anumit moment, ajungem invariabil la tăcere.

Uneori mi-aduc aminte că nu a fost întotdeauna așa. Spun uneori, pentru că anumite lucruri le uit destul de repede. Nu pentru că ar fi fost neplăcute. Ci pentru că mă neliniștesc.

Nu m-am gândit la asta de mult, de fapt mi-am propus să nu mă gândesc. Dar căsătoria e o dâră de lumină strecurată în colțuri întunecoase. Câteodată, lumina e deranjantă și îmi vine s-o închid. Dar altă dată se blochează, apeși pe întrerupător, și tot apeși, și nimic.

Mă întrerupe Nodge, îl văd că se uită la ceas. Îi dau atenție, sperând ca astfel să împiedic piesele de domino ale memoriei să se prăbușească unele peste altele.

— Am hotărât ce facem pe 14 august?

— Colin sugera să mergem la golf.

— Nu-i o idee rea. Tu ce zici?

— Da, de ce nu?

— OK atunci. Eu ar trebui să plec, să duc copiii acasă.

— Bine. Vorbim mai târziu.

— Mai târziu.

Piesele de domino încă se clatină. Îl văd pe Nodge din profil, îndepărtându-se de terenul de joacă. Nu știe că e văzut, și mă uit în continuare fix și mă întreb dacă îmi mai place ceva la el. Observ o urmă de tandrețe, adânc îngropată. O mină din care nu se mai poate extrage nimic. Poate că nici nu-l mai plac. Poate că într-un fel mă sperie. Dar de ce ar face asta?

Exact lucrul ăsta l-a scos la iveală lumina, spre asta se îndreaptă piesele de domino, goale și stranii. Îmi dau seama noaptea, când aud câte o mașină trecând sau mugetul vreunei motociclete gigantice. Deschid brusc ochii și nu mai sunt aici, adică sunt tot în dormitorul meu, dar într-un alt timp, într-o altă lume, în casa mamei mele, acum cincisprezece ani.

capitolul 12
rochița-rândunicii

Cred că la vremea aceea îl cunoșteam pe Nodge abia de un an sau doi. Nu vorbiserăm prea mult, nici măcar după povestea cu Colin. O luase pe alte cărări decât mine, Colin sau Tony, după toată întâmplarea. Dar eram amândoi foarte buni alergători, am fost chiar în aceeași echipă pentru proba de ștafetă la 100 de metri, când aveam 15 ani. Mic și îndesat încă de pe atunci, dar fără haina de grăsime pe care a îmbrăcat-o acum, avea picioare puternice, care îl făceau numai bun pentru sprint. Alergam amândoi la școală. Eu eram destul de neîndemânatic cu bastonul de cauciuc; l-am remarcat pe Nodge pentru că a fost singurul care m-a compătimit atunci când l-am scăpat, în loc să urle la mine. Cum spuneam, era diferit pe atunci. Mai blând. Nodge e un om bun. Din nu știu ce motiv, mereu uit asta. Și nici n-ai cum să ghicești, o ascunde foarte bine, așa cum ascunde mai totul zilele astea.

Pe vremea aia, era aproape împopoțonat. Mi-aduc aminte puloverul lui mare și roșu, de alpaca, niște pantaloni ca spicul grâului și pantofii de antrenament, de un verde-crud. Avea ceva exotic, care acum s-a concentrat în gesturile cu care-și aprinde țigara, în ritualul de a fuma, decolorând în rest tot ce mai rămâne din el.

Drumul lui spre casă era același cu al meu și al lui Colin, așa că am început să mergem împreună, dând cu piciorul în cutii goale, fumând țigări ilicite în pădurica de la jumătatea drumului dintre școală și casele noastre. Încă de pe atunci, stilul lui de a fuma era admirabil. Încercam să-l imit, dar nu reușeam decât să par stângaci în comparație cu el.

Nodge avea un simț al umorului mușcător; era caustic, deși astăzi, mai degrabă, s-a transformat într-un cinic. În felul lui liniștit, era curajos și răzbunător. Când vreun profesor se lua de câte un copil inocent, avea grijă să-i taie elanul. Nu s-a dat niciodată în lături de la o luptă când cineva era agresat, intervenea imediat, ca un hipopotam în chip de arbitru, între victimă și agresor. Nodge era mereu de partea celui care părea că pierde. Cred că din cauza asta a și început să-mi placă. Și cred că tot din cauza asta l-a acceptat și pe Colin, deși n-au fost niciodată foarte apropiați. Înțelesese ce înseamnă să fii slab, rușinea și prețul pe care îl ai de plătit.

Cu toate astea, Nodge era dur. Lăsa impresia de neclintire, de indestructibil, impresie care s-a accentuat pe măsură ce am crescut. Și care s-a transformat, în aparență cel puțin, într-un fel de insensibilitate. Câteodată mă gândesc că vreo dezamăgire ascunsă l-a înăcrit în ultimii ani, transformându-i toate virtuțile în opusul lor întunecat. Dar nu am putut ghici niciodată despre ce era vorba. Sau poate că n-am vrut să ghicesc.

Oricum, după câteva luni de mers împreună spre casă, de alergat în echipa școlii, am început să ieșim împreună și seara. Când ai cincisprezece ani, lumea e foarte incertă — ești prea bătrân ca să mai copilărești și prea tânăr ca să mergi prin baruri. Așa că în serile de vară ne plimbam împreună, fără țintă, și ne dedam uneori unor acte de vandalism — furam câte un indicator cu semne de circulație, trăgeam în păsări cu pistoale cu aer comprimat, dar întotdeauna ratam ținta, deliberat.

Câteodată îl luam și pe Colin cu noi. Nu se întâmpla cine știe ce, dar ceva în legătură cu Colin — ceva ce a făcut într-una din aceste împrejurări — mi-a rămas foarte viu în minte. De atunci, am discutat despre asta cu Nodge și cu Tony și ne-a ridicat niște semne de întrebare cu privire la ce se ascunde sub aparenta blândețe a lui Colin.

Lucrurile s-au petrecut cam așa: Nodge, Colin și cu mine mergeam spre casă, eu aveam pistolul cu aer și am tras, în

glumă, spre un porumbel. Ca de obicei, intenționam să ratez, dar l-am lovit în aripă. Pasărea a scos un sunet ciudat, s-a dat înapoi și a început să sângereze. Se clătina. Porumbelul era infirm, și devenise cât se poate de limpede că nu va mai putea zbura.

Eram șocat și dezgustat, oripilat și lipsit de ajutor. Porumbelul scotea un sunet ascuțit, parcă a durere. Nodge și cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Ce facem?

— Nu știu. E...

— Trebuie să...

Colin ne-a privit în liniște și a spus:

— Ar trebui să-l omorâm.

Nodge și cu mine am dat din cap îngroziți.

— Putem să chemăm un veterinar.

— Sau să-i punem o atelă.

— Sigur mama ta știe ce să-i facă.

Colin era nemișcat. A repetat, cu aceeași voce plată:

— Nu. Ar trebui să-l omorâm.

Apoi, destul de calm, s-a îndreptat spre locul unde căzuse pasărea, a luat o piatră de pavaj dintr-o grădină din apropiere și, cu o mișcare sigură, a zdrobit cu ea capul păsării.

— Gata, am rezolvat.

Corpul păsării încă se mișca. Colin a lovit-o, iar și iar, până când din cap nu a mai rămas decât o pată roșie pe beton. Apoi s-a uitat la mine și la Nodge, care împietriserăm.

— Acum chiar e mort.

Și și-a văzut de drum. Nodge și cu mine nu am spus nimic, dar l-am urmat. Și, pentru prima dată în viață, mi-a fost teamă de Colin, de partea întunecată a lui, care zăcea undeva bine ascunsă.

Dar astfel de tragedii erau extraordinare, neobișnuite. De cele mai multe ori nu făceam altceva decât să hoinărim pe străzi, schimbându-ne de fiecare dată traseul și visând la momentele când aveam să plecăm de acolo. Nodge spunea

mereu cât de mult își dorește să călătorească, și cred că pe atunci asta însemna mai mult decât să fie șofer de taxi. Mergea pe la agențiile de turism și cerea toate broșurile, apoi ne așezam pe câte o bancă în parc și ne uitam pierduți la poze ale perfecțiunii însorite.

— Uită-te la asta. Sri Lanka. Uite cât e de albă plaja. Și vezi marea, îți vine să crezi? China — un sat tradițional. E probabil plină de turiști la ora asta. Dar uită-te numai, nu e minunată? Jamaica — Bijuteria Mării Caraibilor. Nebunie. Insula Paștelui. Uite ce fețe ciudate au ăștia. Ăsta seamănă cu Colin.

Și tot așa. Ore întregi făcea numai asta, visând la ziua în care va ajunge acolo, va sta pe plajă, va explora pădurile tropicale, peșterile și se va cățăra pe munți.

Nu știu de ce, avea o fixație cu Fiji. Văzuse poze făcute de sus, nuanțele acelea psihedelice, fosforescente, de verde și de albastru. Fusese să vadă amândouă versiunile *Lagunei albastre*, avea pe perete o poză cu Brooke Shields într-o fustă de culoarea ierbii. Avea toate broșurile publicate vreodată despre Fiji.

— Uită-te, Frankie. Ăsta e... paradisul. Pustiu. Albastrul ăla. Recife de corali. Dumnezeule, îți dai seama, să faci scufundări acolo? Sunt și rechini în apele alea. Și oamenii sunt vânători de recompense.

Le știa pe toate. Că erau 322 de insule suficient de mari ca să fie locuite, dar încă alte câteva mii pustii. Că existau șapte feluri mari de corali — preferatul lui era cel din specia Elkhorn (cornul elanului), cu onduleurile și dantelăria lui, bineînțeles că-l văzuse numai în poze. Știa totul despre *kava*, băutura pentru ceremonialuri, despre prăjirea tradițională a cărnii în gropi speciale, despre mersul prin flăcări, despre dansul *meke*. Fiji era visul lui, Laguna lui albastră.

Dar până în ziua de azi n-a reușit mai mult de excursia la Oktoberfest și un weekend ieftin la Ibiza.

La aceste plimbări visătoare ni se mai alătura Colin, și uneori Tony, care părea să aibă o viață socială mai intensă

decât noi trei la un loc. Dar cu această ocazie, deliberat ignorată și uitată până acum, eram doar eu și Nodge.

Era vineri seara. Ai mei plecaseră în weekend și-mi lăsaseră casa pe mână. S-a întâmplat să aflăm despre o petrecere pe care o organiza un prieten de-al lui Trevor, fratele cu trei ani mai mare al lui Nodge. Închiriase separeul unui bar dintr-o zonă cu reputație proastă din Shepherd's Bush, lângă Colin. Despre fratele lui Nodge se știa că e destul de vagabond, intrase de două sau de trei ori în pușcărie pentru furturi mărunte și trafic cu prafuri, dar ieșise pe cauțiune, era gălăgios și ușor răutăcios. Dar ne spusese că ne poate băga înăuntru, și eram gata de orice ca să scăpăm de monotonia străzilor dintre Shepherd's Bush și Liceul Acton, de aruncat cu pietricele după pisici și de privitul jalnic după fetele care se plimbau.

În noaptea aceea, ne-am dat frâu liber imaginației și am creat un scenariu pentru ceea ce avea să se întâmple. Casa goală, petrecerea care se anunțase. Poate printr-un miracol vom reuși să ademenim două fete, deși sunt sigur că dacă am fi reușit n-am fi avut habar ce să facem cu ele. Eram amândoi virgini plini de resentimente, refractari și năpădiți până în măduva oaselor de dorințe sexuale neîmplinite.

La șase, Nodge s-a înființat la mine acasă. Stilul gotic / neoromantic ajunsese până în suburbii și pe Nodge îl luase valul. Nu era așa de neobișnuit pentru el, pe atunci. Își decolorase părul și purta un tricou zdrențuit, blugi tăiați și bocanci de piele înalți, cu ținte. Nici eu nu eram mai prejos, îmi făcusem părul violet cu șampon colorant, îmi luasem o cămașă neagră și pantaloni de piele.

Cheful nu a început decât pe la opt jumate, așa că aveam ceva timp de pierdut. Fratele lui Nodge cumpărase de la un magazin fără autorizație două sticle de vin roșu ieftin, pe care Nodge le-a cărat cu foarte multă grijă. Am deschis o sticlă și ne-am așezat la masa din melamină albă de la bucătărie, am scos două pahare de whisky și am început să bem. Aveam

și ceva discuri, cu The Human League*, Joy Division** și Fad Gadget***.

Mama mea, deși nu avea un talent deosebit pentru asta, făcea pe grădinarul împătimit. Aveam în spatele casei o bucată de pământ cu tot felul de plante sezoniere și tufișuri veșnic verzi. Nodge se uita pe fereastră, tot trăgând de băutură, cu ochii deja încețoșați. În mijlocul bucății de pământ, în partea stângă a grădinii, era un mănunchi de flori de un albastru-celest, abia înflorite. Pleoapele grele ale lui Nodge s-au ridicat puțin când le-a observat.

— Vezi florile alea albastre?

Și-a înălțat leneș o mână îndreptând-o spre grădină.

— Ce-i cu ele?

Sticla de vin se dusese pe trei sferturi. Era cleios, dulce, amăgitor, dar l-am dat pe gât oricum, strâmbându-ne la fiecare înghițitură.

— Cred că sunt rochița-rândunicii.

A dat din cap, ca și cum astfel ar fi adăugat greutate informației. Am simțit că se aștepta să reacționez într-un fel. Am făcut o pauză lungă înainte să încerc să formulez ceva. Camera începuse să mi se învârtă în fața ochilor. N-am putut scoate decât un *ce?*

Discul s-a oprit. M-am îndreptat spre pick-up, să-l schimb.

— Se zice că sunt halucino... halucinogene... te fac să vezi lucruri. Îmi zicea Trev despre ele zilele trecute. Îți apar o grămadă de lucruri în față. Uite, de exemplu nucșoara. Dacă mănânci una întreagă, începi să plutești. Cojile de banană. Și mai sunt ciupercile astea care cresc pe terenurile de golf. Și rochița-rândunicii... albastru-celest. Sau ceva de genul ăsta. Sunt ca acidul. Doar că trebuie să înghiți mult.

Am tușit.

---

* Formație de muzică electronică de la sfârșitul anilor '70. (*N.t.*)

** Trupă rock din anii '70–'80. (*N.t.*)

*** Reprezentant al *new wave* în muzica electronică a anilor '80. (*N.t.*)

— N-o să mănânc flori. Nu sunt un cretin de hipiot.

Nodge a dat din mâna lui albă și subțire, a lehamite.

— Nu mănânci florile. Mănânci semințele.

M-am uitat strâmb.

— Trev spune că sunt chiar mișto. Gustul e ca dracu, dar începi să vezi lucruri. Lumea se luminează brusc. E ca atunci când asculți un disc și nu se aude cum trebuie, pentru că acul e prăfuit, și pe urmă tot praful dispare și poți să auzi bine. De ce nu te duci să arunci o privire, să vezi dacă mama ta are?

Pentru o clipă, am stat să mă gândesc.

— Nu vreau să am viziuni.

— Ba bineînțeles că vrei.

Nodge se ridicase în picioare, clătinându-se.

— Toată lumea vrea. O să fie ca... în Fiji. Totul o să fie albastru... fluid. O să fie corali elkhorn. Haide. Unde le ține? Pun pariu că în dulapul de sub scări. Acolo țin părinții toate rahaturile. Sub scări găsești de toate. Alcool, otravă pentru șobolani, lipici, cârpe de praf, lumânări, mistrii, familii întregi de pakistanezi. Orice.

Asta se întâmpla pe vremea când Nodge nu devenise atât de sensibil la problemele rasiale. Nu i-am dat importanță. Nodge a deschis ușa dulapului de sub scări și a început să zdrăngăne prin el. Auzeam cum tot felul de obiecte mari cădeau de pe rafturi. După câteva minute, a apărut din spațiul întunecat, cu un rânjet pe toată fața.

— Poftim. Două pachete de albastru-celest. Doamne ferește, dulapul ăla... sunt sigur că e ceva viu înăuntru. Mi-a fost frică o vreme. E întuneric, știi? E negru ca... ăăă, ca un lucru foarte negru.

M-am uitat tâmp la cele două pachete pe care le ținea în mână. Pe fiecare dintre ele erau poze cu florile din grădină, uriașe, pe un fundal cu un cer perfect senin. Dintr-o singură mișcare, a rupt ambalajele și a vărsat semințele într-un castron de pe masă. Să fi fost vreo sută cu totul, aveau mărimea unei gămălii.

— N-o să mănânc chestii din astea. Pun pariu că au și îngrășăminte pe ele. În cel mai bun caz, o să-mi înflorească mațele, asta dacă nu mor înainte.

— Dă-o dracului de treabă. Eu mă bag, mi-a spus Nodge.

Pe atunci, Nodge era gata de orice.

Dintr-odată, am simțit nevoia să-i demonstrez că nu mi-e frică. El avea mereu inițiativa, el făcea pasul cel mare. Ca atunci când l-a oprit pe Tony. Voiam să-i arăt că pot și eu.

— Ce dracu?

Spuneam foarte des *dracu*. Era felul nostru de a ne separa de noi, cei din copilărie. Îți lăsa pe limbă gustul maturității. Când tata m-a auzit spunându-l, cu voce joasă, pe la zece ani, mi-a dat o palmă sănătoasă. De altfel, singura. Știam că aveam să repet cuvântul ăsta încă de multe ori.

Am luat vreo șase bobițe și le-am înghițit dintr-o răsuflare, apoi am ridicat din umeri.

— N-a fost așa de rău. Abia dacă le simți gustul.

Nodge a dat din cap.

— Nu e suficient să le înghiți. Trebuie să le mesteci. Uite așa.

A luat un pumn de semințe, le-a băgat grațios în gură și a început să mestece. Încet, foarte comic, pe fața lui s-a întipărit o repulsie exagerată.

— Rahat, sunt oribile. Au gust de pământ amestecat cu cretă și cu balegă de vacă.

Dar a continuat să rontăie, până când, în cele din urmă, a înghițit de parcă l-ar fi durut. A luat o gură de vin, și-a dat capul pe spate și a început să facă gargară. A înghițit, s-a albit și, privindu-mă fix, mi-a spus în șoaptă:

— O să-mi explodeze mațele.

Și, pentru o clipă, am crezut că asta urmează să se întâmple. S-a încordat tot și a scos un sunet ciudat din fundul gâtului, apoi a râgâit cu zgomot și s-a lăsat pe spate în scaun, părând destul de satisfăcut.

— Nu-i așa de rău. Mai ales dacă îți place gustul de excremente și de lucruri cărora nici nu le pot spune pe nume.

Văzându-i expresia de pe față, de parcă stabilise un record, am luat și eu un pumn de semințe și am început să mestec. Încă o întrecere, în nesfârșitul șir. Aveau, într-adevăr, un gust oribil, și consistența gumei de mestecat care ți se lipește de cerul gurii și în spațiile dintre dinți. Nu-mi trebuiau, fie că își făceau sau nu efectul; mai ales dacă își făceau efectul. Dar chiar și atunci, a apărut acea rivalitate dintre noi, începută la alergări, deși nu pot spune exact când, și continuată mereu. Nu aveam de gând să-l las să mă întreacă, să fie el ăla mai tare. Am zâmbit, mi-am mai umplut o dată pumnul și am spus:

— Nu-i rău. Un pic de unt de arahide, întărit cu ciment, amestecat cu turbă și cu gumă de mestecat veche.

Nodge, provocat, a mai luat și el o porție. Am stat acolo mestecând, încercând să ne ascundem greața, să înecăm gustul în băi de vin roșu. În mod surprinzător, la sfârșit, nici unuia nu ne era rău. După vreo cinci sau zece minute, ne-a trecut și scârba.

Acum ne luam la întrecere să vedem cine bea mai repede vinul. Fiecare și-a umplut câte un pahar și am încercat să-l dăm pe gât dintr-o răsuflare. Am terminat a doua sticlă într-un sfert de oră.

Mă simțeam cum nu se poate mai ciudat. Nodge, în fața mea, se tot clătina și se legăna, de parcă toată apa aia din el — 80%, aflasem în ziua aceea la fizică — pusese stăpânire pe oasele și pe mușchii lui. Era un sentiment neplăcut, parcă priveam totul prin funduri murdare de pahar. Când Nodge a vorbit, a fost mai degrabă o mormăială:

— T'Sato. Ceasul.

— Ce?

— T'Sato. Ceasul. Mergem?

— Aha.

Am încercat amândoi să ne ridicăm și să plecăm spre chef. Nodge mai avea un pic și cădea de pe picioare, chicotind, și l-am prins de mână ca să-l opresc. I-am simțit mâna în jurul

încheieturii mele și l-am tras în sus, până a ajuns într-o poziție aproximativ verticală, apoi a început să alunece încet înspre mine. Simțeam vinul roșu în respirația lui, iar tutunul mirosea acum dulceag, nicidecum dezgustător. Ne-am tot balansat, unul spre celălalt, și apoi am observat că discul se înțepenise, tot repetându-se...

În momentul acela mi s-a rupt filmul. Știu că unii oameni spun că nu-și mai amintesc nimic după ce au băut ceva, dar nu i-am crezut niciodată. Am crezut întotdeauna că e o glumă, sau o vorbă aruncată numai ca să demonstrezi că poți să-ți pierzi complet autocontrolul. Tot ce mi-am putut aduce aminte a fost discul acela, înțepenit, tot învârtindu-se pe loc, și mâna fină a lui Nodge într-a mea, noi doi clătinându-ne prin cameră, și viziunile amețitoare din capul meu, de la semințe și de la atâta vin, ca un caleidoscop plictisitor și învechit.

Dar mai e o parte, pe care am *început* să mi-o amintesc. De când cu cererea în căsătorie, fragmentul ăsta îmi revine sistematic în minte, deși încerc să-l ignor de fiecare dată când se ivește pe unul din ecranele memoriei, zguduindu-l. Nu e neapărat o amintire coerentă, ci mai degrabă o succesiune de cadre statice, ca ale unei camere de supraveghere. Nici măcar nu sunt sigur că au culoare. Asta le-ar face prea reale, prea credibile.

Imaginea, succesiune de cadre, e în felul următor. Sunt în pat, la mine în dormitor. Un pat de o singură persoană, pe peretele cel mai din spate, la vreo trei metri de o fereastră mică. Îmi simt pleoapele grele, apăsându-mi ochii, și e ca și cum aș avea o greutate enormă în tot capul. Simt o durere puternică, ce pare să se întindă din spatele ochilor, în cerc, cuprinzându-mi tot capul.

Devin oarecum conștient, ca și cum o lumină slabă s-ar roti într-o cameră complet întunecată. Afară, huruie motorul unei mașini de tuns iarba și se aude bâzâitul unui avion. E foarte cald. N-am cămașa pe mine, dar pantalonii sunt intacți. Părul mi-e ud leoarcă.

Îmi intră în nări un miros slab, ca de vopsea uscată, pe care nu-l pot recunoaște, și simt o presiune pe spate, nu atât dureroasă cât incomodă. Prin draperiile trase trece o lumină difuză. Aud cum ticăie ceasul, și asta mă împinge să-mi întredeschid ochii. Chiar în față e ceasul în formă de Big Bird, personajul din Sesame Street. A fost un cadou amuzant, făcut de o mătușă care întotdeauna greșește când îmi calculează vârsta. Ceasul e jos, pe podea, arată 10:05.

Încerc să mă întind, dar ceva mă oprește. Patul pare chiar mai îngust decât de obicei. Limba mică a ceasului se mai rotește un pic, încerc să-mi mișc capul, și durerea revine. Vreau să mă dau jos, și simt ceva cald, moale și ușor umed. Aproape că sar, de teamă să nu fie vreun animal. Dar e prea nemișcat. Sunt încremenit și încerc să-mi întind capul încet, ca să reduc din durere.

Abia atunci îl văd pe Nodge, cu ochii închiși, respirând calm, în pat lângă mine. E adunat tot, ca un copil mic, e ghemuit și neîngrijit, nefiresc pentru cineva de vârsta lui. Părul îi e dezordonat și are pe față o umbră de puf fin, strămoșul îndepărtat al tuleielor. Expresia de pe fața lui e de o inocență perfectă, chiar de fericire. Doarme adânc. Remarc, destul de nepăsător, că nici el nu are cămașa pe el și că presiunea de pe spatele meu nu e altceva decât pieptul lui, și observ că una din mâinile lui alunecase în jos, spre partea din față a pantalonilor mei, apucând cu destul de multă fermitate mădularul meu pe jumătate erect.

Nu mă mișc, încercând să asimilez o informație care e pur și simplu inacceptabilă. Mi-e frică să mă mișc, l-aș putea trezi și, în acest caz, am fi puși amândoi față în față cu niște lucruri pe care eu prefer să nu mi le amintesc. Geme încet și se mișcă. Pe vremea aceea, era un pachet de mușchi. Simt cum tot corpul meu se întărește, nu de plăcere, ci de teroare. Din posterul de pe perete îmi zâmbește Pete Burns, de la Dead or Alive. Zeflemitor.

Foarte încet, centimetru cu centimetru, ținându-mi respirația, încep să mă mișc spre marginea patului. După vreun

minut, cred, mi-am întins mâna stângă până jos, pe podea. Mâna lui Nodge e încleștată. Îmi schimb încet poziția, cu mare atenție, să nu se trezească. Ating cu vârful degetelor suprafața moale a covorului, și mă las în jos cu toată greutatea. Încep să mă mișc și îmi deplasez centrul de greutate până când jumătate din corp îmi atârnă peste rama patului. Mi-am pus și piciorul stâng jos, ating podeaua cu degetele. Mâna lui Nodge e liberă.

Nodge se mișcă încă o dată, mormăind încet, și eu încremenesc. Îi simt mâna întinzându-se spre gamba mea, atingând-o și rămânând acolo. Mă balansez între pat și podea, și mi-e frică să mai fac vreo mișcare, ca nu cumva să devină brusc conștient dacă nu-mi mai simte piciorul. Aștept, până când nici piciorul și nici mâna nu mai suportă presiunea, și îmi dau drumul să alunec din pat. Dărâm ceasul cu Big Bird, care începe să sune: *Trezirea! Bună dimineața!* Și chicotește în stilul caracteristic.

Mă rostogolesc peste el, să-l fac să tacă. Nu se oprește, ci mormăie ceva de sub diafragma mea. Îl simt cum vibrează, presiunea ciocului galben de plastic e dureroasă. Din nou, cu răsuflarea tăiată, îmi rotesc capul și-l privesc pe Nodge. Văd o licărire în ochii lui întredeschiși și, într-o fracțiune de secundă înfiorătoare, privirile ni se întâlnesc, apoi Nodge închide ochii. Habar nu am dacă e sau nu conștient.

După alte câteva minute, mă rostogolesc și reușesc să opresc alarma. Mă ridic și, în cea mai mare viteză de care sunt capabil, îmi închei pantalonii și îmi pun pe mine o cămașă. Îmi caut tenișii, bâjbâi după șireturi și ies pe ușă în timp ce încerc să le leg. Cobor pe scări și ies în stradă, o iau la fugă și greutățile din cap îmi explodează ca niște obuze pe câmpul de luptă.

Nu m-am întors acasă până spre după-amiază, mi-am petrecut toată dimineața plimbându-mă fără țintă pe străzi și prin parcuri. Eram încă otrăvit după vin și după semințele de aseară. Vomitam prin canale de scurgere și prin coșuri

de gunoi, iar trecătorii dezgustați evitau să mă privească. Cred că arătam îngrozitor: m-am uitat în fereastra unui magazin, mi-am văzut ochii roșii, de adolescent, sub care atârnau niște pungi de bărbat trecut de patruzeci de ani.

Când, în cele din urmă, am băgat cheia în broască, temându-mă că Nodge ar putea fi încă acolo, casa părea schimbată, încărcată cu o altă energie. Am tras aer în piept și am urcat, eram pregătit. Întocmai cum sperasem, orice urmă a lui Nodge fusese ștearsă. Rămăseseră doar perna și așternutul mototolit.

Nu ne-am mai văzut toată săptămâna. Era vacanța dintre semestre și, în mod normal, am fi vorbit la telefon zilnic, acum însă era liniște. În prima zi de școală, plecasem de acasă și, după colț, l-am văzut pe Nodge pe partea cealaltă a drumului. Ne-am oprit amândoi pentru o clipă, ne-am făcut cu mâna și am zâmbit, și eu am traversat pe partea unde era el. N-am spus nimic despre cele întâmplate în seara aceea. Asta dacă se întâmplase ceva. Nu aveam cum să fim siguri, dar dovezile erau destul de alarmante pentru mintea mea de adolescent, ne și vedeam ironizați, pe la școală, ca ponari. Mă rog. Nu s-a mai spus nimic, niciodată. A fost ca și cum imaginația ne jucase o festă și câteodată, chiar și acum, mă îndoiesc că s-a întâmplat cu adevărat.

capitolul 13
ziua specială a lui Vronky

Suntem la mine acasă. Veronica stă aici pentru că nu prea are altă opțiune. În noul ei apartament s-au instalat constructorii. Asta pentru că acoperișul e putrezit, unul dintre pereții de rezistență e într-un loc greșit și șapte pereți trebuie ajustați. Dar toaleta e tot cu spatele la fereastră, conform preceptelor feng shui, și asta e bine. Ar trebui să împiedice risipa de energii financiare, aruncatul banilor pe fereastră. A altor bani în afară de douăzeci de mii pe care-i va avea de plătit. Îi vom avea de plătit.

De ce-o fi cumpărat apartamentul ăla, dezastrul ăla, în ciuda evidențelor? Pentru că Veronica e proastă. Așa cum sunt eu prost, cum și Tony, Nodge și Colin sunt proști. Dar fiecare avem sectoarele noastre de prostie, modalități foarte diferite de a fi idioți. Și deșteptăciunea ne e la fel de diferită. De-asta nu prea reușim să ne înțelegem.

În momentul ăsta, nu-mi dau seama dacă prostia e a Veronicăi, sau a mea, sau a amândurora, într-un fel. Dar suntem într-un blocaj și nici unul din noi nu e suficient de deștept ca să găsească o cale de ieșire.

Îmi dau seama că e furioasă din felul în care își întinde untul pe pâinea prăjită. Apasă mai tare decât ar fi nevoie, în așa fel încât se aude scârțâitul oțelului inoxidabil pe suprafața fragilă a pâinii. E prea atentă la ce face, de parcă ar fi o operație complexă. Întinde untul până în colțuri, în ordine, acoperind fiecare bucățică.

Trandafirii — douăzeci, roșii, încă umezi de la apa în care i-am ținut ascunși peste noapte — zac neglijați pe masă, chiar

în fața ei. Mi-a mulțumit pentru ei, dar cumva superficial, abia murmurat printre dinții încleștați chiar și când vorbea. Un spin de pe una dintre tulpini a perforat hârtia cerată în care sunt ambalați. Felicitarea e în plic, necitită.

Înțeleg foarte bine de ce e nervoasă. Dar acum încep să mă enervez eu că e nervoasă, pentru că mă face să mă simt vinovat. Îmi trântesc cana pe farfurioară, sună a spart. Asta ca să o fac atentă. Își răsucește capul spre mine, iar pielea de pe gât i se întinde, într-un tipar uniform de linii fine, la distanță egală.

— Ce-i cu *tine*?

Spune asta cu gura plină, și câteva firimituri țâșnesc dintre buzele ei nerujate, ca într-o cascadă în cădere pe masă. Le dă pe jos, fără să se uite unde ajung. Câteva dispar în spațiile dintre podelele lăcuite.

Prin fereastră intră o lumină puternică, vreme perfectă pentru o zi de august. Respir pe nas, cu intenția de a ofta, dar îmi iese ceva ca un sforăit.

— Tu ești aia cu capsa pusă.

Își întoarce capul și se uită pe fereastră, într-o liniște apăsătoare.

— Credeam că lucrurile erau lămurite, am continuat, pe un ton cât am putut de neutru.

Nu se mișcă. Apoi își întoarce privirea dinspre mine. Acum aud ceva mai mult decât un sâsâit.

— Pentru *tine* erau lămurite. Eu n-am prea avut de ales.

Și, cu asta, se ridică — în continuare nu se uită la mine — și cu pași repezi și hotărâți dă să iasă din cameră. E goală, și observ că între picioarele ei cărnița rozalie pare încă umedă și umflată după sex. Asta se întâmpla acum o jumătate de oră. Și totul părea în regulă. Dar zilele au toane, până și orele au toane, nu?

Cât e plecată, stau și întorc problema pe toate fețele, o cos și o descos. Mă lovește apoi fatalismul; cazul e clasat, e fără soluție. Mă îndrept spre dulap și încerc să trag afară un

sac mare și alb, cilindric, căruia i se vede doar partea de jos de sub cămășile mele care-l acoperă ca o mantie. De după umerașele date la o parte se văd și capetele unor crose de golf, unele încurcate printre cămăși.

Încâlceala de metal, lemn și pânză îmi dă tot mai tare senzația că ziua asta mi-e potrivnică. Trag energic de una din crose, și încă o dată, chiar cu violență. Crosa se desprinde, face un zgmot ciudat, ca și cum ceva s-ar fi rupt, și în jurul ei găsesc o bucată de material fin, albastru-deschis. Un petic dintr-una din cămășile mele preferate, cadou de la Veronica de Valentine's Day. Știu c-o să-mi spună că e o chestie simbolică — sfâșierea primului ei cadou. Crede că lumea ne vorbește prin întâmplări care ni se par pure coincidențe. Vede sensuri ascunse peste tot.

Mă uit la materialul zdrențuit și simt cum furia mi se revarsă peste bumbacul albastru. Restul e resemnare. La urma urmei, cum m-ar putea înțelege?

Știam că o să dau de necaz când mi-a spus în ce zi e născută. Pur și simplu nu mi-a venit *să cred.* Dacă lumea, într-adevăr, îți vorbește, cum susține Veronica, ce voia să-mi spună aranjând coincidența *asta?* Dar eu oricum nu cred în asemenea teorii. Sunt numai accidente, circumstanțe, chestii care se întâmplă.

Veronica se întoarce în cameră. E îmbrăcată cu un capot mare, roz-bombon, ca de mămică. Imprimeuri florale. Are papuci de casă cu cap de ursuleț. Vor să fie simpatici, dar par înspăimântați.

În continuare refuză să se uite la mine. Se așază și-și vede de treabă cu pâinea prăjită. Untul gălbui s-a dizolvat în pete argintii, uleioase.

Când vorbesc, o fac cu o voce mai joasă decât mi-aș dori.

— Mi-am sfâșiat cea mai bună cămașă. Cu crosa de golf.

Îi flutur bucata de material în față, ca un steag de capitulare. O studiază cu atenție, de parcă ar purta cine știe ce secrete în țesătură.

— Foarte bine.

Vocea îi e rece, nemodulată.

— Poate cineva încearcă să-ți transmită ceva.

Mă uit în sus și-mi dau ochii peste cap, spre pleoape. Și mi se pare imediat un gest fals, ca unul învățat de la televizor. Renunț și las capul în jos, într-un unghi din care să pot vedea ceasul. E 9:45. Asta înseamnă că mai am un sfert de oră. Mă îndrept spre ea, ocolind masa din bucătărie. Îmi trec o mână pe după umărul ei și strâng ușor. Încă o greșeală. Nu se mișcă un centimetru, stă la fel de rigidă. Îmi iau mâna și o las să atârne, fără să mai am vreo speranță. Se destinde și se întoarce spre mine. Își ţuguiază buzele înainte să vorbească, arătându-mi albul dinților.

— Nici măcar nu-i placi atât de mult. Se vede din felul în care vorbești despre ei când nu sunt de față. Nu faci altceva decât să-i critici.

— Nu-i adevărat.

— Ai spus că Tony e... își roade buzele, de parcă ar mesteca un cuvânt pe care să-l scuipe.

Apoi îl spune repede, ca și cum ar vrea să scape de el urgent.

— Jigodiesăptămânatrecută. Exact cuvântul *ăsta* l-ai folosit.

Veronica nu înjură decât foarte rar. Spune porcărie în loc de rahat și necuratul în loc de dracu. Așa că acum știu sigur cât e de nervoasă. Sunt un pic șocat, dar îmi provoacă o plăcere obscură. Are ceva sexy, să văd cum își roade buzele împingând cuvintele cu limba, printre dinți.

— Am spus că *s-a purtat* ca o jigodie. Cu Christopher Crowley. Și asta n-ai putut s-o negi. Și, oricum, înainte spusesem că-l plac. Am spus „Tony e un tip grozav, dar uneori e așa o jigodie". Nu e ca și cum ai spune despre cineva că e jigodie cu normă întreagă. Și n-am spus nimic despre Nodge și despre Colin.

— Ba da. Ai spus că sunt redundanți.

Scotocesc în memorie să îmi dau seama dacă e adevărat sau nu, dar dau peste un mare gol. Așa că improvizez.

— Am spus că par redundanți. Uneori, doar uneori. Asta nu înseamnă că nu-mi pasă de ei. Oricum, nu e ceva ce să-ți fi spus ție și să nu le-o fi spus și lor, în față.

Asta nu e adevărat, și mă trădează vocea care îmi tremură. Dar Veronica oricum nu mă ascultă. Când vorbește, îmi întrerupe frazele. Vocea ei sună spart, ca o bulă de aer.

— Știi ce-i aia negare, Frankie?

— Normal, tu ce zici? Din câte îmi dau eu seama, și oprește-mă dacă greșesc, e atunci când eu spun ceva cu care tu nu ești de acord. Atunci când spun ceva cu care ești de acord se cheamă că înfrunt situația. M-am prins?

Veronica ignoră sarcasmul. Nici măcar nu sunt sigur că l-a remarcat. Așa că o ține pe-a ei.

— De ce sunt chiar atât de importanți pentru tine? Te vezi cu ei mai mult decât te vezi cu mine. Și de ce nu mă iei și pe mine când vă întâlniți? Ți-e rușine cu ei? Sau cu mine?

Mă așez la masă, lângă ea. Nu pot să-i dau răspunsul care, paradoxal, e *amândouă*. Îmi aplec capul în față și-l sprijin cu vârfurile degetelor, strângând între ele bucăți de carne. Uneori, mi se citește pe chip supărarea după pata roz-deschis care-mi apare în frunte.

— Nu mi-e rușine cu nimeni. Sunt prietenii mei. Cei mai buni. Avem o istorie împreună, de ani întregi. Doar că nu întotdeauna îi și placi pe oamenii pe care-i cunoști. Nu întotdeauna. E normal.

Subliniez asta, încercând să accentuez faptul că nu o prea plac pe Veronica în momentul ăsta, dar sunt destul de ambiguu ca să pot nega, în caz că ar înțelege intenția. Îmi frământ carnea între degete. Deschid ochii, până atunci abia mijiți. O văd pe Veronica apăsând cu blândețe spinul care ieșise de pe tulpina trandafirului. Îi apare pe deget o picătură de sânge.

— Am încercat să-ți explic. Avem un fel de... cum să-i spun? O tradiție. Nu, e mai mult decât o tradiție. E un pact.

— Și nici unul dintre voi nu l-a încălcat...

Spune asta cumva ironic, dând din cap când într-o parte, când în alta.

— Nu, nici unul. Niciodată. Într-un an, Tony a zburat tocmai din Franța ca să fie cu noi. Altă dată, Colin își fracturase glezna și a venit în cârje. Ne planificăm concediile în așa fel încât să nu se suprapună cu ziua asta. Iar anul ăsta e mai important ca oricând, pentru că... pentru că... am încercat să nu-ți spun, să păstrez secretul, de dragul lui Tony.

Fac o pauză și clipesc, șocat de ce urmează să spun.

— Tony a aflat că are un fel de boală a sângelui.

Bolborosesc ceva, minunându-mă de dimensiunile și de improbabilitatea minciunii mele. Veronica nu mă crede nici măcar o secundă și mă privește rece, se citește neîncrederea pe fața ei.

— Ce prostie.

— E adevărat. Ar putea fi fatală. Adică, testele nu spun mare lucru. Trebuie confirmate. Poate sunt șanse să fie bine. Dar dacă nu? Cum m-aș mai putea suporta? Și mă surprinde reacția ta. Un prieten de-al meu ar putea fi pe moarte, și tu nu te gândești decât la...

— Frankie, termină. Gata.

— Nu, n-o să termin. Ești insensibilă și egoistă.

Mi-am schimbat tonul cu unul de orator, înfășurându-mă tot mai strâns în straturile de minciuni.

— Nu o fac pentru mine. Ci pentru el, pentru Tony. N-ar fi nici o competiție dacă ar fi numai de dragul meu. Chiar îmi doresc să-mi petrec ziua asta cu tine. Și tu ai fi pe primul plan, crede-mă. Aș renunța la toată povestea asta cu 14 august. Dar înseamnă enorm pentru el, înțelegi?

— Frankie, ești așa un mincinos. Un mincinos, min-ci-nos.

— Nu sunt mincinos.

— Până și asta e o minciună. Dacă nu ești, de ce ți se spune Frank Păcăliciul?

— Ți-am spus, era o chestie de școală generală. Nimeni nu mi-a mai spus așa de ani întregi.

— Nu-i nimic, așa o să-ți spun eu de acum înainte. Pentru că ești cel mai mare…

— Bine, uite. Mai mint. Uneori. Recunosc. Dar *întotdeauna* am fost sincer cu tine, întotdeauna.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Jură pe mormântul tatălui tău.

— Absolut.

— OK.

Se apleacă să-și ia geanta și răscolește prin ea. Nu-mi place ce se întâmplă. Sunt tot mai nervos și-mi ating semnul din naștere, cu mișcări circulare. După câteva secunde, scoate ceva mic și dreptunghiular din străfundurile genții. La început, nu-mi dau seama ce e. Îl tot flutură înainte și înapoi. Abia acum îmi dau seama că e o casetă din acelea mici. Pentru o clipă, mă gândesc că probabil m-a urmărit.

— Ce-i asta?

— Un testament. O radiografie. Ăsta ești.

— Arată ca o casetă pe care-ai scos-o din uscătorul de rufe.

Vronky scoate un reportofon micuț și apasă pe play. Aud un bip și, incredibil, vocea lui Tony.

Salut, frate. Sunt Tony. Mă gândeam că nu ne-am văzut de ceva vreme. N-ai vrea să bem o bere? Sună-mă. Și de Rangers ce zici, 2–0? Gata, am fugit.

BIP.

Francis, sunt mama. Iei tu niște cartofi de la un non-stop, te rog. Că nu m-am simțit prea bine. N-aș vrea să te-ncurc, puiule. Nu uita că e ziua bunicii săptămâna viitoare. Sună-mă când poți. Pa.

BIP.

Frankie, poți să mă suni? Sunt Nodge.

Fața Veronicăi e împietrită și adunată. Încă sunt confuz. E clar o casetă — una veche, dacă mă iau după mesaje — din robotul meu, dar nu-mi pot imagina…

BIP

Giles? Bună, sunt Frankie Blue. Da. Nu, sunt la Olympia, cu domnișoara Tree. Rupert e acolo? Da? OK, aștept.

E vocea mea, lăsându-mi mie un mesaj pe robotul meu. O pauză lungă. Îmi aud vocea pe fundal, deși nu pot indica momentul cu precizie. Din nou, se aude limpede vocea mea.

Bună, Rupert. S-a dat căsuța aia din spate de la Bush Green? Aha... aha. Asta da noroc. La cine e cheia? Perfect. Nu. Fă-le pierdute. Numai ține-le un pic. Vin chiar acum... stai numai puțin.

Abia acum înțeleg. Dumnezeule, de unde a făcut rost de asta? E de la prima noastră întâlnire, de când îi arătam eu apartamentele. Încercam s-o duc de nas. Mă prefăceam că sun la birou. Acum, vocea mea se aude îndepărtată, dar o pot descifra.

Uite cum stă treaba, Vronky. Avem noroc. O proprietate despre care știm de azi-dimineață, parte dintr-o înțelegere multiplă. Farquarsons și Braxton-Halliday încearcă și ei să o vândă, și proprietarii sunt disperați. Cei de la Farquarsons au un cumpărător cu banii jos, au sunat de două ori după chei. Avem totuși o șansă să ajungem înaintea lor, dar cred că ar trebui să mergem acum.

Din reportofonul micuț, se aude și vocea Veronicăi.

Păi... nu pot. Într-o jumătate de oră trebuie să mă întorc la muncă.

Încep să mă agit, încerc să-i smulg reportofonul din mână, dar se mișcă repede și n-o ajung.

— Hai, Vronky, asta nu se pune. Îmi făceam doar treaba. Nu e ca și cum mințeam pe bune. Nu poți...

Își duce un deget înspre buze, semn să fiu atent și să ascult. Închid gura și mă uit furios pe fereastră. Aud un fel de lătrat, un râs libidinos — al meu — venind dinspre reportofon.

Nuuu, nu e vorba de asta. E o tânără foarte drăguță. Da, bine, și asta, dacă vrei neapărat să știi. Ihâmm. Ei, uite că am și eu o inimă, din când în când.

— Ei, da, spune Veronica, oprind înregistrarea, e bine de știut.

Când vorbesc, o fac pe un ton furios, dar atent controlat.

— De unde ai asta?

— Căutam un mesaj pe care mi-l lăsase o prietenă pe numărul tău, și am dat peste ea din întâmplare.

— Și ai ținut-o secretă. Asta nu e tot o formă de minciună?

— Frankie, nu mă flata. Suntem departe de a fi în aceeași ligă.

Nu te apăra niciodată. Atacă. Una din legile de bază ale mincinoșilor.

— De când ai caseta aia?

— De secole. De o săptămână sau două după ce ne-am întâlnit.

— Deci știai de atunci că sunt un mincinos. De ce nu m-ai lăsat baltă? Și de ce ai spus da când te-am cerut în căsătorie?

— Mă întreb și eu câteodată.

— Ei bine, de ce? De ce ai spus da? Hai, spune-mi. Îmi aduc aminte de ziua aia. Nu păreai chiar încântată. Nu te-ai urcat pe pereți. Ce te-a apucat, de te-ai hotărât să te măriți cu un prefăcut ca mine?

— Dracu știe.

Iar înjură. E groaznic de supărată. Dar o văd că bate în retragere, așa că insist.

— Hai, spune-mi. De ce ai vrut să te măriți cu mine?

— Las-o baltă, Frankie.

— De ce? De ce, de ce?

Se uită spre mine, clipind cu amărăciune.

— Chiar vrei să știi?

— Da, chiar vreau să știu.

— Foarte bine. Pentru că se stricase lumina.

— Poftim?

— Lumina, de pe firma restaurantului, se stricase.

— Despre ce dracu vorbești?

Acum sunt eu în defensivă. Sunt năucit, pierdut. Veronica pare tristă, dar hotărâtă. Dintr-odată, nu vreau s-o mai aud vorbind. Dar vorbește, încet, clar și monoton.

— În secunda în care m-ai cerut, nu știam ce să fac. De fapt, eram aproape sigură că o să spun nu. Mi se părea că ești prea… tânăr. Nu ca vârstă. Doar necopt. Nu văzuseși ce văzusem eu. La spital. Copii mici morți pe trotuare, ale căror fețe parcă își cereau scuze. Femei strangulate și violate. Bărbați cu inimile explodate, cu ficatul putrezit. Știi tu. Toate chestiile astea. Așa că eram pe punctul de a-ți spune *Îmi pare rău, Frankie, nu pot.* Dar nu eram *absolut* convinsă. Aveam o umbră de îndoială. Apoi m-am uitat prin restaurant. Poate găseam vreun sprijin, vreun ajutor.

— De unde?

Veronica m-a ignorat.

— Mă uitam de jur-împrejur. Și apoi am văzut. Chiar în fața mea, în spatele capului tău. Firma restaurantului avea o lumină stricată.

— Nu înțeleg. Despre ce vorbești?

— Restaurantul. Se numea „Angel Eyes"*. Asta îți amintești?

— Bineînțeles că da.

— Ei bine, „e"-ul era defect. Acum vezi ce vorbesc? Înțelegi?

— Așa, nu mergea „e"-ul. Și?

— Și înțelesul nu mai era același. Scria altceva.

M-am scărpinat până când semnul din naștere a început să doară.

— Așa, scria „Angl Eyes". Și ce-i cu asta? Apoi, brusc, mi-am dat seama despre ce vorbește. Scria „yes"**, așa-i?

— Exact. Scria „Angel: yes"***.

— „Angel: yes". Și tu te-ai hotărât să te măriți cu mine pentru că un bec era stricat?

— Nu numai că era stricat. Stricat în așa fel încât să scrie „yes". Era, realmente, un *semn.*

---

* Ochi de înger (lb. engl.). (*N.t.*)

** Da (lb. engl.). (*N.t.*)

*** Înger: da (lb. engl.) (*N.t.*)

— Era firma unui *restaurant*. Ca să știi cum se numește locul.

— Ideea e că aranjamentul de lumini funcționa în așa fel încât să le transmită oamenilor ceva. La asta sunt bune semnele. Îți transmit mesaje. Și dintr-odată am știut că trebuie să spun da. Vezi, eu chiar cred că am un înger păzitor. Serios. Și cum puteam să-l ignor? Cineva îmi spunea ceva. Lumea, Frankie. Îți vorbește. Nu am cum să-ți explic. Cred în logică, ba chiar mă pricep la ea. O folosesc zilnic. Dar logica nu e totul.

Eram stupefiat. Mi-aduc aminte de panica din restaurant, imaginându-mi că pune în balanță motivele — dorințele, speranțele, dragostea ei pentru mine, teama de dinainte de a-mi da un răspuns. Pauza aceea lungă și jenantă. Și singurul motiv serios pe care l-a avut a fost rahatul ăla de bec stricat.

Cred că pentru o clipă chiar mi-a căzut fața, ca în desene animate. S-a lăsat o liniște scurtă și neutră. Apoi am reluat atacul.

— Mulțumesc frumos pentru știri. E reconfortant să aflu că aspectul meu sau personalitatea nici n-au intrat în ecuație. Dar aș vrea totuși să știu ce relevanță are discuția asta? Nu vorbim despre cum ne-am hotărât să ne căsătorim și de ce.

— Ba exact despre asta vorbim, mi-a răspuns Veronica, încet.

— Vorbim despre de ce nu ne putem petrece ziua împreună. Înțelegi? Nu e vina mea că te-ai născut când te-ai născut. Pe oamenii ăștia îi știu de mai bine de jumătate de viață.

Veronica, afișând un aer victorios, pune reportofonul în geantă, cu un gest studiat și încetinit.

— Și pe mine numai de șase luni.

— Da.

— Matematică elementară, atunci.

Îmi vine să-i spun *da, matematică elementară*. Dar, în schimb, zic:

— Nu. Dar pur și simplu nu cred că e corect să renunți la vechile angajamente atunci când... ăăă...

Sunt pe punctul de a spune *te îndrăgostești*, dar îmi dau seama că asta ar face lucrurile și mai greu de înțeles pentru Veronica.

— Atunci când ai o nouă prietenă.

Asta a sunat și mai rău. Încerc să găsesc o soluție să retrag ce-am spus, dar e prea târziu. Abia mai scoate o vorbă, încleștată și rece.

— O să întârzii.

Cuțitul lovește iar felia de pâine prăjită. N-o mănâncă, doar întinde untul, încă o dată și încă o dată. Rămân pe loc. Are dreptate. O să întârzii dacă nu plec repede.

— N-am vrut să sune așa. Îmi pare rău. Știu că a sunat de parcă ai fi doar o altă nouă prietenă. Și, evident, nu ești. Știi ce simt.

— În mod sigur nu ce simți pentru prietenii tăi. Pe ei îi iubești.

— Da, dar felul în care îți iubești prietenii e... diferit.

Când vorbește iar, parcă are altă voce. E exasperată și uimită, dar mai puțin furioasă.

— Cred doar că e ciudat. Și un pic... trist. Voi toți, încercând să vă agățați de amintiri. E hilar, să vreți să re-creați, să vă țineți atât de strâns de ceva ce nu mai e.

— Nu încercăm să re-creăm.

— Atunci ce faceți?

Mă uit tâmp înspre Veronica, încercând să-i dau un răspuns, dar mi-e aproape imposibil să-l găsesc.

— Mă rog, continuă Veronica. Pun pariu că nici nu era perfect așa cum credeți voi că era. Cu cât trecutul se îndepărtează, cu atât oamenii au tendința să-i dea mai multă strălucire.

— Nu.

Îmi aud vocea și sunt uimit de intensitatea ei.

— A fost cât se poate de real. Și ne-am decis să nu uităm, asta e tot. E o chestie de...

— De ce? De viață și de moarte?

— Nu, nu chiar. De...

Vocea mi-o ia pe lângă.

Veronica murmură ceva disprețuitor.

— E un obicei. Atâta tot. Un obicei prost la care nu poți renunța. Este evident.

Încerc să nu gândesc prea limpede. Asta fac de obicei când vreau să îmi ascund gândurile. Mă concentrez asupra ceasului. Lipsa de punctualitate mă deranjează. Cheile de la mașină atârnă într-un cui, pe peretele de lângă fereastră. Le iau și le zdrăngăn în mână. Se aud câteva bipuri, de la un dispozitiv care te ajută să le găsești, dacă le pierzi. Bipurile răspund dacă fluieri, dar mai încep și din senin. E enervant.

— Totul e un obicei. Nu e nimic evident în asta, îi spun.

O spun doar pentru că sună bine, sau doar pentru că vreau să spun ceva. Apoi îmi dau seama că amândouă afirmațiile sunt adevărate, absolut adevărate.

Îmi arunc sacul cu crose de golf pe umăr, și mai zdrăngăn cheile. Încă sper că ruptura poate fi remediată. Dar, în continuare, plutește între noi o tensiune, un aer de resentimente și de neînțelegere.

Mă îndrept spre ușă. Călcâiele pantofilor mei au un fel de dublură din oțel, și scot un sunet ritmic pe măsură ce mă îndrept spre ușa proaspăt vopsită. Stau pe gânduri dacă să o sărut sau nu pe Veronica, dar mă împiedică gândul respingerii. Deschid gura și rămân cu ea căscată vreo câteva secunde înainte să vorbesc. Cuvintele pe care le scot sunt ridicole și total nepotrivite.

— Atunci... La mulți ani!

Într-adevăr, azi, în această zi sacră, istorică, de amintire, 14 august, Veronica împlinește treizeci de ani. Am implorat-o, mi-am susținut punctul de vedere cum am putut mai bine, explicându-i că nu e sfârșitul lumii dacă-și ține ziua cu o zi mai devreme, apoi i-am argumentat că e vorba numai de minute, ore și secunde. Sărbătorim mâine, în loc să săr-

bătorim azi. Care-i problema? N-a vrut să mă asculte, n-a vrut să înțeleagă.

Nu se mișcă și nici nu-mi vorbește. Arunc o privire spre ea, spre ceafa ei și spre roșul din păr, deasupra umerilor mici, înfofoliți în capotul plușat. Pentru o clipă, îmi vine să las totul baltă. Să pun crosele la locul lor în dulap, să-l sun pe Tony și să-mi cer scuze, ca să-i arăt cât de importantă e pentru mine. Atât, pentru o secundă, chiar vreau s-o fac.

— Mai bine n-ai ieși pe ușa aia.

— De ce?

Face o pauză și se adună.

— Dacă ieși, s-a terminat, îmi spune cu o voce care parcă mă strânge ca un clește.

Simt că a aruncat mănușa. Acum, e vorba de putere și nu mai pot da înapoi. Mă enervează că încearcă să mă șantajeze.

— Ai mai primit vreun semn?

— Poftim?

— Un mesaj de la îngerul tău?

— Nu fi idiot.

— Ce s-a întâmplat? Ți s-a arătat numai ție, cu un semn luminos pe care scria „Întinde-i nervii cât mai poți, păpușă"?

Mă întorc și fără să mai scot un cuvânt mă îndrept spre ușă.

Când aproape am ajuns, o aud strigând după mine:

— Vorbesc serios, Frankie. Nu pleca.

Și apoi:

— Chiar nu înțeleg. De ce e atât de important? Să renunți până și la...

Nu mai aud și restul. Îmi văd de drum, ies, ajung pe hol și apoi pe stradă. Când mă uit în spate, Veronica e tot la fereastră, exact în poziția în care am lăsat-o. Nici nu se uită după mine. Încă îmi mai vuiesc în cap cuvintele ei. De ce e atât de important? Pentru că e 14 august, bineînțeles. 14 august, 14 august, al dracului 14 august.

capitolul 14
14 august 1984

Îmi aduc aminte foarte clar. Nu cred că există ceva de care să-mi amintesc cu mai multă claritate. Nici măcar săptămâna trecută, sau ziua de ieri. 14 august 1984.

Și totuși, mare lucru nu s-a întâmplat. *Pe dinafară*, cel puțin.

Eram la jumătatea ultimei noastre vacanțe împreună. Începea să încolțească în noi — în mine, Tony, Colin și Nodge — conștiința, destul de dezarticulată, că lumea aceea descrisă de adulții din jurul nostru ca fiind cea „reală" se întindea spre noi, necunoscută, surprinzătoare, aducând cu ea o vagă amenințare a constrângerilor, a potențialei căderi libere.

La vremea aceea, ne împrietenisem deja, toți patru. Tony descoperise că șarmul e o forță cu potențial mult mai mare decât amenințările sau răutățile și, șarmant, îi ceruse scuze lui Colin pentru ce se întâmplase. Colin fusese atât de flatat de osteneala lui Tony încât a devenit, ca o consecință, un acolit. Cei slabi, chiar dacă cedează în fața celor puternici, știu și cum să-i flateze. Dacă nu aș fi fost sigur de loialitatea lui față de mine, probabil că aș fi devenit gelos.

Colin își mai ieșise, între timp, din carapace și își găsise un fel de încredere defensivă, suficient cât să poată funcționa printre copiii mai puțin... incapabili din școală. Tatăl lui nu-i mai făcea necazuri — fusese găsit mort printre panseluțele din parcul Ravenscourt, cu o sticlă de Special Brew în mână.

Colin, bineînțeles, nu era bun de nimic la sport, dar își găsise propria nișă. Era anul bicicletei BMX și, în privința

asta, Colin era strălucit. Îi ieșeau toate manevrele: balansarea, elicopterul, răsucirea de 360. Și avea echipamentul complet: pantofii cu talpă din cauciuc moale, tricourile de cursă, mănușile de piele, jambierele căptușite cu tifon în partea din față, pentru a permite trecerea aerului. Aproape că era *cool*, pentru prima și ultima dată. În mod sigur, atunci a fost cel mai aproape de a fi fericit, cel puțin după scurta noastră copilărie împreună.

Competițiile sportive ne apropiaseră foarte mult pe mine, pe Tony și pe Nodge — alergările pe mine și pe Nodge, fotbalul pe mine și pe Tony, iar pe Tony și pe Nodge crichetul (formaseră o echipă de mare succes). Împreună cu Colin, cel proaspăt devenit *cool*, eram singurii din clasă care îi susțineam pe Rangers, deși fusese unul dintre sezoanele lor cele mai reușite, din toate timpurile — finala Great Venables. În Divizia A, Liga *Canon*, îi făcuseră praf pe Arsenal, Spurs, Liverpool — cine vreți voi. Marele Stevie Wicks nu avea cum să rateze plasa, nici să fi încercat. Era o nebunie să trăiești într-un asemenea sezon.

Acel 14 august a fost unul fierbinte, foarte fierbinte. Scurta noastră memorie colectivă înregistrase până în acel moment următoarele: Steven Waldorf împușcat pe nedrept, Zola Budd, Coe, Ovett și Cram la Olimpiadele din '84, Morgan Fairchild în *Flamingo Road*, Victoria Principal, Al Pacino în *Scarface*, Chris Evert și John Lloyd. Tocmai fuseseră difuzate primele episoade din *Spitting Image**, la întrecere cu *Remington Steele***. Furnizorii de droguri conduceau Beemere. Wogan, Harty, *The Tube****, Breakfast TV. Pia Zadora, cu ro-

---

* Serial satiric popular în Marea Britanie, difuzat între 1984 și 1996. (*N.t.*)

** Comedie romantică produsă în SUA, difuzată între 1982 și 1987. (*N.t.*)

*** Emisiune de muzică pop-rock difuzată în Marea Britanie între 1982 și 1987. (*N.t.*)

tunjimile ei splendide, era fantezia noastră numărul unu, printre multe altele, deși credeam cu tărie că e o glumă, în ciuda rolului din *Butterfly*.

În dimineața aceea — în care valurile de căldură se ridicau în aer încă de când m-am trezit în casa închiriată în care părinții mei stătuseră ferecați cea mai mare parte din viață — plănuisem să ne petrecem ziua împreună. Asta ca să sărbătorim faptul că Tony își luase carnetul de conducere în săptămâna aceea, era primul dintre noi. Urma să ne ia de la mine de acasă. Colin și Nodge veniseră mai devreme și stăteam toți în dreptul ferestruicii, așteptându-l, cu perdelele trase deoparte. Draperiile miroseau a casa mea, a strada mea — a curat, un miros neutru, cu un iz slab de parfum floral obținut din chimicale. Unul dintre mirosurile pe care le și guști, iar ăsta era amar și grețos în același timp. Gustul trecutului, al părinților, al limitării.

Am auzit un zgomot care venea din capătul străzii, suna ca o motocicletă puternică, un huruit care se răspândea peste tot. M-am uitat dincolo de terasele din intersecție. Deși era abia ora zece, aerul tremura de căldură, în valuri, deasupra gardului viu.

Zgomotul venea de la o mașină, un Ford Cortina Ghia cu geamuri fumurii, cu ecrane de protecție solară și cu roțile din spate ridicate. Se făcea tot mai mare și înainta cu o viteză înfricoșătoare pe mijlocul drumului, prin valurile de căldură. Porumbeii se împrăștiau. O femeie care împingea un cărucior ieftin s-a întors și i-a aruncat o privire furioasă. Muzica și zgomotul motorului se amestecau. Nu puteam descifra decât bubuitura înfundată a tobelor, fără să-mi dau seama ce piesă e.

Mașina s-a apropiat. Venea dinspre răsărit, cu soarele în spate. În jumătatea de sus a parbrizului era o fâșie de plastic verde translucid. Într-o parte scria Vince și în cealaltă Sue. Vopseaua era neuniformă, sărise pe alocuri, deasupra roților, unde fusese refăcută în fibră de sticlă. Pe capotă se zăreau

vreo două pete de rugină, dar acolo unde vopseaua fusese bună aveau o strălucire aparte, iar razele de soare scânteiau strecurându-se printre frunzele copacilor aliniați pe marginea străzii Churchill.

Atunci l-am văzut pe Tony, aplecându-se înspre parbriz. Purta ochelari de soare într-o nuanță de galben, care i se potriveau perfect, și claxona, producând primele opt note din *Colonel Bogey**. Am recunoscut și muzica acum — era *White Lines (Don't Do It)*, a lui Grandmaster Flash** și Melle Mel. Basul drastic și de neoprit.

Tony a claxonat din nou. Își aprinsese o țigară, din acelea turcești, lungi și maro, fără filtru, pe care le fuma când își permitea. Hârtia dulceagă i se lipea mereu de buze, lăsând pete maronii. Ținea țigara între degete și ne făcea semn cu mâna pe ritmul tobelor care urlau din casetofonul Pioneer, zgâlțâind mașina. Am sărit de la locul meu de lângă fereastră și mi-am tras pe mine blugii albi Levi's, spălați de mama cu toată dragostea. Tot ea îi și scurtase, dar nu suficient, așa că dacă nu îi îndoiam în partea de jos îi târam pe pământ. Țesătura se uzase deja în partea din spate, care nu de puține ori se agăța de tocul plat al pantofilor mei negri, Doc Martens. Aveam un tricou pe care scria „Like a Virgin", cu mâneci mult prea lungi. În jos, în schimb, abia dacă atingea talia pantalonilor. Era artificial, contrasta puternic cu tunsoarea mea cuminte.

Am rămas locului o vreme, privindu-l pe Tony cum îmi face semne din mașină, cu un rânjet întins pe toată fața lui frumoasă și bronzată. Câteva raze de lumină treceau printre copaci și umbreau porțiuni din aleea pietruită.

În acel moment, un sentiment a izbucnit în mine, ca o pâlpâire slabă, ceva ce n-aș putea defini, dar am avut sen-

* Unul dintre cele mai de succes marșuri din toate timpurile, compus în 1914. (*N.t.*)

** DJ foarte cunoscut în hip hop-ul anilor '70. (*N.t.*)

zația de deschidere, de întoarcere spre lumină. A durat numai vreo cinci secunde, cred, dar strălucirea pe care a lăsat-o în urmă m-a însoțit toată ziua, și de asta îmi voi aduce aminte pentru totdeauna: un fel de premoniție a libertății, a potențialului, a posibilităților. Tony e și el în imaginea asta, nemișcat, în Cortina lui aurie, îngemănat pentru tot restul vieții mele cu acel sentiment, uitându-se pe fereastră și zâmbind, pe atunci încă autentic, încă sincer. Mulți ani după aceea aveam să întorc imaginea asta pe toate părțile, ca pe o fotografie, și să tânjesc după acele câteva momente luminoase.

Imaginea s-a dezghețat, a redevenit fluidă, și am traversat aleea din grădină, înspre Cortina aurie, cu motorul încă încins. O pată de benzină de sub mașină se întinsese în curcubeie concentrice. Tony s-a aplecat a deschis ușa și m-am urcat. Deși erau toate geamurile deschise, scaunele ardeau. Mi-am tot fâțâit fundul, care era deja transpirat.

— E a lu' unchiu-meu. Mi-a lăsat-o mie azi.

— Ce drăguț din partea lui.

— Nu prea avea de ales. Învârte ceva prin Scrubs, a plecat cu treabă.

Mi-aduc aminte că Nodge nu a zâmbit, nu a dat nici un semn că ar fi impresionat de mașină. Aerul lui imperturbabil, refuzul lui absolut de a fi măcar un pic mișcat, era doar pe jumătate construit pe atunci. Ne aflam în perioada în care încercam tot felul de personalități, să vedem ce ni se potrivește, iar Nodge optase abia de curând pentru detașare, pentru amuzamentul rece și laconic. Era mai mult sau mai puțin în faza prepolitică, avea un oarecare sentiment al dreptății, pe care nu-l putea însă exercita decât în lumea lui proprie.

În cele din urmă, detașarea avea să se întărească, să devină irevocabilă. Dar, pe atunci, dansa în jurul nostru și în noi un sentiment al șanselor și al posibilităților, întocmai ca petele de soare care alunecau pe parbrizul lustruit al bătrânei Cortina. La vremea aceea, nu înțelegeam mai nimic din

coagularea, din solidificarea irezistibilă care s-au dovedit a fi, mai târziu, impulsuri primordiale ale vieții.

Nodge s-a îndreptat calm spre o latură a mașinii. Era în pantaloni scurți, kaki, de armată, cu niște adidași albi pentru care făcuse economii șase luni, fără șosete și cu un tricou alb, simplu, fără inscripții. Hainele îi erau călcate cu atenție, până și pantalonii aveau o dungă pe mijloc, care le dădea un aer pedant, nepotrivit. De pe bancheta din spate, din partea dreaptă, i-am văzut fața în oglinda retrovizoare pe care Tony nu se obosise s-o așeze cum trebuie. Crezând probabil că nu-l vede nimeni, i se citea pe față un fel de bucurie umilă, o anticipare blândă.

Tony a pornit motorul. Abia acum l-am auzit pe Nodge vorbind, țipând, de fapt, ca să acopere și sunetul motorului, și pe Morrissey care cânta *There is a Light That Never Goes Out**. Tony o pusese pe asta special pentru Nodge, care a cântat cu Morrissey lamentarea asta dulce și lină de autocompătimire. Nodge s-a oprit din cântat și a spus:

— Cam rablagită tabla, nu crezi?

Noi patru nu ne complimentăm niciodată. Nu arătăm niciodată că am fi impresionați sau măcar că am împărtăși bucuria celorlalți. Nu știu de ce. Astea sunt regulile. Există reguli întotdeauna.

Colin, care încă avea urme vizibile de la acnee, purta niște blugi prespălați și un tricou sfâșiat. Arăta ciudat, dar Colin a arătat întotdeauna ciudat. Hainele nu i se prea potriveau, stilurile erau mereu ușor depășite. Limbajul corpului, rigid și controlat, nu făcea decât să sporească impresia generală de neadaptat. A zâmbit, unul din nesfârșitele lui zâmbete abia schițate, ca un burete care aduna tot. Puteai să-l lauzi sau să-l umilești ori să râzi de el, că răspundea cu același zâmbet, întocmai ca Muttley din *Wacky Racers*.

Tony a băgat mașina în viteză și a dat drumul ambreiajului prea repede, aruncându-ne pe toți în față. A început

* Există o lumină care nu se stinge niciodată. (*N.t.*)

să râdă ca un maniac. Râsul îi era același ca și acum: zgomotos, ușor isteric. Își ridicase părul pe creștet, ca o creastă, dar nu foarte punk, în stilul lui Nik Kershaw sau Howard Jones. A încălzit motorul și a zbierat, acoperind huruitul:

— Am ceva, a spus rânjind, scoțându-și la iveală dinții mari și albi ca plăcile de mozaic.

— Ce ai? l-am întrebat.

— O să vedeți, ne-a spus Tony, pipăindu-și teatral buzunarul.

Cortina își vedea energic de drum. Ascultam ZZ Top, cu *Eliminator*, probabil de dragul lui Colin. Cauciucurile au scos un sunet îngrozitor când Tony a luat o curbă.

Nici unul dintre noi nu știa unde mergem, dar nu părea să conteze. Toate ferestrele erau deschise și prin ele intra în mașină un aer cald. Spațiile verzi nesfârșite, aranjate pe marginea drumului, rămâneau în urma noastră, parcă se dădeau în spate pentru noi. Soarele bătea pe capota aurie.

Am căutat prin geantă, scoțând la iveală niște cutii de bere Hofmeister și dându-le mai departe.

— Puterea ursului! a țipat Colin, încercând, fără succes și fără umor, să imite reclama de la TV.

A mea a țâșnit în toate părțile când am deschis-o, stropindu-l din cap până în picioare pe Colin, care stătea lângă mine și care a sărit cât colo când a simțit lichidul rece făcându-i leoarcă tricoul. Tony și Nodge râdeau de pe scaunele din față, iar Tony a apăsat accelerația și mai tare. Deși eram pe străzi lăturalnice, părea că mergem cu 60 la oră. Berea mirosea a promisiune. L-am auzit pe Nodge zbierând din față:

— Unde mergem?

Replica lui Tony s-a pierdut în zgomotul de fundal, dar imediat ne-am trezit urcând pe un deal pe la jumătatea drumului spre Harrow.

— E un cimitir, a spus Colin.

— Nu e doar un cimitir. Nu e un depozit oarecare de oase. E o necropolă. Un oraș al morților, a spus Tony.

Tony a izbit frânele cu putere, aruncându-ne pe mine și pe Colin în scaunele din față. Ne-am dat înapoi când mașina s-a oprit. M-am lovit cu capul de o piesă a șasiului din spatele locului meu.

— Au!

— O să mă ierți, mi-a spus Tony.

Acum, că ne opriserăm, se simțea iar căldura. Tony a căutat prin buzunar și a dat la iveală un pachețel învelit în hârtie albă, lung de vreo doi centimetri și lat cam de unul. Și l-a fluturat în fața ochilor, parcă făcându-și vânt cu el.

— Amfetamină? a întrebat Nodge, încântat.

Tony a dat din cap și a scos din buzunar o lamă de ras cu un singur tăiș.

— Astăzi ne permitem mai mult decât prafuri de baie. Asta e Momentul Eliberării. Declarația de Independență. Magna care dracu i-o fi numele. Avem o Cortina Ghia. Bere Hofmeister. Multe conserve. Un soare mare și gras. Ne avem unii pe alții. Și, mai mult, ca să pecetluim totul, avem două grame de marfă pură.

— Ce-i aia? a întrebat Colin.

Avea încă o dâră întunecată pe pieptul tricoului, unde pata de bere nu se uscase complet.

— Cocaină. E cocaină, a spus Nodge.

Era una dintre puținele dăți din viața lui când se vedea că e cu adevărat impresionat.

Colin a părut imediat agitat. Lua foarte rar droguri, niciodată cocaină, dar chiar și atunci devenea paranoic și neliniștit.

Am ieșit toți din mașină și ne-am înșirat, mărșăluind prin cimitirul pustiu. Era o nemișcare absolută. Tony a îngenuncheat lângă o piatră funerară cu inscripția ștearsă. A studiat peisajul din jur.

— Orașul înțepenit. Asta ne așteaptă pe toți. În vreo patruzeci, poate cincizeci de ani. Nu se poate să-ți bați joc de ei. Nu e o repetiție.

Sub el, marmură neagră și rece. A împrăștiat din praful alb, cu grijă, pe piatra de mormânt, cu mișcări scurte, nivelatoare, făcute cu lama. Nimeni nu scotea o vorbă. Pe atunci, cocaina nu era ca acum, ieftină, din belșug, tot atât de rebelă ca un avocat gras. Era ciudată, scumpă, cu alură de star rock. Ne simțeam copleșiți și într-un fel emoționați. Undeva, în depărtare, se auzeau sirenele poliției. Colin a tresărit, dar noi ceilalți îl ignoram, hipnotizați de ritualul interzis care se desfășura sub ochii noștri, cu un aer mai religios din pricina morților din jurul nostru.

Tony a împărțit praful, cu mișcări mici și sigure, în patru linii. Unul dintre monumente făcea umbră, răcorindu-ne. Aveam senzația că timpul stătuse pe loc. O furnică s-a cățărat peste marginea de marmură, până a dispărut în pământ.

Tony rulase o bancnotă de zece lire. S-a aplecat, îndoindu-se de mijloc. A inhalat o dată și s-a ridicat, trăgându-și nasul cu zgomot. Și-a umezit un deget, a curățat ce mai rămăsese din linia lui și și-a frecat gingiile.

Colin era perplex.

— Asta de ce-o faci?

— Pur și simplu. Așa se face. Amorțește gingiile.

— De ce-ai vrea să-ți amorțești gingiile?

Întrebarea, la fel de imposibilă atunci ca și acum, a rămas în aer. Nodge repeta mișcările lui Tony acum, aplecându-se și prizând. Și-a dat capul pe spate, ca și cum asta ar fi ajutat praful să ajungă în plămâni.

Am luat bancnota și am prizat linia de praf alb. Mi-a ars nara și am simțit cum imediat mă apucă o mâncărime. M-am frecat la nas cu putere, încercând să scap de senzație. Tony fuma neîncetat, emanând un miros de lemn dulce și de tutun.

Apoi și-a făcut și Colin de lucru cu bancnota rulată. Era agitat, se vedea; mi-am dat seama că n-avea nici un chef, dar nici n-ar fi vrut să pară un ratat pe lângă ceilalți. S-a aplecat, a scăpat bancnota, s-a aplecat după ea și a rulat-o neîndemânatic, lăsându-i un capăt spiralat în afară, ca un vârf

de creion uriaș. Și-a vârât hârtia în nara dreaptă și s-a aplecat deasupra ultimei linii de cocaină, respirând imediat. Pudra fină s-a împrăștiat în aer într-un nor micuț, nimerind în fața lui Colin. Când s-a ridicat, avea o mască fină de praf alb peste fața și așa destul de palidă. Tony și cu mine am început să râdem, în timp ce Nodge, încercând ca de obicei să-și păstreze calmul, s-a mulțumit să zâmbească larg.

— Scuze... eu... nu sunt obișnuit cu...

Colin se înroșise și gâfâia. Bancnota îi era încă îndesată în nas și arăta ca o trompă.

Când râsetele s-au mai potolit, Tony i-a pregătit o altă linie, și Colin a reușit s-o prizeze, nu fără să tușească și să-și curețe îndelung gâtul.

După o vreme, ne-am întors la mașină. Tony a pornit, dând casetofonul la maxim; de data asta ascultam Frankie Goes to Hollywood cu *Two Tribes*. Mașina părea că se zdruncină în ritmul basilor. Tony a întors, ieșind de pe șosea. Râdeam și mașina se zguduia.

Era abia spre prânz, și soarele ne bătea drept în cap. Simțeam efectele cocainei, inima îmi zvâcnea cu putere, eram și mai bine dispus ca înainte. Cântam toți melodia de pe casetă.

Cortina a derapat după un colț, aruncându-ne înspre marginile mașinii. Colin a chicotit când mi-a căzut în brațe, l-am împins imediat la loc.

Tony a țipat când ne-am oprit lângă un teren de joacă părăsit, cu două porți fără plasă, în capetele unui teren de fotbal prost marcat. A oprit motorul și a mai scos din bord o cutie de bere.

— Chelsea vs. QPR! Liga Hofmeister din Bush Garden, Divizia A!

S-a strecurat afară din mașină și a aruncat înspre mine un aparat micuț de fotografiat. L-am prins într-o mână. Și-a luat o poză de supererou, eu l-am fotografiat și am băgat aparatul în buzunar. A scos apoi o minge de fotbal cu pete albe și negre și i-a dat un șut, aruncând-o până la mijlocul

terenului. Nodge a făcut un salt din partea cealaltă și a prins-o. Cocaina îi dăduse un imbold în plus, acoperea terenul cu viteza luminii. Colin, Tony și cu mine l-am urmat, fiecare din noi cu câte o cutie de Hofmeister. Am dat cu banul să vedem cine avea ghinionul să fie Chelsea.

S-a întâmplat ceva ciudat în ziua aceea — oriunde mergeam, nu vedeam pe nimeni altcineva, ca și cum am fi trăit într-un univers privat, închis ermetic. Străzile erau pustii, parcul, mărginit de câteva clădiri enorme, era gol, cu excepția unui câine pricăjit care alerga dintr-un capăt în celălalt al terenului, parcă înnebunit de căldură.

Mă simțeam omnipotent, invulnerabil când ne-am aliniat unii împotriva celorlalți, eu și Colin ca QPR, Tony și Nodge ca Chelsea. Drogul și soarele mi-au dat un fel de energie sălbatică, electrică și m-am uitat la fețele zâmbitoare ale prietenilor mei și am simțit un fel de adorație secretă. Era ca și cum ne-am fi știut dintotdeauna și aveam să fim împreună pentru totdeauna. Câinele lătra undeva în depărtare și se auzea scrâșnetul roților unui tren.

Când jucam, părea imposibil să obosim, în ciuda căldurii și a faptului că eram doi pe doi pe un ditamai terenul. Ne scoseserăm toți tricourile, Colin palid și cu urme de vărsat, Nodge îndesat și roșu, Tony înalt, măsliniu și musculos, și eu, cu înălțimea mea medie, cu un trup oarecare, dar cu semnul din naștere strălucind roșu în soare, parcă pentru a compensa mediocritatea superbă a celorlalte părți ale corpului.

De obicei, când ne jucăm, competiția devine și mai acerbă între noi, dar de data asta totul părea glorios, blând, generos. Jucam bine, în ciuda alcoolului și a cocainei; terenul părea că se micșorează și porțile se măreau. Eram doar noi patru, în spațiul verde, deschis, și câinele care stătea la pândă. La un moment dat, când scorul era egal, Nodge a șutat lung, spre poartă, chiar de la mijlocul terenului. Mingea a aterizat, rostogolindu-se prin stânga porții, când, deodată, câinele s-a repezit pe teren și a lovit mingea, aruncând-o exact

pe mijlocul porții. Norocul tipic al lui Nodge. Tony și Nodge s-au prăbușit pe spate, prăpădindu-se de râs, în timp ce Colin a luat-o la fugă după câine, țipând că a fost fault. Nu prea conta. Nimic nu a contat în ziua aceea. Clipa se mărise, deasupra noastră bătea lumina unui proiector imens în loc de reflectorul de până atunci, și ne mișcam în lumina asta ca niște fantome stupide, fericite și învingătoare.

După vreo patruzeci de minute în soarele fierbinte, am capitulat și ne-am așezat toți în mijloc. Cu părul ud, abia răsuflând, ne-am întins la soare. Mi-am întors capul, cât să fiu la nivelul terenului, și am privit aerul distorsionat de căldură, lumina albă, frântă. Undeva, departe, am văzut o pată albastră, la marginea parcului.

— Cred că acolo e o piscină, am spus aproape șoptit.

Cuvintele s-au împrăștiat în aer ca un abur.

— Imposibil, a răspuns Nodge.

— De ce? a întrebat Tony, abia respirând.

Începuse să se cojească pe gât. Avea să sufere mâine.

— Ar fi de-a dreptul perfect.

Atunci, ca și acum, Nodge credea că toate întâmplările alunecă spre nefericire, asta în ciuda micilor accidente norocoase pe care le atrăgea.

— Hai să dăm o tură, totuși, am spus.

Ne-am urnit fiecare cum am putut și ne-am târât spre presupusa pată albastră. Când ne-am apropiat, s-a dovedit că văzusem, într-adevăr, o piscină, un bazin pentru bălăceala copiilor. Într-un capăt era un fel de cascadă în miniatură, făcând spume albe în apă. Era perfect albastră, înconjurată de pavaj topit. Incredibil, dar și aici era pustiu.

Tony a fost primul care a deschis poarta, smulgându-și hainele de pe el în timp ce se îndrepta spre apă. În fugă, fiecare mușchi, fiecare părticică a corpului îi săltau pneumatic. S-a aruncat cu un salt în apa care îi ajungea numai până la genunchi. S-a lăsat imediat pe spate și s-a scufundat, după

care a sărit împroșcând un jet de apă și cântând *Sweet Dreams are Made of This* de la Eurythmics.

Ne-am scos toți hainele, complet. Colin a fost ultimul, și s-a întors ușor cu spatele până s-a dezbrăcat. Am alunecat în piscină, în liniște. Atmosfera era într-un fel ceremonioasă. Ne-am întins corpurile sub apă. Se vedeau urmele albe lăsate de costumele de baie. Apa era răcoroasă, dar nu rece. Sunetul cascadei ne lovea ritmic timpanele.

Nu știu cât vom fi stat în piscină, nemișcați, poate doar legănându-ne leneș odată cu apa, fără să vorbim, scoțând din când în când câte un oftat prelung, satisfăcut. Lumina se reflecta pe suprafața apei și pe fețele noastre, desenându-ne modele fluide pe piele. Uneori, ne mai trecea câte un avion pe deasupra capului. Câinele lătra în continuare, departe, și astea erau singurele sunete.

La un moment dat, am scos aparatul de fotografiat de undeva și i-am pus pe toți să pozeze goi. Ne-am ridicat cutiile de bere în lumina soarelui, râdeam toți sincer, un râs autentic. Mingea plutea în piscină. Am pus camera pe automat și a scos un țăcănit care s-a auzit în tot parcul.

Apoi, dintr-odată, stând în piscină, m-a cuprins o undă de tristețe. N-a durat decât o secundă, ca o imitație miniaturală a extazului de mai devreme, dar m-a izbit cu destulă forță cât să-mi ia aerul. Aveam senzația ciudată că mă aflam într-un punct-cheie al vieții mele. Că nimic nu va mai fi de asemenea perfecțiune de acum înainte, și că acest moment se va risipi lăsând loc altora, pline de imperfecțiune, de indiferență și de plictiseală mocnită. Senzația de pierdere m-a străpuns ca un cârlig de abator. Deodată, m-am văzut pe mine, peste ani, privind înapoi spre această zi, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu clipa de strălucire și de ce nu s-a mai repetat. Apoi, la fel de brusc cum se instalase, tristețea s-a risipit. Balonul nostru de fericire fusese spart de un țipăt:

— Ce căutați aici? Asta e pentru copii. Și puneți-vă naibii hainele.

Neobservat de noi, paznicul parcului venise din spatele tufișurilor de rododendron din jurul piscinei. Ținea în mână un băț cu vârful ascuțit, pentru colectarea gunoaielor, pe care îl agita în direcția noastră. În ciuda căldurii, cămașa și uniforma îi erau închise până la ultimul nasture și purta și cravată. Un paznic de modă veche, despre care credeam că sunt pe cale de dispariție.

— Isuse, a venit garda, a spus Tony, prefăcându-se șocat.

— Scapă cine poate, a continuat Nodge, făcându-i jocul.

— E un polițist cinstit, societatea e de vină, am continuat eu, încheind improvizația.

Am izbucnit toți în râs, dar am ieșit cuminți din piscină, ne-am șters cu tricourile și ne-am îmbrăcat. Paznicul ne privea plin de resentimente. M-am uitat înapoi; avea vreo cincizeci de ani, era chel, adunase în el furie și dezamăgire. M-am întrebat ce făcea viața din oameni. Cum îi înăcrea. Dintr-odată, m-a cuprins mila față de el, așa îndesat în costumul lui. Într-un fel am simțit că ne invidia pentru oportunitățile pe care le mai aveam de risipit.

— Ne pare rău, bătrâne. N-am știut că n-avem voie.

L-am privit în ochii îngălbeniți în jurul corneei. Păreau glaciali, goi, mâhniți. Era cuprins de o stare pe care nu voia să o recunoască, mi-a evitat privirea și s-a uitat în zare, pe direcția piscinei.

— Duceți-vă acasă.

Când a vorbit acum, a făcut-o pe un ton înfrânt, temător, din care se scursese toată furia. Am avut un impuls inexplicabil de a-i pune mâna pe umăr, dar s-a întors și a plecat de lângă piscină.

În aceeași formație, dar de data asta împrăștiați, paralel cu linia orizontului, ca un rând dintr-un cor, am plecat înapoi spre parc, spre Cortina lui Tony. Mă usturau ochii de la clor, dar mă simțeam împrospătat și strălucitor. Pe drumul de întoarcere, mai degrabă am murmurat decât am vorbit, dând cu piciorul în păpădii și aruncând leneș cu bețișoare unii în alții. Deși eram aproape adulți, mai aveam puncte

slabe, acaparate de calitățile și de inocența copilăriei. Acea copilărie pe care o știam tot mai diafană, pe punctul de a fi pierdută.

Ne-am dus pe urmă într-un bar, un șopron la câțiva kilometri în suburbii — prin Uxbridge sau Pinner. Era mai mult sau mai puțin gol și aici, și am băut beri reci ca gheața sub umbrele în grădină, am mâncat „prânzul plugarului"* cu piccalilli** și ceapă. Pe la trei, când se pregăteau să închidă, începuse să ni se facă somn; alergătura, soarele și urmările cocainei ne aduseseră într-o stare incredibilă de epuizare.

Ne-am urcat în Cortina, nu eram foarte siguri ce să facem mai departe, dar nici nu ne prea păsa. Tony a pornit motorul și a băgat mașina în viteză. În seara aceea avea loc un meci amical, în afara sezonului, al QPR. Peste vreo patru ore. Ne-am hotărât să mergem la Tony, să mai bem niște bere și să terminăm ce mai rămăsese din cocaină.

Am observat cum pleoapele lui Tony deveneau tot mai grele în drumul înapoi spre Shepherd's Bush. În depărtare se vedeau luminile care stăpâneau White City. Dinspre Colin se auzea un sforăit încet, era scufundat pe de-a-ntregul în scaun. Nodge avea și el ochii închiși. Pasajul subteran de la Hanger Lane era închis, așa că am luat-o în sus, spre sensul giratoriu dinspre nord. Am avut senzația că Tony se apropie în viteză prea mare de lumina roșie a semaforului.

Dintr-odată, s-a auzit zgomot de sticlă spartă. Tony, nu departe de o stare de șoc, a privit în sus. Făcuse zob farurile din spate ale unui taxi oprit la semafor. Pe fața șoferului se citea furia în timp ce se pregătea să coboare din mașină.

Primul care a reacționat a fost Nodge. A dat dovadă, atunci, de o doză de necugetare care a surprins pe toată lumea, mai ales prin lipsa lui de preocupare față de consecințe.

---

* *Ploughman's lunch*: meniu obișnuit în barurile englezești, compus din brânză, murături, pâine și unt, adesea și salată sau ouă fierte. (*N.t.*)

** Legume tăiate mărunt și acoperite cu un amestec de muștar, oțet, sare, zahăr și condimente. (*N.t.*)

— Calc-o! a strigat, în timp ce Tony bâjbâia după schimbătorul de viteze.

M-am ridicat ca trăsnit, eram confuz. Colin dormea în continuare, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Tony a băgat în viteză și a țâșnit pe lângă taxiul oprit, trecând pe roșu, direct în sensul giratoriu. Stația din Hanger Lane semăna cu o farfurie zburătoare, un cerc de sticlă deasupra unui cerc mai mare de beton.

M-am uitat în spate, înspre taxiul care venea după noi. Am văzut că șoferul spunea ceva în stație.

— Își cheamă colegii, am țipat.

Tony râdea pe înfundate, ca un maniac, luând curba în sensul giratoriu. Cortina, chiar dacă părea uzată și distrusă, era puternică și bine antrenată. Când am luat curba spre dreapta, întorcându-ne spre ieșirea din est de pe A40, am zărit un alt taxi negru venind din direcția opusă. L-am văzut și în același timp am auzit un scârțâit surd de frâne. Am țipat la Tony, care dăduse la maxim casetofonul, din care zbierau cei de la Heaven 17's, cu *Temptation*.

— Fir-ar al dracului. Face stânga-mprejur!

Tony s-a întors și acum îl vedeam toți pe al doilea șofer, transmitea și el ceva prin stație. Era suficient de aproape cât să-i observ figura prin parbriz — mare, cărnos, căpățânos. Ne pierise toată oboseala.

Colin se trezise și-și întindea gâtul să vadă ce se întâmplă. Ne-a întrebat, temător și cu o voce joasă:

— Nu credeți că ar trebui să tragem pe dreapta?

Tony se îmbujorase de încântare, era clar că nu avea nici cea mai mică intenție să oprească.

Ne-am descurcat pe A40 și am luat-o în jos spre Colțul țiganilor. Era aglomerație la semafor și am fost obligați să încetinim. La zece–cinșpe mașini în spatele nostru erau nu unul, nu două, ci patru taxiuri negre. Cele două mai apropiate erau prinse în trafic, la mai puțin de douăzeci de metri distanță. I-am văzut pe șoferi că se dau jos și vin în viteză

spre noi. Nu alergau, și asta era într-un fel amenințător. Nodge ne-a arătat un semn în stânga, o săgeată care indica Spitalul Central Middlesex.

— Măcar e la-ndemână, a spus absolut impasibil.

— La dracu! Vin, am zbierat eu, acum înspăimântat de-a dreptul.

Șoferii din celelalte mașini se îndreptaseră spre noi să vadă ce s-a întâmplat. Tony a încercat inutil să pornească motorul. Taximetriștii se apropiau, aveau mai puțin de douăzeci de secunde până se ne ajungă.

— Încuiați-vă ușile! a urlat, chiar când primul dintre ei ajunsese în spatele mașinii.

Era mare, cu amândouă brațele tatuate, fața parcă îi era o bucată mare de carne crudă. Noi îl vedeam, dar el pe noi nu, din cauza geamurilor fumurii. A tras cu putere de ușa din spate, dar reușisem să ne încuiem pe dinăuntru. A început să dea cu pumnul în capotă. La vreo zece metri în spatele lui, se vedea și al doilea taximetrist, îndreptându-se spre noi cu o rangă în mână.

— Te rog te rog te rog te rog, am murmurat uitându-mă fix la semaforul din fața noastră.

Deja înțepenisem de teamă. Colin se strânsese în poziție fetală, până și Tony era ghemuit tot deasupra volanului, de parcă greutatea corpului său ar fi putut propulsa mașina prin blocajul din fața noastră. Numai Nodge părea stăpân pe sine, nu dădea semne că s-ar teme.

Se făcuse verde și trei mașini din față se mișcaseră. Mașina era deja în viteză, când am văzut că se făcuse loc pe banda de lângă noi. Tony a accelerat, mișcând brusc roata spre stânga. Panicat, a luat piciorul de pe ambreiaj prea repede, înecând motorul.

— Fir-ar al dracului!

A început să răsucească disperat cheia în contact. Ranga de fier a lovit cu zgomot capota mașinii, iar primul taximetrist încerca acum să forțeze fereastra din spate, împingând

cu degetele printr-o crăpătură din partea de sus. Prin geamul care îi încadra perfect fața, arăta ca o Gorgonă, plin de furie și de ură. Frica mea se transformase în teroare; motorul și-a revenit și Tony s-a avântat ignorând semaforul. Mașina s-a clătinat spre stânga și taximetristul a zburat în spate, spre ușurarea noastră, în timp ce mașina gonea pe drumul pustiu ce ni se întindea în față.

Bucuria de a fi scăpat pusese stăpânire pe noi, mai puternică decât orice cocaină. Am luat-o spre zona industrială din spatele drumului A40, conducând spre Harlesden, în vestul Londrei. Tony lua curbele strâns, într-o viteză teribilă, trecând cu nepăsare pe roșu. Părea din nou extaziat.

— Acum o să fie bine? a întrebat Colin, ca un copil pe taică-său.

Nici n-a vorbit bine că un alt taxi negru a trecut pe lângă noi, în direcția opusă, și l-am văzut întorcându-se.

— Isuse! l-am auzit pe Tony.

M-am uitat spre taxi cu ochii holbați.

— E de groază! Parcă toți taximetriștii din Londra ne vor sângele.

— Acum e prea târziu să ne dăm bătuți, a spus Nodge nepăsător, de parcă tot spectacolul îi făcea plăcere.

Apoi a continuat rânjind:

— Or să ne omoare.

— Mulțumim pentru conversația plăcută, Nodge. Trebuie să scăpăm de mașină, am spus eu.

Tony a dat din cap, aprobându-mă, și murmurând în același timp:

— Unchiul Vince n-o să fie foarte încântat.

Nodge zâmbea în continuare:

— Oricum, cred că-i pusese cruce deja.

Ne-am văzut de drum spre Harlesden. Era chiar mai urât decât Goldhawk într-o după-amiază ploioasă. Depozite lângă depozite, benzinării părăsite, un pod de cale ferată cu un singur slogan — „Sprijiniți minerii", baruri posomorâte, un

beci cu mobilă industrială la preț redus. Tony a intrat în viteză într-un labirint de străduțe lăturalnice, învârtind și răsucind mașina din gard viu în gard viu. După o vreme, taxiul negru părea să fi dispărut și Tony a luat-o spre High Road. Se vedea turnul cu ceas din Harlesden în fața noastră, o biserică în dreapta, dinaintea căreia atârna un poster înfățișând un creștin. În drumul nostru spre șosea, o priveliște teribilă ni s-a desfășurat în fața ochilor. Vreo zece taxiuri negre blocaseră drumul din jurul turnului, motoarele mergeau în gol în timp ce șoferii se învârteau pe lângă ele.

Se lăsase o tăcere mormântală, îi pierise piuitul chiar și lui Nodge. Tony a întors brusc mașina pe o străduță laterală, pietruită. Era suficient de lată cât să încapă o mașină. Străduța se pierdea în spatele unor case cu terasă și se înfunda, departe de drumul principal. Tony a oprit și ne-am dat jos, grămadă, sărind peste un gard de sârmă. Peste tot saci cu gunoi abandonați și cărucioare stricate.

— S-o ștergem! a țipat Tony, și am luat-o la fugă ca apucații pe străduță până am nimerit în alta, asemănătoare, cu aceleași terase, parcări și acoperișuri.

La capătul ei, am dat de un drum pavat.

— Purtați-vă firesc, a spus Colin și brusc am început toți să chicotim de cât era de ridicolă situația și de imposibil să urmăm instrucțiunile lui Colin.

Am observat că Nodge avusese inspirația să ia mingea cu el. A aruncat-o și am început s-o plimbăm de la unul la altul, pe trotuar.

S-a auzit apoi zgomotul unui motor diesel în spatele nostru. M-am întors. Era unul din taxiurile negre. Brusc, ne-am oprit din chicotit. Am încetinit și ne-am văzut de drum, mimând nonșalanța. Taxiul a încetinit când s-a apropiat de noi. Șoferul a lăsat fereastra în jos și a tras pe partea noastră. Înăuntru, omul pe jumătate maimuță care ne distrusese mașina cu ranga, la semafor. Am simțit cum îmi pierd toată culoarea din obraji. Ne-a privit suspicios, dar fără ostilitate.

Tatuajele de pe brațe erau acum foarte vizibile. Unul era mâzgălit cu albastru, scria „Noi suntem QPR". Celălalt era simplu, două litere: „NF"*.

— Auziți, băieți, n-ați văzut o Cortina pe-aici prin zonă?

Nodge a prins calm mingea șutată de Tony. A făcut o scurtă pauză înainte să-i răspundă șoferului.

— Ce culoare?

— Aurie. Cu geamuri fumurii.

Nodge a dat din cap, de parcă ar fi cântărit îndelung această nouă informație.

— Aha... a dat colțul cu 100 la oră și a luat-o spre Harlesden.

Taximetristul a încuviințat, dar fără să se miște nici măcar un centimetru. Părea că încearcă să ia o hotărâre. Înghețaserăm toți, dar încercam să ne purtăm firesc. Apoi Nodge s-a aplecat spre taximetrist și a arătat spre tatuajul cu Rangers.

— Vă uitați diseară la meci?

Șoferul a făcut o pauză, părea că se relaxase.

— Țineți cu ei?

— Hai Rangers! a strigat Nodge, dându-și haina la o parte, lăsând la vedere o insignă micuță cu QPR.

A dat din cap cu gravitate, ca un sergent care recunoaște pe cineva de rangul său.

— Da, mă uit. O să le jucăm o festă, nu glumă.

— Păcat de Stainrod.

Simon Stainrod, unul dintre jucătorii-cheie, avusese probleme cu un tendon în meciul de dinainte și se zvonea că nu joacă în seara asta.

— Am auzit că e bine. Cel puțin așa a declarat la radio.

— Excelent! Îi facem praf, a spus Nodge, în continuare rece și controlat.

Mi se părea că noi, ceilalți, arătam vinovați și agitați. Șoferul ne-a privit din nou, era în continuare suspicios, și a

* Inițialele de la Nationalist Front (Frontul Național), fondat în 1967, care se opune multirasismului și imigrației. (*N.t.*)

deschis gura să mai spună ceva. Avea o voce la fel de urâtă ca fața, ignorantă, crudă, violentă.

— Ați văzut cum arătau?

A vorbit Tony de data asta, rușinat de curajul lui Nodge de mai devreme. Văzuse tatuajul cu NF.

— Erau trei, doi cioroi și o fată albă. Râdeau de se prăpădeau.

Taximetristul s-a luminat vizibil la auzul cuvântului „cioroi".

— Colorați, așa-i? Cu o fată albă?

Tony a dat din cap. Șoferul era fioros, dar ne-a salutat și a început să dea înapoi.

— Probabil că erau pe droguri. Cânepă. Mersi, băieți. Drăguț. Îi prindem noi. Și le-nvățăm pe maimuțele alea o lecție de o să ne țină minte. Poate ne vedem la meci.

— Da, dați-le negrilor una și din partea noastră, a spus Tony, etalându-și unul din zâmbetele lui faimoase.

Nodge părea stânjenit. Simțea că lui Tony îi place jocul un pic cam prea mult. Încă din '84, fără să fie atât de dedicat corectitudinii politice, participase la marșuri cu Liga Antinazistă. Tony îl șicana de pe atunci.

Dar toată tensiunea dintre Tony și Nodge s-a risipit când l-am văzut pe șofer vorbind ceva în stație și făcându-se nevăzut după colț. Am respirat ușurați, aproape în același timp, și am început să sărim și să ne batem încurajator pe umăr. Era minunat, era real.

Am reușit să ajungem înapoi pe High Street, unde un autobuz care mergea spre est era blocat în trafic. Ne-am strecurat pe ușa deschisă și am urcat în față. Jos, strada era plină ochi de taxiuri, toate cu farurile stinse. Am început să ne relaxăm, și ne-a copleșit un sentiment de victorie și de putere; privind în jos spre taxiuri, aveam senzația că ne provocasem soarta și câștigasem. În ziua aceea eram invincibili. Și o simțeam cu toții.

Când am ajuns înapoi în Bush, barurile deschiseseră și ne-am dus la Bush Ranger, așteptând meciul. Afară se făcuse

răcoare, dar înăuntru era cald și îmbietor. Prin ferestrele mari scânteia lumina, ne-am așezat la etaj, scăldați în lumina soarelui. Tony era într-o formă de zile mari, ne făcea să râdem cu un șir nesfârșit de glume porcoase. Colin nu spunea mare lucru, dar zâmbea, sorbind din shandyul* amar. Nodge fuma și făcea cerculețe. Totul era perfect.

După o vreme, pe măsură ce se apropia ora meciului, s-a lăsat liniștea între noi. Ne moleșise soarele, pe Nodge cel mai rău. În cameră plutea un fum gros prin care trecea lumina, ca printr-un proiector în cinematografele de dinainte de război. Se auzea muzică pe fundal, *The Look of Love* de la ABC, unul dintre cele mai grozave albume din toate timpurile. Băteam cu degetele în masă, ținând ritmul.

Nodge a făcut un gest arătând spre stânga barului.

— Fiți atenți la aia.

Într-un capăt îndepărtat al camerei, la o masă, sub un ceas vechi, stătea un tip cam de-o vârstă cu noi, cu băutura pe jumătate terminată. Lângă el, o femeie subțirică, cu breton, îmbrăcată în maiou. Era tânără, dar arăta îmbătrânită. Se țineau de mână, însă fețele lor trădau plictiseală și iritare. Nu vorbeau și nici nu se priveau.

— E Cap-de-Porc, a spus Tony.

Ne-am uitat toți în direcția aia, lăsându-ne furați de peisaj. Pete Cap-de-Porc se lăsase de școală cu un an înainte ca să i se alăture tatălui său la garaj, ca ucenic mecanic. Performanța lui la școală nu era impresionantă, de aici și porecla. Pete Cap-Pătrat, Pete Cap-de-Porc. Nu am recunoscut-o pe femeia cu care era, dar știam că se logodise cu una.

Exact atunci, Cap-de-Porc s-a uitat spre noi. Ceva pe fața lui arăta că ne recunoscuse, ne-a zâmbit molatic și și-a ridicat paharul spre noi. Cu un singur gest, ne-am ridicat și noi paharele. Cap-de-Porc nu și-a întors privirea, dar nici nu s-a desprins din mâna femeii. Trăsăturile lui subțiri trădau o do-

* Amestec de bere și limonadă. (*N.t.*)

rință vie, privirea lui tânjea după ceva. Era de o intensitate aproape jenantă, ca a unui om mort de foame lipit de vitrina aburindă a unui restaurant. Ne-am uitat repede în altă parte, ca și cum am fi observat prea insistent un accident în mijlocul drumului.

O pauză lungă. Tony a dat din cap și a sorbit din pahar.

— Bietul Cap-de-Porc.

Nodge a început să fredoneze *Too Much Too Young* al lui The Specials.

Un nou grup de suporteri Rangers a năvălit în bar, și nu i-am mai putut vedea pe cei doi de la masa din colț. Cântau *Armata alb-albastră a lui Terry Venables*!

Ne-am alăturat lor, zdrăngănind paharele și înecând fața de masă în bere. După câteva secunde, cântecul s-a stins.

Tony ne-a privit pe rând, cu un rânjet încolțindu-i pe față. Când a vorbit, abia dacă l-am auzit prin hărmălaia din bar.

— A fost o zi minunată, a spus.

L-am aprobat toți, solemn.

— Și încă nu s-a terminat, a completat Nodge.

— Nu, dar a fost... minunată, a repetat Tony. Soarele, piscina, paznicul, coca, taximetriștii, Rangers. E greu...

A dat din cap.

— Ideea e că... ar trebui să ne amintim ziua asta. Cumva. Adică, săracul Cap-de-Porc. Cu mila lui Dumnezeu...

— Se întâmplă foarte ușor, am spus eu. Și pe urmă uiți. Uiți cum ar putea fi...

Tony și-a ridicat privirea strălucind de emoție.

— Exact asta e. Asta spun și eu. Trebuie să ne amintim cum ar putea fi. Termini școala, îți găsești de lucru, îți găsești femeie. Încep să ți se întâmple numai rahaturi, din... necesitate. Înainte să-ți dai seama, te-ai dus dracului cu totul, ca săracul Pete. Pe urmă, orașul morților și... Totul e praf. E prea târziu. Trebuie să ne amintim. Să găsim o cale să ne amintim.

Am dat din cap fiecare.

— Să fim T.L.S., a mai spus Tony.

L-am aprobat toți, într-o singură mișcare. T, L și S vin de la Tineri, Liberi și Singuri. Nodge și-a mai aprins o țigară, pe atunci fuma No. 6. Și-a aruncat privirea pe fereastră, de unde, pe vremea aceea, se vedea un monument în memoria războiului. La bază erau câteva flori împrăștiate. Ne-a arătat monumentul.

— Ar trebui să avem un fel de comemorare. Știți, cum se adună boșorogii de Ziua Armistițiului, sau ca Valentine's Day sau așa ceva. Ne adunăm toți o dată pe an și-o facem lată.

Tony a dat cu pumnul în masă, zdruncinând paharele.

— Asta e. Așa facem. O să avem o... comemorare. În ziua asta, an de an, ne întâlnim toți patru. Pentru ca atunci când ne vedem de serviciile noastre de rahat, și ne lăsăm învârtiți pe degete de câte-o gagică dementă, să ne putem întâlni să... să...

— Să ne amintim, am spus eu.

— Da, a aprobat Colin.

Până și el părea transfigurat.

— Asta e important, să ne amintim.

Nodge stătea în picioare, cu paharul ridicat.

— 14 august, a spus.

Ne-am ridicat toți și am ciocnit deasupra mesei. Și apoi ne-am așezat în liniște, ca pentru rugăciune.

capitolul 15
14 august 1998

Ne-am întâlnit, ca de obicei, la Bush Ranger, să bem ceva înainte. Cum era de așteptat, Tony întârzia. Noi trei am ținut un toast, cu șampania barului. Era o zi frumoasă, fierbinte și lipicioasă, ca acel prim 14 august, cu mulți ani în urmă. În timp ce stăteam acolo, întrebându-mă dacă sunt într-adevăr fericit, încercam să-mi dau seama dacă Veronica vorbise serios când spusese că între noi totul se terminase. Am presupus că da. Rămânea să mă lămuresc dacă într-adevăr îmi doream să fi vorbit serios.

Stăteam cu Nodge și cu Colin și, între timp, m-am surprins studiindu-le atent fețele, încercând să-mi amintesc cum arătau prima dată când am făcut asta. Tony, care încă nu ajunsese, era neschimbat — fără cusur, poate ceva mai scump îmbrăcat, fără să fi chelit măcar un pic, singurele semne ale vârstei fiind ridurile fine, laba de gâscă apărută în jurul ochilor. Dar privindu-l pe Nodge mi-am dat seama că se îngrășase, era mai trist, mai plictisitor, aș spune. Avea ceva rigid și resentimentar, ceva ce abia acum vedeam, ceva ce-mi aminteam vag că ar fi fost absent mai demult. Colin se schimbase la fel de puțin ca și Tony — își păstrase zâmbetul defensiv, interiorizarea, ghemuit tot parcă pentru a face față vreunui atac. Era, încă, broasca țestoasă.

Și eu. Habar n-aveam. Îmi pierdusem capacitatea de a mă vedea cu mulți ani în urmă. Poate că din cauza asta m-am și combinat cu Veronica. Pentru că era o oglindă pentru mine, cel care uitasem cu desăvârșire totul despre oglinzi și

locurile unde se ascund. Poate că acum nici nu-mi plăcea ce vedeam, ce-mi arăta Veronica.

Conversația, deraiată de mult, se oprise. L-am mai așteptat pe Tony încă o jumătate de oră, și am mai băut. Lucrurile scăpau deja de sub control.

Tony nu răspundea pe mobil. Ne-am hotărât până la urmă să plecăm fără el — fiecare cu mașina lui, și să ne vedem la terenul de golf de la Perivale. Plănuisem un parcurs de 9 găuri, apoi rămâneam acolo la prânz și spre după-amiază mergeam pe undeva să bem. Am presupus că o să apară și Tony. Așa făcea de obicei, copleșindu-ne cu scuze servite cu farmec.

Acum, că am prins drumul liber pe la Uxbridge, ajung pe aleea care duce spre terenul de golf. Pe margine e un panou cu o reclamă la Saab 95, sub care scrie „N-ar trebui să existe forțe pe care să nu le poți controla".

Nodge și Colin sunt deja acolo, la cafenea. Nodge se uită la ceas. Ține în mână o bere la cutie, Colin la fel. Bem toți trei, din greu, ca să umplem spațiile goale. Până la urmă, nu la asta folosește băutul?

Buzele înguste ale lui Nodge parcă s-au strâns și s-au subțiat și mai tare, și fumează ceva mai mult decât de obicei — sunt tentat să cred că și-a depășit media de trei țigări pe oră. Craven A, bineînțeles. Acum câteva minute a dat fumul afară cu un oftat prelung, prea tare ca să fie altceva decât un protest public. Începe să se enerveze, sunt sigur de asta.

Și atunci, de ce mă simt eu atât de bine? Iau resturile unui sandviș cu șuncă și cu ou, deja răcit, comandat de Colin, dar neterminat. Dacă Nodge se enervează, o să-l iert pe Tony imediat. L-aș ierta oricum, mai devreme sau mai târziu, dar acum îl voi ierta pe loc. Numai ca să-i tacă lui Nodge moara stricată. Rontăi pâinea cu șuncă, dar nu simt decât gustul oțetit de ketchup.

Mă uit la Colin, care stă vizavi de Nodge și se scobește în nasul lui subțire, ascuțit și ars de soare. Scoate ceva din

întuneric, din adâncuri, și-i face vânt, departe, printre pachetele goale de țigări, firimituri și cafea vărsată care decorează podelele. Citește *Daily Mirror*.

E cald. În aer nu se simte nimic, e o senzație perfectă de suspendare. Pe cămașa gri de la Gap, special pentru sport, a lui Nodge, se târăsc pete închise de sudoare de sub braț. Îl enervează, dar n-o să scoată un cuvânt. O să stea acolo și o să fumeze, prefăcându-se că nu îl deranjează. Gleznele, dezgolite mai sus de marginea pantofilor negri, Stone River Island, par de ceară.

— Nu sunt pe bune, nu?

Colin ne arată, cu o mișcare a capului, o fotografie color în paginile din mijloc ale ziarului. O femeie cu un zâmbet strălucitor, purtând niște bikini minusculi. Atât de mici încât în mod sigur e epilată complet. Are sânii proeminenți, bine conturați, perfect simetrici pe piept. Sfârcurile au fost pregătite pentru poză, ca să pară întărite. Are spatele arcuit, e ireproșabilă.

— Greu de spus.

Mă prefac că studiez fotografia, înclinându-mi capul ca să o încadrez mai bine.

— Nu mai e ca înainte, nu? întreabă Colin, cu un aer înduioșător, de regret.

Înduioșător, așa e Colin.

— Cum adică? sar eu, la gândul că va aduce în discuție întâmplarea jenantă dintre noi.

Mă uit la ceas. Tony a întârziat deja o oră jumate. Cam asta e media.

— Păi, când nu știi dacă sunt sau nu reali, e mai greu să te exciți. Pentru că ăia falși... trișează. Adică, dacă știi că sunt falși nu mai sunt la fel de sexy ca și cum ar fi reali. Ca de exemplu atunci când am descoperit că... fata aia... în ce film era... știți voi, cu Harrison Ford... ăăă. Fata aia care e robot, de fapt. E superbă, dar după ce afli că e ...

— Android.

— Da. Exact, android. Atunci, te gândești, dacă nu e o *fată* pe bune, cum poți să...

Nodge se fâțâie pe scaun. Nu s-a uitat la fotografie, e întors spre ușă, scrutând lumina strălucitoare, se strâmbă când aude cuvântul „fată" folosit pentru „femeie".

— Femeie. E *femeie.*

— Păi asta e ideea, continuă Colin. Nu e fată. E android. Și dacă știi asta, îți dispare și erecția. La fel e și cu sânii. Dacă nu poți fi sigur...

— Nu văd de ce ar conta, îi spun eu. Falși, reali, cum or fi. Tu ai *reacții.* Și, oricum, nu e android.

— Cum nu? Dar eu credeam...

— E o actriță *jucând* un rol de android. Totul e foarte real.

Colin pare confuz.

— Da, dar e tot aia. Pentru că în *film* nu e reală. Și aia e realitatea, pe care o urmărești atunci.

Îi arunc o privire lui Nodge. Stă țeapăn, se crede deasupra dezbaterii, ca de obicei. Ne face să înțelegem că astea sunt copilării. Mă enervează, nu pentru că n-ar avea dreptate — chiar sunt copilării —, ci pentru că încearcă să transforme statul deoparte într-o virtute. În timp ce eu încerc să-l fac pe Colin să se simtă bine, vorbesc pe limba lui. Eu sunt băiatul bun în povestea asta, nu el. Sunt băiatul bun pentru că nu mă preocupă să par băiatul rău.

— Oricum, cu asta te pot ajuta eu. Cu fata din ziar. Sunt falși. Am văzut un interviu la *The Big Breakfast.* Spunea că e foarte mândră de ce face. Că se simte... cum a zis? Puternică.

Colin e și mai debusolat.

— Adică nu e... nu sunt...

— Sunt fantezii de plastic. Amândoi. Îmi pare rău.

Colin închide ziarul și-și ridică cu grijă cana de ceai, dând din cap de parcă ar fi știut asta dintotdeauna.

— Încă o dovadă.

— Încă o dovadă *că?* îl întreabă Nodge, fără să încerce să-și ascundă iritarea.

Minunat. O crăpătură în indiferența lui falsă. Figura îi e încă inexpresivă, superioară. Înalta Curte de Casație.

Colin e nedumerit.

— Ăăă... nu știu. O dovadă că nu știi niciodată sigur, cred.

Colin privește prin fumul țigării lui Nodge, cu ochii mijiți, apărându-se chiar și acum de ceva. Dă din cap, își tuguiază buzele și aruncă o privire spre ușă. Se lasă din nou liniștea.

Pe Colin nu l-a afectat ieșirea lui Nodge. Își aranjează șapca cu New York Nicks, pocnind cozorocul. Nimic nu pare să-l ofenseze vreodată pe Colin. Apoi ne întreabă dintr-odată, cu seninătate:

— Credeți în viața de după moarte?

Nodge nici măcar nu se obosește să se întoarcă spre el când îi răspunde.

— Te-ai întrebat vreodată cum coboară Moș Crăciun pe horn?

Nodge e ateist militant, o relicvă a trecutului său îndepărtat de marxist. Colin zâmbește cu toată gura. Ăsta-i e zâmbetul, dar ochii îi sunt parcă mai reci și mai distanți de fiecare dată. Mă întreb dacă se întâmplă ceva cu el. Mi-a spus mama că Olive e foarte rău, așa că nu am atins subiectul cu Colin. N-aș vrea să-l supăr. Și, în plus, n-aș vrea să mă pun pe mine într-o situație delicată. Există întotdeauna posibilitatea să înceapă să bocească.

— Serios, acuma. Ce credeți? Adică, nu se poate să dispărem și gata, nu? Atunci nimic n-ar mai avea sens.

Zâmbește iar, încântat parcă de cine știe ce concluzie proaspăt descoperită. Își caută telefonul și începe să se joace cu el, îl rotește pe toate părțile, îl învârte pe deget. Parcă activat de toate mișcările, începe să sune.

— Pun pariu că e Tony.

Colin își duce telefonul la ureche și apasă pe un butonaș verde, pe care scrie OK.

— Alo? Salut, Tony. Nu, nu-ți face probleme. Nu, suntem bine. Da. Nu, n-ai ce-i face. Sigur. Ne vedem. Salut.

Închide telefonul și și-l pune pe burtă, jucându-se cu el. Își mișcă mușchii mici, telefonul se înalță și coboară. Câțiva centimetri de piele roșiatică ies la iveală de sub tricoul cu poza unei plaje însorite, cu palmieri, sub care scrie numele destinației de vacanță: Cancún, Mexic, unde nu a fost niciodată. Se leagănă în spate și în față pe scaunul alb, gata să cedeze.

— Era Tony. Ajunge în cinci minute. A spus că-i pare rău, dar e blocat în trafic la Uxbridge.

Simt cum îmi mai crește cu un grad nivelul de iritare. Când am venit eu încoace, drumul era liber. Dar nu am de gând să las să se vadă ceva, dacă Nodge nu dă vreun semn. Iar Nodge rămâne ferm pe poziția maturității emoționale. Dă din umeri și afișează un zâmbet înțelegător.

— Tony Diamant... n-o să se schimbe niciodată.

O pauză scurtă, de parcă ar calcula ceva. Apoi spune:

— Mă mir, oricum, că s-a mai putut trezi după aseară.

Colin nu pare să audă. Telefonul se dezechilibrează și aterizează cu zgomot pe podea, desfăcându-se în două.

— Hopa...

Bâjbâie după telefon. A căzut într-o băltoacă de suc de portocale vechi. Îl ia de pe jos cu elan și începe să îl curețe cu un șervețel de hârtie. Îmi pocnesc degetele, unele de altele, aproape înnodându-mi mâinile. Nodge observă asta și parcă văd o umbră de satisfacție străbătându-i fața. Se așază și mă așteaptă să vorbesc, știe că o s-o fac.

Afișez un aer nepăsător.

— De ce? Ați ieșit aseară pe undeva?

De parcă nu ar conta.

— Am fost la Anglesea. Au cam împopoțonat locul ăla.

Colin încearcă în continuare să-și asambleze telefonul. I se vede vârful limbii ieșind printre buzele groase, și o picătură de salivă i se prelinge pe bărbie.

— Podele goale, grătar cu cărbune.

— Ah, da, așa e.

Dar nu e așa. E exact altfel, adică e greșit. E o... încălcare a protocolului. Tony e în mai mare măsură prietenul meu.

Am acces prioritar. Dacă Tony e în zonă, pe mine ar trebui să mă sune, ca și până acum. Am stat în casă aseară, dacă e să spun adevărul, eram disperat să am ceva companie, anticipând scandalul cu Veronica din dimineața asta. Iar Tony l-a sunat pe *Nodge* ca să iasă să bea ceva. Sau nu, poate că nu a fost așa. Poate că Nodge l-a sunat pe el. Atunci n-ar fi așa de rău.

— Am fost foarte surprins să-l aud. Mă gândeam că mai e la New York.

Nodge știa întotdeauna ce butoane să apese. Simt cum un ghem de durere și de furie mi se adună cu forță în stomac. Colin, cu infinită răbdare, se joacă în continuare cu telefonul. Încerc să mă gândesc la ceva care să nu sune copilăresc. La urma urmei, de ce să nu-l sune pe Nodge în loc să mă sune pe mine? Dar mă simt trădat, enervat. E OK să-l lăsăm pe Colin pe dinafară. Dar nu pe mine, nu pe mine. Eu nu sunt ca el.

— N-ai zis nimic la Bush Ranger. C-ai fi ieșit cu Tony.

Nodge îmi zâmbește aparte. E un zâmbet foarte deștept, care te-atinge, aproape că-ți e simpatic. E un zâmbet-de-partea-mea, care îl pune pe Nodge cu o treaptă mai sus, de unde să își poată savura victoria. Un zâmbet care spune *încercam doar să te protejez.*

— Păi, nu m-am gândit. Contează?

Nu, bineînțeles că nu, hoț *ordinar.*

— Nu, bineînțeles că nu.

Aproape că-mi pot simți privirea întipărită pe față. Ursuză, îmbufnată. Îmi dau seama că sunt un pic mai mult decât ușor beat. Și, dintr-odată, printre aburii de alcool, *îmi vine să plâng.* Știu, e ridicol fie și numai să te gândești la asta, când ești deja un bărbat de treizeci de ani. Vreau să fiu mare, adult, indiferent, nepăsător. Dar nu pot. Abia dacă sunt un puști de școală. Toți suntem așa. Puști pe terenul de joacă. Iar Nodge m-a faultat. Dar acum părem maturi și totul e secret. Iau o înghițitură sănătoasă de bere dintr-una din cutii.

— Cum îl știi. Același Tony.

— Gata!

Colin e în culmea fericirii. Telefonul lui scoate un bip scurt, anunțând că funcționează din nou. Habar n-are ce s-a petrecut între mine și Nodge. Am pumnii încleștați și fac un efort conștient de a-i relaxa.

De afară, dintr-una dintre mașini, vine o rafală de muzică atât de tare, încât ai putea crede că e de la boxele din cafenea. E Radiohead, *OK Computer*. Bătrâneii în pulovere și cu șepcuțe se întorc în direcția sunetului, plini de resentimente.

Prin ușa crăpată, într-o încercare eșuată de a face un pic de curent, văd Cabrioletul alb, din generația 1965, încercând să parcheze într-un spațiu minuscul, cu o viteză periculoasă. Îi zăresc fața lui Tony din profil, fredonează melodia. Are ochelari de soare Ray-Ban cu ramă aurită, și-și protejează umerii de soare cu un tricou alb.

Tony întoarce și ne vede prin ușă. Rânjește și mai turează o dată motorul înainte de a-l opri. Muzica încetează brusc. Scoate un strigăt de luptă atotputernic și se catapultează din mașină. Poartă niște pantaloni scurți, de pânză, ca smântâna și sandale Birkenstock. Se îndreaptă spre noi și pare că încă se mișcă în ritmul muzicii. Intră furtunos în cafenea și imediat se aruncă pe jos, o încercare caricaturală de a-și cere scuze:

— Iertare, iertare! Sunt vinovat. Sunt ticălosul ticăloșilor. Javra javrelor, jigodia jigodiilor.

Face reverențe în fața noastră, clipind des și rugător, e în genunchi. Pe tricou se vede, mic, logo-ul Prada, și pe pantaloni o etichetă ceva mai mare, Armani. Colin zâmbește amabil, la fel și ipocritul de Nodge. Eu nu reacționez în nici un fel.

Sare în picioare și se întinde să-i strângă mâna lui Colin. Două inele de aur cu diamante, unul pe arătător și unul pe degetul mijlociu.

— Mă ierți? Te rog spune-mi că da. M-aș fi îmbrăcat în pânză de sac și mi-aș fi pus cenușă în cap, dar nu mergea cu Armani. Și, oricum, pânza de sac a dispărut odată cu colecția de primăvară.

Ne arată pantalonii, să ne dăm seama că nu sunt orice fel de pantaloni. Vorbește tare și-și mișcă nervos șoldurile.

Colin nu înțelege despre ce e vorba, dar se ridică oricum și dă mâna cu Tony. Mâna lui Colin e mică și albă, se pierde cu totul în cea a lui Tony, bronzată și cu manichiura perfectă.

— Nu-ți face probleme.

Colin vorbește serios, spre deosebire de Nodge, care nu dă nici un semn.

— Știam că mă pot baza pe tine, Colly-flower*. Ești ca un înger. Nu. Chiar ești un înger. Nodge, tu ce zici? Nu se poate să fii supărat. A fost numai vina ta, frate.

Se întoarce spre mine.

— Chiar a fost vina lui, Frankie. Dacă n-ar fi turnat votcă în mine vreo trei ore, aș fi auzit ceasul. E maniac, al naibii. Maamăă, ăia sunt pe bune?

A văzut ediția din *Mirror*. Colin s-a înviorat brusc.

— Ce chestie, să aduci și tu vorba despre asta. Noi tocmai...

Tony îl ignoră și vorbește mai departe, acoperindu-l.

— Hai, Frankie, revino-ți, nu fi nasol.

Mă încrunt. Tony se apropie de mine și începe să mă gâdile sub braț, de parcă aș fi un copil, unul mai mare. La început îmi vine să crăp de nervi, dar mai am o fărâmă de tărie și îi fac jocul.

— Bine, bine, nu-i nimic.

— Așa te vreau!

— Sunt un pic șifonat azi, atâta tot.

---

* Joc de cuvinte: *flower* înseamnă „floare", *Colly-flower* — pronunție asemănătoare cu *cauliflower*, „conopidă". (*N.t.*)

Tony nu pare interesat. Acum, că am refăcut legăturile, e gata să treacă la altele. Își caută telefonul. Eu îmi văd de ale mele mai departe.

— Cred că Veronica și cu mine am ajuns pe marginea prăpastiei.

Și vreau să adaug: *I-am făcut vânt. Pentru voi.*

Îmi cercetez dosul palmelor, parcă mi-e rușine să privesc în sus.

— Azi era ziua ei. Voia să anulez întâlnirea cu voi. Și eu i-am zis că nu. Mi-a zis că ori ea, ori voi, la grămadă. Că trebuie să aleg. Și asta a fost tot. N-o să las nici o gagică între mine și prietenii mei.

Stau și aștept reacții. Mă uit spre ei, anticipativ. Dar în loc de bucurie fără margini și recunoștință, abia dacă am parte de vreun răspuns.

— Păcat, spune Colin.

— Da, păcat. Oricum, sunt toate nebune, frate. Alo, salut! Polly, draga mea, îmi pare rău pentru weekend.

Tony iar vorbește la telefon. Nodge nu spune absolut nimic, dă din cap și atât. Se desfășoară totul pe mutește. Ca și cum... ca și cum... chiar e posibil? Nu le-a păsat deloc. Poate că se întâmpla totul în mintea mea. Nu aveam ce altă alegere să fac.

Gândul ăsta e ca un junghi. Mă uit prin ușa deschisă. Au început să se adune nori negri, de nicăieri, ascunzând soarele. Tony își termină conversația, se ridică și se duce să-și închidă decapotabila, apoi scoate din bord niște pelerine nou-nouțe, și echipamentul complet pentru golf, Ping Zing și Bubble Burners*, troliul electric, tot tacâmul.

Nodge își cară crosele cu troliul — calitate medie spre bună, la mâna a doua, curățat și lustruit, apoi scoate o minge și o șterge cu grijă. Colin are doar jumătate de set, într-o

* Firme specializate în producerea și comercializarea de echipament pentru golf. (*N.t.*)

trusă care arată de parcă ar fi fost luată de la un târg de vechituri — un sac de Robin Hood, din pânză, probabil de prin '75. Are o husă nou-nouță cu Daffy Duck pentru una din crose. Scoate un *putter** și îl rotește în aer. Se vede cu ochiul liber că e îndoit. Se clatină ușor când merge, își cară crosele în spate. Nu are troliu. Ne îndreptăm toți patru spre primul *tee***. Tony în față, nerăbdător ca de obicei, și noi trei imediat în spatele lui.

— Are cineva chef de un pariu mic?

Flutură o bancnotă de cincizeci de lire, dar nu îi răspunde nimeni.

— Fraierilor. Nodge, tu ce zici? Un pic de adrenalină.

Nodge pare nesigur. Colin rânjește și dă din cap nervos. Mă uit la setul de crose și la troliul electric al lui Tony și la setul meu, luat la mâna a doua. Îi privesc zâmbetul batjocoritor. Mă tot gândesc la el și la Nodge, la ieșirea lor de aseară.

— Hai, Frankie. Fii bărbat. Nu vrei să-ți iei revanșa?

Râde. El vorbește despre întârzierea de azi, dar eu mă gândesc la trădarea de aseară. E ceva deranjant în râsul lui, ironizând supărarea mea de mai devreme. Deja devine personal. Îmi încleștez mâna pe crosă.

— Cum să nu. Dacă se bagă și Nodge.

Nodge dă din cap.

— E prea mult pentru mine. Și, oricum, cred c-ar trebui să rămână o chestie amicală. Ideea era să ne distrăm, nu? Prea vă luați tot timpul la întrecere. Stricați tot.

Mă provoacă tonul lui de profesor. Sunt și mai hotărât să-l fac să parieze.

— Hai, pămpălău bun de nimic.

---

* Una din cele patru categorii de crose din trusa unui jucător. (*N.t.*)

** Mici cuie din lemn sau plastic care se înfig în pământ și pe care se așază mingea la o înălțime de 1,5–2 cm, pentru lovitura de început a jocului. (*N.t.*)

E ceva în privirea lui Nodge, o furie fățișă, care mă face să bat ușor în retragere. Dar nu mă las.

— Doi la unu, dacă vrei. Ce zici de asta?

Nodge ridică din sprâncene.

— Doi la unu. Îți dublezi banii.

Îl văd că se încordează ușor.

— Și eu? întreabă Tony.

— Egal, cu tine. O șansă în plus pentru Nodge, pentru că e de rahat.

Asta ar fi trebuit să sune mai puțin dur. Dar fața lui Nodge se încrețește de furie.

— Batem palma.

Pariul nu a făcut decât să sporească tensiunea care plutea deja în aer. Am dat toți mâna, afișând indiferență, dar foarte solemn.

— Colin, tu? Nu-ți surâde ideea?

Știu că o să refuze, dar n-aș vrea să se simtă exclus. Zâmbesc, dar sunt nemișcat pe dinăuntru. Colin clatină încet din cap.

— Nu.

Pare să se gândească pentru câteva secunde, apoi continuă.

— E o prostie. Nu putem să jucăm doar de plăcere?

— Asta e plăcerea. Nu, Nodge?

Capul încă îmi înoată în alcool, dar încerc să-l curăț, să mă concentrez asupra jocului. Nodge mormăie ceva, e clar că e întors pe dos. Se concentrează pe jocul care e gata să înceapă.

Tony lovește primul, cu precizie, Nodge la vreo doispe metri în spatele lui, Colin bâjbâie și mingea o ia la dreapta. E rândul meu. Când sunt chiar pe punctul de a lovi, Nodge își pune crosa la loc în trusă zdrăngănind puternic. Îmi pierd concentrarea și aproape că ratez mingea, care se mișcă numai vreo trei metri.

— Hai, că nu-i cinstit.

Nodge ridică din umeri. Colin privește în altă parte.

— Ghinionul tău, Frankie, îmi spune Tony cu o urmă de regret în zâmbet.

— Nu, stați un pic. Nodge a făcut zgomot. Mi-a distras atenția.

— Atunci, n-ar fi trebuit să lovești, îmi spune Nodge, care a început deja să-și târască troliul spre destinația următoarei runde.

— Uite, e numai prima lovitură. Lăsați-mă să mai încerc o dată. E o partidă amicală, nu?

Colin se fâțâie pe loc, dar nu se mișcă spre următorul punct. Tony și-a pus crosele jos și se dă cu emulsie solară pe față. Are ochii închiși. Eu continui, văicărindu-mă:

— Întotdeauna facem așa. De când am început să jucăm, am tot dreptul la a doua lovitură.

Nodge s-a oprit, nu mai împinge la troliu, îl văd că o ia la fugă spre mine. Vorbește cu o monotonie exagerată, care știu clar că vrea să arate intransigență. Acum e clar că e cu capsa pusă.

— Altă dată era diferit. Nu jucam pe bani. Și nici nu mă făceai pămpălău-bun-de-nimic.

— Colin, votul tău e decisiv. Primesc o a doua șansă, sau nu?

Colin se holbează la mine și se foiește, deranjat. Un nor acoperă soarele. Simt o picătură de ploaie pe față.

— Nu știu...

Îmi mușc buzele, în stilul lui Nodge.

— Foarte bine. Dacă o luăm așa...

Sunt furios și pe Colin, nu numai pe Nodge și pe Tony. După tot ce-am făcut, după cât i-am ținut spatele nenorocitului. Mă îndrept spre minge, îmi depărtez picioarele și, fără să mă gândesc prea mult, încerc încă o dată. Crosa se lovește de pământ, aruncând un bulgăre în aer, odată cu mingea care abia dacă se mai mișcă vreun metru jumate.

Furia de mai devreme, fără prea mare consistență, parcă se solidifică în mine, și capătă un scop. Singura mea preocu-

pare acum e să câștig, să-i distrug pe toți trei. Mă adun și simt cum mă liniștesc. Crosa se mai leagănă un pic în aer și se oprește lent. Nodge e pe direcția următoarei destinații, dar nu mă obosesc să spun ceva. Mingea îi șuieră pe lângă ureche, îi trece la câțiva centimetri pe lângă cap și-l văd că se dă deoparte, șocat. Apoi mingea o ia în sus, pare că se oprește în aer și cade, perfect, la destinație. O lovitură absolut strălucită.

Ridic mâna a scuze, ușor speriat de cât de aproape am fost de a-l lovi. Nodge se uită spre mine, dar nu face nici un semn înapoi. Dă-l dracului.

Colin ratează complet, dar puțin îmi pasă de el, pentru că știu că oricum n-o să câștige, și chiar dacă ar câștiga n-ar avea nici o importanță. Sunt tăcut și aspru. Ceva din mine îmi șoptește că mă port urât, dar refuz să ascult.

Pentru următoarele trei găuri, ne tot plimbăm în față și în spate. La a cincea, pe o distanță mai mică de 200 de metri, Nodge și cu mine lovim mediocru. Colin lovește în aer, ratând complet, și hotărâm toți să-i mai acordăm o șansă. Oricum o să piardă. Apoi face și Tony exact același lucru.

— O lovitură, spune Nodge.

— Rahat, îi răspunde Tony. Nu puteți să aplicați un set de reguli pentru Colin și unul pentru mine.

— O lovitură, spun și eu răspicat, gândindu-mă la a doua șansă pe care nu mi-au dat-o.

Tony se întoarce spre mine, gesticulează larg și vorbește monoton, ca și cum i-ar explica ceva unui copil idiot.

— Nu e corect, Frankie. Nimeni nu ia în calcul loviturile în aer. Niciodată, dar absolut niciodată, de când jucăm, n-au contat. Și acum, dintr-odată, contează.

— Regulile băieților mari, Tone. Așa e corect, spune Nodge sec.

— Cum să fie corect când Colin a mai avut dreptul la o lovitură?

Nodge și cu mine nu spunem nimic. Colin se bâlbâie:

— Uite, hai să luăm în calcul și lovitura mea, și așa...

— Nu asta era ideea.

Tony aproape că scuipă când spune asta. Nodge și cu mine dăm din cap cu mișcări aproape perfect sincronizate, cum se întâmplă de obicei. Tony se îndreaptă și se înalță — are mai mult de un metru optzeci —, caută ceva prin buzunar, scoate un teanc de bancnote din care ia trei, le face ghemotoc și le aruncă pe jos. Le bate vântul, dar nici unul dintre noi nu face cea mai mică mișcare să le ridice.

— Dacă pariul pe bani e așa de-al naibii de important, poftim.

Cu asta, își aruncă crosele în trusă și pare că dă să iasă de pe teren.

— Banii n-au nici o treabă, intervine rapid Nodge. E o chestie de principiu.

— Haideți, am zis că renunț la lovitura aia, spune Colin, fără vreo relevanță.

Nimeni nu pare să-l audă. Încep să mă rog de Tony. Deja s-a ajuns prea departe.

— Nu pleca, Tony. Stai să terminăm.

Dar Tony își apucă troliul de mâner și își vede de drum. Simt că încep să mă șifonez. Tony a ales soluția radicală și n-am chef de asta.

— Bine, hai, reia lovitura.

Nodge nu spune nimic. Tony se oprește pentru moment. E limpede că nici el nu vrea să ducă povestea cu plecatul până la capăt.

— Ce mama dracului? zbiară Colin.

Ne uităm toți la el, înmărmuriți. S-a înroșit și, pentru o clipă — e îngrozitor, am impresia că o să izbucnească în plâns.

— De ce nu putem să fim... să fim prieteni? De ce trebuie să trecem prin toate astea? Adică, nu știu... n-are sens. Nu putem să terminăm odată? Vă rog...

Întreaga poveste a scăpat deja de sub control. Există un pericol, cel mai mare dintre toate. Acela că vom fi făcuți de rușine. Mă uit la Colin și spun:

— Ai dreptate. Colin are dreptate. Chiar e stupid. Hai, Tony, reia lovitura.

Nodge dă și el din cap, deși întru câtva refractar. Dar nici el nu vrea să facem o scenă.

— Da, normal. Dă-i drumu'.

Tony aproape că s-a înmuiat, dar nu de tot. E un drum lung înapoi.

— Nu vreau. Nu dacă faceți pe voi pentru atâta lucru. Nu dacă e numai din cauza lui... lui... Smiorcăilă aici de față.

Smiorcăilă. Îmi revine brusc în minte incidentul cu Colin, de demult, o strălucire oribilă. Colin face un pas înapoi, parcă tocmai ar fi fost pocnit. Tony a încetat să-și mai miște troliul, se vede că nu vrea să plece, dar parcă nici nu s-ar întoarce dacă facem compromisuri.

— Uite, ce-ați zice să o luăm toți de la capăt? spun eu. Lovitura mea și a lui Nodge au fost, oricum, destul de proaste. Ne prefacem că acum am ajuns la gaura asta și continuăm de aici.

— OK, spune într-o doară și Nodge, a cărui lovitură, deși proastă, a fost mai bună decât a mea.

— OK, zice și Tony, parcă ne-ar face nouă o favoare.

Colin aprobă cu o mișcare a capului și pregătește mingea. Tony lovește de data asta remarcabil, mingea se rostogolește la mai puțin de doi metri de steag. Nodge nimerește și el destul de bine, până și Colin reușește să nu mai rateze. Sub presiunea a trei lovituri bune înaintea mea, mă fâstâcesc și nu reușesc decât să trimit mingea aiurea, într-o pădurice din apropiere. Abia mă abțin să nu-mi arunc și crosa după ea.

— Ghinion, spune Tony.

E jenat, dar nu mai puțin încântat. Arborez o mască neutră și pornesc spre pâlcul de copaci. Când ajung, nici urmă

de minge. Grămezile de iarbă tăiată, moartă și îngălbenită, fac misiunea și mai imposibilă. Scormonesc cu crosa, încercând să o scot la iveală, dar după trei minute tot nu găsesc nimic.

Îi văd pe Tony și pe Colin apropiindu-se să mă ajute să caut. Sunt aproape cu totul ascuns sub ramurile întortocheate ale unui brad. Nodge strigă ceva, iar Tony și Colin se întorc spre el pentru o clipă. Simt un imbold să-mi scotocesc prin buzunar și să scot mingea de rezervă, ezit o secundă, apoi o las să cadă. Mă gândesc că nu trișez, doar ușurez situația. Tony n-ar fi trebuit să mai aibă dreptul la o lovitură. Când îmi ridic privirea, Tony tot nu se uită spre mine, dar Colin și-a reluat drumul în direcția mea. Îi fac semn că e în regulă.

— E OK, am găsit-o.

Tony se întoarce și îmi face semn că m-a auzit. Colin nu se mișcă, rămâne pe loc câteva secunde și apoi se întoarce spre spațiul de joc.

Mă uit în jos. Îmi culeg crosa cu care căutasem prima minge, mă dau într-o parte și, cu o mișcare legănată, lovesc mingea. O lovitură de toată frumusețea. Mingea se rotește în aer, rămâne parcă suspendată câteva secunde și apoi cade pe spațiul verde. Urmează Tony și Nodge, a cărui minge abia dacă se mișcă vreo șase metri, după ce se împiedică de o rămurică rătăcită pe teren. Colin lovește și el, iar mingea mea ajunge în gaură. Sunt la egalitate cu Tony și la două puncte distanță de Nodge, și mai avem patru găuri. Atmosfera e ostilă și tensionată.

Pentru următoarea gaură, trebuie să trecem peste un râu micuț. Tony, Colin și cu mine n-avem probleme, dar Nodge lovește pe lângă și mingea nimerește exact în mijlocul apei. Deasupra noastră, cerul se înnorează tot mai tare. Din depărtare se aud tunete.

Mergem până pe malul râului. E incredibil, dar mingea a plutit pe suprafață și s-a oprit pe o piatră plată, într-o scobitură. Apa nu pare să fie mai adâncă de o jumătate de metru, dar curge cu viteză și e clar că mingea nu mai poate fi jucată.

— Mai bine-ai lăsa-o baltă, spun pe un ton care vrea să fie înțelegător, dar sună ironic.

— Nu prea cred, îmi răspunde Nodge.

Se apleacă și începe să-și scoată pantofii.

— Ce faci?

— Lovesc.

— N-ai cum, nu vezi că mingea e la mama naibii, în râu?

— Așa, și?

Și-a scos pantofii. Își îndoaie pantalonii mai sus de genunchi și caută o crosă lungă. Pe lângă piatra cu mingea buclucașă trec peștișori argintii care aruncă stropi de apă în gropițele de pe suprafață albă a sferei. Îl privim pe Nodge aplecându-se pe malul râului și coborând. Tony și cu mine schimbăm priviri pline de neîncredere.

— Prea vă luați tot timpul la întrecere. Stricați tot, spune Tony sarcastic, imitându-l pe Nodge, care ne făcuse reproșuri la început.

Nodge nu răspunde provocării. Nu și-a ridicat destul de sus pantalonii, și apa îi ajunge chiar mai jos de genunchi, îmbibând materialul și schimbându-i culoarea deschisă. Îi e greu să-și păstreze echilibrul printre denivelările de pe fundul apei. Ajunge până la piatră și încearcă să se crăcăneze deasupra ei. Însă nu îi reușește manevra, aproape cade și, încercând să-și dobândească echilibrul, își scapă crosa, care se scufundă imediat.

Mânerul se vede pe fundul apei, mișcându-se lin în ritmul valurilor, într-un petic moale de noroi. Se apleacă s-o pescuiască și, ca să-i usuce mânerul, o șterge cu tricoul, pe care apar imediat pete maronii. Fața îi e transfigurată de concentrare și de hotărâre neclintită. Nu spunem nici unul nimic, de frică să nu-l provocăm.

Încalecă piatra, și acum pare să fi găsit o poziție sigură. Încearcă să evalueze unghiul potrivit, șfichiuind aerul cu lovituri scurte și sigure care se opresc la câțiva centimetri de

minge. Ceva din mine îmi spune că o s-o scoată la capăt și de data asta, că norocul lui legendar îl va salva și acum.

Se apleacă pentru lovitura adevărată. Are noroi pe tricou și pantalonii îi sunt leoarcă. Curenții îl fac să se miște înainte și înapoi, pe călcâie. Crosa se dă în spate, încet, Nodge are ochii ațintiți asupra mingii care tremură în adierea vântului.

Duce crosa în spate de tot, apoi lovește scurt și repede. Își ia ochii de pe minge, ridicându-și capul. Contramișcarea crosei îl trage în spate, și ratează mingea aproape în întregime, o atinge razant numai cât să îi facă vânt de pe piatră în apă. Foarte lent, Nodge cade pe spate. Încercând cu disperare să își găsească echilibrul, flutură crosa în aer, însă fără nici un folos. Se rostogolește cât e de mare, se dă peste cap și se prăbușește în apă. Își scoate imediat capul la suprafață, scuipând mușchi și parcă tot râul.

O pauză de o clipă, până când Tony începe să râdă înfundat și apoi izbucnește. Deși mai încet decât de obicei, dar și neobișnuit de spontan, tot reușește să sperie păsărelele care-și iau zborul din copacii din jur. Mă pun și eu pe râs, ținându-i isonul, iar Colin ne completează trilurile cu chicoteala lui de puștoaică, până când formăm un trio incapabil să articuleze vreun cuvânt. Mă țin cu mâinile de burtă de atâta râs, Tony s-a așezat pe iarbă să se odihnească, iar chicoteala lui Colin și-a dat drumul într-un sunet gutural și aproape isteric.

Când reușesc într-un târziu să mă concentrez, mă uit spre Nodge și văd cum stări de tot felul se învălmășesc pe fața lui. E aproape ca o derulare cinematografică, un cadru după altul, în care fiecare stare se afișează pentru o clipă de glorie, apoi dispare înapoi de unde a venit. La început, e șocat, după contactul cu apa rece, dar apoi i se instalează pe chip un fel de umilire morbidă. Pe fața atât de schimbătoare îi curg picături de apă și de noroi înmuiat, lăsând dâre printre cutele naturale ale feței.

Privirea umilită, cea mai efemeră dintre toate, e îndepărtată în mare viteză și înlocuită de o furie nedisimulată, crudă. I se umflă pieptul, pumnii i se încleștează pe crosă și pielea i se aspreşte. Fața i se strânge, de parcă ar fi gata să plesnească și să ne radă de pe fața pământului. Asta durează vreo câteva secunde bune, dar îmi dau seama că e o emoție pe care Nodge nu și-o poate permite, pentru că într-un fel contravine imaginii pe care o are despre el: matur, înțelept, rațional. Cu mare dificultate, scapă și de ea și urmează un moment neutru.

În cele din urmă, zâmbește. Convingător, deschis, relaxat, pare să spună că farsa de adineauri a șters cu buretele toate relele. Cu un simbolism aproape poetic, soarele iese din nori și îl face pe Nodge să se încrunte. Zâmbetul satisfăcut pălește, dar îl văd că face eforturi să-l mențină. Nu spun nimic, Nodge pare că și-a revenit și s-a adunat. Ba chiar încearcă să facă haz de necaz:

— N-a fost crosa bună, spune sec.

Colin și Tony râd iar, și Tony îi întinde mâna să-l ajute să iasă din râu. Eu zâmbesc precaut. Îl cunosc pe Nodge mai bine decât Colin sau Tony, și cred că e încă furios. Mai mult, e furios pe mine în mod special, deși nu-mi prea dau seama de ce. Cred că are legătură cu faptul că mă suspectează că... nu neapărat îl citesc, dar cred că îl citesc. Și asta îl enervează la mine mai mult decât orice.

Nodge ratează complet, Tony și cu mine facem egal. Acum suntem amândoi în fruntea clasamentului, cu un punct mai mult față de Nodge, și mai avem trei găuri. Tony și cu mine în continuare la egalitate, Nodge ne ajunge din urmă la a opta gaură, și acum avem toți trei același punctaj.

După aterizarea lui Nodge în râu, atmosfera parcă s-a mai îmbunătățit. Vorbim iar unii cu alții, încet, despre hazard, despre vânt, despre ce crose folosim. Dar e numai praf în ochi. Presiunea pariului e mai puternică acum, ne face sângele să pulseze energic imediat sub piele. Noi trei suntem

foarte încordați, Colin e într-o stare mizerabilă, deși în momentul ăsta nu mai are nimic de pierdut și oricum a renunțat la joc. După o copilărie petrecută cu părinți care țipau neîncetat unul la altul, e imun la orice conflict.

Colin se duce spre ultimul *tee*. E împotriva etichetei — cel care conduce ar trebui să facă asta, dar Colin e oricum în afara regulilor, pentru că a renunțat la jocul pe bune. Stă o vreme și studiază mingea, de parcă nu se poate concentra, apoi se uită în sus, cu niște ochi rugători, înspre noi trei, care stăm pe margine.

— Nu putem să facem meci nul?

Nu răspunde nimeni. Apoi continuă, într-o ultimă încercare, disperată, de a salva situația:

— E doar un joc, atâta tot, până la urmă.

Îmi vine să urlu. Tony și Nodge se răsucesc și se uită în alte direcții.

— Colin, îi spun, căutându-mi o crosă prin trusă, cine ți-o fi băgat în cap una ca asta?

— Păi, așa e, îmi răspunde disperat, de parcă dorința lui ar fi totuna cu adevărul.

— Nimic, niciodată, nu e *doar* atât.

Distanța dinaintea ultimei găuri e cea mai mare, mai bine de 350 de metri, cu obstacole pe mijloc și cu arbuști de-o parte și de cealaltă. Dacă lovitura lui Tony e bună, atunci o să aibă un mare avantaj, dar de data asta e vorba de noroc, iar asta e specialitatea lui Nodge. Mă bazez pe calmul meu, pe rezistența la presiune. În acest moment, mi se pare inacceptabil să pierd. Tony și Nodge m-au înjunghiat pe la spate, a venit momentul să le-o plătesc. Ăsta e jocul *real*. Se numește prietenie. Vine în continuarea fotbalului de masă, a lui Monopoly și Nu te supăra, frate!

Mă grăbesc cu lovitura, mingea deraiază fără speranță un metru mai la stânga și se oprește lângă o gaură făcută probabil de un iepure.

— Rahat!

Îmi arunc crosa într-o parte, și se înfige vertical în pământ. Văd că Tony abia își stăpânește un zâmbet, Nodge rămâne inexpresiv. Colin e la vreo douăzeci de metri în spate, desprinde bucăți din coaja unui stejar bătrân.

Urmează Tony, care lovește perfect, dincolo de obstacole cu un metru. Nodge lovește și el bine, dar ratează din pricina obstacolelor, iar Colin și-a pierdut orice speranță și s-a lăsat păgubaș.

A doua mea lovitură e curată și precisă, în paralel cu mingea lui Nodge, dar vreo șase metri mai la stânga. Când ajung în dreptul mingii mele, îl văd pe Nodge că ezită, neștiind ce crosă să aleagă. Alege una de metal, cu lemnul e mai complicat, dar intimidat de apropierea obstacolelor lovește pământul din fața mingii și o înfundă în nisip. Se încruntă, frustrat.

Douăzeci de metri mai în față, încă o lovitură de zile mari a lui Tony, dar o rafală sălbatică de vânt îi schimbă direcția spre dreapta și mingea se oprește în copacii de pe margine. Acum e numai jocul sorții.

Următoarea mea lovitură e dreaptă, sigură, pe mijloc, chiar în fața celui de-al doilea — și ultim — set de obstacole. Nodge lovește și el remarcabil de bine și mingea se oprește la vreo șase metri de a mea, poate la 200 de margine. Îmi dau seama dintr-un strigăt exasperat de frustrare că Tony a ratat iar, asta înseamnă că nu mai prea are șanse.

Lovesc a patra oară cu crosa mea preferată, de metal. Absolut superb. Trec de obstacole, un salt în aer și o aterizare chiar pe margine, la vreo douăzeci de metri de minge. Nodge se încruntă iar. Fără ezitare, lovește și el. Mingea lui aterizează cam la un metru jumate de a mea. Ne așteaptă pe amândoi o lovitură foarte dificilă.

Ne îndreptăm solemn spre următoarea destinație. Tony s-a dat și el deoparte. Se pare că a aruncat mingea în copaci de două ori, acum el și Colin stau de-o parte și de alta, la margine. Eu sunt ceva mai aproape, deci Nodge are prima lovitură.

Norii de ploaie s-au adunat din nou. Privesc în sus, cerul s-a înnegrit și e brăzdat de fulgere în depărtare. Brusc, cât ai clipi, începe o ploaie torențială — toarnă cu găleata, blocându-ne vederea aproape în întregime, biciuindu-ne pielea ca un roi de viespi micuțe, înnebunite.

Nu spunem nici unul nimic, nu schițăm nici un gest. Nodge, ud fleașcă și murdar după aventura în râu, se apropie de minge. I se scurg picături de apă pe vârful nasului când se apleacă să lovească, cu picioarele ușor depărtate și cu încheieturile imobile. Colin păzește steagul cu sobrietatea unui cioclu. Stăm toți nemișcați în ploaie, parcă într-o fotografie neclară și palidă, înainte să se fi conturat toate culorile.

În cele din urmă, Nodge se dă ușor în spate și lovește mingea. Ar fi fost perfect acum un minut, dar pământul s-a înmuiat atât de mult, încât mingea se rostogolește la vreo treizeci de centimetri de gaură.

Sunt, la rândul meu, ud până la piele, dar abia dacă simt șiroaiele reci. Acum nu mai contează decât să nimeresc cum trebuie: să nu fiu nici prea încordat, nici prea relaxat, nici prea rapid, nici prea încet, nici prea dur, nici prea moale. Totul ține de echilibru. Să nu aștept prea mult până să lovesc, să nu lovesc prea repede. Mă aplec deasupra mingii și mă holbez la ea, de parcă m-aș aștepta să-mi sufle cum să lovesc. Inspectez solul pentru ultima dată, încercând să țin cont de ultima lovitură a lui Nodge și să o îmbunătățesc. Aștept o secundă, mă las ușor pe spate, îmi fixez privirea asupra mingii, îmi țin capul nemișcat, și lovesc.

Mingea se desprinde de pe loc, trece pe lângă niște margarete ude, pe lângă un ambalaj de ciocolată neobservat. Trece de mingea lui Nodge, se îndreaptă țintă spre gaură. Îmi țin respirația. Înaintează repede, mult prea repede. Îmi dau seama că a fost prea mult și că o să treacă în goană pe lângă gaură, la vreo trei metri de ea. Nu e pe direcția bună, o să rateze și o să mă arunce afară din joc.

Dar, dintr-odată, se împiedică de o denivelare, se mută spre stânga și, cu viteză încă prea mare, se învârte pe marginea

găurii. Pentru o clipă pare c-o să se mai învârtă pe lângă, dar alunecă, pierde din viteză și începe să se rotească de jur-împrejur. O dată, de două, apoi de trei ori. În cele din urmă renunță și cade, bâldâbâc! în gaura acum plină cu apă de ploaie.

În secunda următoare cad în genunchi, arunc crosa în aer cu un strigăt.

— V-am luat! Fraierilor, rataților! Am reușit. Am câștigat!

Nodge lovește și el, leneș și fără vlagă, dar oricum nu mai contează. Cade, dar acum e prea târziu. Se duce apoi spre gaură să recupereze mingile.

— Bună treabă, reușește să murmure.

— Excelentă figură, frate, îmi spune și Tony.

Colin nu spune nimic. Mă uit spre el, i s-a întipărit pe chip o expresie îndurerată, care însă nu mă stânjenește. De ce i-ar păsa?

Nodge ia și mingea mea din gaură, deodată cu a lui. Vine să îmi strângă mâna, îmi întind și eu mâna spre el, e pe punctul de a-mi da mingea înapoi, când parcă își aduce aminte ceva.

— Stai un pic. Ultima dată când m-am uitat era o minge Dunlop 1. Asta e Titleist 3.

Îmi șterg fața cu mâna stângă, agitat.

— Am schimbat mingile. Aveam impresia că e bântuită. Sunt superstițios.

— Și unde e Dunlop-ul acum?

Mă cuprinde panica. Îi răspund:

— Am aruncat-o. Oricum era stricată.

— Cum e până la urmă? Era stricată sau ești superstițios?

Acum s-a apropiat și Tony de noi. Colin a rămas la distanță. Încă toarnă cu găleata. Toți ceilalți jucători au plecat înapoi spre club sau stau sub umbrele. Furtuna e cu adevărat îngrozitoare, dar nici unul dintre noi nu se mișcă.

— Vrei să spui că am trișat?

— Nu, spune Nodge rece, precaut. Vreau doar să știu unde e Dunlopul.

— Ți-am spus. Acum ți s-a pus pata din cauza rahatului ăluia de pariu.

— Măcar eu am stricat doar un joc de golf, spune Nodge, cât să fie auzit.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Ce vrei?

— Nu. Nu nimic. Ce ai spus?

— Am spus că am stricat un joc de golf.

— Nu, nu așa ai zis. Ai zis *măcar eu* am stricat doar un joc de golf. De parcă puneai accentul pe *eu*. Implicând că altcineva ar fi stricat altceva, mult mai important.

Nodge ridică din umeri.

— Dacă zici tu.

— Da, zic. Hai, scuipă tot acum, dacă ai început.

— N-ai vrea să auzi nimic din ce am de spus.

Ne uităm fix unul la altul, ca înaintea unui meci de box. Colin încearcă să pună capăt momentului. Și fața lui e leoarcă, picură de peste tot. Cuvintele lui se pierd în zgomotul tunetelor.

— Haideți, ce-ați zice să bem o cafea?

Amândoi vedem în asta calea de scăpare, într-un fel ne relaxăm. Partea din mine care vrea să evite confruntarea, care nu vrea să simtă gustul adevărului, se îndreaptă spre ieșire. Cealaltă parte însă, care-ar vrea să-l doboare pe Nodge cu crosa, rămâne pe loc. După câteva secunde lungi, amândoi, parcă sincronizați, o luăm încet spre cafenea, pe urmele lui Colin, dar la o distanță considerabilă unul de altul. Tony se târăște și el, în spate.

Ajungem la intrare. Nodge și cu mine stăm față în față, ca într-o celulă a poliției, avocatul acuzării și condamnatul. Tony e în stânga mea, Colin s-a dus să ia cafele. Nodge se caută prin buzunare și îmi dă o bancnotă de cincizeci, pe care o iau fără să spun ceva. Tony îmi dă două hârtii de douăzeci și una de zece. Când să le pun în buzunar, aproape că-mi vine să le dau înapoi. Câștigul e tot mai puțin reconfortant,

cu fiecare secundă. Ne-am făcut prea mult sânge rău, cu care am plătit din plin. Capul meu se luptă cu mahmureala și cu durerea care-mi strânge tot craniul.

Tony derulează înapoi șirul evenimentelor, cum face, fără excepție, de fiecare dată — reia fiecare lovitură, încercând să înțeleagă ce nu a mers, unde-a dat-o în bară, de ce a pierdut. Despică firul în patru, dar în golf nu merge așa. Totul e dintr-o bucată, ca orice altceva.

— Știi, am greșit la a șaptea gaură. Dacă atunci nu ratam, și dacă tu...

— Dacă eu nu bâjbâiam la a cincea, și dacă Nodge nu se ducea să înoate... nu poți să o ții așa încontinuu.

Deși asta spun, mă gândesc doar la conversația imaginară cu Nodge, încercând să-mi dau seama ce-am stricat. Și-a aprins o țigară și-mi zâmbește din colțul gurii. Nu e un zâmbet simpatic, ci unul care mă ironizează, pare să confunde refuzul meu de a termina discuția cu lașitatea. Asta mă scoate din sărite și, de cum se întoarce Colin cu cafelele și se așază, iau o înghițitură, mă uit la Nodge și-l întreb:

— Deci, ce-am stricat?

Tony oftează, dar Nodge răspunde prompt, de parcă aștepta întrebarea și acum e hotărât să răspundă.

— *Știi* foarte bine ce. Ai pus capăt relației cu singura femeie măcar pe jumătate decentă din viața ta. Prima normală. Ai părăsit-o pe Veronica, și ea era mai mult decât ai fi meritat vreodată. Și pentru ce? Pentru o partidă de golf.

Nodge zâmbește afectat. Mă scoate din minți. Pe Veronica am lăsat-o baltă pentru *el*, pentru ei toți. Și el îmi vorbește în halul ăsta. Mahmureala îmi dă dureri. Sunt ud și mi-e frig. Iar victoria de mai devreme și-a pierdut farmecul. Nodge pufăie porcăriile alea de Craven A. Puf, puf, puf, de cinspe ani.

— Nu știu la ce am pus capăt, dar, dacă tot a venit vorba, să-ți spun cu cine mi-am pus-o.

Nodge strâmbă din colțul gurii, de parcă ar vrea să mă întrebe *cui crezi că-i pasă?* Asta chiar mă irită. Simt cum mi

se rostogolesc cuvintele pe vârful limbii. Încerc să le opresc, dar e prea târziu, îmi alunecă pe buze.

— Cu Ruth. Cu ea mi-am pus-o.

Nodge rămâne nemișcat câteva secunde, apoi, spre surprinderea mea, începe să râdă.

— Asta ar fi trebuit să mă rănească? Crezi că nu știam? Și crezi că mă interesează? Cât de puțin mă cunoști, Frankie... Cât de puțin ai vrut să mă cunoști.

Liniște. Colin și Tony abia dacă mai respiră. Nu le spusesem că mi-am pus-o cu Ruth.

— Ruth era doar o prietenă. Atâta tot, spune Nodge.

— Hai, las-o moartă. Dacă era doar atât, de ce ne-ai împuiat capul atâția ani că ea e așa-zisa mare dragoste a așa-zisei tale vieți?

— Asta e treaba ta să afli. Dar ești așa de bătut în cap, că n-o să reușești.

Se lasă iar tăcerea și nimeni nu pare să știe cum să-i pună capăt, așa că se întinde parcă la nesfârșit. În cele din urmă, Tony face o încercare.

— Vrea cineva ceva de băut?

Are în brațe un pachet cu patru beri.

Nodge, fără să se întoarcă spre el, îi spune:

— O Cola, te rog. Sau ceva ușor, oricum.

Iar Tony îi răspunde:

— Ce naiba ești? Un fătălău?

Acum Nodge se întoarce direct spre Tony și, pentru prima dată de când îl știu, își pierde complet controlul, și răcnește, nu vorbește, nu argumentează, răcnește de se aude în toată cafeneaua.

— Da, exact! Un fătălău nenorocit. Și așa am fost de cinspe ani. Un poponar, un pederast, un curist. Sunt o fetiță mai mare. Mi-a plăcut de atunci, de pe 14 mai 1982, de când mi-a făcut-o Frankie prima dată. Mai ții minte, Frankie? Dar Frankie nu cred că era prea pasionat. N-a arătat cine știe ce

interes de atunci. Și acum nici n-o să mai ai ocazia, nu Frankie? Pentru că eu tocmai p-l-e-c, plec acum. De tot.

Și, cu asta, se ridică de pe scaun și iese, cu toate privirile din cafenea urmărindu-l. Se mai întoarce din drum:

— Ce porcărie de farsă!

În sală se așterne o liniște teribilă, parcă fără sfârșit, în toate cele patru colțuri. Se mai aud doar zdrăngănitul farfuriilor, turația unui motor în depărtare și huruitul unui tren. Liniștea e întreruptă, în cele din urmă, de Tony, care vorbește atât de încet încât abia dacă se aude:

— Nu vorbea *serios*, nu?

E înmărmurit. Ca și cum toată ierarhia de valori, de-o viață, i s-ar fi dat peste cap. Mă privește fix și continuă, aproape implorându-mă:

— Nu-i așa, Frankie?

Mă uit spre ieșirea pe unde tocmai a dispărut Nodge, și apoi la chipul răvășit al lui Tony.

— *Știu* sigur că vorbea serios, spun sec.

Și chiar așa e. Acum știu sigur. Pentru prima dată, știu ce am știut, de fapt, dintotdeauna, dar n-am putut concepe cu fărâma de minte lucidă, conștientă.

Tony e ca lovit de fulger.

— Vrei să spui că tu... el...

Îmi studiez unghiile cu un aer indiferent.

— Și ce dacă?

— Ce dacă? Vrei să spui că sunteți *amândoi* poponari?

Nu-i răspund nimic.

— Sunteți? Asta încerci să îmi spui?

Și-a căscat ochii și clipește des, convins că așa ceva e imposibil. Simt cum îmi zvâcnește capul, monoton, mahmur.

— Sigur că da, Tony. Suntem poponari. Ești fericit acum? Iar tu ești un nemernic intolerant, egoist, vanitos și pe care nu te poți baza.

Deja nu mai știu ce vorbesc. A început iar să plouă, capul mi-e tot numai valuri, mi s-a făcut și rău. Acum s-a ridicat și Tony.

— Ești nebun. *Amândoi* sunteți complet duși.

Își strânge în palmă medalionul cu coarnele.

— *Vanvanculo! Tilodio! Tu Sei un grande finocchio! Mi vieme da vomitare! Sei discustoso! Sono molto imbarazzato!**

Vorbește cu accentul lui gutural, calabrez, și aproape că scuipă în același timp. Nici măcar nu știam că poate să vorbească italiană. Se uită la Colin și clipește.

— Și tu ești nebun.

Și pleacă și el. Aștept, până când aud pornind motorul de la Mercedes. Doar că de data asta Radiohead au tăcut. Aud frânele scârțâind în timp ce iese din parc. Îl privesc pe Colin prin ceața transei.

— Am rămas numai noi doi, Colin, șoptesc, scărpinându-mi semnul din naștere și gândindu-mă, de data asta pentru mine. Noi doi. Țestoasa și iepurele. Gemenii retardați.

Colin se uită în zare, ca și cum nu s-ar fi întâmplat mare lucru. Ia o înghițitură de cafea și mă întreabă:

— De ce ai trișat, Frankie?

Mă uit la el, tulburat acum cu totul.

— Despre ce *dracu* mai vorbești și tu?

Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei au plecat, am renunțat la femeia pe care o iubesc fără să am vreun motiv, și habar nu am ce tot vorbește Colin.

— Mingea. Te-am văzut.

— M-ai văzut făcând *ce*?

— Te-am văzut că ai înlocuit-o cu alta. La a cincea gaură. Ai trișat. Să fim cinstiți, Nodge a câștigat, nu tu. Și tu i-ai luat banii. Știam că ești un mincinos, dar chiar și cu *prietenii*...

Acum chiar m-am pierdut cu totul. Mi-e frig, sunt ud, jenat, pierdut, furios și înmărmurit. Mă uit la fața micuță a

---

* Du-te dracu'! Te urăsc! Ești ditamai poponarul! Îmi vine să vomit! Ești dezgustător! Sunt foarte jenat! (Ib. italiană, cu mici modificări dialectale). (*N. ed.*)

lui Colin, acuzatoare și furioasă, și dintr-odată sunt înapoi în clasă, în ziua când l-au dezbrăcat, gândindu-mă cât de tare vreau să mă rup de el și să intru în rândul băieților mari.

— Și ție ce-ți pasă, *amărâtule*? *Smiorcăitul* naibii. Faci ce-ai de făcut. Înveți să supraviețuiești. Îți croiești singur drumul. Îți faci singur regulile. Nu există nici *o altă* regulă în afară de cele pe care ți le inventezi. Așa, și m-ai *văzut*. Mare lucru. Ce dracu? Ce mama *dracului*? Băiețelul mamei. Ești un ratat. Total.

Colin rămâne acolo, împietrit, și îmi dau seama că l-am pierdut și pe el.

Și rămân în clubul de golf Perivale, ținând în mână o cană aurie în care cafeaua s-a răcit, și bărbați de șaizeci de ani în echipamente de golf se holbează la mine de parcă aș fi picat de pe Venus.

Probabil că asta e. Am picat de pe *Venus* și ai mei au uitat să-mi spună. De-asta nu înțeleg nimic din tot ce se întâmplă. Abolut nimic.

capitolul 16
când Harry s-a întâlnit cu Frankie

Nu e așa de rău să fii de unul singur. Într-un fel, îmi place.

E nevoie de ceva timp să te obișnuiești, nu spun că nu. La început, e un fel de răceală, o senzație care te bântuie la trei dimineața, parcă uscându-te pe dinăuntru, în dreptul pieptului. Am mai avut sentimentul ăsta înainte, dar mult mai rău, după ce a murit tata. Un fel de vânt. Ca și cum cineva ar prinde capetele verigilor care te țin pe picioare și ar trage cu putere de ele.

Până acum, sentimentul nu a dispărut, dar nici nu mă mai surprinde, așa că pot să-l suport. Și nu e ca și cum m-aș fi deconectat total. O am pe mama, Dumnezeu s-o binecuvânteze, care să-și facă griji, să se agite, să nu mai știe ce să facă. Mă bucur că e acolo, în casa ei tipic englezească, la destulă distanță. După ani întregi în care i-am urât constanța, acum îmi place, am *nevoie* de ea.

Și, apoi, mai sunt ceilalți prieteni. Nodge, Tony și Colin nu mai sunt, dar ei nu erau singurii. Bineînțeles că nu. Erau doar cei cu care mă obișnuisem, de care mă agățam din reflex. Am, încă, destui. Tot trec prin case de cupluri, de cupluri cu copii, unde accept invitații la cină, alături de câteva femei, singure și ele, destul de drăguțe, dar în care citesc o urmă de teamă ascunsă, dușmanul natural al libidoului. Dar e OK. Nu se cere prea mult, nu se oferă prea mult.

Și mai e și munca. După 14 august, m-am îngropat în ea, ca un maniac. M-am prezentat în prima dimineață de luni cu o jumătate de oră mai devreme, hotărât să dobor toate

recordurile de vânzări de la Farley, Ratchett Gwynne. Și mă descurc binișor. Vând mult, deschid și închid uși, fac valuri și tărăboi. Câte zece ore de muncă, și înapoi acasă, pentru cina încălzită la microunde, câteva cutii de bere și somn adânc, parcă pe altă lume. Apoi o iau de la capăt. Mai nou lucrăm și sâmbăta, așa că mai trebuie să mă ocup doar de duminici.

De fapt, e chiar bine. Se spune că fără oamenii din jurul tău nu ești nimic, că ei sunt singurii pe care-i ai. Dar nu știu cât e de adevărat. E drept, simți un fel de... amorțeală când ești singur. Deși aș prefera cuvântul neutralitate. Și care e alternativa? Tot haosul relațiilor cu alții. Neînțelegerile, resentimentele, ura, invidia, toate părțile urâte ale legăturii. Și, într-un fel, toate *astea* sunt mult mai accesibile decât celelalte minciuni de pe felicitări — inimioare, norișori pufoși, personaje zâmbitoare din desene animate. Iubirea. Ce *dracu* o mai fi și asta? Arătați-mi. Faceți-mi un desen. Doi copii pe o plajă cu nisip auriu sub un cer albastru ca acadelele Zoom. Romeo și Julieta. Ren și Stimpy, Beavis și Butthead, Tom și Jerry, totul e... totul e... nu știu.

Duminicile. Cel mai greu de umplut. De multe ori stau și mă uit la desene animate, chestii înregistrate în timpul săptămânii, sau de prin colecțiile mele. Încep festinul cu *Duckman*, apoi trec la *Beavis & Butthead*, continui cu *Regele colinei* și *Viața modernă a lui Rocko* și termin cu *Aaagh! Monștri adevărați!*, preferatele mele. Trebuie totuși să recunosc că nu sunt la fel de distractive când te uiți de unul singur.

Duminica la prânz merg la mama. E confortabil. Uneori înțeleg de ce a preferat Colin varianta asta oedipiană. Nu că aș avea ceva intenții cu bătrâna Flossie, dar e plăcut să aibă iar grijă de mine. Să-mi pună masa la unu jumate, fripturi și legume, să-mi culeagă scamele de pe pulover. Apoi mă uit la fotbal, deși sforăitul maică-mii în fotoliul de lângă mine nu e chiar același lucru cu comentariile și înjurăturile lui Tony, Nodge și Colin. Dar e mult mai calm.

E luni dimineața și am mai trecut de un weekend. Unul destul de plăcut, chiar dacă liniștit. E incredibil cât de mult poți dormi atunci când nu te prea interesează ce se întâmplă când ești treaz.

În birou e surprinzător de puțină agitație azi. Rupert și Giles sunt pe teren, eu am rămas la sediu, dar telefonul abia dacă sună. Ca să-mi ocup timpul, mă uit peste declarațiile bancare, n-arată rău deloc, chiar deloc. Acum n-o mai am de finanțat pe Veronica — jumate din banii mei ar fi mers la ea, dacă rămâneam împreună, ceea ce, îmi pare rău, dar strică tot farmecul — și prevăd că peste vreo șase luni o să mai pot urca o treaptă. Am pus deja ochii pe o garsonieră luxoasă, pe terasa unui bloc din Notting Hill. Când o să-mi revină cheful de femei — *trebuie* să se întâmple cât mai repede —, va fi numai bună. Și o să fiu *plin* de bani. După garsonieră, o să-mi iau un apartament, apoi o casă, apoi o casă în Kensington, apoi... Asta e partea cea mai frumoasă. Merge așa la nesfârșit. Afacerile sunt atât de frumos deschise, atât de imposibil de terminat.

Mă uit pe fereastră. Un bărbat și o femeie studiază afișele cu vânzări, împrăștiate pe toți pereții. Au, probabil, puțin peste douăzeci de ani se țin pe după talie, iar ea se înalță să-l sărute. Sigur, să vedeți cât ține și *asta*.

Și așa îmi trece ziua. E lumină până destul de târziu, chiar dacă e sfârșitul verii. Ora șase, apoi șapte. Mă ridic să încui ușa din față. Am încheiat două tranzacții azi, ceea ce înseamnă că am parte de un comision de aproape două mii. Nu e rău pentru o zi de luni. Îmi aranjez cravata și mă uit în oglindă. Semnul din naștere are ceva crud. De fapt, întreaga mea față, de parcă a privit viața prea de aproape și nu și-a mai revenit. Mă îndepărtez repede și mă duc spre fereastră, concentrându-mă pe ce e dincolo de sticlă. Un bătrân îngrijit, blând și demn, parcă aduce un pic cu Burt Lancaster, se îndreaptă spre ușă ținând în mână unul din cataloagele noastre. Pe moment, sunt tentat să încui ușa înainte să ajungă

în dreptul ei, dar ezit pentru că am senzația că îl cunosc de undeva, am impresia că l-am mai văzut. Renunț repede la gândul ăsta, îi arăt ceasul prin fereastră și silabisesc: *Am — în — chis.*

Dar face un semn, parcă ar răsuci o cheie în broască. E clar că vrea să îl las înăuntru. Își împreunează mâinile, ca pentru rugăciune, ezit, apoi îi fac semn să intre. Apare în prag, vioi, și închide ușa cu grijă în urma lui.

— Îmi pare rău. Știu că e cam târziu. A fost o zi foarte aglomerată.

Îl aprob dând din cap și afișez sinceritatea pe care mi-o cere meseria.

— Nici o problemă. Sunteți ultimul client pe ziua de azi. Luați loc. Cu ce vă pot ajuta?

Încui ușa ca să nu mă mai trezesc și cu alții pe cap, apoi mă așez la birou. Bătrânul se așază cu greutate, de cealaltă parte, respirând anevoios. Scoate un carnețel și îl răsfoiește, neîndemânatic.

— Așa, aici... da. Aș vrea un apartament micuț. De-o cameră. Ceva ușor de întreținut.

— Înțeleg. V-ați gândit și la un preț aproximativ?

— Nu sunt foarte sigur... nu știu... domnule...

— Blue. Francis Blue. Cartea mea de vizită.

Bătrânul ia cartea de vizită, o studiază îndelung, apoi își ridică privirea și clipește des, parcă ar încerca să-și amintească ceva. E ceva în neregulă, ceva nu e cum trebuie. Dar nu pot să spun cu precizie ce. Apoi răsuflă ușurat și ochii parcă i se luminează.

— Frankie Blue. Sigur că da. Știam că te cunosc de undeva. Ce mai faci, fiule?

— Îmi pare rău, dar eu nu...

— Harry. Harry Butson.

Tot nu-mi pot da seama.

— Ne-ai arătat un apartament la Brook Green, numărul 27, pe la începutul anului. Mie și lui Maud Coldstream. O

căsuță minunată, dar acoperișul trebuia înlocuit. Și am renunțat până la urmă. Dar am ezitat foarte mult.

Dintr-odată mă trăsnește. Bătrâneii pupăcioși. Imediat după ce mă cuplasem cu Veronica. Harry și Maud. Darby și Joan* în persoană.

— Domnule Butson, spun eu pe un ton cumpătat. Bineînțeles. Ce mai faceți?

Zâmbește cu subînțeles.

— Bine, să zicem. De fapt, date fiind împrejurările, nu prea rău. Dar tu? Parcă ai mai slăbit. Nu ești prea în formă.

— Nicidecum, domnule Butson. Sunt bine.

— Sigur?

— Cum să nu. Afacerile merg excelent, sunt înfloritoare.

— Da? Atunci e foarte bine. Minunat.

Dă din cap, fără să-și desprindă privirea de pe fața mea, de parcă m-ar diseca. Nu-i spun, dar și el a slăbit. Pare mai fragil, mai palid, deși e tot elegant și puternic, și emană blândețe. Mă uit pe fereastră, în spatele lui. Cuplul de tineri s-a întors, studiază oferta. Dar de data asta se ceartă, destul de tare. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet nemilos.

— A venit ziua cea mare?

— Care zi mare, domnule Butson?

— Spune-mi Harry. Nu te gândeai să faci pasul decisiv? Știi tu. Să te însori.

— Da? Oricum, nu s-a întâmplat.

— Ce păcat. Dar oricum, are balta destul pește. Și sunt suficiente bălți.

Își frânge mâinile și se uită la mine, parcă fără vreun motiv anume. Simt că încep să mă irit, nu îmi dau foarte bine seama ce caut aici, când aș putea fi acasă, uitându-mă la... făcând...

— Da. Bine, domnule Butson.

---

* Expresie englezească, desemnând un cuplu de bătrâni care par mulțumiți și fericiți împreună. (*N.t.*)

M-am impacientat și se simte asta și în voce. Continui:

— Știți cum e cu femeile. Cine să le mai înțeleagă? Mă rog. La ce preț vă gândeați?

— Harry.

— Harry. Cu ce te pot ajuta?

— Să mă ajuți?

— Da. Ce fel de proprietate te interesează, mai exact?

Clătină energic din cap de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis cu ochii deschiși.

— Așa, da. Un apartament micuț, o cameră. Ceva ușor de întreținut.

— Asta mi-ai spus deja. Poate îmi dai ceva mai multe detalii?

— Ceva... drăguț și curat, pe lângă o zonă verde. Poate la distanță mică de un parc, să pot merge pe jos.

— Care parc?

Butson pare că a încremenit iar.

— Nu contează. Poate Holland. Mi-ar plăcea acolo.

Abia îmi stăpânesc un oftat. Mă îndrept, gata să scurtez povestea. Sunt destul de sigur că e doar un jucător. Ultima dată, el și Maud au dispărut, după ce ne-am irosit toți timpul.

— Înțeleg. Dar mă tem că la banii tăi nu găsești cine știe ce acolo. O garsonieră te costă mult, peste 200 de mii. Și, oricum, n-ar fi destul de mare pentru tine și pentru soția ta. Ai nevoie de ceva mai mult spațiu.

Dă din cap, de parcă asta nu ar fi o problemă. Jucător nenorocit. Începe să mă doară capul. Îmi scarpin semnul din frunte și mă uit la ceas cu un aer teatral. Vreau să plec, să mă duc acasă, să adorm în fața televizorului. Sună telefonul, dar îl ignor. Butson nu pare să se grăbească. Se lasă liniștea, și mă simt obligat să mai fac conversație.

— Și Maud ce mai face?

— Maud? Cum adică ce face?

Mi se pare că e pe punctul de a intra în panică.

— Maud... soția ta.

Se relaxează și i se așterne o umbră pe față.

— Da, bineînțeles... de unde era să știi? Îmi pare rău s-o spun, dar a murit.

Mă privește fix, cu ochii lui bătrâni și umezi, în care se citește brusc toată durerea.

— Îmi pare rău.

Mă simt încurcat, dar și manipulat într-un fel. Am o impresie stranie că e ceva... calculat la mijloc.

— N-ai de ce. Chiar nu ai.

Mă uit din nou la ceas, de data asta mai ostentativ. Dar simt că nu pot lăsa conversația în aer.

— Cum a... cum s-a întâmplat?

— E greu să vorbesc despre asta.

— Sigur, înțeleg.

Rămâne nemișcat câteva secunde, apoi își netezește gulerul. Și continuă.

— A avut un atac... în timp ce făceam sex.

Spune asta cu o seriozitate absolută, ca un jurat care pledează în fața curții. Efectul e copleșitor, dar cum nu se poate mai comic, venind din partea acestui bătrân bizar și ciudat. În ciuda eforturilor de a mă stăpâni, izbucnesc brusc într-un râs scurt.

— Vai, îmi pare rău... chiar n-am vrut să...

— Nu, nu... într-un fel, e destul de amuzant. Aș zice că nu e foarte rău să te duci așa.

Harry Butson nu pare afectat. Îl privesc cu atenție. E sigur pe el, drept și puternic, ca atunci când ne-am cunoscut, în ciuda declinului fizic de acum. Dar îmi dau seama că s-a schimbat ceva la el. În trăsăturile feței, în ceea ce Veronica ar fi numit aură. Și înțeleg pe loc ce e, ceva ce citisem pe fața mamei mele atunci, demult, cu aceeași intensitate orbitoare. *Singurătate*, ca o lumină rece și albastră strălucind din ochii lui în direcția mea. Intru în panică, acum vreau cu atât mai mult să ies din birou. Dar mă simt obligat să continui. Sunt prins într-o situație în care n-am ce căuta, pentru care nu

sunt în nici un fel responsabil... și mai înțeleg că asta i-a fost intenția de la bun început. Să poarte o discuție. Orice fel de discuție. Să nu mai fie singur, chiar dacă numai pentru câteva minute. Vocea mea e mai caldă când reiau conversația.

— Dar dumneavoastră, domnule Butson? Cum vă simțiți?

— Înțelegi tu... nu am de ce să mă plâng. Maud și cu mine am trecut prin niște momente speciale. Dacă te gândești la alte vieți, a noastră a fost... greu de concurat. Bineînțeles că mi-e dor de ea. În fiecare zi, absolut în fiecare. E ca o vânătaie, una dureroasă.

Face o pauză, cât să-și tragă sufletul.

— Dar supraviețuiesc. Aș spune chiar că viața merită trăită în continuare. E firesc, în cea mai mare parte a timpului sunt singur. Dar te obișnuiești și cu asta.

Cum te obișnuiești și cu ciuma, îmi spun în gând, apoi îl întreb, cu o voce pițigăiată, mimând un optimism fals:

— Dar aveți copii, presupun?

Butson zâmbește.

— Copii. Da, sunt bine. Dar au mers fiecare pe drumul lui. Au plecat de mult. Au cam vârsta ta. Dacă mă gândesc bine, parcă chiar semeni un pic cu fiul meu cel mic. Peter. E în Arabia Saudită acum. Nu prea apuc să-l văd.

Parcă am intrat în detalii prea intime, care înghit tot aerul din cameră. Mă simt tot mai presat să continui conversația, s-o scot la liman.

— Dar aveți prieteni, probabil... spun, punându-mi deoparte hârtiile, aranjându-mi biroul și zdrăngănind ușor cheile.

— Maud și cu mine nu am prea avut timp pentru așa ceva. Eram doar noi doi, și familia. Știi, câteodată chiar îmi doresc... înțelegi tu...

Apoi mă privește insistent, și dintr-odată știu ce urmează să-mi spună, știu sigur că nu a a avut nici cea mai mică intenție să cumpere un apartament, ci pentru că m-a recunoscut, pentru că m-a văzut ca pe o potențială *țintă*, ca pe o aspirină pentru imensa lui durere.

— Poate... poate ieșim cândva, să bem ceva, pe undeva. Am întotdeauna drum pe aici.

Mă fixează cu ochii lui umezi, și pentru o clipă citesc în privirea lui o intensitate aproape nebunească. Îmi aduc aminte acum că l-am văzut de mai multe ori, trecând pe lângă birou, încercând probabil să-și facă un pic de curaj să intre. Respir adânc. Îmi pare sincer rău pentru el și îmi doresc să pot face ceva să-i îndrept viața, dar nu pot. Propria-mi viață e destul de încurcată, am destule probleme. Și Butson, stând acolo, în fața mea, parcă a venit să-mi înfățișeze viitorul, sau un posibil viitor, să mă avertizeze, sau să râdă de mine.

Am intrat complet în panică și mă ridic de pe scaun.

— Domnule Butson, e o idee minunată, dar mă tem că sunt extrem de...

Clipește și ridică mâna, parcă spunându-mi că nu e nevoie să continui.

— Desigur. Era doar o sugestie.

Se ridică în grabă și îmi întinde palma deschisă. Îi strâng mâna fermă și uscată. Se citește pe chipul lui demn agonia, rușinea de a trebui să se milogească pentru compania cuiva, întocmai ca un bogat transformat peste noapte în cerșetor. Mi-e rușine că nu pot — că nu voi putea — să îl ajut. Dar e un vârtej pe care nu vreau să-l las să mă înghită.

— Știu drumul. Noroc, Frankie.

— Și dumneavoastră, domnule Butson.

— Harry.

— Harry.

Spunând asta, se ridică de pe scaun, iese pe ușă și dispare în asfințitul de vară. Lasă pe scaun catalogul, și încă i se mai văd amprentele pe coperta lucioasă.

Apoi, după cinci minute de nemișcare, îmi caut telefonul și formez un număr.

capitolul 17
WWJD ?*

Colin a fost primul pe care l-am sunat. Îmi făcusem griji pentru el. Îmi spusese mama că mama lui e foarte bolnavă. Și, oricât de mult s-ar bizui Olive Burden pe Colin, e aproape imposibil de imaginat cât se bizuie Colin pe ea. Mai mult decât atât, l-am sunat de vreo două ori, i-am lăsat mesaje, dar nu m-a sunat înapoi. Mi-era greu să cred că i se pusese pata chiar în halul ăsta. Până să ne certăm atunci, la golf, mă suna imediat înapoi, recunoscător, în câteva minute.

M-a sunat azi-dimineață, în cele din urmă, dar ceva era în neregulă. Nu era supărat — ba chiar dimpotrivă. Părea bine dispus și proaspăt.

— Salut, Frankie!

— Colin, ce faci, omule?

— Bine, bine.

— Auzi... îmi pare rău... chiar n-am vrut... atunci, la golf.

— Nu-i nimic, Frankie. Nu contează. Serios.

M-am simțit ușurat.

— Nu, Colin. Vreau să ne vedem. Să-ți explic... că n-am vorbit serios.

S-a făcut liniște.

— Colin? Mai ești acolo?

— Da, normal.

— Te-ai văzut cu Nodge? Sau cu Tony?

---

* Abrevierea expresiei *What Would Jesus Do?* (Ce ar face Isus?), devenită celebră în Statele Unite în anii '90, un motto pentru mii de creștini, amintind de credința în Isus ca model de moralitate. (*N.t.*)

— Nu, de fapt nu m-am prea văzut cu nimeni.

— Nimeni, nimeni?

— Nu prea. Doar cu un alt prieten, un tip pe care nu-l știi.

— Bine, excelent, am murmurat, încercând să trec de discuțiile mărunte.

Din nou, liniște. I-am cunoscut pe câțiva dintre prietenii lui Colin, mai demult. Sunt câțiva pe care îi tot schimbă, are micile lui pasiuni. Sunt toți niște tocilari, niște ratați obsedați de computere. Sper că n-are de gând să încerce să ne facă vreodată cunoștință.

Am vorbit deja cât pentru o viață cu Colin despre *gigabytes* și *rami* și teoria probabilităților.

— Auzi, am putea să ne întâlnim? Noi doi, vreau să spun.

— Da, a spus simplu Colin.

Mi-am scos agenda și am început să studiez. Era o săptămână plină. Încă lucram de-mi săreau ochii. Pe urmă am văzut că aveam o pauză chiar atunci, dimineața, când mă întâlneam cu vicarul de la Biserica Sfinților Inocenți, unde Veronica și cu mine ar fi trebuit să ne căsătorim. Se enervase destul de rău că anulasem totul așa de târziu, și îmi pusesem de gând să mă duc să-i închid gura în vreun fel. Niște bani pentru turla bisericii, sau pentru pernuțe noi, sau pentru orfani sau pentru vreo doișpe îngeri, mai știu eu pe ce dracu cheltuiesc ei în biserici. Era un tip de treabă, și, când ești agent imobiliar, nu vrei să te pui rău cu nici una dintre figurile locale proeminente. Așa că-i făcusem loc în agendă între doișpe și unu. Era doar la câteva sute de metri de casa lui Colin.

— N-ai cum să ajungi azi, așa-i?

— Ba da.

— Eu trebuie să ajung la doișpe la parcul Ravenscourt. Mă întâlnesc cu un vicar.

Încă o pauză lungă.

— Cu un ce?

— Cu un vicar. Știi tu. Tipii ăia cu zgardă ca de câine. Cu cărți cu imnuri, înmormântări, toată afacerea. Ăia cu nunțile.

— Aha.

— Ne vedem atunci în parc? Să zicem la doișpe fără un sfert?

— Perfect.

— Pe mai târziu, Col.

— Pa, Frankie.

Asta se întâmpla acum trei ore. Acum conduc pe drumul din jurul parcului. Opresc Beemer-ul, îl parchez și cobor. În depărtare, pe o bancă, îl văd pe Colin care hrănește porumbeii cu firimituri de pâine. E singur.

E destul de răcoare și parcul e mai mult sau mai puțin gol. Colin face notă discordantă, stând acolo. E îmbrăcat mai prost ca de obicei — hainele de pe el sunt murdare și necălcate, e nepieptănat. Deși e destul de frig, e doar într-un tricou cu mânecă scurtă. Nu e nici bărbierit.

Mă vede și se luminează tot. Se ridică imediat și se îndreaptă spre mine. Spre surprinderea mea, își desface brațele și mă strânge cu putere. Ba mai mult. Mă sărută pe obraz. Apoi face un pas în spate și mă privește de parcă aș fi proaspăt scos din cutie. Simt nevoia să spun ceva.

— Salut, Colin. Pari foarte vesel. Ai câștigat la loto?

În continuare, nu spune nimic, doar dă din cap. Senzația ciudată de mai devreme se intensifică și mai fac o tentativă de conversație.

— Ce-ai mai făcut?

— Bine, una, alta.

Mă așez pe banca de lemn, dar Colin rămâne în picioare.

— Deci nu te-ai mai văzut cu Tony sau cu Nodge?

— Nu. Doar cu tipul celălalt.

Deja mă străduiesc să găsesc ce să spun. Am senzația că, mai nou, nu-l mai pot atinge cu nimic, și asta îmi dă un sentiment de nervozitate. Mă surprind decojind vopseaua veche de pe lemnul îmbătrânit. Încep să o rup în bucățele tot mai mici.

— A fost o chestie tare ciudată, nu?

— Ce?

— Partida de golf.

— Da, presupun că a fost.

Deja se transformă în tortură. Începe să-mi pară rău că l-am sunat.

— Ce face mama ta? E bine?

Zâmbetul lui Colin se mărește.

— Bine.

— Grozav.

— Foarte bine.

— Excelent.

— Deși... nu chiar atât de bine, cred.

— Nu?

— Nu.

Clipește lung. Are ochii înfundați în orbite. Pare mult mai bătrân de treizeci de ani, dar așa a tot fost, de vreo cinci încoace.

— De fapt, au luat-o de acasă.

— Cine a luat-o?

— De la spital.

— De ce?

— Pentru că o cam luase razna.

— Păi... așa era... de la o vreme, știi și tu.

— Nu, de data asta chiar *serios*. Nu mai știa nici cine sunt. N-avea habar de nimic.

— Aha.

— Și începuse să facă pe ea și își făcea, știi tu, nevoile în pat... Și devenise și violentă.

— Violentă?

— L-a pocnit pe asistentul social. Direct în mutră. Și l-a mușcat de mână pe poștaș. Care voia să-i semneze pentru o scrisoare. M-a atacat până și pe mine. Cu una din andrele.

Și-a ridicat mâna dreaptă. Avea o rană proaspătă, abia cicatrizată, chiar deasupra cotului.

— Așa că a trebuit s-o ia.

— Eu... asta e...

— Acum locuiesc singur în apartament.

Nu mai am cuvinte. Se lasă o tăcere prelungă. Sunt tot mai atent la sunetele din parc. Niște rațe se ciondănesc în baltă, copiii de pe terenul de joacă zbiară unii la alții. Bubuitul surd al mingilor de tenis. Vântul care îmi șuieră pe la urechi.

— O vizitezi?

— Uneori. Dar numai stă acolo, uitându-se pe fereastră. Nici măcar nu mă deosebește de Adam.

— O să... sunt șanse să se facă bine?

— Nu. O să moară cât de curând.

Spune asta pe un ton care nu diferă cu nimic de cel cu care comanzi o bere. Neutru, politicos. Sunt șocat.

— Colin, îmi pare atât de rău. Chiar... aș fi vrut să mă suni. N-am știut nimic. Mă simt îngrozitor.

Colin dă din cap.

— E în regulă, Frankie. Sunt bine. Trebuia să se întâmple. Și cred că aveam nevoie să fiu singur o vreme, să mă adun. Acum totul e mult mai clar. Știi, câteodată mă gândesc că săraca de ea se baza prea mult pe mine. De fapt, sunt sigur. Câteodată mă întreb dacă nu îmi părea rău pentru ea. Sau dacă nu cumva... *se asigura* că o să îmi pară rău. Știi despre ce vorbesc?

Al dracului de adevărat, Col, mă gândesc, dar spun serios:

— Da, știu. Înțeleg perfect ce vrei să spui. Și totuși, săraca Olive. A avut... are dureri?

Pentru o clipă pare trist, înainte să-și refacă masca rigidă și calmă.

— Da. Mari de tot, cred. E speriată. Terifiată. I-am spus că nu are de ce. Dar i-a intrat pe o ureche și i-a ieșit pe cealaltă.

Dau din cap și îmi frământ mâinile. Aș vrea să îmi arunc brațele în jurul lui Colin, dar ceva mă oprește. Același „ceva" care ne întrerupe liniștile, care ne face să concurăm, să ne

pedepsim în loc să fim acolo unul pentru celălalt. Vântul îi răvășește părul nespălat, și Colin arată chiar mai excentric. De gulerul tricoului său murdar are prinsă o insignă mică cu QPR, smălțuită și lustruită cu atenție, și lângă ea observ una ceva mai mare, cu inscripția „WWJD".

— Asta de la ce vine?

— De la nimic. E un fel de glumă.

— Aha. Destul de amuzantă. Pari destul de OK, am mințit.

— Sunt bine. Într-un fel ciudat, nu cred că am fost vreodată mai bine.

— E oribil vântul ăsta.

— De, e...

Un câine vagabond aleargă spre noi. Pe Colin l-au speriat câinii dintotdeauna, și ăsta e unul mare, un fel de alsacian corcit. Dar se apleacă și-l mângâie pe cap.

— Cuminte, băiatu'.

Mă uit la ceas. O să întârzii.

— Colin, trebuie să mă duc la biserică să mă întâlnesc cu vicarul. E în legătură cu nunta.

— Aha.

— Ce-ar fi să vii cu mine?

— Dacă vrei.

Colin lasă câinele în pace și pornește spre ieșirea din parc. Îl urmez îndeaproape. Pășește încet și calm. Din mers, începe brusc să vorbească monoton, ca hipnotizat, fără să mă privească.

— Știi, Frankie, mi-ai fost întotdeauna un prieten tare drag. Știu că tu nu crezi, dar chiar ai fost. Într-un fel, pentru mine a fost și enervant. Că tu ai fost mereu mai puternic, ai avut mai mult succes și tot așa. Pe undeva, era umilitor. Cred că a fost cumva ca... dependența de droguri. Ceva de care ai nevoie... dar pe care îl și urăști, în același timp.

Se oprește din mers și se uită la mine. Mă opresc și eu.

— Dar nu e vina ta, Frankie. Deși cred că tu ai avut de câștigat. Un sentiment de putere? Presupun că a fost și ceva

de felul ăsta. Eu nu cred că mă vezi ca pe un prieten. Mai degrabă ca pe un discipol, sau poate ca pe un animal de companie. Da, exact. Colin, ăla mic și loial. Ham-ham!

A început să latre, face exact ca un câine, și mai și râde. Protestez, dar Colin ridică mâna să mă oprească. Își reia drumul și eu îl urmez, cu un pas în spate. Vorbește pe un ton neutru.

— Dar nu contează. Nu contează nici dacă ești sau nu de acord. Nu mai contează. Relația noastră e altfel acum, am început să văd lucrurile mai clar, după ce au luat-o pe mama. A fost chiar ciudat — să-ți dispară brusc prietenii, într-o secundă. E aiurea, ca și cum te-ai fi plimbat cu niște ochelari de soare mari și negri, văzând numai forma sau umbra lucrurilor, dar nu și detaliile. Când mama a plecat, când voi toți ați plecat, a fost ca și cum mi-aș fi scos ochelarii. Am văzut că mă priveai de sus. Că te credeai mai bun decât mine. Că-ți era milă de mine, că într-un fel... mă disprețuiai.

— Spui *tâmpenii*, Colin. Nu știi ce...

— Dar nu mă *deranjează*, îmi spune cu seninătate. E în regulă. Serios. Am ajuns?

Stăm în fața porților bisericii anglicane. Înăuntru, e o plăcuță cu numele. Biserica Sfinților Inocenți. Deasupra, un mozaic cu auriu, cu albastru și verde înfățișează un porumbel și probabil niște sfinți. Ușa e întredeschisă, și Colin intră. Deasupra ușii sunt doi îngerași care parcă vor să iasă din sculptura în lemn.

— Care e diferența între un heruvim și un serafim? mă întreabă Colin.

— Cred că îl știu pe ăsta, îi răspund.

— Nu, nu e un *banc*. Voiam doar să știu.

Dau din cap, uitându-mă prin biserică. Locurile astea mă deprimă întotdeauna, cu aerul lor de viață închisă, pierdută, pe terminate. Mă uit în biroul vicarului. Nu e nimeni. Apare un secretar cu părul vâlvoi.

— Mă scuzați, sunteți domnul Blue?

— Da.

— Părintele a ieșit zece minute, era o urgență. Se întoarce imediat. Vă deranjează să așteptați un pic?

— Nu, nici o problemă, murmur enervat.

Ce fel de urgență? Ce urgență ar putea apărea pentru un vicar, alta decât o revenire spectaculoasă a marelui I.C.? Nu voiam decât să-i dau fraierului niște bani.

Colin a intrat deja în biserica propriu-zisă și eu îl urmez, ecoul vocii mele răsună între pereții înalți de piatră. Mergem și mai încolo. Iau în treacăt una din broșuri și citesc ce scrie pe ultima copertă:

Mântuiește-mă, Doamne,
apără-mă
și ferește-mă de primejdie

Mântuiește-mă, Doamne,
păstrează-mi speranța,
îndepărtează-mi îndoiala.

Mântuiește-mă, Doamne,
adu-mi lumina aproape
și ține întunericul departe.

Îi flutur poezia în față lui Colin.

— Al naibii de profund, nu, Col?

Colin încearcă să o prindă, dar îi cade din mână.

Înăuntru, biserica pare părăsită. Pe masa din altar sunt niște lumânări, și lângă, bănci paralele. Are aerul ăla straniu și mort din majoritatea bisericilor, sau cel puțin al celor din Shepherd's Bush. A ieșit soarele și câteva raze se încăpățânează să treacă dincolo de ferestrele murdare. Câteva cad pe fața lui Colin, care pare galbenă ca o stafie.

Chestiile obișnuite din biserică: altarul, vitralii cu scene de neînțeles din Biblie, scaune incomode. Un poster mic

și albastru anunță că s-au strâns 238,70 de lire în campania pentru narcise galbene. Grozav. Mai e o poză cu un tip bătrân, într-un soi de caftan. Citesc inscripția de dedesubt: „Sf. Matei. Protectorul Contabililor, al Paznicilor și al Perceptorilor." Mă întreb dacă nu cumva e o glumă, dar cred totuși că nu, pentru că exact așa scrie, cu litere aurite, cursive.

Încă mă irită discursul de mai devreme al lui Colin, mai ales pentru că știu că e adevărat în cea mai mare parte. Despre disprețul meu. Vreau să plec, acum.

Mă uit spre Colin, a scos un chibrit și aprinde o lumânare, presupun că pentru sărmana Olive. Studiez pernele de pe băncile lungi de lemn. Sunt brodate pe ele tot felul de sloganuri despre pace și imagini de îngeri cu lăute, harpe și fluiere. Mă uit la cea mai apropiată de mine.

— Să fiu al naibii. O oaie cu aripi și cu o aureolă pe cap.

— E mielul Domnului, Frankie, îmi spune Colin în șoaptă.

— Da, în regulă.

Mă încrunt, nerăbdător, aștept să văd ce se mai întâmplă.

Sper că vicarul ajunge repede. Orice companie e mai bună decât asta.

— Ai vrea să-l cunoști pe noul meu prieten?

— Sigur. Poate săptămâna viitoare, spun, dar fără vreo intenție reală.

— De ce nu acum? mă întreabă Colin.

Îi mai bate lumina pe față. Se întoarce și face un pas spre mine. I-a revenit zâmbetul șters, ca la una din glumele noastre.

— Acum?

— Da.

— Ce tot vorbești? E aici?

— Bineînțeles că e. E peste tot. Noul meu prieten e Isus.

Încep să râd, apoi încremenesc uitându-mă la fața lui Colin. I s-a întipărit pe chip o expresie oribilă de extaz, de satisfacție nebună. Am văzut asta de sute de ori, de fiecare dată când am prins la televizor, la întâmplare, *Cântece de*

slavă, și m-am uitat stupefiat la bietele fețe tâmpe rânjind absurd în fața camerei. Exact aceeași expresie e și pe fața lui Colin, un amestec groaznic de pietate, satisfacție și teamă.

— Sper că faci mișto de mine, îi spun disperat.

Colin dă din cap, de parcă se aștepta tocmai la această reacție.

— Știu că ți-e greu să înțelegi. Dar nu știi ce înseamnă să ai un prieten ca El. În fiecare zi, te poți bizui pe cineva, necondiționat. Ai cui să-i spui toate necazurile, pentru că e mereu alături de tine. Cineva care te iubește. E minunat, Frankie. Știu că-ți va fi greu să accepți. Și că pare ciudat. Dar eu *știu* acum că acesta e adevărul, că Dumnezeu mă călăuzește. Acum sunt chiar mai sigur, după ce m-ai sunat și mi-ai spus să ne întâlnim la biserică. Ce altceva ar putea însemna? Biserica, Frankie, biserica... vrei să spui că e... o *coincidență*?

Mă uit la el ca trăsnit. Colin s-a așezat pe una din bănci, se uită spre mine, dar nu chiar la mine. Îi răspund, dar fără rost.

— Desigur, o coincidență. De ce nu?

Dar el vorbește în treaba lui, stupid, monoton, ignorându-mă.

— Știi, Frankie, eu am fost întotdeauna... nefericit. Cred că timid. Un inadaptat. Nu ți-am putut spune asta niciodată. Astea sunt chestii pe care nu le poți discuta cu prietenii. De fapt, nimic real. De asta nu am sunat pe nimeni după ce au luat-o pe mama de lângă mine. Pentru că știu că v-ar fi stânjenit. Nu e genul de întâmplare pe care s-o dezbați la o bere. Mama, murind încet, înnebunind, pierzând tot. Și așa-zișii prieteni nu sunt de găsit. Și chiar dacă ați fi fost acolo, ați fi vorbit despre rezultatele meciului, sau despre ultimele întâmplări, sau despre câte orgasme au avut femeile voastre.

M-a trecut un fior. Era frig în biserică. Așa cum e în toate, tot timpul anului. Mă întreb, tâmp, dacă or fi având aer condiționat. Îl mai aud pe Colin vorbind. Dar vocea nu îi mai e monotonă, ci vioaie, parcă la fel de ușoară ca un odorizant de cameră.

— Dar nu-i nimic. Vă iubesc pe toți — pe Nodge, pe Tony, chiar și pe tine. Vă iubesc pe toți pentru că mă iubește și pe mine cineva, pentru prima dată. Și așa, totul e mai ușor.

Dintr-odată, mă simt ca în filmul preferat al lui Colin, *Invasion of the Body Snatchers*. De parcă unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost răpit de extratereștri, dar continuă să arate ca înainte.

— Și, spun eu, o să te schimbi la loc, dintr-o clipire.

Colin se uită la vitralii, cu o expresie pe care o iau drept surprindere și căință. Brusc mi se face rău — de rușine, pentru că l-am dezamăgit, uitându-mă la improvizația asta de Papă-cu-urme-de-acnee. Simt că pereții bisericii mă apasă, că lumina din ferestrele mari e cum nu se poate mai bolnăvicioasă, și vreau să ies cât pot de repede.

Mă întorc spre Colin. Vreau să mai cred că e o glumă, că n-a luat-o complet pe arătură. Mă uit fix la el și la noua insignă. Nu pare să mă remarce. Îmi aduc aminte deodată de la ce vine *WWJD*, am citit într-o revistă un articol despre evangheliștii americani. Vine de la *What Would Jesus Do?* Într-un fel, asta îmi întărește convingerea că nu e o înscenare, nu e o glumă copilărească. Înțelegând asta, parcă iese tot aerul din mine, mă simt mic și dezumflat.

Mă așez lângă Colin și îl bat pe spate cu blândețe.

— Colin, dacă asta vrei, mă bucur nespus pentru tine.

Spre surprinderea mea, se întoarce spre mine, amenințător.

— Păcatele tale te ajung din urmă. Știai asta? Înșelăciunile, minciunile, indiferența, egoismul, misoginismul, iubirea ta pentru bani. Îți spun asta pentru că-ți sunt prieten, Frankie.

Îmi caută mâna.

— Lumea asta e putredă. Suntem toți putrezi.

Încerc să-mi smulg mâna, mă strânge prea tare.

— Sper să găsești iluminarea într-o zi, Frankie. Nu vreau ca păcatele tale să te condamne. Vreau să poți împărți toate astea cu mine.

Dau din cap.

— Superb, într-adevăr, Colin. Poate. Discutăm. Isus și toate alea. Înțeleg ce zici, nu e chiar... dar, știi tu, ca să treci puntea... Și bem și berea aia, da? Cât de curând.

Colin îmi dă drumul și mă privește melancolic, de parcă aș fi un școlar neastâmpărat, iar el, un profesor atotștiutor. Nu vorbește, eu continui să bolborosesc.

— Uite, ai grijă ce faci. Te sun, da? E minunat, Colin, mă bucur pentru tine. Pe mai târziu, da? Mai târziu.

Dar bineînțeles că nu va mai fi un „mai târziu", ies și lumina mă izbește dincolo de ușa bisericii. Știu că acum l-am pierdut pe Colin ca niciodată în trecut. Dincolo de orice argument, de scuze, de câteva beri. Aproape c-o iau la fugă spre mașină, și îmi scârțâie în urechi țipete de pescărușii nebuni.

capitolul 18
băieți de diamant

Tocmai am ajuns la salonul lui Tony din North Kensington. Frizeria se numește „Băieți de diamant". Mai are încă unul, pentru femei, în Islington, numit „Cel mai bun prieten al fetelor — ca și diamantele".

Chiar trebuie să mă împac cu Tony, pentru că nu prea sper să pot salva ceva din relația cu Nodge. Tony are reputație de nemernic, dar în adâncul sufletului e un tip bun. Un afacerist de succes. Dacă n-ar fi fost OK, n-am fi fost prieteni atâta vreme.

Am trecut foarte rar pe la saloanele lui. Asta pentru că și-a compartimentat foarte bine viața — munca, femeile, prietenii, familia. Toate sunt delimitate, atent secționate. Așa reușește să păstreze controlul, bănuiesc. Nu cred c-o să fie prea încântat că apar neanunțat, dar nu vreau să-l sun, s-ar putea ca pur și simplu să-mi trântească telefonul în nas. N-ar fi prima dată.

E vineri după-amiaza. Salonul arată chiar bine — plăcile de mozaic sunt astfel dispuse încât să formeze în mijloc un diamant imens, scaunele sunt Belmont Apollo, originale, din piele neagră cu finisaje din crom. Câteva picturi ale artiștilor locali, unele bune, cele mai multe însă, nu. Și o grămadă de oglinzi, chiar și pentru o frizerie. Tony era îndrăgostit de oglinzi încă din adolescență. Chiar și la școală avea una în buzunarul din spate, și asta i-ar fi făcut pe ceilalți copii să-și bată joc de el fără încetare, dacă nu i-ar fi înspăimântat.

Sunt patru frizeri înăuntru, toți bărbați, albi. O fătucă mediteraneeană, timidă șterge pe jos energic. În spatele casei

de marcat e o poză imensă, de studio, foarte bine făcută, a lui Tony. Pe un panou, chiar lângă, sunt prinse fotografii cu el și cu tot felul de vedete neimportante pe la petreceri obscure — cântăreți de mâna a doua, actori neînsemnați, regizori dubioși de documentare.

Unul dintre frizeri — un tip supraponderal și ursuz, cu un tricou cu inscripția FUCT — se îndreaptă spre mine. Salonul e gol, în ciuda faptului că Tony se lăuda tot timpul că trebuie să suni cu o săptămână înainte pentru o programare. Îmi pipăi portofelul, doldora, în buzunar, și mă întreb dacă nu cumva competiția nu e chiar atât de acerbă pe cât mi-o imaginasem eu.

Grăsanul afișează un zâmbet de profesionist și mă întreabă scurt:

— Da?

Mă privește de parcă mi-ar face o mare favoare acceptând să mă tundă. Nici nu mă mir că e pustiu. Îi întorc zâmbetul, la fel de fals.

— Tony e aici?

— Cine?

— Tony. Tony Diamant.

— Aaa... vrei o programare?

Se unduiește cât e de mare pe ritmurile asurzitoare ale unui disc oribil, Speed Garage. Emană plictiseală. Îi răspund rar, parcă aș vorbi cu un idiot.

— Nu, nu vreau nici o programare. Am venit să-l văd pe Tony. Suntem prieteni.

— Aham. Tony are mulți prieteni.

— Să zicem, îi răspund, uitându-mă prin frizeria goală. Mă doare capul de la muzică.

— Pot să aștept?

Ridică din umeri. Fetița șterge pe lângă picioarele lui enorme, dar nu se mișcă să-i facă loc. E roșie, stânjenită și, într-un fel, îngrijorată. Zgomotul produs de sistemul audio a mai crescut cu câțiva decibeli.

— Aș putea aștepta undeva unde e mai liniște?

Umflatul pare surprins, dar se strâmbă și mă privește indiferent.

— Ești vreun amic de-al lui?

— Exact. Frankie Blue.

— Frankie Blue.

Pare încurcat, dar imediat i se luminează fața. Strigă spre unul din ceilalți frizeri, care stă cu capul dat pe spate și cu ochii închiși pe unul dintre scaune, dând din cap în ritmul muzicii.

— Hei, Donny! Ghici cine-i tipul.

Numitul Donny se rotește încet cu scaunul, deschide ochii și ridică dintr-o sprânceană.

— Frank Păcăliciul! Am dreptate, nu? Frankie Blue. Frank Păcăliciul.

Donny aprobă dând din cap și-mi face cu mâna, apoi închide ochii și revine la mișcarea lui legănată.

— Așa deci, îmi spune grăsanul, studiindu-mă într-un mod nu tocmai plăcut, tu ești Frank Păcăliciul. Tony ne-a spus totul despre tine.

— Sper că numai de bine.

Nu-mi răspunde. Îmi arată, în schimb, o ușă micuță, în spate.

— Poți să-l aștepți în camera personalului, dacă vrei. E un televizor acolo. Tony ar trebui să apară, dintr-o clipă în alta. Dar de obicei întârzie. Presupun că știi asta.

— Da, știu.

Trec printr-un fel de anticameră cu o chiuvetă și un separeu micuț, unde e toaleta, și intru într-o cămăruță cu perne mari pe podele. Pereții sunt plini de igrasie în partea de sus. În spate de tot, e o ieșire în caz de incendiu. Lângă unul din pereți e un birou, pe care domnește un maldăr de hârtii dezordonate, și un scaun.

Mă așez și încerc să mă uit la televizor o vreme, dar sunt numai rahaturile obișnuite de după-amiază. După o vreme,

mă uit la ceas. Stau aici de douăzeci de minute, nu mi-a oferit nimeni o cafea, nici măcar n-au intrat aici. Ritmurile alea oribile se mai aud, de undeva din față. Frizeria e tot pustie.

Mă apropii de birou și încep să frunzăresc hârtiile, doar de dragul de-a face ceva. Găsesc broșuri cu produse pentru păr, o agendă zilnică, datată, un număr din *FHM*, câteva facturi la utilități. O oglindă mică, de buzunar, cu câteva granule de praf alb pe ea. Culeg praful cu vârful degetelor și îmi frec degetele de gingii care, după câteva secunde, amorțesc. O cană cu cafea, pe jumătate băută, trei creioane, notițe adezive, un pachet de țigări și o scrumieră goală, câteva scrisori. Una e de la o pizzerie, cealaltă e un fluturaș de la unul care-și spune Regele Scărilor și Podurilor.

Mi-a plăcut dintotdeauna să-mi bag nasul prin lucrurile altora, am avut chiar o slăbiciune pentru asta. În mod sigur, e unul dintre motivele pentru care am ajuns agent imobiliar, irosindu-mi viața scormonind prin casele și viețile altora. Numai dintre iubite am pierdut vreo trei, pentru că le citisem jurnalele. Credeți-mă, nu e recomandabil. Lucrurile pe care le scriu sunt *groaznice*. Cum spuneam, adevărul e supraestimat.

Plictisit de suprafața biroului, încep să trag sertarele, cu gesturi leneșe. Cele mai multe sunt pline de porcării — scotch, hârtii goale, creioane —, dar ultimul are încuietoare. Îmi încerc, totuși, norocul și, spre surprinderea mea, se deschide. Înăuntru sunt două plicuri simple.

Arunc o privire în salon. Unul dintre frizeri chiar tunde acum, dar mă uit mai bine și văd că e părul celuilalt stilist, al grăsanului cu tricoul cu FUCT. Fetița încă șterge pe jos. Cred că face asta de vreo trei sferturi de oră.

Scot unul din plicuri. Înăuntru e o punguță de plastic umplută cu un praf alb-gălbui, să tot fie o lingură plină. Deschid punga și, din nou, îmi trec degetele prin praf și apoi pe gingii. Aproape sigur, e coca, și cred că valorează vreo cinci mii, pe puțin. O pun la loc în plic, încercând să aranjez totul cum pot mai bine, să nu las urme.

Mă uit la celălalt plic. În ăsta nu e decât o scrisoare, dar e una oficială. Pentru o clipă mă gândesc că o fi vreo amendă pentru parcare, abia apoi văd antetul Tribunalului Național. Și citesc primul paragraf:

INSOLVABILITATE ÎN CAZUL ANTHONY DIAMONTE, DEȚINĂTOR AL SALONULUI „BĂIEȚI DE DIAMANT" ȘI ANTHONY DIAMONTE, DEȚINĂTOR AL SALONULUI „CEL MAI BUN PRIETEN AL FETELOR".

AUDIEREA FIXATĂ PENTRU 17 SEPTEMBRIE 1998.

Brusc, muzica se oprește și o voce tună în tot salonul. Intru în panică și îndes scrisoarea în plic, plicul în sertar, pe care îl închid. Vocea răcnește, o recunosc ca fiind a lui Tony. Mă uit pe furiș în salon. Tony, cât e de înalt, stă aplecat deasupra fetiței, care și-a încleștat mâinile pe mătură, atât de tare că încheieturile degetelor i s-au albit. Are vreo cinspe ani. Se vede că e îngrozită.

— Nu ești bună DE NIMIC. Fă-mi o favoare, și data viitoare NU TE MAI CHINUI SĂ GÂNDEȘTI. Fă dracului numai ce-ți spun. Dacă te trimit să iei Aloe Paul Mitchell, și nu găsești nicăieri, vino DRACULUI și-i spune cuiva cu creier. Ce naiba crezi că o să fac cu douăzeci de sticle de rahat cu porcăria Aloe Acne de la pakistanezii dracului? Și îmi trebuie chestia aia de la Paul Mitchell ACUM, nu în zece minute, nu în juma de oră. ACUM. Dispari dracului la Gandhi și cere banii înapoi, nu că ți i-ar da vreodată, pakistanezi nenorociți. Nimic, nici un credit, BANII. Și dacă nu vor, să știi că ți-i tai din salariu, idioato!

Fetița a început să plângă.

— Și nu mi te miorlăi, degeaba dai apă la șoareci. Dacă nu vrei serviciul ăsta, știu eu vreo cincizeci de oameni care-l vor. Dispari.

Fata ia sticlele de șampon și se îndreaptă spre ușă, împiedicându-se și plângând în continuare. Tony dă din cap dezgustat. Apoi își trage nasul tare, de câteva ori, un sunet

pe care-l cunosc prea bine. Are nările roșii și umflate. Dar asta nu e o scuză.

Din ascunzătoarea mea, îi văd fața, parcă pentru prima dată în lumina ei reală. Nu arată deloc bine. E violent, urât și prost. Nu e un afacerist de succes, maestru în ironii, marele jucător. E un nimic, o adunătură de gesturi inutile.

Mă îndepărtez de ușă și merg spre capătul camerei. Calc peste perne și deschid ieșirea de urgență, ajung în stradă, unde e cald și calm. Un bețiv înfofolit în zdrențe, căzut pe trotuar, râgâie zgomotos și apoi mă privește și îmi spune, absolut serios și cât se poate de politicos:

— Vă rog frumos să mă scuzați.

Într-una din serile trecute, a urcat Bertrand Russell și eu l-am întrebat: „Ei, Lord Russell, care-i treaba?" Și știi ceva? N-a putut să-mi spună. (Un șofer de taxi către T.S. Eliot)

capitolul 19
taximetristul

Merg acum spre apartamentul lui Nodge. Dacă-l sun, *în mod sigur* n-o să-mi vorbească. Și Nodge e ultima mea șansă să mai salvez ceva din haosul ăsta.

Îmi amintesc destul de vag că-și începe tura din Shepherd's Bush pe la zece dimineața. Acum e nouă jumate, deci ar trebui să-l mai prind. Trec pe Goldhawk Road, încercând să mă adun. Gazele de eșapament miros a scrum de țigară, sulf și artificii stinse.

Apoi văd că se îndreaptă spre mine un taxi negru, cu lumina aprinsă. E unul dintre alea noi, elegante. Are pictată pe el o reclamă la Neutrogena. Abia dacă deslușesc chipul lui Nodge prin parbriz. Merge repede, cu mult peste limita de viteză. E aproape un șoc să-l văd în ipostaza asta. Destul de ciudat, dar l-am văzut doar foarte rar în taxi. Când nu muncește, conduce un Ford Escort. Taxiul parcă îi schimbă statutul, îl face să pară mai mic și mai trist.

Îmi duc două degete la gură și fluier cu putere. Pentru o clipă, cred că o să treacă pe lângă mine, dar îl văd ieșind din trafic și oprindu-se chiar în fața mea. Stinge luminile. Mă duc până în dreptul ferestrei din față, deschise. Când se uită spre mine, îmi dau seama, după privirea surprinsă, că nu mă văzuse la față. Nu spune nimic, și nici eu. Apoi aprinde lumina și dă să plece mai departe.

— Nodge!

Mâna îi rămâne suspendată în aer, deasupra schimbătorului de viteze. Când îmi vorbește, o face pe un ton calm și rece.

— Trebuie să ajung până în West End. Am o comandă. Vrei să mergi undeva, ia autobuzul.

Dar nu-și mișcă mâna să atingă schimbătorul de viteze.

— Te superi dacă merg cu tine? Și eu merg tot într-acolo, am de văzut o proprietate. E chiar lângă centru.

E o minciună, și Nodge știe prea bine. Dar tot nu se mișcă, așa că mă duc să deschid ușa din față.

— Nu pot să te iau în față. N-am asigurare, îmi spune glacial.

Și în continuare nu mă privește.

— Foarte bine. Să fim profesioniști.

Mă duc în spate, dar aud un clic tocmai când să pun mâna pe portieră, să deschid. Am fost încuiat pe-afară.

— Hai, Nodge, te rog.

Nodge oftează lung. Momentul de suspans se prelungește. Apoi se face că pleacă.

— Sunt doar un client. Nu trebuie să pornești interfonul dacă nu vrei să-mi vorbești. Dar, dacă mă refuzi, îți fac reclamație la Dispeceratul Hackney. Știu cum se face. Nu ai voie să refuzi un client. Ai putea să-ți pierzi licența.

Nodge dă din cap într-un amestec de resemnare și dezgust. Apoi se aude un păcănit și ușa se deblochează. Deschid și mă urc. Văd un semn pe care scrie „Vă mulțumim pentru că nu fumați" și un odorizant mic în formă de brad. În față, trei pachete goale de Craven A. Mașina se înghesuie înapoi în trafic. Atmosfera e pur și simplu înghețată.

— La stația Tottenham Court Road, vă rog.

Clatină foarte încet din cap, dar nu spune nimic. Strig iar:

— Știi desenul ăla animat cu detectivii particulari? Banca din spate a unui taxi. Șoferul e întors, dă din gură, și deasupra lui e un semn pe care scrie: „Vă mulțumim că nu ne contraziceți."

Din nou, Nodge nu lasă de înțeles că m-ar fi auzit. Observ că a pornit contorul. Stă drept, atent la trafic. Nu-i văd decât ochii în oglindă, parcă nici nu clipește. Le studiez culoarea,

un căprui ciocolatiu intens. Curios, dar până în acest moment, să fi fost întrebat, nu cred că aș fi știut ce culoare au ochii lui.

Mă aplec peste panoul de sticlă care ne desparte și bat în el cu vârful cheii. La început mă ignoră, dar până la urmă sunetul devine atât de enervant încât e nevoit să îmi răspundă. Aud hârâitul interfonului.

— Rămâne închis. Dacă ai ceva de zis, te aud la fel de bine prin interfon.

Nodge vorbește, dar se uită în continuare la drum. Conduce repede. A trecut de Lancaster Gate în cinci minute. Estimez că am vreo cinspe minute să o scot la capăt.

Mă uit în sus să văd unde e interfonul, să mă asigur că vorbesc în așa fel încât Nodge să mă audă. Nu zăresc nimic. Așa că vorbesc cât pot de tare și de clar, ca să acopăr sunetele motorului.

— Îți aduci aminte când s-au luat taxiurile după noi? La primul 14 august. În '84.

Nici un răspuns.

— Ce ciudățenie, să ajungi tocmai șofer de taxi. N-aș fi crezut vreodată că o să ni se întâmple așa ceva. Adică, eu, agent imobiliar. Nu am *vrut* niciodată să fac asta. Da, 14 august 1984. Ce vremuri... ăla da, an.

Nodge spune ceva, un pic mai mult decât o bolboroseală. Se aude pe fondul unui hârâit distorsionat și solemn. Îmi ia o clipă să-i descifrez vorbele.

— Vremurile se schimbă.

Tăiem fața unui Mercedes argintiu. Șoferul țipă la noi și ne arată pumnul. Nodge nu răspunde, își păstrează ritmul. Contorul ticăie, iau o gură de aer, sunt tot mai neliniștit.

— Calm și cu înțelepciune. Cei ce aleargă prea repede se împiedică.

N-am nici cea mai vagă idee de unde e asta. Nodge pare că s-a făcut și mai mic în scaunul lui. Mă strâmb, sictirit, și apoi zbier:

— E din *Romeo și Julieta.*

Îmi dau seama imediat că am făcut o gafă. Nodge o să o ia ca pe o confruntare intelectuală. Rânjetul de pe fața mea pare înțepenit acolo. Îi văd ochii în oglindă, parcă sunt cuprinși de flăcări. Apoi îi aud vocea, tare și clar de data asta.

— Shakespeare, ha? Ia de aici un pic de Shakespeare, Frankie, din *Hamlet*, Actul IV, Scena I: „Un om poate să zâmbească iar și iar și tot să fie un ticălos."

Apoi se întoarce, cu o mască perfect statică pe față.

— Am parafrazat ușor, bineînțeles.

Îl văd cum se întinde spre interfon să-l oprească. Îi răspund repede, înainte ca degetele să atingă butonul de contact.

— E adevărat ce ai spus pe terenul de golf?

Mă uit în ceafa lui Nodge, nu se mișcă absolut deloc.

— Cum că ai fi... știi tu. Pe invers.

Mă întreb, după câteva secunde, dacă nu cumva a închis interfonul, apoi îl văd dând din cap o singură dată, dar foarte hotărât. Deși știam că ăsta e adevărul, chiar înainte să îl întreb, sunt încă oarecum șocat. N-am nimic împotrivă, nu mă înțelegeți greșit. Nu e treaba mea unde-și desface omul șlițul. Dar n-am crezut niciodată că Nodge...

Mă uit insistent în ceafa lui, de parcă aș putea, concentrându-mă, să-i citesc gândurile. Nodge rupe tăcerea.

— Dar ce ai spus *tu* e adevărat?

— Ce?

— Că tu și Veronica v-ați despărțit.

— Da.

— Ești un idiot. Era minunată.

— Da. Știu.

Dar nu-l ascult prea atent. Îmi revine în minte, iar și iar, gestul lui simplu de aprobare de mai devreme.

— De ce n-ai zis nimic înainte? Că ești. Știi tu...

la curba la Bayswater Road, a apucat-o pe aici ca să evite traficul. Se îndreaptă de spate și îl aud spunând cu amărăciune:

— Ce? Un poponar?

— Da. *Nu.* Că ești homosexual.

Cuvintele îmi sună străine, greșite, prea medicale, de parcă aș fi un asistent social sau un polițist ușor stânjenit. Îl aud pe Nodge vorbindu-mi iar.

— Sunt exact ca tine, Frankie. Vreau doar să mă integrez. Să fiu plăcut.

Prin interfon, vocea îi pare subțire, ca de robot. În ciuda volumului, mi-e destul de greu să-l aud. Dintr-odată, o ia brusc la stânga și mă izbesc de ușă.

— Ai grijă!

Nu mă bagă în seamă, vorbește mai departe.

— Și, în plus, asta e o încălcare a regulilor. Există reguli, nu-i așa? Regulile băieților mari.

Mă îndrept pe scaun și mă întreb dacă ar trebui să mă lansez în argumente:

— Dar, Nodge, am crezut dintotdeauna că, dintre toți oamenii, tu credeai cel mai tare în adevăr. Sau cel puțin asta spuneai tot timpul.

Nodge mai ia o curbă și mașina ne aruncă acum în cealaltă direcție. Mă rostogolesc și dau cu capul de scrumiera goală pe care cineva a lăsat-o deschisă. Cred că m-am și tăiat, dar abia dacă observ durerea.

— Ce spui și ce gândești sunt două lucruri diferite. Tu ar trebui să știi mai bine, Frankie.

Se face liniște, pentru o vreme. Simt cum un firicel de sânge îmi curge pe față. Mergem spre Hyde Park, în paralel cu Oxford Street. Mă uit în dreapta, înspre Marble Arch, înecat într-o mare de mașini zgomotoase și agitate. Nodge vorbește din nou. Mă uit în oglinda retrovizoare. De data asta, aproape că mă privește. Oricum, citesc în privirea lui, în loc de furie, un fel de nostalgie, de îndepărtare.

— Asta ar fi însemnat sfârșitul. De fapt, chiar asta a însemnat. Tu, eu, Colin, Tony, 14 august, totul. Iar rozul nu e culoare oficială Rangers. N-aveam cum să spun asta cuiva. Cu atât mai mult ție.

— De ce tocmai mie nu?

Nodge întoarce mașina spre stânga, cu și mai multă violență ca înainte, luând-o pe altă străduță ca să evite traficul. De data asta, m-am prins bine de ușă. Simt cum lucrează gravitația. Nodge își reia fraza. Descifrez, poate chiar prea clar, tot ce spune, în ciuda interferențelor.

— Știi când te-ai culcat cu Ruth? Mi-a spus imediat. De-aia ne-am și despărțit. Nu eu am fost ăla părăsit. Eu am părăsit-o pe ea. Am fost atât de rănit. N-o să-ți vină să crezi, Frankie. Aveam încredere în tine. Dar să faci asta unui prieten...

Simt un ghem de rușine, ca un ulcer real și dureros, adunându-mi-se acid în stomac. Nu pot să-mi dau seama ce să spun. Minciunile sunt atât de frumoase, de plăcute și de inofensive, asta până ești prins. Apoi se transformă în dragoni mici, vicioși și răzbunători.

Nodge continuă cu aceeași amărăciune în glas.

— Nu e tocmai ce crezi. N-am fost supărat că te-ai culcat cu Ruth, înțelegi? Ruth și cu mine nu eram mai mult decât prieteni, deși ea își dorea mai mult. N-o pot învinovăți. Viața noastră sexuală era dezastruoasă. Dar mă impresiona-se cât de matură era. Iubeam sentimentul ei de... siguranță. Pentru că eu am fost mereu atât de nesigur, Frankie.

Clipesc. Mi-a intrat sânge în ochi. Am găsit între timp interfonul și vorbesc direct în el, cu o voce joasă și plină de regret:

— Dar credeam că tu... dintre noi toți, păreai cel mai hotărât... voiam să fiu și eu așa.

Nu cred că s-a auzit ceva, pentru că Nodge continuă, aproape fără să facă pauză.

— Ideea e că mă înfuriasem pe Ruth pentru că se culcase cu *tine*. Înțelegi unde vreau să ajung, Frankie?

Mă uit în oglindă. Pentru prima dată, ochii ciocolatii se uită fix la reflecția ochilor mei. Ne privim o clipă, după care dau din cap, încremenit.

— Nu Ruth era problema, nu pe ea eram gelos, ci pe *tine*. Voiam să fiu mai mult decât un prieten pentru tine, încă din noaptea aia de la tine... Mai ții minte? Rochița-rândunicii.

Un camion imens claxonează mai să ne spargă timpanele, apoi se îndepărtează. Nodge îmi spune, aproape cu disperare în glas:

— Spune-mi că-ți amintești, Frankie.

Încep să pricep unde bate. Abia acum simt înțepătura din fruntea mea tăiată. De la sângele picurat, am o pată micuță pe piept. Ochii lui Nodge sunt disperați, rugători.

— Mi-aduc aminte, îi spun, abia șoptit.

Nodge dă din cap.

— Și așa au stat lucrurile. Tu crezi că am fost apropiați. Am fost, întotdeauna. Dar eu am fost mult mai apropiat decât ai fi crezut.

Am trecut de Great Portland Street și suntem blocați la semafor. Oprirea face ca atmosfera să devină brusc mai intimă, mă simt ca înțepenit într-un lift.

— Dar știu că noaptea aia nu a însemnat și pentru tine ce a însemnat pentru mine. Așa e, Frankie?

Acum s-a întors spre mine. Abia dacă pot să-i suport privirea, licărirea de speranță. Recunosc privirea asta, a fost dintotdeauna așa. Ceva în interiorul meu se aspreste, vorbesc pe un ton defensiv și ferm:

— Nu, Nodge, n-a însemnat. Mi-aduc aminte, dar nu a fost genul meu de experiență. Eu nu... nu sunt așa. E în regulă, dar nu ăsta sunt. A fost doar o joacă de copii. Mă înțelegi?

Nodge dă din cap cu putere. Îi surprind iar privirea. Licărirea a dispărut, ochii parcă nu mai reflectă nimic. Mă uit pe fereastră și văd că am ajuns la stația Tottenham Court Road, în plin trafic.

— Am ajuns. Nouă lire jumate, spune vesel.

Nu mă mișc, și nici el. Apoi se întoarce și trage deoparte panoul de sticlă dintre noi. Fața îi e încadrată de rama geamului, e rotundă și mai îmbătrânită decât mă așteptam. Mă

privește o clipă, îmi studiază fața, apoi zâmbește, un zâmbet larg și plin de bunătate, pe care mi-l aduc aminte atât de bine de pe vremea când eram la școală. Un zâmbet pe care credeam că îl pierduse definitiv. Apoi îmi spune molcom:

— Rămânem prieteni, Frankie?

Îi zâmbesc și mă întind să deschid ușa.

— Prieteni, Jon.

Ies și rămân în picioare în dreptul ferestrei deschise. Nodge își scoate mâna pe geam și o strâng cu putere, întâi cu o mână, apoi cu amândouă. Rămânem așa, o vreme, apoi Nodge îmi dă drumul, se trage înapoi și se aranjează, vioi, la volan. Îmi caut portofelul.

— Fac eu cinste de data asta, îmi spune.

Vocea îi sună complet altfel decât prin interfon. Mai plină, mai densă. Ca și cum l-aș auzi, pentru prima dată, pe adevăratul Nodge.

— Mulțumesc!

Urmează o pauză lungă.

— Mergi la meci sâmbătă? mă întreabă.

— Nu știu.

Îmi scarpin semnul din naștere, pipăindu-i conturul.

— Am un bilet în plus, așa că, dacă vrei…

Zâmbesc.

— Minunat. Hai Rangers!

— Da. Superagitație!

Un camion cu ciment tocmai a oprit vizavi și traficul a fost îngreunat și mai tare. Acum taxiul lui Nodge stă chiar în drum. Mașina din spatele nostru claxonează zgomotos. Nodge se întoarce și își scoate capul pe geam.

— Gata, pentru Dumnezeu! Ai răbdare o clipă.

Se întoarce spre mine și aprinde lumina galbenă.

— Ai grijă ce faci, Frankie.

— Tu să ai grijă, Jon.

Nodge își face loc în șirul aproape static de mașini, cu lumina galbenă pâlpâind în semiîntunericul unei zile înnorate.

capitolul 20
noul joc al lui Frankie:
14 august 1999

Sunt singur, stau gol pe marginea patului. Îmi privesc dosul palmelor, studiindu-mi venele ca niște șerpi albaștri, nemișcați, pe sub piele. Din loc în loc mi s-au adunat riduri și smocuri răzlețe de păr.

Dincolo de geam, cerul e de un albastru perfect, lăptos spre orizont, iar pe stradă e liniște, se aude doar bâzâitul leneș al unei viespi. Îmi trec mâna pe față și-mi simt firele răsărite din barbă.

Mă ridic și mă-ndrept spre oglindă. Mă văd în ea în întregime, e așezată în așa fel încât lumina să-mi bată din spate. Așa arăt cel mai bine. Uneori, fac turul oglinzilor din casă, până o găsesc pe aia care să-mi lase cea mai bună impresie.

Mă întind și mă holbez la imaginea mea reflectată în oglindă. Corpul mi-e încă destul de în formă, compact, un V care îmi unește umerii cu talia, dar în jurul coapselor au început să îmi apară pernuțe de grăsime. În spatele unuia din mușchii gambei, parcă am un început de varice.

Bărbăția mea, netăiată împrejur, atârnă în fața unei perechi de bile de mărime medie. Cum stă așa, pare că și-ar plânge de milă.

Un smoc de păr decolorat izbucnește chiar la rădăcină, ca o explozie mică, nevinovată. Picioarele îmi sunt solide, parcă un pic prea îndesate. Mă balansez pe tălpi, schimb centrul de greutate și mă legăn încet, parcă purtat în voia vântului.

Un pachet de mușchi, grăsime, oase, amintiri, rahat, păr, sentimente, eșecuri, furie, speranță. Uneori mă cred Super-

man, alteori cred că sunt un nimic. Dar nu sunt nici una, nici alta. Sunt doar un tip obișnuit printre milioane de alți tipi obișnuiți. Nici mai mult, nici mai puțin.

Sunt prost, sunt deștept, încerc, eșuez, reușesc, mă împiedic, norocul îmi surâde și își râde de mine. Sunt real și fantomă.

Mă tot holbez, și chipul meu se holbează înapoi. Ochii umezi, albaștri spre exterior, cu o pată de maro decolorat în mijloc. Pielea palidă, brăzdată ici-colo de rețele de vase de sânge subțiri ca niște filamente. Nasul mi-e un pic strâmb spre dreapta, cu o aluniță mică pe vârf. Buzele pline, gura un pic parcă prea îngustă. Pleoape grele. Am un aer obosit. Părul meu proaspăt tuns stă zbârlit pe la vârfuri. E înspăimântător, dar din urechi au început să-mi iasă smocuri sălbatice de păr, amintindu-mi întru câtva de tata.

Voi mai fi aceeași persoană după ziua de azi? Ești, vreodată, aceeași persoană după o zi ca asta de azi? Mi-e frică. Viitorul mă sperie. Trecutul, așa uzat cum e, parcă e mai sigur. Aș vrea să pot rămâne acolo. Dar nu pot. Nu trebuie.

Ciudate gânduri. Mă îndrept spre teancul de CD-uri și aleg unul. Ceva vechi, liniștitor — Tom Waits, *Frank's Wild Years**. Melancolie. Are vocea puternică, ar putea muta munții.

Încep să-mi pun hainele, una câte una. Totul e nou-nouț. E și asta un fel de renaștere, ca toate ceremoniile. Trebuie să mori, ca să poți renaște.

O nuntă e în același timp o înmormântare.

Această ultimă parte din mine care mai opune rezistență va dispărea azi. Asta dacă am curajul să termin ce-am început. Până la urmă, nu e prea târziu. Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon. Totul s-ar putea rezolva în câteva secunde. Bineînțeles, ar fi jenant și aiurea. Multă lume ar fi dezamăgită. Mamei i-aș frânge inima.

---

* Anii sălbatici ai lui Frank. (*N.t.*)

Peste luni și ani, nu va mai fi nimic. Totul pălește, în timp, până nu mai e nimic.

Mă îndrept spre telefon, dar nu ridic receptorul. Film / viață. Răspuns corect / răspuns adevărat. Trecut / viitor. Toate alegerile. Viața ar fi mult mai simplă dacă lucrurile s-ar întâmpla pur și simplu. Poate că, de fapt, așa se întâmplă, mai mult sau mai puțin. Uraganul întâmplărilor, atât de puternic, împotriva adierii voințelor personale.

Trece o mașină, cu casetofonul dat la maxim, din care se aude ceva *soul* contemporan necunoscut, despre dragoste și putere și cuceriri sexuale. Aștept să treacă. Mă uit la hainele întinse pe pat. Sunt toate, încă, în folie de plastic, ca de la curățătorie, sau în pachetele în care le-am cumpărat, și, în bătaia slabă a vântului, celofanul scârțâie. Tânguirea lui Tom Waits se mai aude o dată în cameră.

De la stânga la dreapta. O pereche de pantaloni Calvin Klein, gri-fumuriu, talie 30. Sunt cu un număr mai mici, dar mi-e imposibil să accept că am pus câțiva centimetri. O cămașă albă, Giorgio Armani, cu față dublă, cu guler țeapăn și cu colțuri, un singur buzunar. Pantofi negri, Gucci, nou-nouți. Șosete Muji, negre, simple.

Costumul. Din colecția de la Prada. La un singur rând, trei nasturi, cu tăietură strâmtă, din cașmir negru, cu talie înaltă, cu fermoar, fără zorzoane, cu o singură crăpătură la spate. Curea Mulberry din piele de crocodil. Pe masa din dormitor, într-o vază, o garoafă albă așteaptă să fie tăiată și prinsă la rever. O cravată simplă, verde-închis, din mătase, e singura pată de culoare.

Nunta e la prânz. Dintr-odată, îmi apare în față imaginea celei cu care mă căsătoresc, în cercuri tot mai mici, ca într-o cutie muzicală, îmbrăcată în alb, în fața oglinzii. Mă întreb la ce se gândește. Dacă are îndoieli. Ce-o să poarte pe sub rochie. Buze moi, roșu-aprins, pe sub albul rece al materialului.

Mă duc la baie, unde dau drumul la apa atât de fierbinte că aproape doare. Încăperea se umple de aburi până când

oglinzile sunt complet acoperite, iar mobila abia se mai vede, în ceață. Mă scufund apoi în cadă, tresărind când căldura îmi cuprinde tot corpul. O vreme îndelungată, stau absolut nemișcat. Telefonul sună o dată, de două ori, dar nu mă duc să răspund.

Îmi umplu palma cu spumă de ras de culoarea smaraldului, mi-o întind pe față și mă studiez în oglindă. Am pus prea mult. Câteva picături mi se preling de pe bărbie în chiuvetă. Treptat, îmi curăț toată fața cu lama, până când rămâne perfect netedă. Pe partea stângă a gâtului mi-a apărut o picătură de sânge, dintr-o crestătură mică. Gaura de scurgere s-a stricat și e plină cu apă.

Ies din baie, mă șterg și îmi pun o bucățică de șervețel pe tăietură. Respir adânc, intru în dormitor și încep să mă îmbrac. Cașmirul e minunat la atingere, spre deosebire de gulerul cămășii, care e prea rigid și parcă mă ține.

Mă studiez așa îmbrăcat. Par mai degrabă serios și sobru decât frumos. Mi se derulează iar în minte filmul vieții mele de până acum, cu aceeași senzație de absență, de surprindere dezinteresată. Totul încetinit și deliberat. Camera e străbătută de o avalanșă de ritmuri calme.

Nu sunt prea sigur ce să fac mai departe. Mă plimb prin cameră, parcă încercând să mă asigur că sunt acolo. Simt cum propria-mi greutate îmi apasă umerii.

Mă opresc în dreptul panoului cu pozele prietenilor mei. Mă privesc toți, majoritatea zâmbind. Zâmbete rătăcite din trecut.

Una dintre fotografii îmi atrage atenția. O piscină micuță. Eu, Colin, Tony și Nodge, goi, rânjind spre aparatul automat. Suntem toți ușor neclari, ca într-o pictură impresionistă. Numai piscina se vede limpede și distinct, cu licăriri pe toată suprafața. Eram atât de tineri.

Avem brațele unii în jurul celorlalți și parcă ne legănăm încet. Am ridicat toți cutiile de bere — se văd chiar și etichetele: Hofmeister. Pentru prima dată, observ că mâna lui

Colin, în stânga pozei, e încleștată pe umărul meu, parcă s-ar agăța de momentele dragi de până atunci. Încheieturile degetelor îi sunt albe. Mușchii coapselor încordați, parcă s-ar strădui să-și păstreze echilibrul. În piscină plutește mingea de fotbal. N-am observat asta până acum. E ciudat cum se întâmplă unele lucruri. Vezi o imagine de mii de ori și, brusc, descoperi ceva absolut nou în ea.

Dinspre ușă se aude un bâzâit care mă face să tresar. Îmi netezesc nervos părul. Pantofii îmi țăcăne pe podelele de lemn, parcă au ecou. Deschid ușa. E Nodge. Jon.

E ras — nu numai pe față, ci și pe cap, care a fost supus unei tunsori radicale. Poartă un costum frumos, un albastru nuanța cerului senin, o cămașă albă apretată și o cravată neagră, simplă. Pe rever are o garoafă albă. E bronzat și pare mai slab decât mi-l aminteam. În locul feței ca de plastilină, acum se văd clar obrajii și oasele. Fumează Gitanes cu o grație absolută. Sprâncenele, pe vremuri unite, sunt acum atent tunse și pensate.

Face un pas și mă îmbrățișează fără să-mi dea drumul vreo cinci secunde. Miroase discret a aftershave cu aramă de fructe. Apoi face câțiva pași înapoi, parcă inspectându-mă.

— Jos pălăria, Frankie.

— Și în fața ta, Jon.

Afară așteaptă taxiul lui, cu două panglici pe capotă, lustruit și strălucind ca nou. Îl privește mândru, apoi spune, încruntându-se din cauza fumului de țigară și a soarelui puternic:

— Cum te simți?

Mă gândesc la asta foarte serios, în timp ce intrăm în casă. Nodge mă urmează cu mâinile în buzunare.

— Nu simt nimic în mod deosebit. Nu-mi aduc aminte să mă mai fi simțit vreodată atât de perfect neutru. E ca... o experiență în afara trupului.

— Nu-ți face probleme, îmi spune cu un zâmbet cald. O să fie bine.

Îmi spune asta cu absolută convingere. Parcă mă simt mai bine. Până nu demult, ar fi mormăit ceva și ar fi făcut o pauză lungă, acuzatoare. Acum însă mi-e cât se poate de clar că e întru totul de partea mea. Simt cum mă copleșește recunoștința.

Îmi aranjez manșetele și cravata. Sunt un mire în toată regula. Până la capăt.

Mă așez ba pe fotoliu, ba pe canapea, încercând să mă adun. Ăsta sunt. Merg la baie, lenevesc, mănânc cina la ora prânzului și îmi beau ceaiul la cină.

— N-ar trebui să mergem? mă întreabă Nodge.

— Ai inelul?

Scoate din buzunar o verighetă de aur micuță, simplă, și o ține în lumină. O verigă, un cerculeț.

— E prea devreme.

Ne așezăm amândoi, într-o liniște confortabilă. După o vreme, Nodge spune:

— Plec în vacanță.

— Știam eu, îi răspund. Pleci în Fiji, nu? După atâția ani.

Nodge pare încurcat.

— Nu, îmi răspunde. La Pevensey Bay. În Sussex.

Încep să râd și râde și el.

— Excelent, Jon.

Mă uit la ceas. Mă simt nefiresc de concentrat, șocat chiar înaintea evenimentului. Mă ridic, mă privesc pentru ultima oară și apoi ieșim din casă, Nodge primul, iar eu în urma lui mă urc în taxi, în spate, și el la volan. Mai e o oră până la nuntă, dar vreau să fiu acolo să întâmpin pe toată lumea. Mama și-a cumpărat o cameră de filmat, special pentru această zi, și e nerăbdătoare să o folosească.

Mai sunt cinci minute până la biserică. Nodge și cu mine nu vorbim. Mă uit pe geam. La colț, pe lângă Shepherd's Bush Green, e o gașcă de bărbați tineri, bolnăvicioși, cu părul dat cu gel, au în mâini cutii de bere. Unul dintre ei poartă un tricou cu QPR. Văd taxiul apropiindu-se, cu panglicile

și cu abțibildul cu QPR lipit pe parbrizul lui Nodge și încep să strige și să aplaude și ne fac cu mâna. Le răspund, doar că eu, de data asta, îmi iau la revedere.

Oprim la biserică. În afară de mama, nu e nimeni pe scări. Are aproape șaptezeci de ani și e aranjată până-n vârful unghiilor. Și-a adunat părul cărunt într-un coc elegant, rochia are un imprimeu cu flori portocalii, neidentificate. Poartă o pălărie mare, maro.

În dreapta, apropiindu-se, sunt câteva dintre rudele miresei, îmbrăcate cu mult stil, toate în rochii mici și negre și cu pantofi de 300 de lire. Pe lângă ele, mama pare o simplă casnică din Shepherd's Bush, ceea ce și e. Se fâțâie, agitată.

Apoi mă vede, și fericirea și mândria îi strălucesc pe față ca luminile unui Beemer Seria 5. Firea ei timidă și umilă a fost complet înlocuită, pentru ziua de azi, cu un fel de incandescență stranie. N-am văzut-o niciodată atât de fericită. Mă duc spre ea și îmi arunc brațele în jurul ei. Mă gândesc cât de mult o iubesc și cât de fericit sunt că e doar o casnică simplă din suburbii, și nu altcineva. Mă studiază și spune doar atât:

— Frankie.

Dar e o viață întreagă îngropată în cuvântul ăsta. Ochii îi tremură înecați în lacrimi. Momentul se prelungește până când, stânjenită, privește în altă parte și începe să învârtă camera de filmat pe toate părțile. Simt cum îmi crește inima și încep să râd, un râs idiot.

Sosesc și rudele miresei, îmi iau inima în dinți și le întâmpin cu un ceremonios:

— E totul bine?

Ne sărutăm pe obraji, deși nu ne cunoaștem. Sunt toți eleganți, siguri pe ei și calmi. Până și felul în care îmi strâng mâna denotă siguranță. Pe vremuri, m-ar fi făcut să mă simt mic. E chiar plăcut, mă gândesc, în timp ce aștept să mai vină invitații. Poate că într-adevăr se întâmplă. Poate c-o să reușesc că merg până la capăt.

Ajung, unul câte unul, prieteni și străini. E ca și cum trecutul, reînnoit, s-ar rostogoli peste mine. Fețe de pe panoul de pe peretele meu, readuse la viață, unele după ani buni de absență. Sunt toți strălucitori, emană fericire. Mi se pare incredibil, e surprinzător. Trec pe lângă mine, unul câte unul sau în cuplu, îmi strâng mâna, mă îmbrățișează și-mi zâmbesc, urându-mi numai bine. Nodge îi conduce spre locurile lor.

Intră acum și ultimii invitați, cei întârziați. A început să bată ușor vântul, și mi-e teamă că părul mi-e forțat să stea nefiresc. Mi-l netezesc cu mâna. Apoi îmi acopăr fața cu palmele și mă frec la ochi, încercând parcă să mă trezesc. Când deschid ochii, văd o siluetă într-un costum albastru-închis, ieftin și care-i vine tare prost. Pare fragil, pierdut și clipește prea repede.

— Colin.

Colin nu spune nimic, doar dă din cap, clipește și începe, agitat, să caute ceva în buzunarul stâng al sacoului.

— Sunt... foarte încântat c-ai putut veni.

Mă simt ridicol de formal, o gazdă meschină, cu voce de robot. Nu mă așteptam să apară, deși i-am trimis invitație. Nu l-am văzut de atunci, din parc. Apoi, dintr-odată, mi se aruncă în brațe, și-l întâmpin cu oarecare răceală. Aproape instantaneu se trage înapoi, parcă șocat de propriul gest. Când, în cele din urmă, vorbește, o face cu o voce fermă și puternică, de parcă ar fi făcut repetiții.

— Frankie, mă bucur foarte mult pentru tine. Felicitări, și sper... sper...

Dintr-odată, cuvintele se pierd, ca și când ar fi uitat scenariul pregătit dinainte. Rămâne în liniște, mișcându-și gura de parcă ar mesteca tabac. Apoi vorbește iar, ezitând. Aproape șoptește.

— Ți-am adus ceva.

Ține în mână un pachețel prost împachetat. Îl tot întoarce pe toate părțile. Hârtia vesel colorată foșnește. E sigilat cu bandă adezivă maronie.

— Ce-i în pachet?

— Un cadou de nuntă.

Iau pachetul jegos, suficient de mic să-mi încapă în buzunar.

— Mulțumesc, Colin.

— Da. Cum spuneam...

Începe încet să se retragă, apoi tot mai repede, coborând scările una câte una.

— Felicitări...

Apoi, fără un cuvânt, o ia la sănătoasa. Dar nu înspre biserică, ci se îndepărtează după colț și dispare din orizontul meu vizual, cu viteză, aproape cu disperare.

Simt o mână pe umăr, mă întorc și dau de Nodge. Pare serios, patern. În spatele lui, vicarul zâmbește profesionist și-și privește ceasul. Se uită înspre cer și apoi ne face semn. Simt un gol în stomac, mă întorc și mă îndrept spre ușa bisericii. Mă simt ușor, parcă aș merge pe apă.

Toate capetele se întorc spre mine în timp ce pășesc pe culoar. Ochii îmi rămân ațintiți asupra unui vitraliu enorm, în dreapta, înfățișând sfinți necunoscuți care se închină dinaintea lui Isus. Mă simt privit în continuare. Tremur încet, parcă aș avea un pager care-mi vibrează chiar lângă inimă.

Ajung la altar, în dreptul vicarului în sutană. Mă balansez de pe un picior pe celălalt și pantofii îmi scârțâie ușor. Așteptăm. Din spate se aude un zumzet, invitații șușotesc și cineva tușește. Începe marșul nupțial și toată lumea freamătă, ca într-un depozit plin cu celofan.

Mireasa pășește spre altar, orbitor și absurd de albă. Pare încordată și foarte concentrată. Încerc să-i interiorizez imaginea, să o absorb și să mi-o apropii, dar cumva parcă nu cedează. E o femeie în rochie albă. Pe care abia dacă o cunosc, cu care am petrecut mai puțin timp decât jumătate

din oamenii din camera asta. Care e un mister, o enigmă, un bilet la loterie, un pronostic sălbatic. Plutește spre mine, apoi e chiar în dreptul meu, și simt cum o picătură de sudoare mi se scurge pe sprânceană. Mă torturează irevocabilitatea acestui moment. Vicarul zâmbește. Nodge stă ferm în dreapta mea.

Vicarul a început să vorbească, pecetluindu-ne legătura cu un clișeu, după cum tot un clișeu fusese chiar începutul relației noastre, și totul îmi devine familiar.

— Iubiți credincioși, ne-am adunat astăzi aici...

Iubiți. La cine se referă? La noi doi? La toată lumea? Încearcă să ne spună că e îndrăgostit de congregație? Ce prostie. Sau vrea să spună că noi îi iubim pe cei de față? Și de ce mă gândesc tocmai acum la asta? E un simplu ritual. Viitoarea mea soție mă privește prin voal. Nu pare veselă, citesc pe chipul ei o nervozitate profundă, o teamă pe care o emană asemenea unui nor de fum. O văd că tremură și-o iau de mână să o liniștesc. Vibrează ușor, ca și cum i-ar fi frig. Mă scufund într-un fel de întuneric.

Deodată, prin beznă, aud vocea vicarului, care întreabă dacă cineva din cei de față știe vreun motiv pentru care cei doi nu ar trebui să fie uniți prin sfânta taină a căsătoriei. Îmi aud propria voce, și sunt stupefiat când spune: *Eu știu un motiv.*

— *Știu un motiv: o căsătorie înseamnă să sari peste orice altă șansă ai mai avea în viață.*

— *Știu un motiv: sunt și alte femei cu care m-aș fi putut însura, și încă altele cu care m-aș putea însura de acum înainte, iar azi ne-am adunat aici doar printr-o întâmplare, ca rezultat al unui accident somnambul și al panicii.*

— *Știu un motiv: femeia de lângă mine nu e incoruptibilă și pură, ci la fel de speriată și de încurcată ca toți ceilalți, și amândoi bâjbâim în întuneric.*

— *Știu un motiv: nu vreau ca libertatea mea să fie îngrădită de țelurile altcuiva.*

— Știu un motiv: vreau ca lucrurile să rămână ca până acum, ca trecutul să mă acopere ca o pătură, pentru că nu vreau să fiu altcineva.

— Știu un motiv: sunt un prost și nu știu nici măcar să mă fac pe mine fericit, ca să nu mai vorbim de altcineva.

— Știu un motiv: tot teatrul ăsta nu trebuia să fie decât o scuză pentru o petrecere, o distracție nevinovată, și s-a ajuns prea departe, e totul prea serios, prea modificat, prea real.

— Știu un motiv: vreau să fiu lăsat în pace, să rămân să mă joc cu prietenii mei, să râdem de femei și să lăsăm viața să fie ce ar trebui să fie de fapt — o glumă, un joc, o luptă nesfârșită pentru supremație.

— Știu un motiv: mi-e frică.

Aud vocea spunând toate astea în câteva secunde, dar nu spun nimic, pentru că vine dinăuntrul meu, pentru că evenimentele s-au precipitat și pentru că... vreau să se termine totul. Vreau ca totul să se schimbe, oricare-ar fi rezultatul.

Vicarul îmi zâmbește și mă întreabă:

— O iei în căsătorie pe această femeie?

Și, fără ezitare, cu o voce a cărei claritate și precizie mă uimesc, îi răspund:

— Da.

Și apoi întreabă:

— Veronica Tree, îl iei în căsătorie pe acest bărbat, la bine și la rău, până când moartea vă va despărți?

Veronica răspunde la fel, și vicarul mai spune ceva, că acum suntem soț și soție, ne sărutăm și, în același moment — ca într-o reclamă —, sunt complet schimbat, într-o clipire.

Recepția e veselă și binedispusă de la alcool, într-o sală mare deasupra la Bush Ranger, unde dansez cu mama, dansez și cu tatăl Veronicăi și toată lumea râde de se prăpădește și țipă și ține discursuri idioate.

Acum suntem în mașină, mergem spre casă să ne schimbăm pentru luna de miere. Veronica e lângă mine. Suntem amândoi ușor amețiți și râdem din orice nimic. Ne împiedicăm pe scări și o trec pragul într-un mod absolut ridicol. Știu acum că n-aș fi iubit-o la fel de mult, nu... că aș fi iubit-o *altfel* dacă nu treceam prin ce am trecut azi.

Mi-am pierdut libertatea? Ce dracu mai e și asta? Doar un pasaj între copilărie și maturitate. Nici măcar nu e o prăpastie. Căsătoria e atunci când accepți că viața e mai mult decât propria-ți persoană.

Oare chiar gândesc asta? Sau o fac doar pentru că așa trebuie?

Veronica e în baie, face ultimele pregătiri pentru excursia noastră spre o insulă obscură din Grecia, și eu o aștept. Îmi simt capul cuprins de amețeală, dar foarte ușor, și detașarea față de viața mea parcă a dispărut, mă simt legat de prezent și de viitor mai mult decât de trecut. Știu că va apărea un șir nesfârșit de probleme, întocmai ca în trecut, dar vor fi diferite, noi, o altă serie de greșeli, cruzime și iertare, într-un soi de iubire necunoscut până acum.

O aud pe Veronica mișunând prin baie, sunt distrat și nerăbdător. Îmi bag mâna în buzunar și dau peste ceva fin.

E cadoul pe care mi l-a făcut Colin pe treptele bisericii. Rup încet hârtia lucioasă, roșie, fără modele. Mă gândesc că o fi vreo prostie de scriptură sau vreun calendar biblic. În mod sigur e ceva de hârtie, dar pare vechi, uzat, rupt pe la colțuri. E împăturit în patru și legat cu un șnur simplu.

Nu pot desface nodul, așa că-l tai cu unul din cuțitele din bucătărie. Apoi desfac cu grijă hârtia care pare foarte fragilă și clipesc nedumerit. La început nu-mi dau seama ce e, un amestec haotic de culori și forme nedefinite. Apoi, brusc, înțeleg. Văd soarele galben, cerul de culoarea unei acadele Zoom, cele două siluete pe plaja goală, dunele de nisip, toată dragostea adunată într-un desen. Mă uit la Colin și la mine, la noi, cei dintr-o copilărie pierdută.

Apoi intră Veronica, într-o rochie neagră, simplă, e nemachiată și zâmbește ușor, vulnerabil. Mă uit iar la desen și pentru prima dată înțeleg puterea sentimentului care i-a stat la bază. Abia acum, pentru prima dată, înțeleg desenul. Aproape că îmi vine să plâng.

Îl împăturesc cu grijă și îl așez deoparte. Mă aplec și o sărut pe Veronica. Mă sărută rapid, vioaie, parcă și-a revenit la vechea eficiență, dar și ea s-a schimbat. S-a înmuiat, e mai visătoare. Poate că și ea, acum, în această clipă, crede că va dura, întocmai ca și mine. Și cine sunt eu, să spun că nu va fi așa? Nimic nu e sigur. Tot ceea ce poate fi negat într-o căsătorie e ceea ce, până la urmă, îți dă speranță.

— Aștepți luna de miere? mă întreabă.

— Dumnezeule, da. Aș vrea să țină la nesfârșit. Deja mi-e groază să mă întorc la birou. Și nici n-am plecat încă.

Îmi zâmbește și mă întorc spre ea, într-o izbucnire de sinceritate.

— Știi... mă gândeam că poate... numai poate... o să renunț la joaca asta de-a agentul imobiliar. Atâtea minciuni și afaceri încurcate. Poate mă întorc la universitate — una serioasă de data asta, Oxford sau Cambridge, nu Colegiul Staines. Poate mă apuc de o specializare serioasă. Până la urmă, deștept sunt, mai deștept decât mi-o cere munca, oricum. Să-mi iau licența în literatură sau istorie.

Veronica mă privește precaută, întrebându-mă, din ochi, *ce?*

— Vronky, te-am păcălit. Îmi *place* să fiu agent imobiliar. E... e *destinul* meu. E minunat. Îmi place să mint. Și mă pricep. De ce-aș vrea să studiez ani în șir, să ies de acolo cu dureri de cap, știind chiar mai puțin decât înainte. Astea-s jocuri de copii. Eu... eu sunt Frank Păcăliciul, legendarul Frank Păcăliciul de la Farley, Ratchett & Gwynne.

Se aruncă în brațele mele.

— Frank Păcăliciul, îmi spune și ochii îi strălucesc ca în filme, spune-mi o minciună.

Abia dacă ascult. Îi privesc fața, nasul cărnos, ochii sclipitori, absolut superbi, și mă cuprinde un val de emoție. Îi iau mâinile și îmi apropii fața de a ei, apoi spun:

— Te iubesc, Vronky.

Iar ea se îndepărtează cu un pas, își dă mâna în spate și o palma brăzdează aerul, îndreptată spre mine. O prind de încheietură chiar înainte să-mi atingă obrazul, iar mușchii feței mi se contractă, stupefiați. Când îi prind mâna, simt cum se relaxează după furia de moment. Se relaxează pentru că vede, și înțelege, că o dată, în sfârșit, procedez contrar naturii mele, și principiilor, și obișnuințelor mele, ba chiar împotriva victii mele. Făceam asta și nu mă puteam abține, îmi pierdusem complet controlul. În loc să mă pălmuiască, mă ia în brațe, pentru că știe că de data asta chiar spun Adevărul...

capitolul 21
lovitura de grație

... Cred.

Cuprins

capitolul 1
jucători, cumpărători de duminică și Vronky Tree ... 5

capitolul 2
prietenii lui Frank Păcăliciul ... 29

capitolul 3
intangibilii albaștri ... 41

capitolul 4
cum să-i apeși butoanele fierbinți ... 66

capitolul 5
o partidă de excepție cu Ruth cea de Încredere ... 92

capitolul 6
cătușele lui Colin ... 102

capitolul 7
teoria despre jocuri a unui copil ... 112

capitolul 8
arta rugăciunii ... 127

capitolul 9
sângeroasa pedepsire a lui Christopher Crowley ... 140

capitolul 10
marea farsă a lui Tony Diamant ... 152

capitolul 11
Nodge sau, strict vorbind, Noj 175

capitolul 12
rochița-rândunicii 182

capitolul 13
ziua specială a lui Vronky 195

capitolul 14
14 august 1984 209

capitolul 15
14 august 1998 233

capitolul 16
când Harry s-a întâlnit cu Frankie 263

capitolul 17
WWJD? 272

capitolul 18
băieți de diamant 284

capitolul 19
taximetristul 290

capitolul 20
noul joc al lui Frankie: 14 august 1999 298

capitolul 21
lovitura de grație 312

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Asemeni lui Nick Hornby şi Tony Parsons, Tim Lott dă cuvântul unei generaţii de bărbaţi care-şi descoperă sinele emoţional. În *White City Blue*, el face o analiză incisivă şi necruţătoare a psihologiei masculine, urmărind cu umor sardonic, compasiune şi înţelepciune evoluţia prieteniei dintre Frankie Blue, Colin, Nodge şi Tony, foşti colegi de şcoală ajunşi la maturitate. Zeflemeaua, berea, drogurile, bravura şi nostalgia după Ziua lor Perfectă, 14 august 1984, zi de vacanţă plină de soare şi promisiuni, pe care îşi propun s-o comemoreze în fiecare an, regulile rivalităţii şi senzualităţii, toată ţesătura fragilă care-i unea altădată îşi pierde din consistenţă şi devine irelevantă. Intrarea în lumea adultă e dureroasă şi ireversibilă; trecutul trebuie lăsat în urmă, iar prezentul şi viitorul explorate până la capăt, chiar dacă, prin constrângeri şi responsabilităţi de alt tip, precum căsătoria, vor dovedi caracterul iluzoriu al libertăţii.

În aceeaşi colecţie:

Nora Ephron
Arsuri la stomac

Eduardo Mendoza
Misterul criptei vrăjite

Radu Paraschivescu
Ghidul nesimţitului

ISBN (10) 973-50-1392-4
ISBN (13) 978-973-50-1392-9

5 948353 010398